

James Meek

Invaziile inimii

roman

HUMANITAS fiction

Ja

mes Meek

Invaziile inimii

JAMES MEEK
THE HEART BROKE IN

Humanitas Fiction, 2014

Cel mai bun lucru pe care poate să-l facă un om este să se căsătorească, să-şi facă o familie, să-şi accepte toţi copiii care i se nasc şi să-i ajute în această lume primejdioasă.

FRANZ KAFKA (el n-a apucat s-o facă)

PARTEA ÎNTÂI

1

Zvonul care se vehicula în compania de producţie a lui Ritchie Shepherd era adevărat, nu se găsea doar în mintea angajaţilor, care cu greu îl intuiseră şi care nu vorbeau aproape deloc despre el. Era ca o duhoare firavă, suficient de distinctă încât s-o simţi, dar prea banală ca să pomeneşti de ea. Pe tot parcursul sezoanelor de toamnă şi de primăvară ale emisiunii Cura de înfrumuseţare a adolescenţilor, când se îngrămădeau în jurul lui Ritchie, punându-i întrebări cărora deja le cunoşteau răspunsul sau cerşindu-i complimente şi implorându-l să le pună la punct inamicii, ei stătuseră cu ochii pe el. Îşi dăduseră seama că nu mai era la fel de haios ca până atunci. Oare îşi păstra glumele pentru o altă persoană? Acum se mişca ciudat, se gândeau ei. Avea un mers sprinţar şi cam stângaci, prea entuziast, de parcă ar fi căpătat de undeva o energie suplimentară sau ceva l-ar fi întinerit.

Atâta vreme cât zvonul a rămas doar în minţile lor, angajaţilor li se rupea inima. Zvonul era următorul: că, după o lungă perioadă de acalmie, Ritchie îşi înşela din nou soţia, pe Karin, însă de această dată cu o minoră. Le părea rău pentru familia lui Ritchie, dar dacă din acest motiv ar fi avut de suferit şi salariaţii companiei? Simţeau că-i paşte un pericol. Scandalul putea izbucni dacă fie şi numai o singură persoană spunea ceva. Tuturor le plăcea Ritchie, dar nu se îndoiau că era suficient de egoist încât să-i tragă după el. Birourile companiei de producţie erau îmbibate de teamă şi de suspiciuni. Când două gemene de paisprezece ani au venit într-o zi, fără a fi însoţite de vreunul din părinţii lor, şi au spus că vor să se vadă cu Ritchie, asistenta lui personală, Paula, s-a ridicat brusc în picioare de pe scaunul de la biroul ei, a împins cu coapsa colţul unei foi de hârtie pe care tipărise un e-mail şi şi-a vărsat cana cu cafea pe fustă. Tehnicianul-şef a avariat iremediabil o lentilă Fresnel de două mii de lire. A scăpat-o de pe schelă când l-a văzut pe Ritchie cum zâmbeşte şi cum îi atinge cotul unei fete deşirate, care era în clasa a opta şi se îmbrăcase cu o rochie scurtă. „Era bine dezvoltată“, s-ar fi scuzat moşulică dacă nu i-ar fi fost teamă că aşa ar cobi, prin urmare a zbierat doar „Am scăpat-o!“, pe când cei de dedesubt au sărit pentru a se feri de cioburile lentilei care se împrăştiau pe podea.

Când redactoarea de scenarii l-a văzut pe Ritchie discutând cu un grup de şcolăriţe cu fundurile bombate în colanţi, s-a dus la el şi l-a întrerupt în mijlocul propoziţiei. Şi-a dat imediat seama că se făcea de râs. Profesorii fetelor erau de faţă. Junghiul de frică

din inimă o îndemnase să facă asta.

Junghiul nu putea fi domolit decât dacă era pus în cuvinte. Echipa de producţie avea nevoie să se exprime pentru a scăpa de groaza care le umplea sufletele, iar când, în sfârşit, zvonul şi-a găsit o formă verbală de manifestare, i-a eliberat atât de complet, încât i-au dat crezare cu toţii. Era mult mai bine ca Ritchie să divorţeze de Karin, după o căsnicie de zece ani, şi să piardă custodia fiului şi fiicei sale din cauza noii prezentatoare Lina Riggs, care avea peste douăzeci şi unu de ani, decât ca şeful lor să facă un lucru ilegal şi ruşinos, ceva ce i-ar fi mânjit pe toţi cu vopseaua permanentă a cuvântului de nerostit. Fără ca schimbarea să fie remarcată de către cineva, „Mă întreb dacă“ şi „Pun pariu că“ sau „Doar nu crezi“ s-au transformat în „Am auzit“ şi „Am auzit una tare“ şi „Ştiu cu cine şi-o trage Ritchie“. Certitudinea îi unise pe toţi.

Ritchie a descoperit că, ori de câte ori se apropia de Riggsy, un zâmbet tâmp apărea pe chipurile angajaţilor săi. Habar n-avea cât de fericiţi îi făcea, încurajându-i să creadă că îşi înşela familia cu o persoană adultă din punct de vedere legal. Ei nu ştiau că zvonul se infirmase de îndată ce fusese rostit cu voce tare şi că zvonul iniţial, junghiul de teamă din sufletele lor, era adevărat. Ei nu ştiau că Ritchie se combinase cu o fată care încă nu împlinise şaisprezece ani şi pe care o cunoscuse când apăruse într-un episod din sezonul precedent al emisiunii Cura de înfrumuseţare a adolescenţilor. Se vedea cu Nicole o dată pe săptămână. Avea intenţia să se simtă bine cât avea chef, iar pe urmă să încheie cu blândeţe această relaţie. Nicole, credea el, avea să fie impresionată că renunţa la ea de bunăvoie. Relaţia n-o să mai dureze mult şi nimeni n-o să afle nimic despre ea. Cum ar fi putut? Cei doi erau prudenţi, iar Londra era un hăţiş de cărămizi roşii şi olane, unde hărţile îţi aminteau doar de faptul că nu ştiai mai nimic despre ea.

2

Ritchie s-a trezit într-un fotoliu dintr-un spaţiu larg şi luminos. Un vechi disc se învârtea pârâind în pick-up, iar el, de la etajul al treilea, a auzit sunetele scoase de Ruby, Dan şi Karen jos, în grădină. În depărtare, ceva a trosnit pe pereţii unei cutii din lemn.

Lumina fierbinte a soarelui, care se revărsa prin fereastra spre sud, se întindea pe tricoul ros şi galben, împrăştiindu-i o căldură delicioasă pe piept. După puiul de somn se simţea revigorat şi mulţumit. Soţia şi copiii lui erau îndeajuns de aproape încât să audă că sunt fericiţi, dar suficient de departe încât să nu-l deranjeze.

În faţa lui, aici, la mansardă, erau o scară mobilă şi un perete plin de sus până jos cu rafturi burduşite cu discuri. Biroul lui Ritchie era atât de mare, încât te-ai fi putut plimba cu bicicleta prin el, dar aici, sus, el n-avea nici o bicicletă. Avea o tricicletă pentru adulţi. Cauciucurile huruiau pe duşumeaua din stejar când prindea viteză, ocolind scara care străpungea centrul încăperii, apoi trecând pe lângă dulăpioarele cu colecţia lui de benzi desenate britanice din război, pe lângă birou şi pe lângă frigiderul unde îşi ţinea berea şi budincile, pe lângă lavoarul care fusese cristelniţa dintr-o biserică în stil victorian şi pe lângă closetul dintr-o veche cabină roşie de telefon public, cu geamurile opace, până la husa de chitară. În ea se găsea una din cele două chitare acustice, cu coarde de oţel, pe care Karin o comandase pentru el când împlinise patruzeci de ani şi care era făcută din lemn de molid şi nuc, având gravate cu sidef pe ea numele lor (celălalt era al ei). Iar în chitară îşi ascunsese un obiect: telefonul mobil pe care îl folosea ca s-o sune pe Nicole.

S-a ridicat şi a privit pe fereastră. Karin şi copiii culegeau fructe din grădină. Părul lucios şi membrele lor parţial vizibile ieşeau din când în când din umbră. El îi auzea cum vorbesc, dar geamul le estompa cuvintele, făcându-le să pară vagi banalităţi cordiale. S-a dus la birou, a deschis frigiderul şi a luat o cutiuţă cu o porţie de budincă de ciocolată din mormanul dinăuntru. Prefera o marcă numită ChocPot, care avea ataşată şi o linguriţă din lemn, scutindu-l astfel să caute el una. A deschis capacul, a pus cutiuţa jos şi şi-a luat BlackBerry-ul. Cu mâna dreaptă şi-a vârât nişte budincă de ciocolată în gură, iar cu degetul mare de la mâna stângă şi-a derulat pe ecran e-mailurile. Un strop de budincă a căzut şi a aterizat pe partea de sus a burţii lui. A pus jos BlackBerry-ul, şi-a şters aproape toată budinca vărsată cu arătătorul, şi-a dus la buze picătura tremurândă, a sorbit-o, curăţându-şi degetul, şi s-a dus la lavoar. Fără a-

şi scoate tricoul de pe el, l-a ţinut sub robinet cu ambele mâini şi l-a frecat până când pata cafenie aproape a dispărut. A stors partea udă a tricoului.

Dorinţa de-a o suna pe Nicole, pentru a o prinde cât timp mai era singură acasă, i-a răscolit măruntaiele. S-a dus până la husa de chitară, a desfăcut cataramele şi a deschis-o. Chitara lipsea.

Palma şi degetele lui Ritchie au apăsat căptuşeala albastră din pluş a husei. A rămas cu gura căscată.

S-a răsucit şi a fugit spre scară, încordându-şi degetele pentru ca vechii lui şlapi să nu-i cadă din picioare. Trebuia să se coboare şase serii de trepte, fără să-şi rupă gâtul, pentru a ajunge în grădină: trei etaje, cinci schimbări de direcţie. A înşfăcat globurile din stejar de dimensiunea unor mingi de fotbal, al căror lac lustruit strălucea pe fiecare palier, pe balustradă. Dar mâna i s-a desprins, a alunecat pe o treaptă, s-a izbit de un perete, a căzut pe spate, s-a ridicat şi a luat-o iarăşi la fugă, gâfâind. Încep să gâfâi când fac dragoste cu Nicole, s-a gândit el; oare o deranjează? Pe fundalul zgomotului produs de paşii săi şi al bubuiturilor inimii şi-a derulat în minte sunetele pe care le auzise când se trezise din somn, obiectul care se lovise de pereţii din lemn ai unei cutii. Dacă două mâini curioase cotrobăiseră în carcasa din lemn, atunci posesorul lor se întrebase probabil de ce se află acolo un telefon mobil. Nu izbutise încă să-şi pregătească o minciună credibilă.

A ajuns la parter, a cotit-o pe hol spre bucătărie şi i-a mulţumit lui Dumnezeu că uşa care dădea spre grădină era deschisă. A ajuns la doi paşi de prag şi a simţit cum ceva îi alunecă pe coapse. Pantalonii scurţi i-au căzut în vine. S-a prăbuşit pe gresia din bucătărie şi s-a lovit la genunchi. Plăcile reci îl apăsau brutal pe gambe. S-a ridicat, şi-a tras pantalonii scurţi până-n talie, şi-a strâns şnurul şi l-a înnodat, apoi a ieşit şchiopătând în grădină.

O blajină căldură englezească s-a pogorât peste Ritchie, iar el a mijit ochii din cauza luminii strălucitoare. Un porumbel a gângurit din tisă. Karin, cu spatele la Ritchie, se întindea spre o ramură de sus, făcând arborele să trosnească şi să freamăte pe când culegea prunele galbene din el. Tivul fustei din muselină i se ridicase până la coapsele ei maronii, iar una din bretelele maioului îi alunecase de pe umăr. Se simţea parfumul ierbii venind dinspre tulpinile rupte pe care călcaseră picioarele goale ale celor din familia lui şi pe care soarele le încălzise. Lui Ritchie îi părea rău că stabilise să se întâlnească mai târziu cu iubita lui adolescentă. Dan fugea de la un trunchi de copac la altul, ţinând chitara lui Ritchie ca pe o armă, ghemuindu-se, îndreptând gâtul chitarei spre o ţintă imaginară. Ruby aduna fructe. L-a văzut pe tatăl ei şi s-a ridicat în picioare.

— Uitaţi-vă la tati! a exclamat ea. Şi-a răsucit micul bust spre Karin, apoi înapoi spre el şi a râs.

Dan s-a ridicat în picioare cam speriat.

— Dă-mi chitara, a spus Ritchie.

Dan a lăsat-o să cadă pe iarbă şi a fugit lângă mama lui. Ritchie a luat chitara, ţinând-o de gât, şi a balansat-o în timp ce o ridica. Nu era nimic înăuntru. Şi-a coborât privirea spre iarba înaltă. S-ar fi putut ca telefonul să fi căzut pe jos sau ca vreun membru al familiei să-l fi luat de acolo. Telefonul conţinea zeci de mesaje de la Nicole, atât de obscene, încât nu se îndurase să le şteargă.

— Nu-mi amintesc să-i fi cerut voie lui tati să intri în birou, a zis Ritchie.

— Dormeai, a spus Dan. A înşfăcat fusta mamei lui şi şi-a ridicat privirea spre ea.

— Mami, lui tati îi curge sânge! a ţipat Ruby. Şi respiră ciudat.

Karin şi-a coborât privirea spre fiul său şi l-a mângâiat pe cap.

— Nu văd de ce să nu împrumuţi chitara lui tati, i-a zis ea fiului ei. Niciodată nu cântă la ea.

— Nu face asta, a spus Ritchie. Karin s-a uitat la el, iar Dan a imitat-o. Aveau expresii identice pe chip, glaciale, răbdătoare, ca doi medici pe care îi întrerupsese în mijlocul unei discuţii despre cazul lui. Nu vorbi despre mine cu Dan ca şi cum eu n-aş fi de faţă. Şi apropo, greşeşti. Cânt tot timpul la ea. A ridicat chitara şi a văzut Ritchie scris cu literele orbitoare din oglindă, care, reflectate pe inserţia de sidef, au trecut în viteză peste chipul lui Karin şi al lui Dan. Amândoi şi-au ridicat mâinile pentru a-şi acoperi ochii, pe când numele lui le-a traversat feţele.

— Uită-te la ea, a spus Karin. Cele două coarde de sus sunt rupte, iar celelalte sunt neacordate.

— Mami, lui tati îi curge sânge! a ţipat din nou Ruby, fugind şi înşfăcând-o de cealaltă parte a fustei.

Dar lui Ruby îi păsa de el, fără nici o ezitare, nu din datorie, ci pentru că aşa simţea, Ritchie era convins de asta. Avea şase ani, iar el ştia că ea întotdeauna o să simtă asta pentru el, indiferent ce vârstă ar fi avut. Făcuse o greşeală primejdioasă când se înfuriase pe Dan, şi-a dat seama, căci nu ştia încă unde se află telefonul, iar Dan sau Karin – ori amândoi – ar fi putut şti şi aşteptau ocazia să-l înfrunte. Trebuia să preia din nou controlul. El nu-l considera de fapt control, căci modul în care-i controla era inofensiv: bunătate, generozitate. Nu-i trecuse prin cap că străduinţa lui de a-şi menţine monopolul generozităţii era principala caracteristică a unui tiran.

— Ce-ai păţit la picior? a întrebat Karin.

— Am alunecat pe gresie. Hai, Dan, arată-mi ce ştii să cânţi. I-a întins chitara fiului său.

— Nu vreau să cânt nimic, a spus Dan şi, cu iuţeala unui păstrăv, a ţâşnit prin grădină şi a dispărut în spatele unei tise din depărtare.

— Mami, pot să pun nişte frunze pe piciorul lui tati ca să nu-i mai curgă sânge? a întrebat Ruby.

— Dacă te lasă tata, scumpo. L-a cercetat cu privirea pe Ritchie. Ochii ei s-au aţintit mai întâi asupra sângelui, apoi asupra hainelor sfâşiate, a burţii mânjite şi a bărbiei ţepoase.

Lui îi era teamă că soţia sa nu-l iubeşte, iar asta ar fi fost o catastrofă, căci el o iubea şi îşi iubea şi copiii, iar, dacă ea nu l-ar fi iubit, i-ar fi distrus plăcerea de a o înşela şi de a se întoarce la ea după aceea, simţindu-se neprihănit şi plin de dragoste.

— Dacă tot eşti aici, ajută-ne să culegem prunele, a zis Karin. S-a răsucit cu spatele la el şi s-a apucat să adune fructe.

Ritchie a pus chitara pe jos, şi-a împreunat mâinile în dreptul pieptului şi a luat-o prin iarbă, mergând precaut în cercuri şi căutând printre fire cu degetele de la picioare în timp ce fredona o melodie. Şi-a aplecat capul, căutând cu privirea o sclipire metalică şi ridicându-şi ochii din când în când pentru a se convinge că soţia lui nu se uită la el.

Ruby a venit la el cu un buchet de verdeaţă.

— Mami, tati a mâncat budincă de ciocolată, a spus ea. De ce nu putem mânca şi noi?

— Vă face rău, scumpo, a zis Karin, fără a se răsuci spre ea. Doar ca o recompensă din când în când.

— Dar de ce tati merită recompense, şi noi nu?

— Tati ştie cum să se răsplătească.

Ritchie a profitat de ocazie.

— Hai să mâncăm cu toţii budincă de ciocolată, a spus el. După ce recoltăm toate prunele. S-a gândit că lui Karin o să-i placă cuvântul „recoltăm". Părea că familia face un lucru concret împreună, acolo, la ţară, în timpul verii.

Ruby a îngenuncheat în iarbă lângă tatăl ei şi s-a apucat să lipească frunze pe sângele care se întărea pe piciorul lui. Era încruntată de concentrare. Lui Ritchie îi amintea de expresia de pe chipul lui Nicole când făcea un anumit lucru. S-a cutremurat.

— Ruby, dulceaţă mică, acum e mult mai bine, a spus el. Du-te şi găseşte-i lui tati o prună bună pe care s-o mănânce.

— Am deja una, a zis Ruby. Şi-a vârât mâna în buzunarul din faţă al rochiei de blugi şi i-a dat o prună mică şi verde. El a luat-o şi a rostogolit-o în palmă.

— Mersi, draga mea, dar încă nu e coaptă, a spus.

— Mănânc-o! a ţipat Ruby. A râs. Haide! Trebuie s-o mănânci!

— Credeam că-ţi plac alea necoapte, a spus Karin. A venit spre el. Muşchii de pe braţul ei drept au ieşit în evidenţă pe sub pielea maronie şi aspră, din pricina greutăţii

găleţii pline de fructe pe care o căra.

Ritchie s-a ridicat în picioare. A muşcat din coaja întinsă a prunei, a sfâşiat cu dinţii o bucată de pulpă acră şi a mestecat-o.

— Perfectă, a spus el. S-a abţinut să nu deschidă larg gura ca să scuipe fructul.

3

Ritchie şi-a găsit fiul lângă tisă. Era întins pe burtă, sprijinindu-se în coate şi lovind cu gambele dezgolite în firele răcoroase de iarbă de sub umbra crengilor stufoase ale copacului, cu capul şi trupul scăldându-se în razele soarelui. Avea în mână un aparat. Ritchie a luat-o la fugă.

Când s-a apropiat de el, a văzut că Dan nu citea mesajele provocatoare şi porcoase ale lui Nicole. Juca un joc pe *Nintendo*. Ritchie s-a aşezat în lotus pe jos, la un metru de el. Dan n-avea de gând să-şi ridice privirea până când tatăl său nu i se adresa. Buzele lui roşii se bosumflaseră, umede. Zăcea acolo, aşteptând să fie găsit. Ritchie s-a întrebat dacă şi el avusese braţele atât de dolofane la vârsta lui Dan. Oare băiatul avea nevoie de un instructor de fitness?

— Nici ţie nu-ţi place să intre cineva la tine în cameră fără să-ţi ceară voie, a zis Ritchie.

— Nu-i acelaşi lucru. Eu am proiecte secrete, a spus Dan.

— Păi, poate că şi eu am proiecte secrete. De îndată ce a rostit acele cuvinte, Ritchie şi-a dat seama că greşise.

— Ce fel de proiecte secrete? a întrebat Dan, uitându-se la Ritchie cu o expresie iscoditoare, care semăna atât de bine cu a lui Karin, încât Ritchie a aruncat o privire în spatele lui ca să vadă dacă nu cumva soţia sa li se alăturase.

Ritchie şi-a apropiat capul de al lui Dan şi a coborât tonul, motiv pentru care Dan l-a privit cam înfricoşat când Ritchie a început să vorbească.

— Nu vrei să intre cineva la tine în cameră şi să te vadă dezbrăcat, a spus el.

Umerii lui Dan au zvâcnit când a scos un râset cam ruşinat şi şi-a ascuns faţa în spatele consolei *Nintendo*.

— Nu mă deranjează! a exclamat el. Ochii lui albaştri îl priveau pe deasupra consolei, iar obrajii lui se umflaseră în ambele părţi, căci rânjea.

— Ei bine, pe mine mă deranjează! a făcut Ritchie, lovindu-l uşurel cu pumnul pe umăr. Nu vreau să intri şi să mă vezi în pielea goală!

Dan s-a rostoglit pe spate, râzând, scoţând limba şi sunete care exprimau dezgust. E un băiat de treabă, şi-a spus Ritchie în sinea lui. O să fie în regulă. Se întrebase dacă nu cumva Dan era terorizat la şcoală, dar în el exista şi un bărbat, chiar dacă urma să aibă nevoie de multe eforturi pentru a fi scos la suprafaţă. Ritchie l-a întrebat pe Dan dacă

vrea ceva. Dan s-a oprit din râs şi a rămas întins pe iarbă în tăcere, fără a-l privi pe Ritchie, ascultând şi clipind.

— Ai vrea şi tu o chitară? l-a întrebat Ritchie.

— Am deja una, a spus Dan.

Ritchie şi-a adus aminte de chitara electrică pentru copii, la care Dan nu cânta niciodată, şi de tobele de care nici nu se atinsese.

— De ce ai luat chitara lui tati, Danny, dulceaţă mică? a întrebat Ritchie. De ce nu-i bună a ta?

Dan şi-a răsucit şi mai mult capul şi şi-a tras nasul, iar Ritchie i-a văzut lacrimile de pe obraz. N-a înţeles. Şi-a pus o mână pe umărul lui Dan şi l-a întrebat care-i problema.

— Nimic, a spus Dan. Nu-ţi pasă. Nu-ţi pasă de mine şi de Ruby.

— Cum poţi să spui aşa ceva? a întrebat Ritchie. Nu ştii cât de important e pentru mine să fiu un tată bun pentru voi? Ai idee cum m-am simţit eu crescând fără...

— Ştiu, a zis Dan.

— Ai cântat o cvarta mărită. Ştiiiiu. Tra-la-laaaaa.

Dan s-a ridicat în capul oaselor, ascultând cu ochii aţintiţi asupra lui, fără să plângă sau să zâmbească, cu o expresie familiară de şiretenie pe chip. Poate că aşa e el de fapt, poate că el îşi terorizează colegii la şcoală, el e şeful în jocurile lor, de el le e teamă copiilor, s-a gândit Ritchie devenind brusc optimist.

— Dacă tu câştigi atât de mulţi bani şi n-ai avut tată, atunci mie de ce mi-ar prinde bine să am unul? a întrebat Dan.

— E îngrozitor ce spui! a zis Ritchie, lungind silabele şi încercând să-şi dea seama ce simte.

La afirmaţia fiului său ar fi putut avea mai multe reacţii, iar el ar fi fost în stare s-o aleagă pe oricare dintre ele şi totuşi să rămână consecvent în comportamentul său. O reacţie ar fi fost să ţipe la fiul lui că este un plod obraznic, nesimţit şi nerecunoscător. Alta ar fi fost să nu spună nimic, să-i arunce lui Dan o privire glacială, să se răsucească pe călcâie şi să intre în casă – ignorând orice tentativă de împăcare – şi să-şi evite familia tot restul zilei. A treia opţiune era să clatine din cap, să râdă încetişor, să-şi treacă mâna prin părul blond şi des al lui Dan şi să-i spună că e un băiat deştept.

A ales ultima variantă. Şi-a întins mâna şi a pus-o pe creştetul lui Dan, dar în acel moment Karin şi-a strigat fiul din cealaltă parte a grădinii. Dan s-a ridicat în picioare cu atâta iuţeală, încât mâna lui Ritchie i-a atins doar urechea. Dan i-a aruncat o privire tatălui său, buimăcit de atingerea lui stângace şi puţin înfricoşat, de parcă ar fi crezut că întâmplător evitase o lovitură, nu o mângâiere.

— Mergem la leagăn? a întrebat Ritchie.

— Mă cheamă mami, a spus Dan. Sunt prea mare ca să mă dau în leagăn.

Ruby a venit în fugă spre ei, râzând, iar Ritchie a prins-o de subsuori şi a ridicat-o atât de sus, încât capul ei a acoperit soarele. I-a ţinut în echilibru preţiosul trup, care acum se zvârcolea. Şuviţe de păr îi cădeau de-a valma pe faţă, iar Ritchie s-a delectat cu atenţia care-i era acordată în întregime lui.

— Mergem la leagăn? a întrebat el, iar ea a încuviinţat din cap, iar Ritchie, fără a-i arunca nici o privire lui Dan, a pus-o jos pe Ruby, a luat-o de mână şi a dus-o spre leagănul din sfoară, care atârna de creanga unui castan bătrân.

A dat-o în leagăn pe Ruby, apoi s-a hotărât facă şi el o încercare. Ruby i-a spus că n-are cum, pentru că e prea gras, şi, cu toate că el i-a zis să nu fie obraznică, s-a întrebat dacă leagănul o să-l ţină. S-a aşezat cu prudenţă pe stinghia de lemn şi a auzit cum trosneşte creanga. Dan şi Karin veneau spre ei. Şi-a făcut vânt din călcâie, şi-a desprins picioarele de pământ şi a început să se legene. Creanga a trosnit şi mai tare. Nu teama că se va rupe creanga, ci senzaţia că-i provoacă suferinţă copacului l-a făcut să se oprească şi să se dea jos din leagăn când Dan şi Karin au ajuns lângă ei.

În clipa când picioarele lui erau în siguranţă pe pajişte, de parcă un spiriduş dintre frunzele copacului ar fi desfăcut nodul, leagănul s-a rostogolit în iarbă, iar sfoara a căzut peste el cu un pocnet furios. Ruby a scâncit, iar ceilalţi au tras aer în piept şi au izbucnit în râs. Ritchie i-a surprins privirea lui Karin şi a zâmbit. Lui i se părea că acest moment spontan de uşoară spaimă i-a unit brusc familia. Aproape că a auzit declicul.

4

În baie, Ritchie şi-a scos de pe el pantalonii scurţi şi tricoul jegos şi a făcut un duş. S-a spălat pe cap, s-a dat cu balsam şi şi-a uscat părul, după care s-a dat cu ulei. S-a bărbierit, s-a dat cu cremă hidratantă şi cu loţiune parfumată dintr-o sticlă cu eticheta après-rasage, şi-a tăiat părul din nări, din urechi şi şi-a pensat sprâncenele, s-a spălat pe dinţi, şi i-a curăţat cu aţă dentară, a făcut o gargară cu apă de gură şi şi-a petrecut jumătate de oră alegându-şi o cămaşă.

Karin mai descoperise că o înşelase de două ori: o dată exact înainte de naşterea copiilor şi încă o dată imediat după aceea. „Dacă se mai întâmplă o dată, i-a spus ea, o să divorţez, o să am grijă să nu primeşti custodia copiilor şi o să-ţi iau toţi banii."

Îl înfricoşa gândul că o să rămână fără tot ce avea, însă îi era greu să-şi imagineze o astfel de situaţie. Clipa în care avea să fie prins părea mai îngrozitoare decât consecinţele. A descoperit că nu-i era ruşine că o înşela pe Karin dacă ea nu ştia. Fusese cea mai însemnată descoperire din viaţa lui de adult, mai mare decât cea că era un competent om de afaceri sau că izbutea să câştige mai mulţi bani decât rivalii săi, care erau muzicieni mai talentaţi. Conştiinţa îl tulbura doar când cineva îi aducea aminte că şi el ar fi trebuit să aibă una şi că era obligatoriu să-l tulbure. Dar, câtă vreme nu se întâmpla asta, el îşi dădea toată silinţa să se poarte frumos cu două femei care n-aveau nici un punct comun şi nici un motiv să se cunoască. Îşi iubea soţia; n-avea de gând s-o părăsească niciodată. Pe lângă Ruby şi Dan, pentru el fericirea lui Karin era mai importantă ca orice altceva. Din acest motiv făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru a o împiedica să afle că el mai face sex şi cu altcineva.

Ritchie şi-a luat hainele şi s-a dus să se îmbrace în camera unde Karin îşi ţinea garderoba. Avea oglinzi mai bune şi era mai aproape de scara principală. În cazul în care Karin ar fi venit să se certe cu el, iar uşa ar fi rămas deschisă, ea ar fi fost obligată să nu ridice vocea, ca să n-o audă copiii. Dezavantajul era că în cameră se găsea o fotografie imensă cu Karin, de când era tânără, care acoperea un perete întreg. Poza fusese făcută când ea avea nouăsprezece ani, iar el douăzeci şi unu, iar cântecul de succes al trupei lor ajunsese în topurile din Londra, New York şi Tokio. În anul acela, într-o seară, în North Shields, de la geamul limuzinei care se oprise la semafor, Ritchie văzuse un grup de fete care mergeau la braţ pe asfaltul ud de pe mijlocul unei străzi, cântând piesa lui şi a lui Karin, cu pardesiele descheiate cu faţa şi rochiile decoltate

biciuite de vânt, de stropi de ploaie, până când obrajii şi gâturile lor au început să strălucească.

În fotografie, Karin stătea noaptea pe o bancă dintr-un parc. Era încălţată cu cizme scurte şi purta o eşarfă din şifon, chiloţi şi sutien, toate albe. Era tolănită pe bancă, cu coatele sprijinite în spate şi braţele atârnându-i, cu o ţigară în mână şi cu picioarele desfăcute. O sticlă de un litru, pe jumătate plină cu vodcă, era pe bancă lângă ea. Sub bliţ tenul ei era alb ca ceara, deşi rezoluţia era atât de bună, încât i se vedea pielea ca de găină şi puful de pe membre. Pe vremea aceea se îndopa cu otrăvuri nu, aşa cum scria în ziare, pentru că se ura pe sine, ci pentru că se iubea, iar rezistenţa trupului său la acele otrăvuri era la fel de mare precum convingerea ei că era indestructibilă, tânără şi frumoasă.

Iluzia spontaneităţii era spulberată de părul ondulat, auriu şi lucios al lui Karin şi de contururile negre, artistice din jurul ochilor ei, dar Ritchie ştia că asta nu era doar o iluzie. Fusese în parc când i se făcuse fotografia. Karin îşi scosese rochia şi o azvârlise pe frunzele acoperite cu brumă de pe marginea aleii, fiindcă aşa avusese chef. Stilistul îşi ridicase mâna ca s-o oprească, dar îşi dăduse seama că n-avea nici o şansă. Ritchie ştia că ea băuse jumătate de litru de vodcă. După ce luase o sorbitură hulpavă de vodcă din sticlă, se ştersese la gură cu dosul palmei şi, pe când fata de la machiaj venise să-i aranjeze faţa, ea şi-a lăsat capul în piept, a tuşit, a râs şi a spus „Îmi scot asta de pe mine“, s-a ridicat în picioare şi şi-a desfăcut fermoarul rochiei. În acel moment Ritchie şi-a dat seama că viitoarea lui soţie era mai nebunatică decât i se păruse până atunci.

Acum Ritchie avea impresia că soţia lui îl păcălise. Ea îi permisese să creadă că, oricât de rău ar fi fost el, ea l-ar fi putut depăşi. Îşi închipuise că în viitor el ar fi fost omul rezonabil de lângă rockeriţa zbuciumată. Dar pe când el îşi unduia şoldurile în faţa mulţimii şi scuipa versuri în microfon, gândindu-se la dobânzile bancare ale depozitelor din străinătate, a reieşit că pe Karin o bătea gândul să facă copii. Se gândea la asta chiar şi când şfichiuia aerul cu pana dură a chitarei pentru ca apoi să vibreze coardele cu ea, cântând într-o desăvârşită armonie cu el şi făcând boxele să se zguduie. Ritchie nu se schimbase, dar Karin da. Cu mai mulţi ani în urmă, bunătatea ei a început să se întrevadă din spatele măştii sale rebele, apoi, în scurt timp, Ritchie se trezise că asistă neputincios la ridicarea nivelul de moralitate a soţiei lui care îl depăşea pe al lui şi se înălţa mult deasupra. Nu se putea spune că renunţase la cocaină, la cocktailuri, la ţigări şi să se mai culce cu băieţii şi fetele care-i plăceau, ci le lăsase cu uşurinţă în urmă, ca pe nişte pantofi vechi. „Hai să ne mutăm la ţară“, a zis ea, şi au cumpărat o casă în Hampshire. A rămas alături de el, frumoasă, talentată, amuzantă, iubitoare şi doar a lui, mama copiilor săi, iar el era îngrozit.

Karin a intrat în cameră şi i-a adresat un zâmbet care pentru Ritchie însemna „Hai

să nu vorbim despre asta, bine?". A deschis unul dintre dulapuri şi s-a apucat să-şi treacă în revistă rochiile mai vechi. Umeraşele ţăcăneau pe stinghie, iar Ritchie a simţit cum tăcerea se umflă şi apasă pereţii camerei. Karin a luat o rochie scurtă, împodobită cu paiete albastre şi încă una, pe care erau cusute mărgele negre, apoi le-a azvârlit pe amândouă pe pat. A târât o cutie din carton, a cotrobăit în ea şi a răsturnat-o pe jos. Pene vopsite, mănuşi cu paiete şi pălării din rafie metalizată au alunecat din cutie şi s-au împrăştiat pe scândurile lustruite ale podelei. A îngenuncheat, căutând printre vechile ei comori.

— Ieşi în seara asta? a întrebat Ritchie. Karin a clătinat din cap, fără a-şi ridica privirea. A descâlcit un colier din imitaţie de jad din jurul unei diademe din plastic auriu, încrustată cu pietre albastre din plastic, pe care a aruncat-o pe pat.

— Am promis că o să caut nişte haine de seară pentru Ruby. Vine la ea prietena ei, Deni, a zis Karin. Trebuie să le fac de mâncare. Poate c-o să am puţin timp să dau câteva telefoane înainte ca mama lui Deni să vină s-o ia şi să mă bată la cap cu problemele ei. După aia trebuie să-i duc la culcare pe Dan şi pe Ruby şi să le citesc până adorm. Nu cred că o să mă duc nicăieri.

Ritchie s-a gândit, aşa cum se întâmpla mereu când soţia lui îi amintea că îşi dedicase viaţa lui Dan şi lui Ruby, s-o întrebe pe Karin de ce petrecea atât de mult timp îngrijind copiii când o plăteau pe Milena s-o facă. Dar nu-i mai punea întrebarea asta pentru că nu avea nici un argument la răspunsul ei, şi anume că ţinea prea mult la Dan şi la Ruby ca să-i lase să fie crescuţi de altcineva. Ritchie o credea; de ce nu? Şi el îi iubea. Dar, pe când îşi zicea în sinea lui „Da, bineînţeles, pentru că îi iubeşte", în minte i-a venit şi alt gând: că asta făcea parte din lungul joc al lui Karin de superioritate şi reproşuri. Era o chestie ingenioasă. Îşi construise imaginea de părinte mai bun şi, în acelaşi timp, îl văduvise de rolul lui important în familie, de generozitatea lui, de putinţa sa de a descoperi dorinţele şi nevoile familiei sale şi de a-şi deschide portofelul pentru a le satisface. La început, cele două imagini ale lui Karin – cea de mamă iubitoare şi cea de parteneră ipocrită – au plutit laolaltă în mintea lui Ritchie, prima din ele fiind mai consistentă. Dar imaginea lui Karin de mamă iubitoare era atât de firească şi de simplă, încât nu i s-a părut prea interesantă, pe când imaginea de ipocrită era conflictuală şi uluitoare, iar Ritchie trebuia să-şi folosească inteligenţa ca s-o îndure. Aşa că a lăsat deoparte imaginea de mamă iubitoare şi a întors-o pe toate părţile pe cea de ipocrită, cercetând-o şi testând-o întruna, până când a devenit o parte firească a gândirii lui. Îl liniştea ideea că soţia lui era vicleană şi calculată. În acest fel lui Ritchie i se părea că partea nebunatică a lui Karin nu dispăruse de tot.

Karin a pus celelalte accesorii de scenă la loc în cutie şi a vârât-o iarăşi în dulap. Ochii lui Ritchie s-au aţintit asupra zâmbetului arogant al lui Karin din tinereţe, care se

întindea pe perete. Karin mai în vârstă cu douăzeci de ani a privit şi ea într-acolo. Şi-a răsucit gâtul şi, ridicându-şi capul, s-a uitat la întinderea plată a Eului ei trecut şi nemuritor.

— Seamănă din ce în ce mai puţin cu mine, a spus ea.

— Şi te deranjează? a întrebat-o Ritchie.

— Pe tine te deranjează. Karin s-a ciupit de dosul palmei, apoi i-a dat drumul. Preţ de o clipă, cuta a rămas intactă, apoi s-a netezit. E doar piele, a spus ea. Nu-i o schimbare profundă a mea. Teamă mi-e că, dacă ar exista o viaţă de apoi, n-aş vrea să stau acolo cu tine, aşa cum erai la douăzeci de ani.

— Nici tu nu prea ştiai pe ce lume eşti atunci. Ritchie s-a dus până la perete şi a atins cu degetul arătător mica umflătură dintre picioarele lui Karin din afiş. Nu izbutea să-şi imagineze vreun secret nemaipomenit acolo la care el să nu ajungă, în orice fel ar fi atins-o.

— Chiar şi pe atunci aveai o minte pornografică. Uneori eşti atât de rece! a spus Karin.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Nu înţeleg.

— Niciodată nu înţelegi.

— Toată familia zice că nu înţeleg, dar nimeni nu e în stare să-mi explice nimic. Ca Dan astăzi. De ce vrea să ia chitara mea când deja i-am cumpărat şi lui una?

— Pentru că e chitara ta. Nu vrea o chitară a lui, el şi-o doreşte pe a ta. Vrea să fie şi el pe scenă. Vrea să facă parte din lumea aia. Copiii de la şcoală îi spun mereu: „Dacă e emisiunea tatălui tău, de ce nu apari şi tu în ea?“

— Nu m-a mai rugat asta de multă vreme, a zis Ritchie.

— I-ai spus că e prea mic.

— Aşa şi e.

— Şi i-ai explicat ce înseamnă „nepotism“.

— Păi, da.

— Şi îi tot spui că tatăl tău n-a fost lângă tine şi nu te-a ajutat niciodată.

— De ce nu-l interesează deloc pe Dan că a avut un bunic care a fost ucis? Dacă eu aş fi avut un bunic ucis, mi s-ar fi părut super tare. Aş fi vorbit tot timpul despre asta.

— Chiar vorbeşti tot timpul despre asta. Iar tatăl tău n-a fost ucis. A fost executat. Era război. Era soldat.

— Dacă ăla a fost război, a spus Ritchie, atunci totul e un război.

Două ore mai târziu, pe când el se pregătea să plece la Londra, Karin l-a întrebat de ce e nevoit să muncească atât de des în weekend.

— Sper că nu te fuţi cu vreo fată, a zis ea.

Ritchie a zâmbit.

— Ştii foarte bine că, dacă nu particip la şedinţele de duminică seară, nimeni nu mişcă un deget. Nu-i vorba de vreo fată, a spus el. Am promis că n-o să mai fac asta şi chiar mă ţin de cuvânt. Trebuie să ai încredere în mine.

Pe Ritchie îl deranja faptul că oamenii minţeau ca să se protejeze pe ei înşişi. El minţea doar ca să-şi protejeze familia. Îi plăcea la nebunie când câteva cuvinte neadevărate îi făceau să se simtă în siguranţă pe soţia şi copiii săi şi îi asigurau un viitor prosper şi liniştit în casa asta, departe de lucrurile pe care le trăia în Londra, cu Nicole.

— Nu mai stăm aproape deloc împreună, a zis Karin.

— Ba stăm tot timpul împreună. Ştia că soţia lui se referă la altceva, dar nutrea speranţa că, interpretându-i deliberat greşit afirmaţia, o s-o împiedice să-i spună la ce se referise de fapt. El i-a adresat un zâmbet sfios, iar pe chip i se citea dorinţa.

— Ai grijă, a spus Karin. Dacă aflu că ai minţit, avocaţii o să se năpustească asupra ta... colţul stâng al gurii ei s-a ridicat, aşa cum îi plăcea mult lui Ritchie... ca vikingii într-o mânăstire.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, a zis Ritchie. Nu te înşel. „Discret“, s-a gândit el, „laconic“: mai puţin de o sută de cuvinte mincinoase pe zi, iar familia lui o să se simtă în siguranţă.

5

Pentru întâlnirile cu Nicole, Ritchie cumpărase un apartament într-o fundătură din Limehouse, la etajul al cincilea dintr-un bloc nou. A găsit un spaţiu de parcare în apropiere şi, când a apăsat telecomanda pentru a-şi încuia maşina, iar farurile s-au aprins şi s-au stins brusc, i s-a părut un lucru grosolan, ca o invitaţie pentru trecători de a i se alătura în jocurile obscene de la etaj. Dar acolo nu erau niciodată pietoni.

Seara, ferestrele erau luminate, iar în apartamente păreau să locuiască oameni. Odată a văzut un cactus pe un pervaz unde, cu o săptămână în urmă, nu fusese nimic. Dar pe stradă nu văzuse nici un om de când se întâlnise cu agentul imobiliar care îi prezentase apartamentul.

Îi spusese lui Karin că are nevoie de un loc unde să doarmă când muncea până seara târziu şi trebuia să se ducă a doua zi dimineaţa devreme la serviciu. Dăduse o grămadă de bani pe el. Însă tavanul era jos, iar camerele şi ferestrele mici. Un grilaj de metal ieşea în afară vreo câţiva centimetri, acoperind cea mai largă fereastră. Agentul imobiliar a spus despre el că e „un balcon ca al Julietei". Dar lui nu i se păreau decât nişte drugi care apărau blocul de gloată.

De luni de zile râşnea cafeaua şi prepara espresso într-un aparat de deasupra aragazului, dar mirosul nu se schimbase deloc, iar apartamentul încă mai duhnea a nou când deschidea uşa de la intrare. A văzut cum piciorul desculţ al lui Nicole, împreună cu lanţul din aur de pe glezna ei dispar cotind la capătul coridorului. Îi plăcea să se joace cu el când el sosea. Fugea prin apartament ca o pisicuţă, cu picioruşele lipăind repejor, apoi se aşternea tăcerea. O auzea cântând sau îi ajungea la urechi trosnetul înăbuşit al brăţărilor ei. Uneori pleca în urmărirea ei şi o găsea în pat sau în bucătărie, sprijinindu-se de blatul de lucru cu mâinile la spate şi ţinându-şi un genunchi ridicat cu mâna, iar pe urmă se uita în ochii lui când îi ridica fusta.

A rămas în hol, ascultând-o pe Nicole cum trântea uşile şi sertarele. Televizorul era pornit, cu sonorul în surdină, însă recunoştea emisiunea din pricina vocalelor behăite ale prezentatorului irlandez care acopereau râsetele publicului.

„Ar trebui s-o termin acum cu ea", s-a gândit Ritchie. Prezenţa ei străină pe proprietatea lui îl incita, îl speria şi îl irita la fel de mult ca la început. Şi-a amintit momentul când mintea lui trecuse de la gândul că n-ar putea să fie a lui la gândul că putea s-o aibă oricând.

Ochii lui Nicole îi aminteau lui Ritchie de un elev cu bursă din fosta lui şcoală pe nume Barney Parks. Ritchie, Jules şi Randeep nu-l puteau lăsa să treacă pe lângă ei, văzându-l în sacoul lui de ocazie, cu naiba ştie câte numere mai mare. Era meritul lui Barney Parks că intrase la o şcoală pe care părinţii lui nu şi-o puteau permite, dar trebuia să înveţe ce înseamnă să arăţi ridicol în public. Profesorii îi predau unele lecţii, iar băieţii îl învăţau lecţia lor. Îl opreau din drum, iar Ritchie şi Randeep îl ţineau, pe când Jules se ducea în spatele lui, îi ridica sacoul şi îşi băga mâinile pe mâneci, astfel arătând că ar fi încăput acolo doi băieţi, nu unul. Însă apărea problema că, dacă victima nu râdea, Ritchie se simţea prost, iar el era convins de faptul că este bun la suflet, aşa că vina nu putea să fie a lui. I se părea că lumea era plină de victime egoiste, care meritau să fie torturate puţin, pentru a învăţa să accepte pedepsele cu mai multă eleganţă.

Barney Parks nu râdea. Barney Parks se zbătea. Era vânjos, iar Ritchie era nevoit să-l ţină zdravăn. Ostilitatea din ochii închişi la culoare, serioşi şi umezi, căci se abţinea cu greu să nu plângă, ai lui Barney Parks îl înfierbânta pe Ritchie şi îi înroşise obrajii. Nu era de fapt ostilitate. Barney Parks voia ca ei să-i facă asta. Barney Parks nu spunea niciodată nimic, ci doar se uita fix în ochii lui Ritchie; privirea lui declara că vrea să fie atacat, căci, cu cât se luptau mai vârtos cu el, cu atât mai puternic îl considera; puteau să-l facă să-şi aplece capul, să zvâcnească şi chiar să ţipe până la urmă, dar în el existau un nucleu puternic şi o hotărâre pe care ei le căutau fără să ştie, iar el nu i-ar fi lăsat niciodată să pătrundă până acolo. Asta îi făcea să încerce din nou şi, de fapt, asta era şi dorinţa lui Barney Parks. Ritchie gâfâia, îi dădea drumul, îşi ducea în spate pumnul drept, îl lovea în faţă şi apoi fugea de acolo. Ritchie avea doisprezece ani. Barney Parks probabil că avea nouă. Iar cu Nicole, Ritchie simţea că participă la o luptă la fel de falsă, că înfruntă aceeaşi ostilitate prefăcută, doar că de data asta nu era nevoie s-o lovească cu pumnul. Ştia ce să facă şi ce să creadă despre ea.

Ritchie a făcut un pas în faţă. A strigat-o pe Nicole. Îl durea stomacul. „N-ar fi trebuit să mănânce pruna aia“, şi-a zis în sinea lui. Nicole a ieşit din cameră şi a venit la el. Avea o privire absentă. S-a uitat la el de parcă nu l-ar fi recunoscut, aşa cum făceau fetele de vârsta ei, care nu ştiau cine e, când îl surprindeau că se holbează la ele. Purta blugi şi un tricou, iar pe deasupra pardesiul din bumbac pe care el i-l cumpărase. Ritchie şi-a ridicat mâinile spre ea, dar Nicole a trecut pe lângă el, a pus mâna pe zăvor, l-a răsucit, a crăpat uşa şi şi-a întors capul spre el. Acum o dorea. De ce să se îngrijoreze că pielea ei fragedă îl ispitea? Probabil că ideea de a se despărţi de ea îi fusese băgată în cap de un trădător.

— Ai nevoie de ceva de la magazin? a întrebat el. Era uimit că o întrebase ceva atât de banal şi totuşi nu s-a putut abţine să nu repete: Te duci la magazin?

Nicole a ridicat o mână ca să-şi dea la o parte părul ei drept şi tuns impecabil, blond

cu şuviţe închise la culoare, de pe faţă şi gât. Brăţara din aur a ceasului atârna greu pe încheietura ei încă neformată, cu tendoanele delicate, pe care lui Ritchie îi plăcea atât de mult să le mângâie. Golise, în viteză şi cu mare pricepere, contul pe care îl înfiinţase el pentru nevoile ei: nu-i plăceau lucrurile ieftine.

— Trebuie să vorbeşti cu mama. E în camera de zi. Nicole a arătat din cap spre capătul holului.

Un junghi de groază l-a străpuns pe Ritchie.

— Cum a aflat?

Nicole şi-a coborât umerii şi şi-a înclinat capul într-o parte.

— Eu i-am spus! Şi-a scuturat capul spre el. Tu nu vorbeşti cu copiii tăi? A ştiut despre relaţia noastră încă de la început. Oricum, acum e acolo şi vrea să discute cu tine.

— Unde te duci?

— Acasă.

A clipit şi a aşteptat.

— Mi-am pierdut telefonul, a spus Ritchie. Din cauza asta n-am sunat.

— A, da, a zis Nicole. Şi-a deschis poşeta roşie, din piele de crocodil, pe care o avea în mână, şi a scotocit prin ea cu vârfurile degetelor. A găsit un telefon mobil, identic cu cel pe care el îl pierduse, şi i l-a dat lui Ritchie.

— N-ai nevoie de el? a întrebat Ritchie.

— Îl foloseam doar ca să te sun pe tine, a zis Nicole. A păşit peste prag şi, preţ de o clipă, l-a cântărit cu privirea. Am văzut în oglindă cum arătăm unul lângă celălalt, a spus ea. Nu ne stă bine împreună. A plecat, trântind uşa. Mirosul ei a zăbovit în urma-i.

Ritchie a rămas preţ de o clipă să se holbeze la vizorul uşii, s-a răsucit în direcţia de unde se auzea sunetul televizorului, şi-a închis gura căscată, s-a întors, a strigat numele lui Nicole, a deschis uşa, a văzut cum se închid uşile liftului şi a mai strigat-o încă o dată pe nume. Avea impresia că evenimentele se derulau într-o ordine greşită.

6

Mama lui Nicole şedea pe divan, uitându-se la televizor. Era cu spatele la Ritchie, când el a intrat pe uşă. Părul ei platinat, lung până la umeri, se răsfira pe spătar. Se descălţase, şi îşi sprijinea picioarele goale pe tăblia de sticlă a măsuţei joase. Bea vin roşu şi mânca dintr-un castron cu migdale sărate. Moderatorul emisiunii de dezbateri a făcut o glumă – Ritchie n-a auzit ce glumă, pentru că se uita la mişcările unghiilor stacojii de la picioarele mamei lui Nicole, pe când şi le îndoia –, iar ea a râs împreună cu publicul.

— Bună, a zis Ritchie.

Mama lui Nicole s-a uitat în spatele ei, a înghiţit migdalele pe care le mestecase, a pus paharul pe masă şi s-a ridicat în picioare, netezindu-şi fusta roşie, şi, s-a gândit Ritchie, dând sare şi grăsime de la migdale pe material.

— Îmi pare rău, a spus ea, rânjind şi rămânând cu mâinile în şold. Sunt Louise. Nicole a zis că pot să mă fac comodă. Unde e? A privit peste umărul lui Ritchie. N-a părut surprinsă când Ritchie i-a spus că fiica ei a plecat.

— Dumnezeule! a exclamat ea. A făcut un pas în spate, şi-a încleştat pumnii şi s-a izbit uşurel cu ei sub bărbie. Ritchie Shepherd! Nu-mi vine să cred că eşti în faţa mea. Pe vremuri eram o mare admiratoare a ta. A clipit de mai multe ori. Era entuziasmată şi gâfâia.

Ritchie a îndemnat-o să ia loc, iar el s-a dus şi s-a aşezat pe un scaun din faţa ei. Louise l-a chemat însă lângă ea, bătând uşurel în divan. Ritchie a râs, şi-a luat un pahar curat şi sticla, pe urmă s-a aşezat lângă ea, la vreo treizeci de centimetri distanţă.

— M-am dus la *Hammersmith Palais* să vă văd când aveam doisprezece ani, a spus ea. Pe tine şi pe soţia ta.

— Pe atunci nu era soţia mea.

— Doamne sfinte, cât de mult îmi plăcea de tine! a râs Louise. Dacă n-ai fi fost acolo cu Karin, mi-ar fi plăcut să vin la petrecerea de după concert. În tinereţe eram înnebunită după cântăreţi.

— Ai fi fost prea mică pentru mine.

Louise a zâmbit şi şi-a îndreptat privirea spre un colţ al camerei.

— Zău? a făcut ea şi şi-a răsucit câteva şuviţe de păr pe un deget. Ritchie a înghiţit în sec şi a râs cu prudenţă. Louise s-a prefăcut că e serioasă. Şi-a încovoiat umerii şi s-a

apăsat cu mâinile pe coapse, între picioare.

— Ai făcut năzbâtii, Ritchie, a spus ea.

Ritchie putea să-i intuiască propunerea înainte ca ea s-o exprime. A întrebat-o pe Louise de ce a venit.

— Ah, Ritchie, a spus ea. Nicole nu se mai poate vedea cu tine.

Pare-se că Nicole se combinase cu un fotbalist din echipa de tineret a *QPR*[1. Bruce avea optsprezece ani. Toată lumea ştia că o să intre în echipa clubului la începutul următorului sezon. Era un tip simpatic, a spus Louise, foarte blajin şi politicos, cu simţul umorului. Ştia că Ritchie o să se supere, dar şi el ştia că relaţia cu Nicole n-avea cum să dureze la nesfârşit, nu-i aşa, căci nu voia s-o părăsească pe Karin.

Ritchie, căruia nu-i plăcea să audă numele soţiei sale din gura celor care n-o cunoşteau decât din revistele despre vedete, a fost de acord că ştia asta.

— De când a plecat tatăl ei, iar pe atunci Nicole avea doar cinci ani, am rămas doar noi două, a spus Louise. Ştii, suntem ca două prietene. Ca două surori sau cele mai bune prietene. Ne povestim totul una alteia. Iar când ea mi-a zis că se vede cu tine, m-am simţit puţin cam ciudat. Nu m-am putut abţine să nu mă gândesc că, ei bine, e însurat şi n-ar trebui, ştii, când ea are cincisprezece ani, şi că nu a apărut în emisiune doar ca producătorul s-o agaţe, spunând: „Pe ea o vreau, ea arată cel mai bine, o să fie a mea". Louise şi-a întins o mână şi l-a prins de obraz pe Ritchie. Of, îmi pare rău, Ritchie. Te-ai purtat frumos cu ea, chiar aşa mi se pare, toate lucrurile alea pe care le-ai cumpărat pentru noi şi aşa, în general. Nici eu nu eram uşă de biserică la vârsta ei. M-am culcat cu bărbaţi care aveau inele în toate părţile corpului.

Asta l-a făcut pe Ritchie să izbucnească în râs. A rânjit şi şi-a înghiţit nodul din gât. Buza de sus i s-a lipit de dinţi, iar el a desprins-o cu vârful limbii. Nu credea că o s-o mai vadă vreodată pe Nicole. Tot ce spunea Louise, i se părea lui Ritchie, n-avea legătură decât cu Louise. Nu trebuia decât să-şi aplece capul şi să se ocupe de nevoile lui Louise, să treacă în cealaltă parte, când Louise n-o să mai fie lângă el.

Pieptul lui Louise se ridica şi apoi cobora din ce în mai abrupt, iar ochii i s-au întunecat şi au prins să scapere.

— O vreme am fost un pic invidioasă pe Nicole, a zis ea. Mă gândeam: eu sunt cea care-l admir. Sunt de vârsta lui, de fapt, mult mai tânără. N-am partener, nu arăt nasol. Dacă are nevoie de încă o relaţie, de ce nu cu mine?

— Asta mă măguleşte, a spus Ritchie.

— Vrei să vezi cât de mult te admiram? a întrebat Louise.

Şi-a desfăcut doi nasturi de la bluză, s-a răsucit cu spatele la Ritchie şi şi-a lăsat bluza în jos, dezvelindu-şi umerii. Ritchie s-a trezit că se holbează la chipul lui şi al soţiei sale, gravate laolaltă de acul unui artist în tatuaje pe pielea albă şi curată a unei

necunoscute, între omoplatul drept şi breteaua albă, orizontală a sutienului. S-a gândit la fetiţa Nicole, care o urmăreşte cu privirea pe Louise cum se dezbracă într-un dormitor dintr-un apartament cu aer închis din Acton şi care întreabă despre cele două chipuri de neşters. Pe măsură ce pielea lui Louise avea să îmbătrânească, oare imaginea lui şi a lui Karin urmau să îmbătrânească şi ele, s-a întrebat el în sinea lui, sau Louise o să moară peste cincizeci de ani, o bătrână cu doi nemuritori pe spate?

Ritchie şi-a pus mâna pe talia lui Louise şi s-a apropiat de ea. Artistul în tatuaje se luase după poza de pe primul lor album. Dacă Ritchie îşi mijea ochii, putea să distingă cuvintele minuscule – *The Lazygods: Fountain*.

— Ştii, coperta a fost ideea mea, a zis el şi a sărutat tatuajul. Louise a râs. Ritchie şi-a trecut limba peste imaginea desenată cu cerneală a propriei feţe, şi-a înfipt mâinile în sutienul lui Louise şi a strâns-o uşor de sâni.

Telefonul din buzunarul lui, cel pe care i-l dăduse Nicole, a început să vibreze. Ritchie s-a ridicat în picioare, a dat-o la o parte pe Louise şi s-a dus la câţiva paşi în spatele canapelei apoi a scos telefonul. S-a uitat îngrozit la ecranul telefonului. „Sună Ritchie“, scria acolo.

Louise se răsucise şi-l urmărea cu o privire îngheţată. Când el îşi smulsese mâinile de pe ea, aproape că o îmbrâncise. Ritchie îşi dădea seama că ea nu se hotărâse dacă să se înfurie sau să se prefacă furioasă, ca parte a jocului dintre ei. Şi-a netezit fusta şi şi-a încrucişat picioarele, strâmbând din nas, dar nu şi-a încheiat nasturii de la bluză şi nici nu şi-a acoperit sânii cu sutienul. Cu capul înclinat într-o parte, îl urmărea cu o privire sceptică pe Ritchie. Telefonul încă mai suna. Lui Ritchie i se părea că sună de minute întregi. A simţit nevoia s-o întrebe pe Louise ce să facă. Era dezgustat de el însuşi, că era atât de slab, încât se gândise să facă aşa ceva. Încremenise şi se lingea pe buze, ţinând strâns telefonul în mână, pe când el bâzâia în pumnul său transpirat, zgâindu-se la femeia cu care fusese pe punctul să se culce. Pe măsură ce secundele de nehotărâre mută se scurgeau, el se simţea din ce în ce mai jalnic. Răceala din ochii Louisei se preschimba în batjocură.

— Arăţi de parcă te-ai aştepta la o veste nasoală, Ritchie, a spus ea. Ai de gând să răspunzi?

— Nu cu tine de faţă, a zis Ritchie. Nu avusese intenţia să fie grosolan, dar acum era prea târziu.

— Scuze! a exclamat Louise şi s-a apucat să se încheie la bluză. Telefonul a amuţit.

— Nu-i un moment prea bun, a spus Ritchie, întinzându-şi braţele spre ea, încă strângând în mână telefonul, dar fără să se ducă spre Louise. Trebuie să mă ocup de asta. Louise s-a ridicat în picioare şi, nervoasă, s-a apucat să facă tot felul de lucruri smucite, şi-a pus poşeta pe umăr, şi-a aranjat părul, şi-a atins cerceii, s-a uitat la

propriu-i telefon şi şi-a muşcat buza.

— Eşti un tip ocupat, a spus ea. Nu ştiu cum de ai avut timp să stai cu Nicole, dar observ că n-ai timp şi de mine. Gura ei s-a arcuit într-un zâmbet trist, apoi a clipit. Aşa că pa.

— La revedere, a spus Ritchie. I-a adresat rânjetul larg care spunea „sunt doar al tău“, pe care-l aborda faţă de cei pe care abia îi cunoscuse, dar era sigur că n-o să-i mai vadă niciodată, iar ea a plecat.

Ritchie s-a aşezat, a scos telefonul lui Nicole, a sunat la mobilul lui pe care îl pierduse şi a închis ochii. A sunat de două ori, apoi cineva a răspuns. Putea să audă cum acea persoană respiră ciudat.

— Alo? a făcut el.

— Tu eşti, tati? a întrebat Ruby.

— Ah, a făcut Ritchie. Şi-a deschis ochii. Bună, îngeraşul meu. Da, sunt tati. Sunt tati al tău. Unde eşti?

— Eu sunt în pat, a spus Ruby. Tu unde eşti?

— La Londra.

— Vocea ta sună ciudat.

— Zău? Auzi, Ruby, draga mea, unde ai găsit telefonul?

— În grădină.

— În grădină!

— În iarbă.

— Mmm. Ritchie s-a ridicat în picioare. Şi ce zic mami şi Dan despre asta?

— Ei nu ştiu, a pus Ruby. E secret. Îl ascund sub pernă.

— Ce fată deşteaptă eşti, a spus Ritchie. Nu-i uşor să ascunzi lucruri de mami, nu-i aşa?

— Am de gând să sun la locul ăla cu pizza.

— E prea târziu pentru pizza, draga mea. Ar trebui să dormi. Unde-i mami?

— S-a dus să cânte.

— Dar Milena?

— În camera ei.

— Ţi-a citit povestea şi ţi-a zis noapte bună?

— Da.

— Deci crede că dormi?

— Da.

Ritchie a ieşit din apartament şi s-a dus spre lift. Se simţea lucid şi puternic, relaxat, ca înainte de o întrunire dificilă cu directorii postului.

— Ruby, draga mea, a spus el. Ăsta e telefonul lui tati. L-am scăpat din greşeală pe

jos în grădină. Liftul a luat-o în jos. Uşile s-au deschis, iar el s-a îndreptat spre ieşirea din bloc. Alo? a făcut el. Mai eşti acolo, iubire?

— Nu-i al tău! a exclamat Ruby. Pe ecran scrie Nicole.

„Bineînţeles, a învăţat să citească!" şi-a spus în sinea lui Ritchie. „I-au furat inocenţa!" Gâtul i-a înţepenit. Era copleşit de duioşie pentru mica lui fiică, cuibărită în pat, cu picioarele abia ajungând până la jumătatea pilotei minuscule, fără să înţeleagă ce putere malefică a dezvăluirilor invocă cutiuţa argintie, veninoasă de la urechea ei. Doar Ritchie putea s-o salveze de aceste forţe nemiloase. Vârful nasului i-a tremurat de tristeţe şi afecţiune pe când se urca în maşină.

— Nu ţi-e somn? a întrebat-o el. A pornit-o spre casă, ţinându-şi telefonul la ureche cu umărul, pe când schimba vitezele.

— Nu.

Talentul lui Ritchie nu era să prevină dezastrele, ci să le înfrunte când apăreau. Ar fi putut s-o pună să deschidă fereastra şi să arunce telefonul. Dar dacă ar fi căzut şi ea pe geam? Ar fi putut s-o roage să ia un obiect greu şi să facă ţăndări telefonul. Însă oare Ruby avea vreun obiect greu la ea în cameră şi, chiar dacă l-ar fi avut, oare ar fi fost în stare să-l ridice? Putea s-o înveţe cum să scoată cartela SIM, dar era improbabil ca degeţelele ei moi să manevreze micul buton al compartimentului unde se găsea bateria, iar atunci ea s-ar fi simţit frustrată, ar fi început să plângă, iar Karin ar fi venit în camera ei.

— Ruby, ştii că tu eşti de departe fetiţa cea mai iubită de tati, nu-i aşa? a întrebat el. Vreau să fii super-curajoasă şi deşteaptă şi să faci ce te roagă tati acum. Faci asta pentru tati?

— OK.

— Pentru că telefonul pe care l-ai găsit este foarte important, special şi secret. Iar dacă tu eşti super-curajoasă şi deşteaptă, eu o să-ţi dau orice vrei tu. Ce ţi-ai dori cel mai mult pe lume?

— Vreau să apar la televizor.

— Pot să te ajut să apari la televizor, draga mea, sigur că pot. Iar dacă vrei asta, nu trebuie decât să închizi telefonul şi să-l ascunzi sub pernă, iar mâine-dimineaţă n-o să mai fie acolo. Şi încă un lucru foarte important, cel mai important lucru, scumpete – trebuie să ţii totul secret şi să nu spui nimănui că ai găsit telefonul, nici măcar lui mami sau lui Dan ori celor de la şcoală, lui buni sau mătuşii Bec, nimănui. Ai înţeles?

— Da.

— Deci închide telefonul, dulceaţă, şi ascunde-l sub pernă, iar după aia culcă-te.

— Vreau o poveste.

Pe şoseaua cu două benzi care dădea în M25, Ritchie i-a spus lui Ruby povestea cu

leul şi şoarecele, cum leul nu l-a mâncat pe şoarece când a fost trezit din somn şi cum după aceea şoarecele l-a salvat pe leu rozând plasa unui vânător. După ce a terminat, a întrebat-o în şoaptă pe Ruby dacă încă mai e trează. A întrebat-o de trei ori, din ce în ce mai încet, iar, când n-a primit nici un răspuns, a închis telefonul şi a apăsat pedala acceleraţiei.

Intrând pe aleea casei, a văzut luminile aprinse în studio, care era într-un vechi grajd la distanţă de casă. A parcat foarte repede maşina, a fugit până la uşă şi a intrat în camera Milenei, care era lângă cea ale lui Ruby şi a lui Dan. Milena era îmbrăcată în trening şi şedea pe divan, cu genunchii la gură, bând ceai şi uitându-se la televizor.

— Karin e în studio, a spus ea. Nu credea că vii în noaptea asta.

Ritchie a rânjit.

— N-am avut chef să rămân acolo, a spus el. Copiii sunt în pat?

— Da, de mult. Dorm.

— Ce-au mai făcut?

— Nimic. Dan n-a vrut să mănânce paste. A spus că forma macaroanelor le dă un gust rău.

— Mă duc să-i văd.

Ritchie a închis uşa de la camera Milenei – fusese deschisă – şi a intrat în camera lui Ruby. Nu exista decât o firavă lumină de veghe. Milena strânsese totul de pe jos, păpuşi, cărţi şi costume, şi le pusese într-o cutie de lângă comodă. Sub fereastră, uşa casei de păpuşi era deschisă, iar o parte din mobila minusculă pe care o conţinea era înghesuită claie peste grămadă în remorca vechiului tractor *Tonka* al lui Dan. Ruby era dezvelită până la brâu. Avea gura întredeschisă, Ritchie îi putea auzi respiraţia. I se părea că pinguinii de pe pijamaua ei se holbau la el, necruţători. Telefonul căzuse pe jos. Ritchie s-a dus şi l-a luat de acolo. O scândură din duşumea a scârţâit strident sub paşii lui. A auzit vocea lui Karin. Vorbea cu Milena. A înşfăcat telefonul, l-a vârât în buzunar, s-a aplecat, a mângâiat-o pe păr pe fiica lui şi a sărutat-o. Uşa s-a deschis, iar Karin i-a spus ceva în şoaptă.

Karin era reţinută, dar s-a bucurat când l-a văzut. S-au culcat devreme şi au făcut dragoste înainte de a adormi. Gândul că o înşela pe Nicole, iubindu-şi soţia, îl făcea pe Ritchie să se simtă puternic. Gândul că abia izbutise să-şi salveze familia de un pericol teribil îl făcea tandru. Lui Ritchie nu i se părea că o iubeşte mai puţin pe Karin pentru că pompa în ea imaginându-şi că Louise şi Nicole şed lângă el pe pat şi îi privesc, cu fustele ridicate până în talie şi cu mâinile între picioare.

Ritchie şi Karin au adormit îmbrăţişaţi, lucru pe care nu-l făceau de obicei, fiindcă pe el părul ei îl gâdila, iar pe ea căldura corpului lui o împiedica să adoarmă.

7

A doua zi, Ritchie a ajuns în studiourile *Rika Films* înainte de ora opt. Pe la mijlocul dimineţii valuri de panică se învolburau prin clădire. Unii dintre participanţii la emisiune, membrii de paisprezece ani ai unei trupe din Rotherham, numită *The What*, îşi îmbunătăţiseră atât de mult performanţa de la audiţia iniţială, încât echipa era convinsă că atunci fusese trasă pe sfoară. După cum stăteau lucrurile, puştii cântau prea profesionist ca să apară în emisiune, aşa încât fuseseră aduşi la studio mai devreme, iar acum echipa încerca să-i facă să se întoarcă la deznădejdea pe care probabil iniţial o mimaseră.

În acelaşi timp, Lazz, care prezenta emisiunea împreună cu Riggsy, refuza să vină la serviciu. Lazz aflase că rola cu gafe pentru episodul special de Crăciun, care era finalizată, nu includea nici o boroboaţă haioasă de-a lui în faţa camerei de filmat, pentru că nu făcuse nici una. Agentul lui, Midge, era de acord că acest lucru dovedea nivelul înalt de competenţă profesională a lui Lazz. Totuşi, clientul lui era de părere că absenţa filmuleţelor cu el hlizindu-se, bâlbâindu-se sau încurcându-se cu accesoriile de scenă sau cu animalele i-ar fi putut îndepărta admiratorii, făcându-i să creadă că e lipsit de căldură sufletească; şi, dacă nu i se dădea un scenariu pentru o gafă, clientul lui intenţiona să facă câte o boacănă fix din zece în zece minute, cu aceeaşi fermitate îndârjită şi de nezdruncinat care îi adusese atâta faimă în profesia lui.

În vreme ce se derulau aceste crize, un grup de directori de la *BBC* şi-au făcut apariţia în studio, fără nici un avertisment prealabil – doar ca să aibă o mică discuţie şi să arunce o privire prin jur, au zis ei.

Cu cât mai palide erau chipurile care apăreau în pragurile uşilor pe lângă care trecea, cu atât mai bine se simţea Ritchie. Asta era munca lui. Acesta era talentul lui, pentru asta era respectat şi aici se dovedea a fi indispensabil, iar oamenii lui nu greşeau când îi cereau să-i îndrume, căci îi ajuta să înfrunte enervantele dificultăţi cotidiene, aşa cum mai făcuse până atunci. El era producătorul. Aici, în studio, se simţea competent şi fericit, aşa cum nu se mai simţise de luni de zile. Cum să mai ai nevoie de altceva în afară de muncă şi familie?

Pentru că fusese pe punctul de a face sex cu mama lui Nicole, adolescenta îşi pierduse prospeţimea în ochii lui Ritchie. I se părea corect ca de acum încolo să considere relaţia de opt luni cu ea ca pe un lucru care i s-a întâmplat doar fetei. Era

adevărat, îşi zicea el în sinea lui, că fusese şi el de faţă, dar n-ar trebui să fie egoist. Amintirile erau doar ale ei şi, pentru că era foarte tânără, avea mai multă nevoie de ele decât el. Cât despre el, prefera să-şi împartă amintirile în două categorii: lucruri care i se întâmplau lui şi lucruri care se întâmplau altora când era el de faţă. Credea că această opinie exprima o parte din generozitatea pe care şi-o cultiva cu grijă. Dacă el nu-şi mai dorea o parte din trecutul lui, atunci de ce să nu-i rămână altcuiva?

Ritchie a coborât panta spre scena principală, unde băieţii din *The What*, cu feţele ciupite, cu părul căzându-le peste ochi, mergeau ţepeni de colo-colo cu chitarele, uitându-se atent pe unde calcă, conform instrucţiunilor. Paula s-a apropiat pe la spate, l-a înşfăcat de cot, l-a privit cu ochii mari şi a spus că Lazz încă n-a apărut, dar că Midge a venit şi face scandal. Ritchie a râs, şi-a pus o mână pe umărul ei şi i-a zis să nu-şi facă griji şi să-l trimită pe Midge la el.

Midge a făcut pe furiosul. Ritchie l-a chemat pe tehnicianul-şef şi i-a spus ca în următoarele două emisiuni să arunce de lângă reflector trei unelte mici pe scenă, când Lazz era în faţa camerelor de filmat, şi să pară un accident.

— O să-l punem pe Lazz să aibă o reacţie întârziată dramatică prima oară, nu atât de puternică a doua oară, iar a treia oară un soi de... lui Ritchie i-au zvâcnit ochii, gura i s-a deschis, iar palmele au şfichiuit aerul. Spontaneitate planificată. O gafă cu continuare pe filmul editat. Foarte comic.

— Spontaneitate planificată, a repetat Midge şi a zâmbit. Haios.

Ritchie s-a răsucit spre tehnicianul-şef.

— Dar ai grijă să arunci nişte instrumente inofensive, a spus el. Nu trebuie să-l rănim.

Tehnicianul-şef stătea cu mâinile în şolduri, cu privirea în pământ şi maxilarul împins în faţă. Şi-a ridicat privirea spre Ritchie. Vocea i-a tremurat.

— Fac meseria asta de-o viaţă, a zis el. Sunt mândru că-mi fac bine treaba. Vrei să afli ce palmares am? Un singur accident în patruzeci şi cinci de ani.

— Haide, măi, Jeff, a spus Ritchie. E un număr de comedie. Nu-i o chestiune pe viaţă şi pe moarte.

— M-am ocupat de luminile unor mari vedete, a zis tehnicianul-şef. Profesionişti. Acum e altfel, doar puşti, amatori şi cine-i cel mai ratat, asta vor să vadă.

A plecat de acolo înjurând.

— Mai rămâi puţin şi ascultă trupa asta, i-a spus Ritchie lui Midge.

I-a strigat pe băieţii de pe scenă, iar ei s-au uitat în sus la el pe sub bretoane. Şi-au răsucit chitarele, pe care le ţineau foarte jos, întorcându-se cu faţa la micul grup care stătea în picioare, în faţa rândurilor de scaune goale. S-a auzit un sunet strident, solistul i-a invitat să i se alăture, iar ei au început să cânte.

Basistul a cântat un acord prevestitor de rele. Chitaristul a adăugat un scrâşnet pe care l-a prelungit, apoi l-a întrerupt şi l-a repetat. După câteva acorduri, toboşarul a izbit cu mâna tomtomul, apoi a trecut la un ritm de bas şi premier. Monotonia sunetului, volumul crescând şi bubuiturile combinate ale instrumentelor i-au hipnotizat pe ascultători, făcându-i să tânjească la o descărcare a tensiunii, iar inimile le-au zvâcnit la perspectiva ei. Solistul a înşfăcat suportul microfonului, şi-a îndoit degetele, s-a aplecat, a deschis gura şi a închis ochii.

Părul de pe ceafa lui Ritchie s-a zbârlit pe când vocea solistului a inundat studioul. Cum putea un băiat de paisprezece ani să aibă atâta încredere în el încât să reunească asemenea note ferme şi prelungi? De unde căpătase o asemenea forţă? Oare unde găsise un băieţel din Anglia toată suferinţa din vocea lui şi cum de avusese curajul să-şi facă o trupă?

Schimbarea de tonalitate, când a răsunat, a părut că-l ridică în aer, pe când chitaristul, basistul şi vocea solistului au ieşit din portativ.

— Sunt buni, i-a zis Midge la ureche lui Ritchie.

— Sunt adevăraţi, a spus Ritchie. Dar mă descurc.

Aplaudând ostentativ, s-a dus până la scenă şi s-a urcat pe ea, ca să ajungă în mijlocul băieţilor. Era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât cel mai înalt dintre ei. Încă nu ajunseseră la înălţimea maximă, a presupus el, dar chiar şi aşa păreau subnutriţi, cu coatele hidos de mari pe braţele lor albe şi fusiforme. Pe ici, pe colo mai putea întrezări şi câte o trăsătură a feţei pe sub părul lor, un enorm nas coroiat, buze mari şi roşii, ochi închişi la culoare. I-a întrebat cum îi cheamă, iar ei i-au răspuns pe rând. Pe când vorbeau, au pufnit în râsete scurte şi şuierătoare, iar când toboşarul şi-a pronunţat numele, lor li s-a părut foarte comic.

Ritchie a arătat spre instrumentul Fender al chitaristului şi şi-a întins mâinile spre el.

— Îmi dai voie? a întrebat el.

Chitaristul şi-a scos cureaua de pe umăr şi i-a dat chitara lui Ritchie, care a cântat un pasaj din Lazygods, cu degetul mare şi arătătorul. La sfârşit a închis ochii, s-a lăsat pe spate şi a ciupit rapid coardele cu degetul mijlociu pentru tremolo. A deschis ochii, încuviinţând din cap şi i-a aruncat o privire toboşarului, invitându-l să i se alăture. Toboşarul s-a holbat la el, dar n-a făcut nici o mişcare.

— Probabil că asta a fost înainte să vă naşteţi voi, a spus Ritchie înapoind chitara. Câte ore pe zi repetaţi?

Chitaristul i-a aruncat o privire solistului. Au ridicat din umeri şi au zis în cor:

— Nu ştiu.

Ritchie şi-a încrucişat braţele şi şi-a plimbat privirea de la unul la altul.

— Ce aţi vrut de fapt când v-aţi înscris aici? a întrebat el.

Răspunsul „să câştig“ s-a auzit ca un murmur din toate gurile, pe rând.

— E un domeniu dur, a spus Ritchie. Şi eu am fost ca voi. Şi vă spun, aveţi talent. A aşteptat, apoi a vorbit din nou. Asta e problema noastră. Publicul vrea să afle povestea unor puşti care n-au talent, care se aleg cu nişte haine frumoase şi câteva sfaturi din partea unor profesionişti, după care se preschimbă dintr-o trupă proastă într-una mediocră. Mesajul nostru este că putem să creăm o imagine specială oricui. Oamenii obişnuiţi nu sunt chiar atât de nasoi cum par. Asta nu e o emisiune pentru cei care au talent. E pentru cei cărora le lipseşte talentul. Aşa că o să vă zic de acum: nu putem să vă lăsăm să câştigaţi. Sunteţi prea buni. E clar ce spun?

Părul a fâşâit şi s-a clătinat. „Parcă aş vorbi cu nişte tufişuri în bătaia vântului“, şi-a zis în sinea lui Ritchie.

— Voi aţi dovedit că sunteţi destul de buni încât să vă prefaceţi că sunteţi de rahat, a zis Ritchie pe un ton serios. A izbit aerul cu pumnul pentru a accentua gravitatea spuselor sale. Acum întrebarea mea pentru voi e: mai sunteţi în stare să faceţi asta? Ştiţi cum să arătaţi unui public format din milioane de telespectatori că sunteţi o trupă de rahat, iar apoi să vă prefaceţi că sunteţi puţin mai buni?

Băieţii s-au uitat de la unul la altul.

— Adică trebuie să pretindem că suntem nişte rataţi, gen, a zis solistul.

— Să pretindeţi că sunteţi nişte rataţi, apoi să dovediţi că sfaturile noastre vă ajută să nu mai fiţi rataţi, dar fără să se vadă deloc că aţi putea avea un asemenea talent.

— Rataţi, nu nişte rataţi, dar fără talent, a zis solistul pe o voce moale. Basistul păţise ceva, căci s-a aplecat, de parcă cineva îl înjunghiase în burtă, s-a răsucit cu spatele la Ritchie şi a căzut în genunchi. Ritchie a întrebat dacă se simte bine.

— Nu vă faceţi griji din pricina lui, domnule Shepherd, a zis solistul. Uneori face crize de-astea. Pentru dumneavoastră o să cântăm de rahat.

— Şi dup-aia puţin mai bine.

— Mda. Solistul i-a aruncat o privire chitaristului, care a încuviinţat din cap, de parcă l-ar fi încurajat să-şi ia inima-n dinţi. Ne plac unele piese din Lazygods.

Ritchie a râs.

— N-am mai cântat de ani de zile, a spus el. O imagine cu el revenind pe scenă i-a năvălit în minte: el, Ritchie, mai în vârstă, mai înţelept, puternic. El, zeul mort al rockului, care renaşte la Glastonbury. Adorat de un câmp pe care creşteau braţe unduitoare, o câmpie de membre care freamătă, întinzându-se până la orizont.

— Vrem să cântăm cu Karin, a zis solistul.

Rânjetul lui Ritchie s-a topit, aidoma plasticului care se scofâlceşte într-un foc de tabără.

— Acum e mamă şi are doi copii, a spus el.

— Dar încă mai poate să cânte, a zis basistul.

— Am văzut-o anul trecut cum a cântat un solo, a spus chitaristul.

Ritchie s-a răsucit şi şi-a fluturat o mână spre ei.

— Faceţi ce v-am spus eu şi o să vorbesc cu ea, a spus. S-a dus spre trepte, dar s-a hotărât să sară de pe scenă. La margine a ezitat. Dintr-odată i se părea că şi-ar rupe gleznele, dar nu putea să renunţe în faţa puştilor şi a lui Midge. Şi-a îndoit genunchii, şi-a ridicat braţele, şi-a închis ochii şi a sărit. A aterizat, s-a bălăngănit, apoi şi-a îndreptat rapid ţinuta. A aruncat o privire peste umăr şi a văzut că toboşarul făcea încă o criză.

Ritchie şi-a dat seama că era doar ora prânzului şi că el, cu fermitate şi viclenie, rezolvase toate problemele care îi făcuseră să tremure ca varga pe angajaţii lui. S-a oferit să-l ducă pe Midge în West End, în drum către mama şi sora lui.

— Adorabila Bec, a zis Midge.

— La cât de scund eşti, ai o grămadă de testosteron în tine. Nu cumva să-ţi pui labele jegoase pe ea.

— Nu-i genul meu. Mie îmi plac doar slăbănoagele. Deci nu e cu nimeni?

— Încă mai e cu Val Oatman.

— Crezi că Val Oatman e nebun şi şi-a distrus ziarul, sau a înnebunit când a acceptat să fie redactor-şef la un ziar prost?

— Nu e potrivit pentru ea, a spus Ritchie. Nu ştie unele lucruri despre el.

— Ştiu ce face Val Oatman. Dar nu pot să spun acelaşi lucru despre Bec. Tu ştii? a întrebat Midge.

— E sora mea.

— Dar a intrat într-o lume despre care tu nu ştii nimic.

— Ştiu cu ce se ocupă.

— Zău? Creaturi minuscule care înoată în sângele ei, păsări ale paradisului? Poţi să-mi explici şi mie?

Ritchie a râs şi a schimbat subiectul.

8

Cu două zile în urmă redactorul-şef al unui ziar, Val Oatman, o ceruse în căsătorie pe Bec, iar ea, luată prin surprindere, acceptase. Îi dăruise un inel de aur cu un diamant înconjurat de mici rubine, iar ea îl luase cu degetul mare şi cu vârfurile ciuruite de înţepături ale degetelor de la mâna stângă şi se holbase la el, de parcă ar fi fost căzută în admiraţie, iar după aceea i-l înapoiase. El a fost nevoit să-i zică să şi-l pună pe deget, iar ea a procedat întocmai. A avut o senzaţie oribilă când inelul din aur a alunecat pe pielea de pe încheietura degetului. El i-a spus cu multă afecţiune că fusese inelul de logodnă al răposatei sale soţii.

Nu-şi petrecuseră împreună acea noapte. Fuseseră de acord să se întâlnească în ziua următoare. După ce a ajuns în apartamentul ei din Kentish Town, Bec şi-a scos inelul, l-a pus într-un plic şi, după ce a ezitat să aleagă dintre mai multe locuri unde l-ar fi putut ascunde, a vârât plicul în congelatorul frigiderului. Nu spusese nimănui că se logodise. Nu simţea fericire, ci doar un disconfort, de parcă ar fi avut un accident.

Fiindu-i dor de soţia lui, Val o rugase pe Bec să fie bună cu el, iar ea îi împlinise dorinţa. A rugat-o să se culce cu el, iar ea a acceptat. Probabil că asta îl făcuse să creadă că ea e îndrăgostită de el, şi-a zis Bec în sinea ei. „Dar n-am spus asta“, s-a gândit ea. „Am făcut ce m-a rugat el.“

Ei i se părea că oamenii de ştiinţă ar trebui să poată ţine minte anumite numere, de pildă de câte ori s-au culcat cu cineva, şi totuşi ea pierduse şirul, aidoma unui copil mic. Orice depăşea cifra trei era considerat „o mulţime“. Dacă şi-ar fi amintit acel număr, ar fi fost în stare să-l ţină pe Val la distanţă; însă ea nu-l ţinuse minte, iar bărbatul cu care se culcase de câteva ori era acum logodnicul ei.

Într-o serie de articole publicate în jurnale ştiinţifice, Bec propusese o nouă metodă de a preveni malaria. Colegii ei spuneau că e periculoasă. Unii ziceau că e „bizară“. Versiunea pe care i se permisese s-o testeze în Tanzania era doar o părticică din ceea ce-şi dorise să facă. Val i-a spus că îşi doreşte să vină în vizită la ea, în Africa, iar ea izbutise să evite subiectul înainte ca ei să ia o decizie în această privinţă. Când, peste câteva zile, el l-a abordat din nou, ea a fost nevoită să spună „Bineînţeles că da“. Nu voia ca el să vină, dar n-avea curajul să-l refuze. Stabiliseră să se întâlnească la Londra în duminica de dinaintea plecării ei, iar Bec n-avea nici un motiv să facă ore suplimentare la serviciu, dar când Val a sunat-o ca să fixeze o oră, ea a simţit brusc o

nevoie stringentă să se afle lângă sângele găinilor şi microscoape, în mirosul aseptic de alcool din laborator. Tânjea să muncească pe rupte, până când şi-ar fi pierdut cunoştinţa. Gândul i-a trimis fiori în stomac.

— Nu mă pot întâlni cu tine, i-a zis ea lui Val. N-avem încă destui *haemoproteus*[2.

— Ştiu la ce te referi, a spus Val.

A zis că se poate vedea cu ea şi luni.

— Iau cina cu Ritchie şi cu mama.

— Aş putea să vin şi eu.

— E o întrunire de familie.

— O să fac şi eu parte din familia ta.

— O să vorbim despre omul care l-a ucis pe tata.

— Ce-a zis mama ta când i-ai spus că ne căsătorim?

— Încă n-am zis nimănui.

I-a auzit respiraţia lui Val. El a spus:

— Atunci rămâne pe marţi seară. Înainte să pleci.

— O să fiu mai fericită când o să am câteva miliarde de paraziţi.

— Munceşti prea mult, a spus Val, iar când Bec nu a zis nimic, a adăugat: Bine că-i doar asta. O să te sun. Pe telefonul de la serviciu.

Bec nu credea că avusese ghinion la bărbaţi. Avea treizeci şi trei de ani. Inima îi fusese zdrobită vârtos odată, aşa că, deşi şi-o cârpise, încă se mai vedeau crăpăturile, dar asta se întâmplase o singură dată. Când încă nu împlinise treizeci de ani. Locuise împreună cu Joel trei ani, când îşi dăduse doctoratul în Sacramento. El o urmase la Londra, unde ea câştigase concursul pentru un post, aruncase o privire pe acolo, nu-l încântase peisajul şi se întorsese în State.

În anul de după plecarea lui, ei i se păruse că îi fusese atribuit, împotriva voinţei ei, rolul de recipient al suferinţei. Atunci parcă o substanţă vâscoasă corozivă s-ar fi revărsat în ea şi ar fi înţepat-o când încerca să se ducă spre lumină.

Acela a fost primul ei an de muncă la Centrul pentru Boli Parazitare. Pe atunci era doar un tehnician zombi, capabil să se mişte şi să comunice mecanic, dar nefiind în stare să-şi folosească simţurile decât pentru a număra, a face măsurători şi a introduce datele. A reieşit că exact asta îşi dorea şi institutul. După douăsprezece luni, când şi-a recăpătat culoarea şi căldura, şi-a dat seama că îi crescuseră acţiunile şi că ideile îi erau apreciate. Când cercetătorul principal al lui Bec, Meena, a plecat în concediu de maternitate, Bec i-a luat locul, îndrumând doctoranzi, predând şi încercând să scape de obsesia Meenei pentru viermi parazitari. La un moment dat, la scurt timp după ce a împlinit douăzeci şi şapte de ani, ea i-a spus mamei ei că pleacă în Papua Noua Guinee.

— Ştii cine colindă lumea la fel de mult ca oamenii de ştiinţă? a întrebat-o mama ei.

Preoţii catolici. Stau trei ani într-un loc, doi ani într-altul. N-o să găseşti nici un bărbat pe care să-l târăşti după tine în jurul globului.

— Nu caut aşa ceva, a spus Bec. Ai deja nepoţi.

— De ce crezi întotdeauna că sunt egoistă? Mă gândesc la tine.

Mama ei şi-a scos o ţigară şi a sorbit din ceaiul ei indian medicinal. Pe cutie scria că îmbunătăţeşte karma. În viaţă trebuie să accepţi şi constrângeri.

9

Un cuplu de profesori de la Stanford, un ornitolog şi un entomolog, o recrutaseră pe Bec în echipa care urma să plece în Papua Noua Guinee, pentru că le plăcuse articolul ei despre conflictul sexual dintre paraziţi, despre care Ruth Nickell spusese că e tupeist. „E Nickell", i-a spus ea lui Bec la telefon. „Eu sunt cu insectele, el cu păsările."

Soţul ei, Franz, dăduse întâmplător peste o traducere a unui articol scris de un parazitolog care murise demult şi care fusese ataşat în armata japoneză ce invadase PNG în cel de-al Doilea Război Mondial. Acolo povestea că o unitate de ingineri militari, care construise o tabără pe teritoriul ţării, fusese aproape imună la malarie, pe când alte regimente, mai aproape de litoral, s-au îmbolnăvit cu sutele. Omul de ştiinţă japonez descoperise o muscă ce se hrănea deopotrivă cu sângele oamenilor şi al păsărilor-paradis. A presupus că un parazit necunoscut era transferat de la păsări la oameni şi că acesta dădea imunitate faţă de cel care provoca malaria. Dar nu şi-a mai putut continua studiul, căci japonezii au fost atacaţi şi şi-au evacuat trupele de pe insulă. În haosul retragerii, savantul îşi pierduse fotografiile, desenele şi lada din lemn cu lamele şi cu probele de sânge ale soldaţilor.

Bec a zburat cu avionul în Australia şi apoi în Lae. Ruth a luat-o de acolo şi a dus-o cu maşina într-o colibă din orăşelul unde îşi stabiliseră tabăra de cercetare. A condus cu viteză, depăşind autobuze şi camioane, claxonând şi folosindu-şi mâinile ei slăbănoage ca să facă semne cu farurile. A întrebat-o pe Bec despre viaţa şi familia ei, pe un ton amabil, de parcă ar fi fost colege de apartament, iar când Bec a pomenit despre moartea tatălui ei, Ruth a încuviinţat din cap şi i-a vorbit despre fiul său, acum adult, care avea probleme cu autorităţile, de parcă ar fi spus „O, da, şi noi avem o chestie de genul ăsta". Ruth s-a răsucit spre Bec, apoi şi-a îndreptat iarăşi privirea spre şosea, iar coada ei de cal, sânii, liberi sub un tricou foarte larg, şi crucea egipteană a vieţii de pe un şnur pus în jurul gâtului s-au agitat frenetic.

— Soţul meu e uneori cam irascibil, dar să nu-i subestimezi profunzimea inteligenţei, a zis Ruth. De asemenea, e tare în pat. A scos un râset ca un chiţăit.

Când au ajuns foarte aproape de destinaţia lor, au trecut pe lângă o îngrămădire de colibe din bambus, tablă şi saci vechi unde fuseseră îngrăşăminte, îngropate în noroi şi acoperite de fumul focurilor de tabără, puse de-a valma, pe lângă care mişunau copii cu burţile umflate şi găini bolânde care năpărleau şi pe ale căror capete mijiseră creste jegoase din pene.

— Parcă ar fi periferia unei localităţi, a zis Bec.

— Of, Doamne, nu-i aşa că-i deprimant? a întrebat Ruth. Sărmanii de ei vin de la deal şi încearcă să se aciueze în pustietate. Din pădure, direct în sărăcie şi foamete. N-au canalizare sau şcoli şi nici nu pot vâna.

Franz era un bărbat îndesat, burtos şi cu barbă, care îşi afişa gambele ca nişte pepeni între pantalonii scurţi şi largi de camuflaj şi ghetele Timberland. Bec se pregătise să nu-i subestimeze inteligenţa, dar, după ce i-a strâns mâna, el i-a întors spatele fără a-i adresa nici un cuvânt, a dus-o pe soţia lui la laptop şi s-a apucat să se şuşotească cu ea, de parcă Bec nici n-ar fi fost de faţă.

A roşit şi s-a dus să exploreze zona, ajungând până la urmă în faţa unei colibe din oraşul de cocioabe, a învăţat câteva cuvinte în engleza stricată vorbită de gloata de copii şi s-a apărat de păsările agresive din aşezare, care au încercat să îi ciugulească creştetul capului. După o oră, Ruth a găsit-o şi i-a spus să se urce în maşină, zicându-i că e nebună.

— Şi eu sunt nebună, a afirmat Ruth, accentuându-şi spusele cu râsetul ei chiţăit. Dar să nu stai prea mult pe aici. Sunt o mulţime de derbedei. Te-ar omorî doar ca să-ţi ia pantofii.

Ducând în cârcă o trusă cu un microscop portabil, lamele şi soluţii praf, Bec a urcat împreună cu familia Nickell şi cu călăuzele din partea locului pe traseul spre vârfurile pierdute în nori ale munţilor. Şi-au petrecut prima noapte pe un deal, într-o poieniţă mare şi verde, care cobora şerpuind spre un râu cu ape repezi. Călăuzele au înălţat corturile aproape unul de altul: unul pentru ei, unul pentru Bec şi altul pentru Franz şi Ruth.

În amurg, Ruth a tras-o deoparte pe Bec.

— Sper ca Franz şi cu mine să nu te ţinem trează la noapte când o să facem dragoste, a spus ea. Când e în mine nu mă pot controla. Ţip cam tare.

Bec s-a uitat spre poieniţă, care se întindea pe câteva sute de metri, până la copaci.

— Păcat că trebuie să ne punem corturile atât de aproape unul de altul, a zis ea.

— Rebecca, suntem obligaţi să avem grijă de tine, a spus Ruth.

Bec a rămas trează în acea noapte, n-a putut să adoarmă şi a aşteptat, dar n-a auzit decât insecte şi păsări. A aţipit. Pe la miezul nopţii a fost trezită din somn de un ţipăt de femeie. A auzit-o pe Ruth urlând din toţi rărunchii: „Futu-i, Doamne!“ Bec a deschis ochii şi a aşteptat alte ţipete. După un minut, întunericul a fost sfâşiat de sforăitul zgomotos al unui bărbat.

Franz a sforăit toată noaptea, amuţind doar până când Bec începea să creadă că se oprise şi era pe punctul de a aţipi, apoi sforăind din nou.

— Sper că nu te-am ţinut trează, a zis Ruth a doua zi de dimineaţă.

— După noaptea trecută chiar sunt convinsă că-l iubeşti, a spus Bec.

— E greu să fii singură lângă doi porumbei îndrăgostiţi, a spus Ruth, punându-şi o mână pe braţul lui Ruth. Arată mişto, dar să stai departe de el. I-a făcut cu ochiul.

— O să fac duşuri reci, a zis Bec.

— Cred că o să fim prietene bune, a spus Ruth. Astăzi o să-ţi facem rost de o găleată de sânge.

Franz se purta de parcă Bec nici n-ar fi existat. O trata de parcă prezenţa ei ar fi fost temporară, de parcă abia ar fi sosit şi era mereu pe punctul să plece, ca şi cum ar fi fost o persoană care le-ar fi adus un pachet şi de care n-avea nici un rost să se ataşeze. El concepea programul şi hotăra pe ce traseu să meargă şi tot el era şeful lui Pete, călăuza principală, şi al translatorului. Le arăta satele şi speciile de păsări de pe lista pe care o alcătuise mai demult, iar Ruth şi Bec îl urmau, identificând insecte, recoltând probe de sânge şi interogând băştinaşii pe cât le stătea în putinţă. La micul dejun şi la cină Franz vorbea cu Ruth sau cu Pete, se uita la mâncarea din farfuria lui şi se scărpina. Când Bec spunea ceva, nu-i răspundea. Dacă îi punea vreo întrebare sau vorbea despre munca ei, el se cutremura, uitându-se la Ruth, care răspundea în locul lui.

— Ai remarcat păsările alea ciudate din oraşul de cocioabe? a întrebat Bec într-o seară.

Franz şi-a bulbucat ochii şi a încuviinţat din cap spre soţia lui.

— Nu vrem să te jignim, scumpo, i-a spus Ruth lui Bec. Nu există nici o specie de păsări de pe planetă pe care Franz să n-o ştie. Noi nu încercăm să-ţi spunem cum arată un protozor de malarie.

Bec avea senzaţia că, ori de câte ori Franz ducea una dintre lungile lui convorbiri telefonice prin satelit, noaptea târziu, cu avocaţii, asistenţii sociali sau psihoterapeuţii din State ai fiului său, el se aşeza în aşa fel încât ea să audă tot ce spunea şi să-l considere un tată răbdător şi grijuliu. În fiecare noapte, ea auzea aceleaşi sunete din cortul lor, ţipătul de extaz al lui Ruth, urmat de sforăitul lui Franz. Odată a ieşit din cort pe la unu sau două noaptea, a scos cele douăsprezece cuie care îi fixau cortul şi l-a tras la o sută de metri depărtare. Dimineaţă, când a tras fermoarul cortului şi a ieşit sub razele soarelui, s-a împiedicat de cortul Nickellilor, care într-un fel sau altul o urmase în întuneric şi se cuibărise pe cortul ei.

— Franz, a zis Bec la micul dejun, muşcând din batonul ei de cereale, ai observat că în toiul nopţii cortul tău s-a mutat?

Franz a clătinat din cap, uitându-se la Ruth.

— Trebuie să te protejăm, Rebecca, a spus Ruth. Pun pariu că azi o să descoperim boala aia aviară.

Pe munte, Bec era udă fleaşcă, încinsă şi plină de pişcături. Şi-a spus în sinea ei că tatăl său îndurase mult mai multe decât ea. Noaptea îşi astupa urechile cu vată, iar

dimineaţa, când era răcoare, iar ea urmărea cu privirea cum soarele îşi croia drum printre trunchiurile copacilor, aidoma unui vânător, când aerul foşnea, ţiuia şi vuia de triluri, ea se simţea recunoscătoare şi încântată că e în viaţă. Uneori, când ploaia răpăia pe pânza cortului, îşi amintea un incident vechi, când prietenul fratelui ei, Alex, păruse să se îndrăgostească de ea, dar pe urmă dispăruse.

Urcau pe creastă, apoi coborau în văi izolate, înfigeau ace în gâturile nenumăratelor păsări din junglă, cu penele lor ţipătoare distruse de boala lor aviară şi le studiau sângele, fără a descoperi nimic nou. Bec a recoltat sânge de la sute de papuaşi, dar n-a găsit nici un parazit ciudat la ei. Nici unul dintre localnici nu a declarat că are imunitate la malarie, în afară de cea pe care probabil o căpătase după crizele din copilărie. Nu exista nici o urmă a taberei japonezilor, nici în pădure şi nici în amintirile oamenilor care locuiau pe dealuri. Franz tăia de pe listă speciile de păsări alese şi regiunile de pe hartă, iar Ruth elimina pe rând insectele.

— Ne apropiem de final, a zis ea.

După şase săptămâni, au luat o pauză de la munca de teren. Bec l-a dus pe Pete în oraşul de cocioabe şi i-a întrebat pe locuitori de unde vin şi de ce consideră păsările bolnave animale de companie. Se părea că cei mai mulţi dintre ei aveau din când în când probleme cu vederea. S-a dus la clinica din oraş şi a discutat cu doctorul. Tocmai încerca să-şi ia inima-n dinţi ca s-o roage pe Ruth să vină cu ea şi să recolteze probe de sânge de la localnici şi de la păsările lor, când Ruth i-a spus că trebuie să se întoarcă în State şi să rămână acolo o vreme. Fiul lor încălcase regulile eliberării condiţionate din închisoare, a spus ea, o porcărie din aia *DUI*[3.

— Tu şi Franz va trebui să-mi ţineţi locul, a zis ea. Te pricepi la gângănii, nu? A prins-o pe Bec de obraz şi a mângâiat-o cu degetul mare. O lacrimă i s-a prelins din ochi. Eşti atât de inteligentă şi de drăguţă.

— Dar cu cine o să vorbesc dacă tu pleci? a întrebat Bec, fiind şi ea pe punctul să izbucnească în plâns.

— Ah, ştiu că o să fie greu, a spus Ruth. Soţul meu e atât de charismatic şi de fermecător. Încearcă să rezişti, bine? De dragul meu? Ori de câte ori o să-ţi vină să i te dăruieşti, spune-ţi în sinea ta: „E bărbatul lui Ruth, bărbatul lui Ruth".

A doua zi, Ruth i-a dus cu maşina pe Franz şi pe Bec la capătul potecii care urca pe munte. Pete şi cărăuşii ar fi trebuit să ajungă acolo cu altă maşină, dar între timp aceasta se defectase. Ruth i-a îmbrăţişat pe Bec şi pe soţul ei şi a plecat. Avea să lipsească cel puţin o lună. De îndată ce ea a dispărut din raza lor vizuală, Franz s-a răsucit spre Bec şi a rânjit. Ochii îi scăpărau.

— Hai să nu-i mai aşteptăm şi pe ceilalţi, a spus el. E o zi minunată să urcăm pe munte.

— Unde-i Franz? a întrebat Bec. Ce-ai făcut cu cadavrul lui?

Franz a râs şi a luat-o pe potecă.

— Nici nu-ţi dai seama ce-i aia gelozie până când nu vezi ce face Ruth când altă femelă păşeşte la ea în curte.

— Eu nu sunt o altă femelă, a zis Bec, gâfâind şi târându-şi bagajul greu după ea.

— Toate femeile sunt rivale între ele, a spus Franz.

Şi-au croit drum pe poteca noroioasă, presărată cu bolovani şi blocată pe alocuri de rădăcinile acoperite cu muşchi ale copacilor. Bec a rămas bosumflată, mocnind de furie şi ignorându-i lui Franz noile comentarii vesele şi complimentele despre munca ei, muncă pe care el, a aflat ea, o cunoştea bine. Dar când s-au oprit să mănânce de prânz în poieniţa unde mai poposiseră şi în prima ei noapte petrecută pe deal, Bec i-a zis că e cel mai prost crescut bărbat pe care l-a cunoscut vreodată. El a râs şi a spus că se bucură să afle că ea îl crede excepţional.

— De ce îţi scoţi cămaşa? a întrebat ea.

— Sunt peste 32 de grade. Am nevoie de vitamina D. Ar trebui să ţi-o scoţi şi tu. Părul de pe spatele lui Franz forma un val neted, aidoma orzului sub suflarea vântului.

— Deci ce e cu păsările din satul de cocioabe? a întrebat ea, aşezându-se în lotus pe iarbă. Ştiai că oamenii de acolo nu se duc niciodată la clinică?

— Asta pentru că n-au bani. Franz s-a întins pe o parte, sprijinindu-se de un cot, cu burta lui imensă, pe jumătate încordată şi pe jumătate flască, care nu atingea pământul. Unele fire de păr de pe piept erau albe. Isuse Cristoase, nu vreau să vorbesc despre băştinaşii ăia de rahat. Vreau să vorbim despre studiul tău de cercetare a malariei. Sexul la paraziţi. Cum îşi aleg gametociţii-femele masculii?

— Femelele îi descurajează pe cei pe care nu-i vor, a spus Bec.

— Se păstrează pentru Făt-Frumos.

— Pentru Făt-Sănătos.

— Mi se pare că sunt cam ţâfnoase. Mie îmi place cum o fac păsările-fete. Studiază păsările-băieţi, văd care are chestia cea mai mare, ştii tu, şi se combină cu el.

— Şi nu crezi că păsările ar fi în stare să ţină seama şi de altceva, nu doar de mărimea penelor din coada iubiţilor lor?

— Cred că tu te referi la micul păsăroi drăguţ, cu personalitate puternică, nu-i aşa, la micul păsăroi care niciodată n-o să te sperie nici măcar un picuţ. Şi poate că de fapt îţi doreşti păsăroiul mare şi rău, tipul voinic care deţine cel mai mare teritoriu de împerechere.

— Păsările nu promit că o să fie fidele, iar pe urmă nu se ţin de cuvânt.

— Ce ştii tu despre păsări?

— Destule cât să ştiu că nu despre asta vorbeşti. Şi-a acoperit ochii cu o mână şi a

privit spre cer. Sper că Ruth o să-l poată ajuta pe fiul vostru.

— Eşti atât de sfioasă, futu-i, a zis Franz. Mă excită. S-a ridicat în picioare şi şi-a alungat insectele şi seminţele de iarbă de pe pantalonii scurţi. Dacă sistemul ia hotărârea să-l înfrângă, o să-l înfrângă până la urmă, a zis el. Hai să montăm corturile.

Peter şi celelalte călăuze urmau să ajungă la ei abia seara. Bec a zis că e obosită şi s-a dus în cortul ei să se întindă, întrebându-se cum o să îndure o lună întreagă ca Franz să-i facă ochi dulci. După puţin timp, a auzit iarba cum foşneşte afară, o umbră s-a lăsat peste intrarea cortului, iar fermoarul s-a deschis. Bec s-a sprijinit pe coate şi a văzut cum un penis lung şi gros îşi face apariţia sub lumina portocalie din cort, zăbovind şi bălăngănindu-se preţ de o clipă acolo, pe când proprietarul lui se pregătea să-l urmeze înăuntru.

— Ah! a făcut Bec.

Ridicându-se în capul oaselor, a aruncat o privire spre cele două cărţi pe care le luase cu ea: Zelda: o biografie şi volumul doi din Speciile de paraziţi *(Geohelminth*). A înşfăcat-o pe prima, a ridicat-o deasupra capului şi l-a pocnit pe Ciclopul saşiu al lui Franz Nickell cu sfertul de kilogram al Zeldei. S-a auzit un sunet parcă emis de un figurant care joacă rolul unui paznic şi este înjunghiat pe neaşteptate în spate, iar organul lovit s-a retras.

Bec a aşteptat, iar când n-a mai putut suporta tăcerea de afară, a ieşit din cort. Franz stătea la trei metri de cortul ei, cu spatele la ea şi buruienile înflorite până la genunchi, urmărind cu privirea cum soarele coboară peste pădure. În alte circumstanţe, Bec ar fi făcut o poză. Franz părea un om normal şi modest acolo, dezbrăcat sub razele soarelui. Era o imagine frumoasă, în afară de un singur detaliu.

— Franz, a spus ea, fără să se apropie de el. El nu i-a răspuns. Franz, a repetat ea. Eşti în regulă? Domnule profesor Nickle?

— Nickell, a zis el, fără să se răsucească spre ea.

— Domnule profesor Nickell, o lipitoare îţi suge sângele din fesa dreaptă.

Peste câteva săptămâni, după ce Bec a renunţat la proiectul Nickell şi a făcut rost de niscaiva bani de la o organizaţie filantropică pentru un studiu de cercetare ad-hoc în oraşul de cocioabe, Ruth a venit la ea. Bec se mutase din vila Nickellilor şi locuia împreună cu un geolog pe o stradă vecină. Ruth era mai prietenoasă ca niciodată. Nu se putea abţine să n-o atingă pe Bec, o mângâia pe coate, pe umeri, pe talie, pe cap. Fiul ei era încă în libertate.

— Bravo, a spus Bec.

— Ah, facem şi noi ce putem. Am fost nevoită să le dau voie să-i administreze medicamente. Asta se presupune că o să-l ajute să nu mai fie atât de amărât şi să nu mai ia singur droguri. Toată lumea ştie asta, nu? În America se dau droguri ca să scapi

de droguri. Toată lumea ştie asta şi, când toată lumea ştie ceva, nimeni nu face nimic. Aşa că acum mămica s-a întors în junglă şi încearcă să descopere ceva care să-i ajute pe copiii din Mozambic să trăiască suficient de mult încât să facă o tulburare de dispoziţie. Îmi pare rău că ai plecat de la noi.

— Şi mie, a spus Bec. Ştii, diferenţele de personalitate. Nu ştia dacă Franz îi povestise lui Ruth ce se întâmplase.

— Şi am aflat că acum lucrezi cu cei din cocioabe, a spus Ruth.

— Păsările lor sunt păsări-paradis bolnave, a zis Bec, bucuroasă că poate vorbi cu cineva despre asta. Băştinaşii spun că sunt protejaţi de malarie când ele sunt prin preajma lor. Au venit la ei de pe dealurile unde au stat japonezii. Cred că am dat lovitura. Mi-aş dori să mă ajuţi.

Bec a avut impresia că Ruth n-o ascultă.

— Noroc, scumpo, a zis Ruth, jucându-se cu cheile de la maşină. Ţi-am dat o şansă. Nu-mi vine să cred că l-ai respins. Sunt atât de îndrăgostită de bărbatul ăsta. Detest să-l văd dezamăgit.

— Mi-am zis în sinea mea „E bărbatul lui Ruth". E o regulă care zice să nu-l seduci pe bărbatul altei femei.

— Vrei să spui că am o problemă? a întrebat Ruth cu o voce mai stridentă şi mai piţigăiată ca de obicei, ca a unui copil năbădăios. Cum ai putut să respecţi regula asta? Cum ai putut să-i rezişti?

10

Păsările bolnave din oraşul de cocioabe, a descoperit Ruth, aparţineau unei specii de pasăre-paradis numită *von Hausemann*. Imunitatea la malarie a tribului de băştinaşi din cocioabe rămăsese un secret; asistenţii sociali veneau rar prin aşezarea lor, iar ei sufereau de tot felul de boli, inclusiv tulburarea cronică de vedere a adulţilor. Bec a găsit în tabără o mulţime de musculiţe pişcătoare din specia descoperită de japonezi. Dar nu găsise parazitul. Plănuia să recolteze probe de sânge de la băştinaşi după ce avea să fie şi ea infectată.

Într-o zi a început s-o doară capul şi, deşi în oraş era o zăpuşeală umedă, Bec tremura de frig. A luat nişte paracetamol şi s-a dus la culcare. Un vis febril şi violent s-a repetat toată noaptea, care a părut să dureze săptămâni întregi. De dimineaţă a dat la o parte aşternutul jilav şi s-a dat jos din pat. I-a fost greu să stea în picioare de ameţită ce era. A băut două pahare cu apă, cu intenţia de a suna la spital, dar apa a făcut-o să se simtă mai bine şi, când s-a aşezat în faţa microscopului, avea doar nasul înfundat şi o durea gâtul.

A examinat sute de eşantioane din sângele ei. N-a găsit nimic anormal. În acea noapte a făcut din nou febră. S-a dus la culcare având patruzeci de grade.

S-a trezit în zorii zilei cu capul vâjâindu-i. A alunecat din pat pe podea şi s-a târât pe coate şi genunchi până în partea din casă unde avea laboratorul. Pe când punea sânge pe lamelă, trupul i s-a cutremurat de febră şi s-a împins cu încheieturile mâinilor de masă ca să nu se mai mişte. Un strop de sudoare i s-a prelins pe buza de sus, iar ea l-a lins. A pregătit lamela, a pus-o sub microscop şi a leşinat. Când şi-a revenit în simţiri, şi-a dat seama că se scurseseră ore întregi de când leşinase. Îşi recăpătase luciditatea şi îi era foame şi sete. Şi-a făcut un ibric cu cafea, apoi s-a aşezat în faţa microscopului.

Pe a treia lamelă a descoperit că una dintre celulele ei roşii fusese invadată de o creatură necunoscută. Parazitul era mai mic decât *plasmodiumul* care provoca tulpina locală de malarie. Semăna cu o specie *de haemoproteus*, dar nu a putut să-l identifice.

N-a mai făcut febră. Bec a călătorit cu avionul până în Australia, unde a făcut mai multe analize şi s-a sfătuit cu mai mulţi oameni de ştiinţă, iar împreună au descoperit că fusese infectată de o specie necunoscută de *haemoproteus* şi că parazitul părea că devenise latent şi se transformase într-un *hypnozoit*[4. Doctorii i-au propus să ia

medicamente ca să elimine parazitul din organism. Ea a refuzat.

Bec a trimis detaliile descoperirii ei mai multor comisii, iar într-o seară a primit un e-mail, cu ultima aprobare de care avea nevoie. A sunat-o pe mama ei şi i-a spus că a descoperit o nouă specie.

— E minunat, draga mea, a zis mama ei. Cum arată?

— Nu-l poţi vedea cu ochiul liber, a spus Bec.

— Aha.

— Doar la microscop.

— Săptămâna trecută am văzut un documentar despre PNG. Au descoperit o nouă specie de cangur de copaci. E adorabil. Ţinea un fruct în labe şi îl mânca, de parcă ar fi fost un băieţel care mănâncă un măr. Poate că descoperi şi tu ceva de genul ăsta.

— I-am pus numele în memoria lui tata, a spus Bec. O să se cheme *Haemoproteus gregi*.

— Ce?

— *Haemoproteus gregi*. De la Greg. Adică tata.

— Pe tatăl tău nu-l interesau de fapt decât câinii şi caii. Poate şi peştii.

Bec şi-a muşcat buza.

— Nu se descoperă în fiecare zi câte o specie de parazit invaziv, a spus ea.

— Ai pus numele tatălui tău unui parazit? a întrebat mama ei. Cum ai putut să faci un lucru atât de oribil?

Bec renunţase la pastilele antimalarie şi seara stătea cu încheieturile mâinilor, gleznele şi gâtul dezvelite. Ţânţari se ospătau din ea, însă Bec nu s-a îmbolnăvit de malarie.

Când s-a întors la Londra, centrul ei de cercetare n-a prea ştiut ce să facă cu ea. I-au făcut rost de bani, i-au dat un titlu care suna impresionant şi i-au repartizat un întreg laborator, dar i-au spus că nu pot fi de acord ca ea să infecteze oameni sănătoşi – copii mici! – cu un parazit viu care să-i protejeze de un alt parazit. Pentru a le dovedi cât de eficace era *gregi*, Bec s-a aşezat în încăperea securizată, fără ferestre, unde centrul îşi ţinea insectele vii, şi s-a lăsat pişcată şi infectată de tulpini africane mai agresive de malarie. Nu s-a ales decât cu un uşor guturai, dar a izbutit s-o înfurie pe directoare.

— Ai baftă că nu eşti într-o carantină permanentă, i-a spus Maddie, directoarea centrului. N-ai nici cea mai mică idee ce efect poate avea parazitul.

— Protejează de malarie, a zis Bec.

— Uite ce efect are asupra ochilor tăi.

— Din când în când văd puţin în ceaţă. Nu-i mare scofală.

Maddie i-a spus că era inacceptabil din punct de vedere etic, politic şi medical şi că Bec avea să fie obligată să apeleze la altă metodă, să creeze un vaccin din paraziţii

omorâţi în prealabil cu mare grijă. Iar acest vaccin, acum, cu şase ani mai târziu, era testat în Africa. Nu era decât parţial eficient, însă aşa se întâmplă cu multe lucruri.

Bec îl cunoscuse pe Val după ce ziarul al cărui redactor-şef era îi luase un interviu despre cercetările ei legate de malarie. Ea s-a simţit măgulită de articolul pe care l-a scris reporterul despre ea şi despre grupul ei; jurnalistul nu minţise, ba chiar exagerase numărul vieţilor pe care le-ar fi putut salva şi îi înflorise potenţialele rezultate ale cercetării. Îi plăcuse cum arăta în fotografia pe care i-o făcuseră. Bec zâmbind în poză părea mai degrabă o soră geamănă mai deşteaptă şi mai drăguţă a ei, cea pe care niciodată Bec n-ar fi putut-o depăşi, dar care s-ar strădui din răsputeri să-şi ajute surioara.

A cumpărat ziarul şi, răsfoindu-l în căutarea articolului, a aruncat o privire şi peste celelalte reportaje. I-au dat senzaţia că se află într-o cameră plină cu oameni înspăimântaţi şi cinici, care sunt de părere că lumea a devenit un iad iremediabil şi că alţii poartă toată vina pentru asta.

A acceptat invitaţia la petrecerea Cei Mai Buni din Marea Britanie a lui Val. Îi plăceau petrecerile, considera că erau ca un soi de mici vieţi. Iar când Val a întrebat-o dacă vrea să iasă cu el la cină, contrastul dintre cât de intimidat era el de ea şi cât de intimidaţi erau angajaţii lui de el i-a dat fiori pe şira spinării. Când a spus da, i s-a părut că riscul era al altei femei, un lucru pe care Bec din fotografie l-ar fi făcut fără să regrete. Ei i-a fost uşor să se combine şi să se culce cu el, fără a-i trece prin cap că relaţia ar putea deveni stabilă, imaginându-şi că s-ar fi putut derula înapoi, de comun acord, fără nici o suferinţă, la fel cum ajunseseră să fie împreună.

Val a dus-o în locuri selecte – la un hotel de pe o insulă aflată pe un lac din Italia, unde petale de trandafiri pluteau în cada de piatră încastrată în podeaua camerei lor; la o casă rustică din Scoţia aflată în proprietatea unui lord care era prieten cu Val; la British Museum după ora de închidere, când un miliardar îl închiriase pentru un bal şi îl decorase cu mătase roşie şi aurie. I-a plăcut să-şi ridice mâna din cadă şi s-o vadă plină de petale stacojii şi catifelate de trandafir; mătasea roşie şi aurie a lăsat-o cu gura căscată; iar casa lordului era burduşită cu tot felul de statuete noduroase, pe care le putea atinge, din lemn de nuc sau de stejar şi din alamă. Dar Bec n-a făcut cunoştinţă cu miliardarul, nu i-a plăcut lordul şi s-a simţit stânjenită printre oaspeţii înstăriţi din hotelul de pe insulă, care păreau supăraţi că nu-şi pot măsura calitatea timpului petrecut acolo până la zecimala unui zâmbet. Val a aranjat aceste ieşiri prea apropiate în timp unele de altele, un weekend ostentativ după altul. Ea s-a simţit constrânsă să participe la un proces care se derula prea rapid. Când prietenii ei au folosit cuvintele „încântător“ şi „romantic“ pentru a descrie experienţele pe care Val le plănuise pentru ea, Bec s-a simţit iritată.

De când se combinase cu Val, se trezise că se îmbracă mai elegant, ca în copilărie, când îşi punea bascul tatălui ei sau fusta scurtă a mamei sale. Când a apărut într-o dimineaţă, în casa lordului, îmbrăcată cu cizme verzi de cauciuc, un pulover alb, închis cu nasturi în faţă, din lână netoarsă, o fustă din stofă din lână ecosez, o jachetă verde impermeabilă, cu guler din catifea şi un mic şirag de perle false, gazdele ei n-au părut surprinse şi nici n-au râs de ea, deşi nepoata lordului era îmbrăcată aproape la fel, doar că probabil perlele ei nu fuseseră cumpărate cu 9,99 de lire sterline dintr-un supermarket.

Bec şi-a dorit ca Val să o laude pentru succesul pe care-l avusese costumându-se aşa, nu să-i spună că arată superb. La o petrecere în aer liber, Bec a avut impresia că a exagerat, punându-şi mănuşi lungi până la cot, o pălărie cu boruri late, un şal subţire ca un voal înfăşurat în jurul taliei şi al braţelor şi o mică poşetă lucioasă, ridicolă. Albul extrem al rochiei sale, pliseurile, fusta cloş! Dar Val şi ceilalţi oaspeţi i-au spus că arată nu-ştiu-cum, unul dintre acele cuvinte, iar ea nu fusese singura femeie de acolo cu mănuşi de protecţie elegante. Iar Val juca şi el minunat acest rol, exact rolul cu costumul din bumbac alb. Se îmbrăca aidoma unei imitaţii impecabile a unui arhetip imaginar din trecut. Odată, văzându-l plină de încântare cum se costumase într-un american bogat de vârstă mijlocie, care se plimbă îmbrăcat în stil sportiv prin Londra – blazerul bleumarin, cămaşa albastru-deschis, pantaloni de camuflaj şi mocasini –, îi spusese că-i place costumaţia lui, dar el a părut că nu înţelege. „Care costumaţie?“ o întrebase.

După ce a luat inelul, şi-a amintit că o măsurase din cap până-n picioare cu privirea, înainte de o cină sofisticată şi îi spusese: „Celia ar fi mândră de tine“. Acum se întreba dacă nu cumva el de fapt nu-şi dorise să-şi înlocuiască soţia, căsătorindu-se cu Bec, ci să-i cinstească memoria. Ce ciudat, îşi zicea în sinea ei, că ea şi Val, deşi erau atât de aproape unul de celălalt, o porniseră în direcţii opuse; că ei îi plăcea să stea cu el, luându-şi astfel o vacanţă temporară din laborator şi îi mai plăcea şi că îl ajută să-şi revină după moartea Celiei, pe când el voia să-şi aleagă o persoană potrivită, pe cineva care să arate bine într-o rochie de seară, să aibă un soi de etichetă de patriot, moştenită de la tatăl ei, şi să pară că face fapte bune.

Însă ea nu fusese prea atentă la toate acestea. El nu se ducea la biserică, dar ea nu aflase până acum ce fel de conversaţie avea el cu Dumnezeu, în fiecare seară, când îngenunchea lângă pat, îşi lipea palmele una de alta, se atingea pe frunte cu încheietura degetului mare de la mână şi amuţea preţ de un minut sau două. Îl întrebase. „Mă rog“, răspunsese el. Dar asta nu părea să-l reţină când venea în pat lângă Bec.

Moartea tatălui ei, pe vremea când Bec avea nouă ani, şi moartea iubirii lui Joel, după ce împlinise douăzeci şi şase de ani, rămăseseră vii în ea şi acum, la treizeci şi trei

de ani, prin schimbările pe care le produceau în eşafodajul liniştii sale sufleteşti. Se obişnuise ca aceste rămăşiţe monumentale ale catastrofelor s-o pândească din fundalul minţii ei. O copleşeau, iar ea nu înţelegea cum de oamenii cu care avea relaţii nu păreau şi ei, la rândul lor, copleşiţi de munţii şi craterele propriilor lor confruntări cu destinul. Nu era singura care suferise din cauza morţii premature a unuia din părinţi sau după moartea unei iubiri şi nu putea să-şi dea seama dacă alţi oameni îşi concepuseră un sistem prin care raţionalizau catastrofa şi la care ea nu avea acces, sau dacă învăţaseră cum să se mintă pe ei înşişi, spunându-şi că n-o să mai treacă şi prin alte catastrofe.

Era mereu în căutarea unor sisteme secrete. I se părea că, dacă nu era vorba de proiectele ei de cercetare ştiinţifică, se comporta aleatoriu şi nutrea speranţa că în acest fel poate ar fi nimerit din întâmplare peste un tipar, pe care alţii şi-l croiseră şi conform căruia se comportau. Asta o făcea să fie vulnerabilă în faţa bărbaţilor încrezători în forţele proprii, deşi îşi dăduse seama că cel mai mult îi plăcea în momentele când planurile şi încrederea lor de sine se năruiau.

Cei care îşi încheiaseră studiile de doctorat o invitau la petreceri, iar Bec deseori ajungea direct din laborator, noaptea târziu, în mijlocul discuţiilor la beţie şi al muzicii din camera de zi a cuiva. Într-o dimineaţă, la puţin timp după ce împlinise treizeci de ani, s-a dat jos din pat, unde îşi petrecuse noaptea cu un bărbat pe care tocmai îl cunoscuse. Karl – sau poate că îl chema Carl nu-i aflase niciodată numele – avea biroul sub fereastra din camera lui. Bec şi-a găsit bluza pe birou, şi şifonată, şi pe dos, pusă peste un morman de dosare şi de cărţi. Când şi-a luat bluza, a văzut că în vârful mormanului era o foaie de hârtie cu un tabel plin de mâzgălituri, o coloană de numere şi o listă de nume de fete. Bec le-a numărat. Erau douăzeci şi cinci de nume. Bec s-a răsucit şi l-a întrebat pe C/Karl dacă erau femeile cu care avusese o relaţie până în acel moment.

— Toate fetele cu care m-am culcat, a zis C/Karl. De când am terminat facultatea.

— Ai de gând să-mi adaugi şi mie numele?

C/Karl a zâmbit, sprijinindu-se într-un cot, şi s-a frecat la ochi cu podul palmei.

— Mă plictiseam. M-am întrebat cât de multe au fost.

— Dar de ce le-ai scris numele aşa?

— N-ai făcut niciodată asta? a întrebat C/Karl, de parcă acesta ar fi fost un răspuns.

— Nu, a spus Bec, aşezându-se pe marginea patului cu spatele la el şi trăgându-şi mânecile bluzei. Ce înseamnă simbolurile astea?

C/Karl s-a bâţâit până la birou şi, fără nici o tragere de inimă, a privit hârtia.

— Care dintre ele? a întrebat el.

— Aici, unde e fulgerul.

— Astea-s alea nebune.

— Sunt o grămadă.

Acum, că ea îi descoperise sistemul, el a fost încântat să i-l explice.

— O stea înseamnă că arată bine, un M înseamnă că m-aş putea căsători cu ele, iar F înseamnă că sexul a fost nemaipomenit. Chipul zâmbăreţ înseamnă că sunt amuzante.

— Dar lira sterlină? Asta înseamnă că au bani? Simbolul ăsta te face să te simţi ruşinat, nu-i aşa? De ce?

C/Karl a ridicat din umeri, a zâmbit, s-a scărpinat pe coapsă şi s-a dus să-şi caute o ţigară.

— Ai cerut-o în căsătorie pe vreuna dintre cele marcate cu M?

C/Karl a clătinat din cap, a scuturat băţul de chibrit şi şi-a mijit ochii din cauza şuvoiului de fum alb care se ridica din ţigară.

— Sunt prea tânăr ca să mă aşez la casa mea.

Bec s-a încruntat.

— Dar asta? a întrebat ea. Dora. Stea stea stea, M, F F F, chip zâmbăreţ, liră sterlină. E prea bună ca să rişti s-o pierzi. Ai fost îndrăgostit de ea?

C/Karl a scos un râset slab şi răguşit.

— Fulger, fulger, fulger...

— Ai vreun scop? Eşti în competiţie cu prietenii tăi?

— Nu mai vreau să aud nici o întrebare înainte de micul dejun, a spus C/Karl, înşfăcând-o de umeri pe la spate. Mâinile i-au alunecat pe sânii ei, iar ea s-a întins ca să-i dezmierde capul ras şi fierbinte de parcă abia ar fi fost scos din cuptor. I-a luat ţigara din gură şi a tras din ea.

— Trebuie să plec, a spus ea.

— Chiar nu ştii cu câţi bărbaţi te-ai culcat până acum?

Bec s-a uitat la el, a expirat un nor de fum şi a spus că doar în acea săptămână se culcase cu trei.

C/Karl şi-a smuls mâinile dintr-ale ei, de parcă s-ar fi ars atingând-o, şi a făcut câţiva paşi îndărăt, vârându-se apoi în aşternut. Ochii lui au căpătat o expresie absentă şi dură. Ea nu şi-a dat seama, când el şi-a prins genunchii cu braţele, şi-a coborât privirea în pământ şi a clătinat din cap, părând să râdă, dacă el o dezaproba, era invidios sau doar uimit.

I-a povestit incidentul unei prietene.

— E mult patru într-o săptămână, a zis prietena. Eu niciodată nu m-am culcat cu patru bărbaţi într-o săptămână. Nici măcar cu doi.

— Asta a fost o singură dată. Mă simţeam neglijată. Şi totuşi cine stabileşte că e mult?

Prietena s-a foit.

— Asta te face să crezi că nu există nici o urmă de intimitate.

— E ceva evident? Există vreo regulă? Există vreo normă? N-ai mai zice că e prea mult dacă mi-aş face patru prieteni într-o săptămână, nu?

— Tot ar fi şocant, a zis prietena.

— Deci eşti şocată.

— Tu eşti omul de ştiinţă dintre noi. Cauţi şi în viaţă aceleaşi certitudini pe care le obţii în laborator.

— Tu vorbeşti de parcă ar exista certitudini, de parcă ar exista vreo regulă evidentă că e excesiv să faci sex cu patru bărbaţi într-o săptămână, iar mie nu mi se pare deloc evident. A ridicat tonul şi şi-a dat seama că mamele cu copii mici din cafenea se uitau la ele. Şi-au apropiat capetele unul de altul.

— Şi ce zici de lista lui? a întrebat Bec. El nu este om de ştiinţă, munceşte într-o cafenea la modă, face potpuriuri de dans şi şi-a creat tabelul ăsta, de parcă ar fi un sistem după care toată lumea ar fi bine să trăiască.

— Dar nu-i o teorie, nu-i aşa? a întrebat prietena. El doar încearcă să ţină sub control lucrurile. Uite. Şi-a activat iPhone-ul şi şi-a derulat ecranul până când a ajuns la o aplicaţie numită *ManRater*[5. I-a arătat lui Bec cum se acordau punctele; două puncte dacă era amuzant, un punct pentru fiecare 20 000 de lire sterline pe care bărbatul le câştiga peste salariul minim, două puncte dacă-şi dorea copii, minus un punct pentru fiecare dintre divorţuri, în afară de primul, două puncte dacă era înalt, două dacă era voinic şi trei dacă era foarte musculos. Se sincronizează cu contactele, a spus ea.

— Şi cât de mult valorează iubirea? a întrebat Bec.

— Se adaugă două puncte dacă te iubeşte şi un punct dacă îl iubeşti tu pe el.

— Cam trist.

— Într-adevăr, are standardul cam scăzut.

— Dar e doar un joc, nu-i aşa? a întrebat Bec. Foarte superficial.

— Pentru cei mai mulţi dintre noi nu există decât suprafaţa, a spus prietena, făcând ochii mari şi aţintindu-şi-i asupra lui Bec. E greu să te descurci fie şi numai la suprafaţă.

— Ai plătit pentru asta? a întrebat Bec.

— Cincizeci şi nouă de penny, a spus prietena şi amândouă au pufnit în râs.

11

Duminică dimineaţă, Bec a luat metroul ca să ajungă la laboratorul ei din Centrul pentru Boli Parazitare. Prin ferestrele cu grilaj metalic şi murdar ale vechiului bloc din beton se puteau zări şipcile jaluzelelor, împinse pieziş de plantele din ghiveci, afişe decolorate de hârtie, pe care fuseseră tipărite diverse formule şi modele vechi din plastic ale paraziţilor pe care îi studiau, vopsiţi în culorile Erei Atomice, adică albastru-verzui, bej, roz şi maro-închis.

Ajunsă la etajul al treilea, şi-a pus un halat fără nasturi peste cămaşa albă din bumbac şi blugi. Într-o încăpere securizată, cu închidere pneumatică, cinci incubatoare cenuşii, noi şi mai înalte decât ea bâzâiau încetişor, iar luminile lor străluceau constant. Erau răsplata pe care o primise pentru descoperirea ei.

— De ce să nu le punem în *Dar es Salaam*, în loc să prelucrăm aici materialul şi apoi să-l ducem acolo? a întrebat ea odată.

Maddie îi spusese că africanii nu le-ar fi întreţinut cum trebuie. Nu-şi puteau permite costurile, îi zisese ea.

— Ba ni le putem permite, a spus Bec.

— N-au infrastructura necesară, a zis directoarea. Bănuiesc că ţi-ar plăcea să muţi întregul centru în Tanzania.

— Acolo e malaria, a spus Bec.

Maddie a privit-o, părând pe punctul să zâmbească, apoi s-a aplecat şi i-a şoptit la ureche:

— Într-o zi o să ne fure slujbele. Dar nu câtă vreme sunt eu în viaţă.

Bec şi-a pus mănuşile din latex şi o mască, a dat la o parte husa de pe calotă şi a pornit aerul. A descuiat primul incubator, a deschis un sertar, a luat flaconul cel mai apropiat şi a închis uşa. Dispozitivul a icnit, golindu-se de oxigen. Bec a dus flaconul la calotă, a stropit mănuşile cu alcool etilic, a destupat flaconul, a luat cu o pipetă puţin sânge de pasăre, l-a pus într-o eprubetă şi l-a vârât în centrifugă. După ce a stropit cu sânge o lamelă curată din sticlă, a mânjit o membrană şi a uscat-o cu un uscător de păr, a fixat filmul cu alcool etilic, a preparat într-un flacon soluţie *Giemsa*[6, a picurat-o peste sânge şi a pus-o deoparte ca s-o ia cu ea. Şi-a scos mănuşile, le-a aruncat într-un coş de gunoi cu pedală, a luat o seringă sterilă şi şi-a studiat cu atenţie mâna stângă. Se înţepase săptămânal de mulţi ani de zile, iar buricele degetelor ei erau presărate cu

găurele negre de la sângele coagulat. Uneori o dureau puţin.

Şi-a pus altă pereche de mănuşi, ţinând seringa în gură, a luat o lamelă curată cu mâna stângă şi un tampon de vată înmuiat în alcool cu dreapta, şi-a scos pantofii, s-a aşezat pe linoleumul de pe jos, rezemându-se cu spatele de un dulap şi şi-a îndoit piciorul stâng. Şi-a şters cu alcool degetul mic de la picior, a înfipt seringa în el, a pus lamela pe stropul strălucitor de sânge, s-a ridicat în picioare, a pregătit o membrană şi a ţopăit într-un picior ca să umple o pipetă cu apă. A ţopăit înapoi la lamele, a numărat până la două sute, a curăţat pata cu apă şi a pus lamelele la uscat pe un stativ.

Când aflase că tatăl ei fusese ucis, i se păruse evident că el murise prin intervenţia unei forţe non-umane. Ştia că e soldat; îi spuseseră că fusese prins, torturat şi apoi executat de inamici. Nu i se păruse că aşa ceva s-ar fi putut petrece într-o lume populată de oameni. Inamicii se găseau într-un loc de coşmar. Pe vremea când era foarte mică, Bec avusese tot felul de spaime diurne; de pildă, că şoferul tractorului era încuiat înăuntrul vehiculului pentru că îl atacaseră ciorile care zburau în jurul plugului. Că vântul care învolbura perdelele când sufla prin ferestrele casei lor din Dorset s-ar fi înteţit până când i-ar fi zdrobit familia şi mobila, izbindu-le de perete. Că atunci când robinetul de la chiuvetă era închis, iar ţeava era uscată şi părea goală, ceva îngrozitor ar fi putut să curgă pe acolo, ceva ce nu era apă şi nici nu avea nume pus de oameni.

Pentru că încercase să lupte cu inamicii, Bec intrase în sala de şedinţe, unde convinsese comisia de admitere s-o lase să studieze medicina tropicală.

— Dacă ţările sărace ar fi invadate de un prădător uriaş, sute de mii de monştri invizibili, înalţi de doi metri, care atacă totul în preajma lor şi smulg capetele bebeluşilor? a întrebat Bec comisia, pe vremea când avea optsprezece ani, pe un ton acuzator, cu obrajii roşii şi fruntea umedă, căci îi era cald îmbrăcată cu costumul gros şi bluza încheiată până la ultimul nasture. Cred că atunci aţi catadicsi să faceţi ceva.

— Dar dacă ţările bogate ar fi invadate de un prădător care ar smulge capetele bătrânilor? a întrebat unul dintre profesori. Atunci n-ar trebui să facem nimic?

— Bătrânii nu sunt atât de importanţi, a spus Bec. Toată lumea trebuie să moară până la urmă.

Cei trei profesori din comisie au râs înţelegători, de parcă în acel moment ea ar fi intrat în tagma lor şi presupuneau că Bec nu credea de fapt în opinia ei, ci doar încerca să-i şocheze ca ei să-şi amintească de ea.

Bec a pus lamela cu sânge de pasăre sub microscop, a adăugat două picături de ulei de imersiune pe membrana groasă, a răsucit obiectivul X100 şi s-a uitat prin cele două lentile la pata de ser de culoare indigo. Era plină de paraziţii din ea, *H. gregi*, picăţele bleumarin din celulele de sânge de pasăre, care se înmulţeau pentru a fi omorâţi şi

transformaţi într-un vaccin. A numărat paraziţii şi leucocitele pe care le putea distinge, a mutat lamela câţiva micrometri la stânga, apoi a numărat iarăşi. A repetat asta de o sută de ori.

După ce a terminat cu lamela din incubator, a trecut la propriu-i sânge. Nu intra în programul de cercetare, dar ei îi plăcea să observe ce făceau gregi înăuntrul ei. A examinat sute de cadre sub microscop, iar în al patru sute cincilea a văzut o mică pată difuză şi închisă la culoare în interiorul uneia dintre celulele ei şi a fluierat triumfător. „Aici erai“, a spus ea. „Micul meu *hipnozoit*.“

Bec şi-a mai pierdut puţin vremea la laborator, ronţăind chipsuri de la automat. Incubatoarele erau pline, iar toate datele fuseseră înregistrate. După-amiază Val a sunat şi a spus că mai aveau timp să se întâlnească. Pentru Bec era important să nu-l mintă pe Val şi totuşi nu avea nici un motiv să mai rămână la serviciu. În timpul convorbirii cu el, simţul datoriei a pus o presiune din ce în ce mai mare asupra ei. Simţea cum o apasă, aşa încât s-a gândit că ori ar fi trebuit să găsească o metodă prin care să producă mai mulţi hameoproteus, ori ar fi fost nevoită să se vadă cu el.

A zărit chipul paznicului, care îşi făcea rondul şi care i-a aruncat o privire prin geamul încastrat în uşă, şi şi-a adus aminte că în subsol existau cutii cu flacoane anaerobe şi spirtiere.

— Încă n-am terminat, i-a spus lui Val.

— E duminică. Ai stat acolo toată ziua, a zis Val. Dacă mai ai ceva de făcut, pune-ţi subalternii la treabă.

Bec l-a pus pe paznic să deschidă depozitul şi s-o ajute să care cutiile la etaj. Le-a desfăcut neglijentă, ignorând instrucţiunea de-a nu folosi cuţitul. A scos flacoanele anaerobe din ambalajele lor sterile şi a construit o linie de asamblare formată din flacoane, recipiente Petri, culturi şi pipete. A umplut pe rând flacoanele din recipientele iniţiale, a turnat în ele substanţa catalizatoare şi le-a sigilat. Se concentra exclusiv asupra muncii ei. După ce a terminat cu flacoanele, a aranjat o nouă cultură de paraziţi cu ajutorul vechiului stoc de spirtiere din centru. Flăcările licăreau ici-colo, în vreme ce Bec aprindea lumânările, punea recipientele deasupra lor, aşa încât flăcările să absoarbă tot oxigenul din ele, iar apoi să se stingă, până când toate suprafaţele orizontale din laborator s-au umplut de sticle şi flacoane. În laborator mirosea a ceară arsă. Bec a pornit ventilatorul de aerisire şi a stins toate luminile, în afară de lampa de pe biroul ei.

Era miezul nopţii. Lampa proiecta un disc galben de lumină pe lemnul de pin lăcuit, deschis la culoare al biroului şi pe volumul Parazitologia astăzi, pe care Bec voia să-l citească, şi încă o sferă mai mare de lumină firavă, care plutea în beznă, şi până la care s-a căţărat Bec, cu o cană cu ceai de mentă în mână. S-a aşezat pe scaunul tapiţat,

şi-a lăsat părul liber, şi-a scos halatul alb, s-a învelit cu el, de parcă ar fi fost o pătură, şi-a pus picioarele sub ea, a citit prima propoziţie din primul articol, a căscat, şi-a pus obrazul pe mâinile împreunate şi a adormit.

12

A doua zi, la şapte seara, Ritchie a parcat în faţa clădirii anoste unde lucra sora lui, a văzut-o lângă poartă şi a ţâţâit din buze. Ea a deschis portiera. El şi-a dat seama că ea rămăsese peste noapte în laborator. Femeile nespălate, chiar dacă erau rude cu el, îi stârneau o frică primitivă. Instinctiv şi-a întins mâna pentru a o împiedica să se aşeze pe scaunul nou din piele de lângă el, a scos un scâncet îngrozit şi s-a prefăcut că are un alt motiv.

— N-ai vrea să-ţi pui poşeta în spate? a întrebat el.

— Mi-e indiferent, a spus Bec.

S-a trântit relaxată pe scaunul din dreapta şi şi-a împins cu piciorul poşeta într-un colţ. În ea au zdrăngănit tot felul de obiecte mici. Ritchie a presupus că o să găsească o parte din ele în cele mai ascunse cotloane ale maşinii multe luni de acum încolo; şi cine ştie ce luase ea din clădirea aia plină de boli?

— Ai o maşină nouă, a spus Bec, bucuroasă că o remarcase. Îşi dăduse seama că scaunele au altă culoare.

— BMW, a zis Ritchie. M-am răsfăţat.

— E ok, a spus Bec.

— Africanii tăi ar putea să trăiască ani de zile pe picior mare cu banii pe care i-am dat pe maşină.

— Atunci vinde-o, a spus Bec.

Au luat-o spre sud. Maşina estompa zgomotele de afară, aşa încât numeroasele automobile şi camioane din jurul lor păreau că-şi pierd din importanţă şi că planează tăcute de la un semafor la altul. Era momentul, şi-a spus Bec în sinea ei, să-i ceară sfatul despre secretul care o măcina. Nu trebuia decât să-i istorisească fratelui ei un anumit fragment din viaţa ei recentă reală. Şi totuşi, pentru ea era un efort istovitor să-i mărturisească adevărul în liniştea protectoare a maşinii, de parcă ar fi fost nevoită să construiască o minciună complicată.

Pe vremea când căsnicia lui Ritchie şi a lui Karin devenise cam volatilă, pe Bec o incitase să-şi vadă fratele şi cumnata, vedetele frumoase, certându-se în faţa ei, aidoma eroilor din mitologia străveche, straturile acumulate de minuscule zgârieturi gravate în corpurile lor de milioanele de ochi şi de camere de luat vederi scânteind după ei când se mişcau. Pe atunci Ritchie încă nu se îngrăşase, încă mai avea părul şi sprâncenele

lucioase şi negre, pomeţii proeminenţi, iar cearcănele de sub ochi mai erau netede, lăsând impresia că are o suferinţă nepământească, nu că bebeluşii, care plângeau, îl împiedicau să doarmă. Acum pântecul lui era mai bombat, iar ochii i se înfundaseră mai adânc sub pleoape şi sub ridurile de dedesubt. Îi fermeca pe cei din jur, dându-le senzaţia că trebuie să-şi învingă o oboseală îngrozitoare ca să vorbească cu ei.

— Ce mai fac tinerii tăi artişti? a întrebat ea. Nu-i plăcea Cura de înfrumuseţare a adolescenţilor şi totuşi îşi admira din tot sufletul fratele pentru că crease şi producea emisiunea. Îşi zugrăvea în minte complexitatea emisiunii, tehnicienii, prezentatorii, adolescenţii egocentrici, părinţii demenţi, jurnaliştii, termenele-limită, reclamele şi se cutremura. Nu putea să-şi închipuie cum de Ritchie mai avea timp şi pentru altceva; nu ştia nici cum de nu înnebunise până acum.

— A fost o trupă din nord, a zis Ritchie. Erau foarte buni.

— Ai luat o chitară şi ai cântat cu ei?

— De ce crezi asta? a întrebat Ritchie. Lui Bec îi plăcea să şi-l imagineze pe fratele ei cântând împreună cu o trupă de adolescenţi, dar lui Ritchie i se părea că zâmbetul ei distant era rece şi batjocoritor, că i se adresa, aşa cum crezuse pe vremea când erau tineri, unui grup invizibil de prieteni, inaccesibili şi mult superiori lui, cărora le era milă de el.

— Îţi place să stai cu adolescenţii tăi, a spus Bec.

— Nu stau cu ei.

— Ar trebui s-o faci. Acum vrei să vorbim despre tata?

— Hai mai bine să aşteptăm până când ne vedem cu mama.

Bec şi-a coborât privirea şi a ciupit marginea scaunului. Au traversat intersecţia supraetajată dintre M23 şi M25, iar betonul podului rutier părea de un verde organic sub lumina amurgului. Pe semnele rutiere albastre şi înalte de pe autostradă săgeţile albe care anunţau curbele sau mersul înainte erau groase şi ordonate, la fel ca Anglia. Bec şedea în umbră acum, şi, cu claia ei de păr oarecum ciufulit, lui Ritchie i se părea că e adolescenta refractară, care nu-şi ridicase aproape deloc capul în toţi anii ce se scurseseră de la înmormântarea tatălui lor.

— Mă întreb de ce am impresia că pot să-ţi spun absolut totul, a spus Bec.

— Sunt fratele tău. Ştii... şi am mai rămas doar trei.

— Probabil pentru că ai fost în toate felurile. Mai întâi plod egoist, apoi fiu bun, frate cumsecade. Rocker faimos, dependent de cocaină care şi-o trăgea în dreapta şi-n stânga, soţ fidel şi părinte.

Intenţia ei fusese să-l laude. Ritchie şi-a muşcat obrazul, a simţit gustul de sânge amestecat cu salivă, l-a înghiţit şi şi-a dres uşor vocea.

— Val m-a cerut în căsătorie, a spus Bec. Eu am zis că mă mărit cu el şi nu vreau

asta.

Lui Ritchie îi surâdea ideea de dinastie. Îi plăcea să audă de o alianţă între ştiri şi divertisment, ca pe vremuri – când o fi fost asta – între moşier şi industriaş. Pe urmă şi l-a imaginat pe vicleanul, informatul sceptic de Val Oarman aşezat în faţa lui la masă, de Crăciun, contestându-i puterea în faţa familiei sale. Nici gând!

— Şi ce-o să faci? a întrebat el.

— O să-i spun că m-am răzgândit.

— Bine.

— E oribil. Pare nedrept.

— E normal, a zis Ritchie. Doar te-ai culcat cu el. N-o să fie prea încântat, dar asta e. Totuşi încă n-a rezervat Westminster Abbey. Eşti liberă să faci ce vrei.

Bec a rămas tăcută o vreme.

— Să nu-i spui mamei, a zis ea. Chiar sunt liberă? Cum aşa? Îmi petrec timpul observând organismele unicelulare cum se reproduc, se hrănesc şi mor şi mă întreb cât de liberă aş părea eu dacă aş fi pe o lamelă, optzeci de ani într-un film de un minut.

— Dar nu vezi nici un parazit care să conducă maşina asta, a spus Ritchie, bătând uşurel în bord. A oprit pe banda de urgenţă pentru a-i arăta surorii lui cât de repede ajunge maşina la o sută de kilometri pe oră.

13

Sub zgomotul motoarelor care se opreau, ţăcănitul centurilor de siguranţă desfăcute şi hârşâitul valizelor scoase din dulăpioare, mulţumescurile exagerate ale echipajului şi tăcerea înfiorată a pasagerilor care aşteptau pe culoar să se deschidă uşile, Stephanie Shepherd a rămas aşezată pe scaunul ei, completându-şi jurnalul de nutriţie. N-avea de gând să se grăbească de dragul copiilor ei şi detesta să zboare la Londra ca să jongleze cu şmecheriile fiului său, simţul de proprietate al fiicei ei şi absenţa soţului ei. Ritchie şi Bec aveau un loc permanent rezervat în sufletul său, dar i se părea din ce în ce mai mult că fiul şi fiica ei sunt mai degrabă o întrerupere a firului aproape invizibil pe care nepoţii săi îl continuau firesc.

Când avionul s-a oprit cu vârful lângă poarta din Gatwick, Stephanie s-a crispat la gândul că vameşii o să găsească ceva în neregulă la paşaportul ei. Că o s-o întrebe care e motivul vizitei sale. „Sunt cetăţeană britanică. E ţara mea natală“, ar fi spus ea cu o voce firavă. Oamenii care-i verificau paşaportul nu avuseseră niciodată nimic în comun cu ea, i se părea ei, însă acum erau şi mai diferiţi. Erau atât de amestecaţi. Nu ştiuse ce să le spună soţiilor de militari când Greg încă mai trăia. Din acest punct de vedere nu fusese o soţie bună pe vremea când el era căpitan. Dar era sigură că, dacă atunci ar fi ştiut, acum ar fi izbutit să aibă răbdare cu cineva ai cărui părinţi se născuseră în Karachi şi care avea puterea de a-i verifica paşaportul sub strălucirea maşinăriei enigmatice şi i-ar fi fost mai uşor să poarte o conversaţie cu soţia unui caporal dintr-o locuinţă socială din Plymouth.

Avea în poală un manual despre umori, iar deasupra jurnalul ei de nutriţie. Îndrumătorul ei îi recomandase să folosească manualul şi tabelele din el, alături de jurnal, pentru a-şi menţine sângele, flegma şi fierea în armonie. I se păruse simplu când îi ascultase explicaţiile şi era clar că pastele pe care i le serviseră în avion erau „calde şi umede“. Dar porţia fusese de 100 g sau de 200 g? De ce în tabelă sucul de portocale apărea ca fiind „uscat“, iar îngheţata de ciocolată „caldă“? Dacă varza era „caldă şi uscată“, iar maioneza era „rece şi umedă“, oare asta însemna că salata de crudităţi era perfect echilibrată, deci puteai să mănânci câtă voiai?

Stephanie era convinsă că-şi înţelegea propriu-i corp şi că acum, doar acum, după multe chinuri teribile şi cercetări aprofundate în reviste şi pe Internet, se apropia de momentul în care va putea să spună că era perfect sănătoasă. Pentru prima oară în

viaţa ei, la vârsta de şaizeci şi patru de ani, putea începe să-şi trăiască viaţa.

Voia tare mult să afle opinia fiicei sale despre regimul îndrumătorului de secreţii, dar nu prea ştia cum să aducă vorba despre asta. Cunoştea limitele dezaprobării lui Bec. Stephanie se întreba cum de izbuteau oamenii de ştiinţă să facă descoperiri dacă aveau mintea opacă la ideile noi?

Stephanie locuia în Spania de când fiul ei dobândise faimă şi charismă în ochii lumii. La vârsta de douăzeci şi doi de ani, Ritchie dăduse lovitura, câştigând o sumă uluitoare de bani, şi îi cumpărase lui Stephanie o casă în Spania, fără să-i spună. Bec era la Cambridge. Stephanie a primit încântată cadoul şi s-a mutat acolo. Încă de când Greg fusese ucis, ea îşi dorise să plece din Dorset. Detesta râpa de la capătul grădinii şi sunetul îndepărtat al apei curgătoare, care putea fi estompat de muzică, dar niciodată nu amuţea complet. Detesta ciorile care zburau din copaci în crăpăturile zidăriei, privind de la ferestrele casei de parcă ar fi ţâşnit, ca lava, din pământ.

Acum prietenii ei erau britanici stabiliţi în Spania. Odată cu trecerea timpului, fără a-şi da seama, ajunsese să gândească cam ca ei. Nu-şi mai aducea aminte că se mutase în Spania fiindcă se simţise plictisită, singură şi pentru că îi plăcea soarele. Acum credea că nu părăsise Anglia de bunăvoie, ci că fusese obligată să plece pentru că ţara era coruptă şi în descompunere. Emigranţii, birocraţii care de fapt erau la putere, socialiştii, paraziţii prea leneşi ca să muncească, vedetele amorale, parveniţii de prost gust, perverşii şi trădătorii se păruiau între ei printre ruinele ţării. Ziarul lui Val – era abonată la varianta lui tipărită – era sursa ei de informare. Când a aflat că redactorul-şef al ziarului ei preferat de scandal îi făcea curte fiicei sale, i s-a părut un semn de rău augur, de parcă astrologul publicaţiei ar fi apărut la uşa ei cu un horoscop în mână şi i-ar fi vorbit despre al doilea născut al ei, pronunţându-i numele.

14

Vameşul care s-a uitat la paşaportul lui Stephanie era asiatic, a presupus ea, iar când el i-a zâmbit, i-a dat înapoi paşaportul şi i-a urat să aibă o seară bună, ea s-a gândit cu tristeţe la menajera ei marocană, Shada, care acum stătea singură pe dealurile de lângă Malaga în loc să ia cina împreună cu ea. Stephanie a trecut cu curaj prin vamă şi i-a zărit pe Bec şi pe Ritchie în spatele balustradei. Când a văzut-o cum flutură o mână spre ei, Ritchie şi-a ridicat capul deasupra unei mulţimi imaginare. Bec i-a adresat rânjetul care-i aducea aminte de fetiţa pe care o crescuse; probabil că era singurul lucru care-i mai rămăsese de atunci. Ritchie a fost primul care şi-a îmbrăţişat mama. Stephanie s-a uitat la oamenii care aşteptau în jurul lor, pentru a vedea dacă se uitau la ei. Voia ca ei să ştie că aceştia sunt copiii ei.

Când Bec şi-a pus braţele în jurul ei, Stephanie a simţit un miros de haine murdare. Părul lui Bec era unsuros şi purta ochelari urâţi, cu lentile groase.

— Ai fi putut şi tu să te îmbraci mai elegant când îţi întâmpini mama, a spus ea, făcând un pas în spate cu mâinile încă pe umerii lui Bec, simţind cum trupul fiicei sale se încordează. Bec s-a smuls din mâinile ei, şi-a scos ochelarii, i-a pus în poşetă şi şi-a trecut degetele prin păr.

— N-o să vină cu noi la Petersmere, a zis Ritchie.

— Am prea multe de făcut înainte de a pleca în Africa, a spus Bec. N-am avut timp să mă schimb.

— N-am vrut să-ţi dai jos ochelarii, dragă, a zis Stephanie. Ar trebui să-i porţi dacă ai nevoie de ei.

— N-am nimic la ochi, a spus Bec. Dar am văzut puţin în ceaţă după ce am ieşit de pe autostradă, asta-i tot. Cum ai călătorit? A zâmbit, iar Stephanie şi-a zis în sinea ei: „Ah, îi pasă de mine“.

— A fost minunat, a zis Stephanie. A luat-o de mână pe Bec şi s-a uitat la Ritchie. Voia să scape de privirile încruntate ale celor de la Sosiri şi de ochii de beţivi ai şoferilor care-şi ţineau numele clienţilor lipite de burtă.

— O să mâncăm la *Carter's Arms*, a intonat Ritchie, oprindu-se să se aplece până la nivelul surorii şi mamei lui. Şi-a mutat privirea de la una la alta. După aia mergem acasă. Toată lumea abia aşteaptă să te vadă.

— De ce nu vin Karin şi copiii la cină?

— Pentru că trebuie să discutăm despre filmul lui Ritchie, a spus Bec.

— A, da.

— Nu trebuie, a zis Ritchie pe un ton serios.

— Dar pentru el a venit asta, a spus Bec.

— Nu-mi mai spune „asta“, dragă, a zis Stephanie, pe urmă şi-a ridicat tonul vocii ca s-o acopere pe Bec, care a zis „Scuze, mamă“, şi l-a întrebat pe Ritchie dacă mergeau la o berărie.

— Au o mâncare excelentă. Bineînţeles, nu-i atât de bună ca aia cu care te-ai obişnuit tu, a spus Ritchie.

— E în regulă dacă au multe feluri în meniu, a zis Stephanie.

— A, ţii un regim nou! a exclamat Bec. Veselia ei i-a dat speranţe lui Stephanie, dar pe urmă şi-a zis în sinea ei: „Nu-i mai pasă de ce fac“.

— Armonizarea umorilor, a zis Stephanie, atât de emoţionată, încât Bec n-a auzit-o.

Ritchie a luat-o în faţă, cu valiza lui Stephanie în mână, iar femeile l-au urmat. Au ieşit în şir indian pe poarta aeroportului şi au mers, fiecare pe unde-a apucat, până la maşină. Sub lumina firavă şi crispată a amurgului nordic, lui Stephanie totul i se părea spălăcit, chipurile palide, asfaltul albicios, iar o adiere rece a străpuns-o prin bluza subţire. Ar fi vrut să le spună copiilor ei că în Spania acum ar fi înotat, iar Shada i-ar fi pus un gin cu apă tonică sub pergolă, dar, dacă ar fi ridicat în slăvi spendoarea vieţii ei de acolo, atunci lor le-ar fi fost cam greu să-i plângă de milă din cauza exilului ei forţat şi necruţător.

— N-am mai fost la o berărie de ani de zile, a zis Stephanie la barul din *Carter's Arms*, buimăcită de amestecul de feţe albe de masă, de roşcovanii care sorbeau din halbe de bere şi de informaţiile bizare despre măduvă şi brâncă din meniul scris cu cretă, care umplea tabla neagră. Bineînţeles că în Spania nu mă duc în berării englezeşti.

Când Stephanie a întrebat-o pe Bec despre Val, răspunsul fiicei ei n-a constat de fapt în cuvinte precum „bine“ sau „mă văd mâine cu el“, ci într-un hău care a părut că se cască între ele şi o mâhnire pe care Bec aparent voia să o ţină doar pentru ea. Stephanie a simţit panică la gândul că-şi pierde fiica şi a spus:

— Armonizarea umorilor îmi prinde bine. E prima oară în viaţa mea când mă simt perfect. Ai auzit despre asta?

Bec s-a uitat la părul mamei sale, lucios, de un cafeniu sintetic, la buza ei de sus epilată, la sprâncenele ei pensate, la micile riduri din colţul gurii şi al ochilor, la eşarfa de mătase care-i învelea gâtul, la nesiguranţa din ochii ei albaştri.

— Arăţi minunat, a spus ea. Nu te îmbolnăveşti niciodată.

— Durerile de cap, insomnia, oboseala mea permanentă? Durerile de oase? Digestia

îngrozitoare. Şi-a întors privirea. Ridurile. S-a bătut uşurel cu vârfurile degetelor pe obraz.

— Ai şaizeci şi cinci de ani, a spus Bec.

— Te rog, şaizeci şi patru.

— Şi acum te simţi mai bine decât la şaptesprezece ani?

— Nu prea cred că sunt de-acord cu comparaţia ta, a zis Stephanie. Poate să dureze mult timp până când afli cum să duci o viaţă sănătoasă.

— Mereu apar tot felul de diete noi.

— Parcă n-ai vrea ca eu să fiu fericită, a zis Stephanie. Vezi ce-ai făcut? Uite. Şi-a trecut degetul arătător peste frunte. Riduri.

— Dacă acum ai reuşi să fii mai tolerantă, poate că mai târziu o să-ţi fie mai uşor, a spus Bec.

Mama ei s-a holbat la ea, cu capul bâţâindu-se, provocând-o pe Bec să-i explice la ce se referise când spusese „mai târziu", iar Bec s-a înroşit la faţă.

— Ce-i aia armonizarea umorilor? a întrebat ea. Asta înseamnă că trebuie *să râzi tot timpul*[7? Uite, Ritchie a găsit o masă liberă.

S-au dus într-un separeu cu canapele şi lambriuri pe perete. Îndărătul barului, flăcări uriaşe brăzdau bucătăria cu lumină portocalie. Stephanie i-a povestit lui Bec despre cartea care devenise îndrumarul vieţii sale, despre cele patru secreţii, sânge, flegmă, fiere neagră şi galbenă şi despre cele patru însuşiri: sangvin, coleric, melancolic şi flegmatic.

— Asta-i medicină medievală, a spus Bec.

— E şi mai veche. E de pe vremea grecilor, a zis Stephanie pe un ton aprobator. Cei din Antichitate erau foarte înţelepţi.

— Nu ştiau că inima pompează sânge. Credeau că viermii provoacă durerile de dinţi. Mureau de boli infecţioase înainte să împlinească treizeci de ani.

— Îndrumătorul meu poate să-şi spună părerea despre ce-i mai bine pentru sănătatea mea.

— Atunci de ce nu renunţi şi la electricitate?

— Nimeni nu te pune să renunţi la nimic, dragă. Nu trebuie s-o iei personal când cineva nu e de-acord cu tine. Chiar dacă nivelul meu de fiere neagră e ridicat, asta nu înseamnă că nu pot să intru pe Internet. De fapt, acolo am aflat despre armonizarea umorilor. A zâmbit şi a strâns-o uşurel de mână pe fiica ei. Sunt atât de mândră de tine!

— Cu toţii suntem mândri, a zis Ritchie. S-a aşezat lângă Stephanie, punându-şi braţul pe spătarul canapelei. Amândoi stăteau cu faţa la Bec. Când Stephanie s-a aplecat să vorbească, Ritchie s-a aplecat şi el. Stephanie a spus pe o voce tremurată:

— Suntem mândri de tine, dar nu văd de ce să mor tânără fiindcă nu mi se permite

să cred decât într-un singur fel de ştiinţă.

— Mamă, a spus Bec. E prea târziu pentru tine să mai mori tânără.

— Bec! a făcut Ritchie, punându-şi braţul în jurul taliei mamei lui.

— Eşti sănătoasă tun. O să murim înaintea ta.

— O mulţime de oameni de ştiinţă nu sunt de acord cu tine în privinţa infecţiei tale, a zis Stephanie, coborându-şi privirea.

— Nu e o infecţie. Am un parazit benign, care protejează de malarie.

— Nu-mi place că chestia aia e în tine şi nu-mi place că i-ai pus numele tatălui tău. Nu ştiu dacă să-mi fac griji sau să fiu indignată.

A sosit vinul, iar Ritchie le-a propus să bea în cinstea succesului lui Bec în Africa. Încerca să nu vorbească, să pară că ascultă şi să-şi facă fericite mama şi sora. Şi totuşi, pentru el era important să aibă senzaţia că e şeful lor. Bec şi Stephanie nu mai remarcau asta. Dobândise autoritate, de parcă ar fi mâncat câte o părticică din sufletele tuturor angajaţilor săi. Acum şi Bec avea autoritate în laboratorul ei, dar nu se obişnuise cu acest statut. Era şefă peste vreo doisprezece oameni şi totuşi îi era ruşine să le dea ordine sau să-i muştruluiască, ba chiar să-i laude. Îi displăcea când subordonaţii ei se supuneau voinţei sale. Îşi dădea seama că aceştia îi ofereau o parte a lor, iar ei îi era teamă s-o primească.

Ritchie a aşteptat până când castronul cu budincă de rubarbă a ajuns în faţa lui, pe masă, apoi le-a spus ce voia să facă şi le-a cerut aprobarea. Cu patru luni în urmă el îi scrisese lui Colum O'Donabháin, cel care îl executase pe Greg Shepherd, tatăl său şi al lui Bec, soţul lui Stephanie. Voia să facă un documentar despre execuţie şi să-i ia interviuri filmate. O'Donabháin ieşise din închisoare de câţiva ani, locuia în Dublin şi i-a trimis o scrisoare în care-i spunea că n-are nici o obiecţie. Ca lider al unei facţiuni a altei facţiuni a Republicanilor Marxişti, O'Donabháin l-a capturat pe căpitanul Shepherd când acesta era pe punctul de a se întâlni cu un trădător din grupul lor, l-a bătut pe englez pentru a-l face să-l identifice pe trădător, iar când el a refuzat să le spună cine e, l-a împuşcat şi l-a ucis. Pe atunci Bec avea nouă ani, iar Ritchie cincisprezece.

El şi-a aţintit privirea asupra surorii lui. Scânteia din ochi şi culoarea obrajilor ei l-au făcut să se simtă plictisitor şi l-au indispus. „Pretinde că e interesată", s-a gândit el.

— Acum O'Donabháin e bătrân, a zis el. A stat multă vreme în închisoare. Stă într-o locuinţă socială, împreună cu mama lui, şi scrie poezii. Eu niciodată n-am putut să trec peste ce i s-a întâmplat lui tata, iar dacă fac un film despre asta, poate că pe noi o să ne ajute să acceptăm, iar pe el să se revanşeze faţă de familie. A lovit aerul cu pumnul, aşa cum făcuse şi de dimineaţă, când încercase să-i convingă pe cei din The What să cânte prost. Nu vreau să fac asta fără susţinerea voastră. Spuneţi-mi ce credeţi. Şi-a văzut

mama, care se legăna uşurel pe scaun, cu capul aplecat şi mâinile împreunate, cum şi-a ridicat privirea spre Bec, care a deschis gura. Mai întâi tu, mamă, a spus Ritchie.

— A, a făcut Stephanie, care ar fi vrut să afle ce crede Bec înainte de a-şi exprima opinia.

Fiica ei avea convingeri atât de categorice despre ce e bine sau rău, încât Stephanie prefera să şi le însuşească şi ea. A fost uimită când a auzit că Ritchie nu trecuse peste moartea lui Greg. Din câte îşi amintea, declaraţia lui era adevărată în sensul că moartea tatălui său îl preschimbase dintr-un împieliţat nesuferit şi rebel într-un bărbat precoce, plin de afecţiune şi generos, care voia să aibă grijă de familia lui. Fără doar şi poate că Bec nu putuse suporta moartea tatălui ei, căci îşi arsese încheieturile mâinilor cu o linguriţă incandescentă, ţipa la toată lumea şi dispărea ore întregi să se plimbe prin grohotişuri pe ploaie.

Stephanie nu găsea nici un motiv pentru care Ritchie să nu facă filmul. De atunci încoace, cel de-al doilea soţ al ei murise din cauza unei boli de inimă. Nu-i era dor de Greg, dar plecarea lui i se părea nedreaptă. Trecuseră douăzeci şi cinci de ani; acum exista o nouă generaţie de adulţi. Cu multă vreme înainte ca Greg să fie omorât, ea îşi imaginase că el o să moară, iar el fusese atât de mult timp plecat de acasă, de parcă ar fi preferat pistoalele şi dormitul în condiţii austere, încât el deja murise puţin în ochii ei.

— Dacă nu e nevoie ca eu să mă întâlnesc cu ucigaşul lui, a zis ea. Dacă nu trebuie să văd filmul. Nu văd... s-a uitat din nou la Bec... de ce m-ar deranja. Tu ce crezi? a întrebat-o ea pe fiica ei.

— Poate tata ar scrie acum poezii dacă ar fi în viaţă, a spus Bec. Nu înţeleg ce înseamnă să accepţi moartea cuiva. Cum adică să accepţi? Dacă omul ăsta vrea să se revanşeze, atunci ar trebui s-o facă doar faţă de familie, nu la televizor, în faţa unor milioane de necunoscuţi. Nu aşa se revanşeze. Ăsta-i doar un spectacol.

— Nu-i un spectacol, a spus Ritchie răbdător, e o descărcare afectivă.

— Dar e o emisiune la televizor, nu-i aşa? E un lucru intim şi privat pe care-l transformi într-un spectacol la televiziune. E greşit. Du-te şi întâlneşte-te cu el, împrieteniţi-vă, ia-i declaraţia, ce vrei tu, nu-mi pasă, dar să nu faci nici un film despre asta.

— Tu nu ne-ai întrebat şi pe noi când ai pus numele lui tata unei boli.

— Nu-i o boală, a spus Bec. Haemoproteus gregi este un parazit benign.

— N-o să-ţi fie nimeni recunoscător în Africa dacă îi vindeci de malarie, dar toţi copiii lor vor fi nevoiţi să poarte ochelari cu lentile groase şi o să se lovească de toţi copacii.

Stephanie a izbucnit în râs şi şi-a acoperit gura cu mâna.

— Dacă faci asta, a spus Bec, ar însemna că lucrul cel mai important pe care l-a făcut

tata în viaţă a fost să moară.

15

A doua zi, Bec a ajuns acasă după serviciu ca să se îmbrace pentru întâlnirea cu Val şi a ales câteva dintre hainele subţiri şi sport pe care şi le lua în Africa: o fustă lungă de pânză topită, un maiou negru, o bluză fină, neagră şi sandale negre. Înainte de a ieşi pe uşă, a deschis congelatorul, a scos plicul în care era inelul şi l-a pus în poşetă.

Platanii de lângă restaurant fremătau de grauri, iar trilurile lor răsunau peste zgomotul maşinilor, în aerul cald al serii. Bec a zăbovit puţin pe stradă, amânând clipa când avea să părăsească lumina zilei. Şi-a mijit ochii privind cerul de culoarea caisei şi a ascultat foşnetele şi ţipetele ascuţite ale stolului de păsări, care preschimbau în instrumente muzicale toate cotloanele din faţada dărăpănată, jgheaburile ruginite, frontoanele crăpate şi spărturile dintre cărămizi. A tras adânc aer în piept şi a coborât pe o scară până în subsolul fără ferestre, cu aer condiţionat.

Val întârziase. Bec s-a aşezat pe un scaun înalt de lângă bar, despăturind şi netezindu-şi şerveţelul pe care i se servise un pahar de vin. Inima îi bubuia în piept. Tejgheaua barului era din piatră rece, neagră, înspicată cu mică, iar pereţii erau şi ei negri. Becuri minuscule luminau firidele vopsite în roşu. Ospătari tineri, toţi îmbrăcaţi în negru, cu păr lucios şi pantofi scumpi din piele, i-au pus în faţă un castron cu alune cu aromă de wasabi şi au deschis meniul imens, unde erau tipărite doar câteva feluri de mâncare. Bec ar fi vrut ca Val să ajungă acolo cât mai repede, dar i s-a părut că a venit prea devreme când acesta a atins-o pe umăr şi a salutat-o.

Scund, brunet şi zvelt, cu ochi cenuşii, puţin bulbucaţi, Val arăta ca un toreador între două vârste. Era calm şi ager, vânjos şi chipeş, îşi controla pasiunile, era atent la ce mănâncă şi respecta moda, ţinându-şi tot timpul spatele drept. Bec i-a spus că arată bine, dar pe când le rostea, cuvintele i s-au uscat în gură, iar sângele i-a năvălit în obraji, apoi a fugit de acolo, de parcă ar fi surprins-o turnându-i otravă în băutură.

Val s-a uitat la sandalele şi la fusta din pânză topită a lui Bec, la breteaua sutienului de sub cea a maioului.

— N-ai avut timp să treci pe acasă şi să te schimbi? a întrebat-o el.

S-a aşezat pe scaunul de lângă ea şi i-a văzut mâna stângă fără nici o bijuterie.

— Unde-i inelul? a întrebat-o el.

Bec a scotocit în poşetă, a scos plicul şi i l-a dat lui Val. Era un plic alb, simplu, de la birou, din cele care se vindeau în papetării în pachete de cincizeci. Era mototolit pe

margini şi umed acolo unde gheaţa din congelator se topise pe hârtie. Val l-a luat, l-a deschis, s-a uitat înăuntru, şi-a răsfrânt buza de jos, a închis plicul, l-a împăturit şi l-a vârât în buzunarul jachetei. S-a rezemat într-un cot de bar şi şi-a împreunat degetele de la mâini. Umerii îi tremurau. N-a putut s-o privească pe Bec în ochi.

— M-am purtat urât, a spus Bec. Îmi pare rău.

Val şi-a ridicat privirea şi a înghiţit în sec. Preţ de o clipă a părut nesigur pe el însuşi. Îi stătea bine aşa.

— Când te-am cunoscut, în jurul tău erau atât de multe persoane care voiau să le dai atenţie, şi totuşi mi s-a părut că te simţi singur, a spus Bec. Te admirau sau erau invidioşi pe tine, ori le inspirai teamă şi totuşi tu tot singur te simţeai. Sufereai după cineva, iar eu am admirat felul cum încercai să ascunzi asta. Erai... A căutat un cuvânt care să descrie un om răvăşit de suferinţă, care nu devine dependent de ea sau de mila celorlalţi şi care rămâne loial faţă de viaţă. ...demn, a zis ea.

— Continuă, a spus Val.

Bec vedea cum pojghiţa nesiguranţei lui începe să dispară. Şi-a adus aminte că îi plăcea să vorbească despre copiii lui adolescenţi. Găsea tot felul de nimicuri pe care să i le povestească despre ei, de parcă ar fi rezistat tentaţiei de a o impresiona cu anecdote despre oamenii faimoşi pe care îi cunoscuse. Şi-a dat seama că, în tot acest răstimp, Val o pregătise pentru o viaţă plină de responsabilităţi; o viaţă dusă împreună cu copiii tăcuţi şi rareori prezenţi, pentru care hotărârea lui Val de a nu-i răsfăţa fusese, alături de perioadele intermitente în care le acorda o atenţie copleşitoare, un soi de răsfăţ. De la început el presupusese că la un moment dat se vor căsători, probabil că şi copiii presupuseseră acelaşi lucru, poate de aceea fuseseră atât de tăcuţi şi de puţin prezenţi.

Ochii ei au alunecat spre nodul cravatei lui Val. Îi plăcuse să-i dea într-o parte cravata, să-i descheie al doilea nasture al cămăşii şi să-şi strecoare mâna pe pieptul lui. Acum amintirea i se părea mai degrabă o poveste pe care o auzise, nu ceva ce făcuse chiar ea.

Pentru că Val se holba la ea şi încremenise, Bec îşi simţea gura încleştată şi îi era greu să respire. Informaţia că moartea se strecurase în casa lui Val şi o ucisese lent pe soţia lui, că el nu se prăbuşise şi îşi ocrotise copiii îi stârnise interesul faţă de el şi crease un punct comun între ei. Ei nu i se părea că izbutise să se descurce prea bine cu moartea prematură din familia ei. Suferinţa lui o atrăsese, iar puterea lui o excitase. Îi satisfăcea nevoia de se simţi umilită. Cu câteva luni înainte, când îngenunchease în faţa lui în camera discret luminată şi i-o luase în gură, ea simţise puterea, umilinţa şi compasiunea curgându-i prin vene şi amestecându-se într-un unic şuvoi minunat.

O chelneriţă a venit la ei să le spună că masa lor este gata.

— Nu mai e nevoie, a zis Val. Eu vreau o sticlă cu apă minerală plată, fără gheaţă

sau lămâie. S-a răsucit spre Bec. Ea şi-a văzut reflexia pe chipul lui: o femeie rece, dură, vulgară.

— N-a fost prea frumos din partea ta să iei inelul soţiei mele dacă n-aveai de gând să te căsătoreşti cu mine, a spus Val.

— N-a fost frumos, a zis Bec, cu recunoştinţă în voce. Ar fi trebuit să zic nu. Am fost laşă. N-am vrut să te rănesc. Nu mi-am dat seama ce fac.

Val s-a ciupit de pantaloni, netezindu-i.

— Îţi aduci aminte când mi-ai povestit despre tatăl tău? a întrebat el. Îţi aminteşti când mi-ai zis cum a murit şi că ar fi putut să rămână în viaţă dacă ar fi trădat un căcăcios, iar că, după aia, copiii lui s-au străduit mai mult decât ceilalţi să facă fapte bune? Uite. I-a dat lui Bec un şerveţel, iar ea şi-a şters lacrimile de pe faţă. Te ajut lăsându-mă să mă urăşti. S-a ridicat în picioare, părând pe punctul de a pleca, apoi s-a aşezat din nou şi şi-a tras scaunul mai aproape de Bec.

— Ai acceptat să faci tot ce ţi-am cerut în ultimele şase luni, a spus el. Ai cunoscut pe altcineva şi n-ai tupeul s-o recunoşti.

— Nu mă văd cu nimeni. Am zis da până acum pentru că tu m-ai rugat, iar mie îmi plăcea să te fac fericit. Am acceptat să mă mărit cu tine pentru că am intrat în panică atunci când ai adus inelul cu tot ce înseamnă el.

— Ţi-a fost milă de mine.

— Parcă mila ţi s-ar părea un pumn în faţă.

— Ar fi fost mai bine să faci asta, a zis Val.

— Da, înţeleg, a spus Bec. N-ai vorbit niciodată despre iubire. Mi-a plăcut că tu nu foloseşti la fel de uşor ca toţi ceilalţi cuvântul ăsta. Dar, poate fiindcă tu nu mi-ai spus că mă iubeşti, şi mie mi s-a părut în regulă că nici eu nu te iubesc.

Val s-a schimbat la faţă. Muşchii i s-au încordat, ochii au părut că se pietrifică, iar gura i s-a strâmbat într-o expresie plină de ură.

— Tu chiar eşti o englezoaică tipică din ziua de azi, nu-i aşa? a făcut el, cu o voce severă şi străină. O atee care vorbeşte despre iubire, o hedonistă care se laudă cu faptele ei caritabile pentru săraci, o intelectuală arogantă care crede că ştiinţa are toate soluţiile şi care nu ştie nimic despre vieţile oamenilor obişnuiţi, harnici şi plini de bun-simţ. Sari de la o petrecere la alta şi de la un bărbat la altul fără să te gândeşti nici o clipă la familie, loialitate, siguranţă. Cu câţi bărbaţi ai fost? Douăzeci? Cincizeci? Cu câţi o să mai fii? Într-o bună zi o să te trezeşti că nu mai poţi să faci copii şi că te simţi singură şi o să te întrebi de ce e atâta linişte la tine acasă, de ce nu sunt copii în ea. A luat o înghiţitură de apă, iar paharul îndărătul căruia i se ascundea gura îi scotea în evidenţă ochii bulbucaţi şi mânia care pusese stăpânire pe el.

Cuvintele lui au izbit-o, făcându-i sufletul să se chircească, de parcă brusc s-ar fi

luptat pe viaţă şi pe moarte, dar, deşi sângele îi vâjâia prin vene, iar inima îi bubuia în piept, mintea îi rămăsese lucidă.

— Ai fi putut să mă ceri în căsătorie înainte de a-ţi băga mâna între picioarele mele, a spus ea. Ai fi putut să mă ceri în căsătorie înainte să mă săruţi. Zici că există nişte reguli conform cărora ar trebui să-mi trăiesc viaţa, dar, chiar dacă ar exista, nici tu nu le ştii mai bine ca mine. Mi-aş dori să existe un soi de fundaţie morală pe care să mă sprijin sau pe care s-o distrug dacă nu-mi place, dar nu există nimic de genul ăsta.

Privirea lui Val s-a îmblânzit, iar el s-a relaxat, de parcă demonul care pusese stăpânire pe el i-ar fi părăsit trupul, răpindu-i astfel toate cuvintele pe care îşi obligase gazda să le rostească.

— Dar ar putea să existe, dragă, a zis el. Acceptă să fii soţia mea, acceptă să fii mama copiilor mei şi o să te poţi sprijini pe acea fundaţia morală: tradiţie, bun-simţ şi cele zece porunci creştine.

Bec s-a ridicat în picioare înainte ca el să termine ce avea de spus.

— Nu ne potrivim, a zis ea. I-a întins o mână ca el să i-o strângă. El nu s-a clintit. Ea a spus: La revedere. Îmi pare rău că am făcut o greşeală atât de mare.

16

O lună mai târziu, Val l-a invitat pe Ritchie să mănânce la prânz cu el, în biroul lui. Urcând cu liftul până acolo, Ritchie a regretat că nu venise însoţit de încă cineva. Şi-a vârât ecusonul de vizitator în buzunarul jachetei. Îţi alegi echipa în funcţie de persoana pe care trebuie s-o înfrunţi, şi-a zis în sinea lui. Uneori e mai bine să fii singur; în acest fel dai impresia că ai încredere în tine şi că se poate avea încredere în tine. Dar uneori mai ai nevoie şi de câte un aliat. Nu contează ce ar face. Uneori, când se ducea să se întâlnească cu vreun bărbat viclean, care-i displăcea, şi nu prea ştia despre ce anume o să discute cu el, Ritchie îşi dorea ca de partea mesei lui să mai fie şi altcineva, doar aşa, în chip de avantaj numeric.

Uşile liftului s-au deschis şi o femeie i-a ieşit în întâmpinare. I-a zâmbit, iar el i-a urmat paşii săltăreţi de-a lungul coridorului. Paşii lor nu scoteau nici un zgomot pe mocheta groasă de la acest etaj rezervat conducerii. Clădirea era un bloc înalt din beton, oţel şi sticlă, construit în anii ′80, dar aici, pe pereţi, erau lambriuri din lemn de stejar şi tablouri de – cu cine? foşti redactor-şefi? O să fie bine atâta vreme cât intenţia lui nu era s-o convingă pe Bec să se răzgândească, şi-a spus el în sinea lui; cine ştie ce beneficii putea să obţină.

— Am ajuns, a zis călăuza lui, deschizând o uşă dublă.

Ritchie a intrat, iar uşa s-a închis după el. Cea mai mare parte a încăperii era ocupată de o masă lungă şi îngustă, foarte bine lustruită. Val şedea la capătul opus, vorbind la telefon. Masa era pusă pentru două persoane, cu sticle de apă, pahare, un castron cu fructe şi un coş cu chifle. Când Ritchie s-a apropiat de el, Val s-a ridicat în picioare, trăgându-şi scaunul cu mâna liberă, şi-a încheiat convorbirea şi l-a salutat, mărindu-şi ochii, pe Ritchie. Pe pereţii lungi ai camerei erau lambriuri identice cu cele de pe coridor. În loc de tablouri cu foştii redactori-şefi, erau pagini înrămate din revistă. Partea de jos a peretelui exterior era, în mod bizar, din sticlă – transparentă din podea până în tavan, într-un cadru de metal inoxidabil. Din capătul mesei unde şedea Val, Ritchie putea să vadă pe geam Tower Bridge, fiertura zbuciumată a Tamisei şi norii gălbui sau cenuşii care se prăvăliseră peste Londra, împinşi de rafalele vântului de septembrie.

Val a lăsat jos telefonul, i-a strâns mâna lui Ritchie şi a spus că speră să nu-l deranjeze dacă îşi iau prânzul în sala de şedinţe. Val părea atât de binedispus, mai

volubil şi mai haios decât îl văzuse Ritchie vreodată, atât de interesat de filmul cu O'Donabháin, încât Ritchie s-a destins. Val a vorbit sincer şi plin de tact despre sora lui. Mai devreme spusese, trăgându-şi înapoi bărbia pe când îl pironea cu privirea, de parcă i-ar fi fost greu să înghită o îmbucătură, că Ritchie probabil aflase despre despărţirea lor; iar Ritchie a zis că da, sora lui îi trimisese un e-mail din Tanzania, iar lui îi părea rău. Val a spus că speră ca Bec s-o ducă bine în Africa, că e o femeie remarcabilă şi că tot ce se întâmplase între ei doi n-o să-i afecteze conversaţia cu Ritchie Shepherd.

Un tânăr îmbrăcat cu o tunică albă şi şorţ a intrat cu un cărucior şi a tăiat un pui pentru ei, iar o chelneriţă i-a servit cu vin. Au rămas singuri. Val şi-a aplecat capul asupra farfuriei şi a tăiat în două o bucăţică de piept de pui, cu o mişcare ca de fierăstrău, gest care lui Ritchie i s-a părut afectat.

— Ăsta e ultimul sezon al emisiunii tale? a întrebat Val, ridicând privirea şi vârându-şi puiul în gură.

Ritchie a simţit un gol în stomac, dar a râs.

— Nu mi-am verificat mesajele din ultimele şaizeci de secunde, a spus el. Dar nivelul audienţei nu minte. Ar fi o tâmpenie s-o terminăm.

Val a încuviinţat din cap, a sfârşit de mestecat şi a luat o gură de apă. Ritchie a pus furculiţa şi cuţitul pe masă, s-a rezemat de spătarul scaunului şi şi-a aţintit privirea asupra lui.

— N-am auzit nimic, a spus Val. Sunt sigur că ai şi tu duşmani. Nu crezi?

— Am o strategie, a zis Ritchie, luându-şi iarăşi tacâmurile şi apucându-se să împăturească o bucată de piele crocantă ca s-o înfigă în furculiţă. Nu da nimănui nici un motiv să te urască.

— Duşmani în BBC, la asta mă refer. Cei care cred că nu cheltuiesc cum se cuvine banii din abonamente pe emisiuni care asmut copii unii împotriva altora.

— Dar nu despre asta e vorba în Cura de înfrumuseţare a adolescenţilor, a zis Ritchie pe un ton jovial. Asta crezi tu?

— Dar i-ai depăşit deja, a spus Val. Proiectul ăsta al tău cu filmul e un demers curajos. Poate că e începutul unei noi cariere. Ai mai făcut asta şi altă dată. Ţi-ai schimbat stilul. I-ai pus pe gânduri. Şi ai pus-o pe picioare, adică ai făcut mai mult decât majoritatea celorlalţi.

„Ce vrea?“ şi-a zis în sinea lui Ritchie, simţindu-se măgulit. I-a părăsit pe cei din Lazygods doar după ce trei albume la rând n-au avut succes, dar el avea acum altă perspectivă asupra lucrurilor. Lui i se părea că lăsase deoparte muzica când creativitatea îl dusese în altă direcţie, deşi producătorii şi criticii încă mai insistau să-şi continue înregistrările în studio.

— Tatăl tău a fost genul de erou britanic pe care ar trebui să-l onorăm mai des, a spus Val.

— Aşa vreau să-i aduc un omagiu, a zis Ritchie, întrebându-se dacă fata o să le aducă şi desert.

— Omagiu. Exact ăsta e cuvântul. Deşi tipul pe care a refuzat să-l trădeze era probabil un nemernic de rahat, asta nu schimbă cu nimic lucrurile. A fost loial. N-a cedat.

— Da, a spus Ritchie, încruntându-se din respect pentru suferinţa tatălui său. O să-mi fie greu să-l privesc în ochi pe O'Donabháin, ştiind ce a făcut, dar...

— E catolic? a întrebat Val.

— Cine? O'Donabháin? Lui Ritchie întrebarea i s-a părut bizară. Nu ştiu. Probabil.

— Presupun că era un socialist catolic din ăla, a spus Val zâmbind.

— Da, a râs Ritchie, neştiind prea bine despre ce vorbea Val. Scrie poezii.

— Doar n-ai de gând să-l laşi să le citească pe post?

Lui Ritchie nu-i trecuse prin cap o asemenea posibilitate.

— Bineînţeles că nu, a zis el.

În tăcerea care a urmat, Ritchie l-a urmărit cu privirea pe Val cum adună cu cuţitul toate fărâmiţele de pe farfurie, toate firimiturile minuscule, formând un morman compact pe furculiţă, de parcă n-ar mai fi putut să spună nimic până când nu golea farfuria.

— Catolic marxist naţionalist. Ce grămadă de aiureli tâmpite! a spus Val. E un gangster care n-ar fi trebuit să fie eliberat niciodată din închisoare. Val şi-a ridicat privirea. Avea o privire blândă şi iscoditoare. Dar tu, Ritchie? Tu în ce crezi?

Ritchie a râs, şi-a dat seama că nu era o reacţie potrivită, a aruncat o privire pe fereastră şi a spus:

— În jocul cinstit. Şi-a adus aminte ce anume nu-i plăcea la Val Oatman. Redactorul-şef avea mereu tendinţa să discute despre moralitate. Dacă-l lăsai de capul lui, te putea plictisi de moarte.

— Ce bine ar fi să existe un mare arbitru în ceruri care să te muştruluiască când piciorul tău ajunge între minge şi poartă, nu, Ritchie? a întrebat Val. Şi-a lipit furculiţa şi cuţitul, de parcă ar fi fost o foarfecă, şi le-a lăsat pe farfurie, cu vârfurile îndreptate spre Ritchie. Şi-a strâns mâinile în pumni, aşezându-le de o parte şi de alta a farfuriei. Poate tu crezi că există.

— Sunt agnostic, a zis Ritchie morocănos. E vreo şansă să primesc o cafea?

— Bineînţeles, a spus Val.

S-a ridicat în picioare, s-a dus la uşă şi a strigat. Rămânând singur la masă, Ritchie a cercetat cu privirea paginile de ziar înrămate de pe peretele din faţa lui. Şi-a dat seama

că în colţul cel mai îndepărtat al camerei există o pagină dintr-un ziar fără ramă, tipărită la imprimantă sau fotocopiată şi lipită pe perete cu puţină bandă adezivă. I s-a părut familiară. I-a fost greu să-i distingă conţinutul. Părea să fie dintr-o ediţie specială dedicată de Val lui Ritchie şi lui Karin, pe vremea când încă mai formau o trupă. Pe Ritchie nu-l mai surprindea propria-i faimă, dar i se părea improbabil ca Val să pună articolul acolo ca să-l măgulească.

Val s-a întors, aducând-o cu el pe chelneriţă. Ritchie şi-a dat seama că nu există nici un desert. Val nu s-a aşezat, ci l-a privit de sus pe Ritchie cum îşi primea cafeaua. Avea mâinile în buzunare. Acoperea lumina care pătrundea prin fereastră.

— Presupun că te simţi bine ca agnostic, a spus el.

Ritchie şi-a amestecat cafeaua, cu o expresie sumbră pe chip, pe când chelneriţa ieşea din cameră. Nici măcar un biscuit!

— Şi-atunci cine îţi spune dacă ai greşit cu ceva? Cum ai putea măcar să ştii că ai greşit?

— Paginile alea, a zis Ritchie, înclinând din cap spre perete. Care-i criteriul?

— Vino să vezi, a spus Val. Ritchie s-a ridicat în picioare şi l-a urmat pe Val până în faţa primei pagini de ziar, cu un titlu care se referea la o olimpiadă din trecut. O sportivă stătea voioasă în faţa aparatului de fotografiat, cu o medalie de aur în mână.

— Acum întoarce-o pe partea cealaltă, a spus Val.

Ritchie a luat cu precauţie pagina înrămată de pe perete. Fusese agăţată de colţuri, astfel încât să poată fi răsucită cu uşurinţă, iar cealaltă parte a foii să rămână expusă pe perete. Pe dos era o altă pagină. Era un reportaj despre aceeaşi sportivă, dar fusese scris la câţiva ani după primul. De această dată, în loc de cuvintele VICTORIE OLIMPICĂ, titlul includea A TRIŞAT şi RUŞINEA DROGURILOR. Ritchie tocmai era pe punctul să întoarcă a doua pagină cu faţa la perete, dar Val a spus:

— Las-o. Uită-te la următoarea.

Pe următoarea pagină era un fotomodel vestit pe covorul roşu, cu zâmbetul accentuându-i pometţii, pe când se răsucea spre aparatele de fotografiat şi aproape că-şi desprindea braţele de vedeta de la Hollywood care era soţul ei. El era undeva în fundal şi o privea tânjind, de parcă şi-ar fi dat seama că, deşi făcea sex cu ea, se căsătorise cu ea şi o iubea, tot nu putuse să ajungă la partea din interiorul ei pe care el şi-ar fi dorit-o. Ritchie a întors fotografia. Pe dos era o poză şi mai mare cu fotomodelul, o fotografie mărită şi neclară, care, cu toate acestea, îi dezvăluia pe neaşteptate ridurile adânci de pe faţă, pe când se apleca, cu un tub înfipt în nas, asupra unei oglinzi acoperite cu praf alb.

A treia poză înrămată, care era chiar lângă pagina cu reportajul despre Ritchie şi Karin, conţinea un articol despre un rocker celebru din Anglia, renumit pentru

convingerile lui creştine. Lui Ritchie în tremurau mâinile când a întors-o.

— Prea multă cofeină, Ritchie, a spus Val.

Pe dosul paginii cu rockerul creştin nu exista nimic în afară de lemnul neted. Ritchie şi-a trecut palma peste el.

— Unii oameni fac doar fapte bune, a spus Val. Nu cred că spaţiul ăsta o să se umple vreodată. I-a zâmbit lui Ritchie şi a răsucit din nou rama cu lemnul la perete. Uită-te în continuare. Trebuie să dau un telefon.

Ritchie l-a urmărit cu privirea pe Val cum se duce în cealaltă parte a încăperii, îşi ia mobilul, formează un număr şi apoi spune ceva prea încet ca el să audă. A rămas cu spatele la Ritchie. El s-a dus direct la articolul despre el şi Karin. Ritchie a văzut că dedesubt, pe podea, era o primă pagină de ziar, înrămată, despre un politician, de parcă articolul fusese lipit de curând, în locul foii care stătea de obicei acolo. Ritchie a citit reportajul, dar îl ştia pe dinafară încă de când apăruse, cu douăzeci de ani în urmă. I-a aruncat o privire lui Val, care încă mai vorbea. Lingându-se pe buze, Ritchie a ridicat puţin hârtia, care s-a desprins de pe perete, i-a îndoit un colţ şi şi-a aplecat capul pentru a vedea dacă există vreun text pe cealaltă parte a foii.

— A, ia-o de pe perete, am pus-o acolo de dimineaţă, a strigat Val şi şi-a reluat convorbirea telefonică.

Ritchie şi-a simţit inima bubuindu-i în piept. A tras de foaie, care s-a desprins de pe perete. A întors-o.

Ritchie mersese odată pe bancheta din spate, într-o maşină al cărei şofer pierduse controlul volanului din cauza vitezei prea mari, pe o şosea cu două sensuri din Scoţia. Maşina ieşise învârtindu-se de pe carosabil, traversând mijlocul şoselei şi cele două benzi de pe sensul opus, şi coborâse pe terasamentul de pe margine. Până la urmă nimeni nu fusese rănit, dar Ritchie crezuse, pe când maşina se învârtea, că o să moară. N-a ţipat, n-a strigat şi nici n-a înjurat. I s-a părut că pulsul îi crescuse foarte puţin. Dar îşi amintea că în momentele acelea simţise o curiozitate imensă legată de cât de mult urma să sufere. Voia să simtă totul, să vadă cel mai mic detaliu al peisajului care avea să-l zdrobească şi mişcările diverselor cutii metalice care veneau cu viteză şi cu care urmau să se intersecteze în coliziunea lor. Fusese conştient de faptul că înăuntrul său se prăbuşea un alt Ritchie, cu ochii înfricoşaţi şi măruntaiele îngrozite, dar acest Ritchie era captiv într-un Ritchie dintr-o altă lume, un băieţel timid, fascinat şi curios, care fugea plin de adoraţie spre noul lui erou, propriu-i destin. Şi totuşi teama, până la urmă, a fost mai mare, căci, în pofida curiozităţii sale, Ritchie n-a înţeles niciodată ce se întâmplase de fapt. N-a izbutit niciodată să pună faptele cap la cap, viteza camioanelor care veneau spre ei, sunetele claxoanelor lor, scrâşnetul roţilor, cuvintele şoferului şi ale celorlalţi pasageri, numărul răsucirilor, clipa când maşina s-a înclinat peste margine şi

s-a îndreptat spre copaci. Iar acum Ritchie nu putea să înţeleagă cuvintele de pe pagina din faţa lui. Şi-a văzut propriu-i nume în titlu.

SHEPHERD

În acelaşi titlu

SEX CU COPII

Ochii i-au căzut pe primul paragraf din reportaj şi acolo a văzut „arestat“ şi „acuzaţii“. A citit de mai multe ori cuvântul „acuzaţii“. A luat-o de la început.

DOVADĂ

Faimosul producător de televiziune şi fost solist al formaţie Lazygods, cântăreţul Ritchie Shepherd

Corect, şi-a zis el în sinea lui.

Shepherd, 40 de ani, a primit vizita unor detectivi

Chiar avea 40 de ani? Ce ciudat i se părea să vadă numărul tipărit. Ce ciudat că li se spunea detectivi, un cuvânt atât de bizar.

La conacul lui din Hampshire de 2,5 milioane de lire sterline

Plătise trei milioane într-o singură tranşă şi fusese un chilipir. Doar oamenii de prost gust locuiau în conace. El nu era de prost gust.

SHEPHERD

REŢINUT DE POLIŢIE

SEX CU COPII

DOVADĂ

„Da“, şi-a zis el în sinea lui. „Chiar aşa scrie! Ce ciudat!“

unde locuieşte împreună cu soţia lui, fosta vedetă din Lazygods, Karin Olsson, şi cu cei doi copii ai lor.

Oare cine era bărbatul ăsta, monstrul ăsta, care are copii şi a făcut sex cu un copil?

N-ar fi trebuit să i se permită una ca asta, şi-a zis în sinea lui Ritchie.

Shepherd, fiul eroului din forţele speciale ucis, căpitanul Greg Shepherd, a fost dus la secţia de poliţie Paddington Green din Londra, unde a fost reţinut toată noaptea.

Cât de ruşine i-ar fi fost probabil tatălui acelui bărbat. Acel Shepherd era el. Dar încă nu era el.

— Nu sunt prea sigur că o să-i pun titlul ăsta, a spus Val, care între timp venise în spatele lui. Oamenii ar putea crede că e despre *cineva care păzeşte oi[8*. Dar bineînţeles că asta ar atrage perverşii, adică şi mai mulţi cititori. Tu ce crezi?

Ritchie şi-a răsucit capul. Val şi-a dat puţin capul pe spate, a zâmbit şi a ridicat din sprâncene.

— Ai de gând să publici asta? a întrebat Ritchie.

— Uite, a spus Val, arătând spre partea de sus a paginii de ziar. N-am scris nici o dată. S-a încruntat la Ritchie. Mă surprinde că mă întrebi asta. N-ai fost arestat pentru pedofilie. Nu-i aşa? Sau am ratat eu un articol?

— Asta e o chestie de prost gust, a zis Ritchie.

— Nu înţeleg, a spus Val. Asta vrei tu să spui? Nu înţelegi de ce facem asta?

— Îmi trec prin cap vreo două motive şi amândouă sunt inacceptabile.

— Continuă. Val încă mai zâmbea, iar vocea lui era blândă şi amabilă.

— Păi, unul din ele este că e ilegal.

— A, interesant. Hai să revenim la asta, bine? Şi celălalt?

— O glumă.

— O glumă! Val a încuviinţat din cap şi s-a uitat într-o parte. A făcut un pas în spate şi s-a întors pentru a-l privi în ochi pe Ritchie.

Val a ridicat brusc vocea, a început să ţipe, aproape să urle, atât de strident, încât lui Ritchie nici nu i-a venit să creadă că asemenea sunete ar putea să iasă din gura unui om.

— Ai cea mai mică idee despre ce e bine şi ce e rău, Ritchie? Ritchie s-a uitat la el. Ţi-am pus o întrebare, în pizda mă-tii, puţoi laş ce eşti! Ştii diferenţa dintre bine şi rău?

Gura lui Ritchie s-a căscat fără ca el să-şi dea seama de asta.

— Bineînţeles că da, a zis Ritchie. Nu-i nevoie să...

— Să nu cumva să-mi spui tu mie ce-i nevoie şi ce nu-i nevoie să fac, căcăcios nenorocit ce eşti! Grăsan de rahat! Labă tristă şi fără talent! Ştii ce-ar trebui să faci când vorbeşti cu mine, puţoiule? Să stai în genunchi. Ai obligat-o să ţi-o sugă în timp ce burta-ţi atârna peste ea, puţoi samavolnic şi tiran ce eşti? Trebuie să fii un bărbat jalnic şi de rahat ca să pui un copil să ţi-o sugă.

— Stai puţin, a mormăit Ritchie, iar cel mai surprinzător lucru i se părea faptul că urletele lui Val, privirea terifiantă aţintită asupra lui şi violenţa limbajului îi slăbeau puterile, îl făceau concret să cedeze, căci i se părea că membrele-i plutesc, iar trupul îi dârdâia în loc să se încordeze ca să se apere. Iar când s-a petrecut cel mai surprinzător şi mai cretin lucru, adică Val a venit la el şi l-a lovit năprasnic peste falcă cu dosul palmei, lui nu i s-a părut nici surprinzător şi nici o tâmpenie, la fel cum nu i s-a părut surprinzător nici că s-a prăbuşit la podea şi a rămas acolo, nici întins, nici în şezut.

— Întreabă-te de ce am puterea asta asupra ta! Haide, întreabă-te, nenorocitule! a spus Val, privindu-l de sus. Cum de, deşi eu te-am lovit, tu nu ripostezi, cu toate că eşti un laş nemernic, care terorizează fetiţe, obligându-le să facă sex cu el? Pentru că ai greşit. Acum ştii diferenţa. Pot să văd că-ţi plângi de milă. Îţi imaginezi că şi ceilalţi ţi-ar plânge de milă, nu? Uitaţi-vă la sărăcuţul de Ritchie, care se ascunde de jurnalistul ăla diabolic de la ziarul de scandal. Uitaţi-vă la el cum e încolţit şi cum i se invadează intimitatea. Tu ai fost, Ritchie. Tu ai făcut asta. Vocea lui Val s-a mai îmblânzit. Dacă nu eşti credincios, dacă nu crezi în puterea de pe o altă lume, care te judecă, normal că se întâmplă aşa ceva. Tu nu crezi în Dumnezeu, aşa că, atunci când înşeli, minţi şi terorizezi fetiţe, nu există nimeni care să te pedepsească. Doar eu. Şi-a îndreptat cravata şi a netezit-o. Aşa e, acum ridică-te în picioare. Fii curajos. Probabil că pentru tine asta a fost o experienţă îngrozitoare. Domnul Oatman s-a pierdut cu firea.

Usturimea din falca lui Ritchie îi limpezea mintea. Subita blândeţe din discursul lui Val şi noua bunăvoinţă din privire i s-au părut atât de bine-venite, încât se simţea recunoscător. Aproape că-i venea să plângă. Îşi plângea de milă.

— De ce faci atâta pe evlaviosul? l-a întrebat el.

Val a râs.

— Aşa mai merge. Vino şi stai jos. N-am prea mult timp la dispoziţie, dar hai să discutăm despre câteva lucruri. A mototolit pagina cu mâinile, s-a dus la masă şi a golit castronul cu fructe. Portocalele şi nectarinele s-au rostogolit pe lemnul lucios şi au căzut pe podea. Hai să vedem cât de eficiente sunt detectoarele de fum, a spus el. A scos o brichetă din buzunar, a pus ghemotocul de hârtie în castron şi i-a dat foc. Hârtia a ars repede de tot, cu o vâlvătaie orbitoare. După câteva clipe, în castron nu mai rămăseseră decât nişte fărâme negre.

Val s-a uitat în sus, la tavan.

— Nu sunt stropitori aici. Dacă ar fi un incendiu, am muri cu toţii, a zis el pe un ton voios.

— Ai de gând să-l publici?

— După cum cred că am spus deja, nu putem publica un reportaj care nu-i adevărat. N-ai fost arestat.

— Ştii ce vreau să spun.

— Am doar cinci minute la dispoziţie, Ritchie. Hai să ne imaginăm că eu ştiu că tu ai futut o fată de cincisprezece ani. Hai să ne imaginăm că public articolul. Eşti arestat, eşti dat în judecată, eşti umilit în public, ajungi la pârnaie, căsnicia ta e distrusă, trebuie să te lupţi cu soţia ta pentru custodia copiilor, îţi pierzi conacul, BBC-ul te concediază, eşti mânjit cu noroi la televizor; ţi-ai făcut o carieră pe spatele adolescenţilor, dar acum nu mai ai voie să stai în preajma lor şi nimeni nu te mai ia în serios în emisiunile pentru adulţi; filmul tău e un eşec pentru că bărbatul care ţi-a ucis tatăl e un bun familist şi nu acceptă ca un pedofil să-i ia un interviu; şi... păi, nu mai ştiu ce s-ar întâmpla după asta, Ritchie. Ai de gând să spui şi tu ceva?

— Nu sunt pedofil. Să nu-mi mai spui aşa.

— După cum spuneam, n-am timp. Probabil că după aia ai încerca să câştigi nişte bani din turnee. Dar ca muzician tu niciodată n-ai fost prea talentat, nu-i aşa? Karin compunea piesele şi scria textele, pe ea veneau s-o vadă. Acum hai să ne imaginăm altceva. Ştiu că tu te-ai futut cu o fată de cincisprezece ani şi nu public nimic şi nici nu spun nimic poliţiei. Asta ar însemna că ascund o infracţiune. Am încălca legea, Ritchie. S-a întrerupt şi s-a uitat la Ritchie, de parcă şi-ar fi dorit să nu fie acolo.

— Mă întreb, a zis Ritchie, ce-ai aflat despre anumite chestii care poate s-au întâmplat sau poate că nu.

— E bine că nu eşti sigur, a spus Val. Îmi place asta. Aşa îmi dau seama dacă fac ce trebuie. Stabilesc nişte limite clare. Te ajut să identifici momentul când poţi să dai de belea. Dar tu ştii ce ai făcut, desigur.

— Tu m-ai invitat aici.

— Sunt vremuri grele pentru ziare, a spus Val. Ne luptăm ca să supravieţuim. Nu ne putem permite să nu publicăm un articol de senzaţie. Trebuie să-l înlocuim cu unul despre altceva.

— Adică despre ce?

— Despre sora ta.

Vârfurile degetelor lui Ritchie au ciupit marginea mesei. Nu era în stare să se uite la Val.

— Deci totul se reduce la tine şi la Bec, a zis el.

— Nu prea ştiu la ce te referi.

— Las-o în pace, a zis Ritchie. N-a greşit cu nimic. N-a rănit niciodată pe nimeni. E o femeie de treabă.

— Mă bucur să aud asta, a spus Val. Cu mine a fost o nemernică clasa întâi. Ţi-a zis că ne logodiserăm?

— Nu. Faptul că-şi redobândise capacitatea de a minţi îl făcea pe Ritchie să se simtă

mai sigur pe el. Nu mai fi atât de meschin, a zis el.

— Mă bucur să aud că-i eşti loial, a spus redactorul-şef. S-a aplecat spre masă, şi-a împreunat mâinile pe tăblia din lemn şi a coborât vocea. Dacă Bec e atât de cumsecade cum spui tu, atunci n-are de ce să-şi facă griji din pricina noastră.

— A noastră? Faţa lui Ritchie s-a încreţit. Eşti...

— Taci! s-a răstit Val. Stai. A zâmbit. Bineînţeles, nu prea ştiu ce aveai de gând să spui, dar n-am putut să te las, probabil, până nu ştiu câte ceva despre ce vrei să ţii secret faţă de public. Spui că există ceva?

— Nu.

— Bine. Asta-i bine. Păi, nu ştiu sigur, dar probabil că în următorul an o să renunţăm la un articol bun. Doar la unul. Aşa că, dacă nu facem rost de altul, atunci vom fi nevoiţi să-l folosim pe cel de rezervă.

— Iar, dacă faci rost de altul, cel de rezervă ajunge în coşul de gunoi.

— Probabil că da. Dacă fac rost de altul în următoarele douăsprezece luni.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a zis Ritchie.

— Numele cui? a spus Val, cuprinzându-şi urechea cu mâna.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e sora mea! Suntem rude de sânge! Pe când rostea aceste cuvinte, care fără doar şi poate că erau adevărate, l-a străpuns o senzaţie de groază şi ruşine, aidoma unui pui pe punctul să iasă din găoace, care se zvârcoleşte în ou. Nu e vedetă. Nu... merită să apară în ziare.

— Încă nu, a spus Val.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Adu-mi ce poţi, Ritchie. Nu eşti într-o poziţie prea bună. S-a ridicat în picioare. Am căutat numele copiilor tăi. Am fost surprins când am aflat că pe fiica ta o cheamă Ruby. Eram sigur că pe fetiţa ta o cheamă Nicole.

— Fă ce vrei, a zis Ritchie. N-am de gând să fiu informatorul tău şi să-mi spionez familia.

S-a întors la studio şi a lucrat până la ora şapte, inundându-şi angajaţii cu o amabilitate exagerată şi cu crize de furie. Ei au observat că, indiferent ce i-ar fi spus cineva, el părea să nu audă nimic. Pe drumul spre Petersmere, ploaia dădea consistenţă vântului. El şi-a admirat ultimele cuvinte adresate lui Val, de parcă ar fi fost un cadou pe care-l aducea acasă.

Copacii vuiau sub furtună când Ritchie s-a dat jos din maşină. În casă luminile erau aprinse şi străluceau ferm în cercevelele lor albe şi solide. Îşi uitase cheile şi, pe când se adăpostea în pragul uşii, aşteptând să fie lăsat înăuntru, o rafală l-a împroşcat în spate cu stropi de ploaie. Karin a deschis uşa, iar Ruby, îmbrăcată în pijama, era în spatele ei, desculţă şi refuzând cu încăpăţânare să se culce, iar el a intrat în căldura şi miresmele

cinei dinăuntru. A luat-o în braţe pe Ruby şi a dus-o la masă, cu mâinile ei gingaşe şi răcoroase în jurul gâtului lui. Mai târziu, plecând pentru cât mai puţină vreme de lângă soţia şi copiii lui, i-a trimis un mesaj lui Val. „Nu te grăbi să faci nimic", a scris el

PARTEA A DOUA

17

Despre Alex Comrie, toboşarul din prima trupă a lui Ritchie, se zicea că e oarecum un geniu, dar nu ca toboşar. Însă Alex ţinea bine ritmul, iar Ritchie se întrebase cum de căpătase simţul ritmului la tobe fără să aibă implicit şi capacitatea de a dansa. Pe ringul de dans, Alex îşi storcea trupul lung şi subţire într-un tub îngust, îşi lipea mâinile de corp şi, ţinându-şi picioarele lipite unul de altul, în loc să se mişte în ritmul muzicii, el doar îşi bălăngănea mâinile, dădea din vârful nasului şi mergea clătinându-se rapid prin cameră, aidoma unui pinguin care se grăbea să ajungă apa mării.

Venise la Londra, la King's College, la vârsta de şaptesprezece ani, de la o şcoală cu o singură etnie din Scoţia, cu reguli stricte, unde profesorii purtau robe negre plisate şi îi pedepseau pe copii pentru micile lor pozne, bătându-i la palmă cu curele speciale din piele. Mama lui Alex, Maureen, o emigrantă englezoaică din clasa mijlocie, nu ştia

prea bine dacă să fie îngrozită de această violenţă sau încântată că fiii săi erau supuşi unui ritual băştinaş al durerii, asemenea populaţiei Satere Mawe din Amazon, unde, citise ea, băieţilor li se testa masculinitatea cu mănuşi umplute cu furnici pişcătoare. Însă doar cel mai mic dintre copiii ei, Dougie, cel mai popular, era bătut cu cureaua. Alex îşi dorea să simtă usturimea loviturilor de curea în palme şi resemnarea care le însoţea, dar profesorii îl iubeau prea mult pentru a-i face acest serviciu al cruzimii. Lumea îl plăcea destul de mult, iar el avea o profunzime ciudată care le atrăgea pe fetele timide şi sumbre, deşi nu lua parte la serile de dans organizate de şcoală şi n-a învăţat niciodată să dea cu piciorul în minge.

Trupa *Gorse*[9 n-a supravieţuit decât câteva luni. Se numea Gauze, dar, când Ritchie a cunoscut-o pe Karin, pe când ea cumpăra coarde de chitară pe Charring Cross Road, n-a înţeles bine numele şi i-a spus că îi plac foarte mult florile acelea galbene. Din acel moment, Ritchie a declarat că trupa s-a numit dintotdeauna Gorse şi a şi crezut în ce spune. Au cântat prin cârciumi şi prin săli studenţeşti, înainte ca Ritchie să renunţe la facultate şi să înfiinţeze *The Lazygods* împreună cu Karin. Alex, care dintre toţi foştii lui colegi de trupă i se părea cel mai puţin talentat, a fost singurul cu care a ţinut legătura după aceea.

Alex putea să mânuiască beţele la fel de bine ca orice băiat multidextru, care avea părinţi toleranţi, o cameră a lui şi energie de consumat, primise tobele cadou când împlinise doisprezece ani şi se uita la *Top of the Pops* şi la *Whistle Test*. Când a plecat la King's ca să studieze biologia moleculară, şi-a luat şi tobele cu el de teamă să nu pară un autist stângaci fiindcă alesese ştiinţa ca obiect de studiu. Oare vocaţia lui de a-şi vârî nasul în codurile atomilor vieţii, de a separa moleculele oamenilor şi apoi de a le pune la loc avea să-l împiedice să şi-o trăiască? Îşi vedea colegii cum se preschimbau în fetişişti rigizi, cu specializări extrem de limitate, şi se întreba ce avea să se întâmple cu el. S-a lăsat dus de ritmul trupei rock, pentru a dovedi că destinul nu-i înlocuise pasiunile cu datele ştiinţifice.

Pe timpul zilei, povara curiozităţii de pe umerii lui îl îndemna să studieze jurnale, ecuaţii şi algoritmi. Învăţa. Îşi depăşise colegii şi profesorii. În mintea lui, celula umană devenise un loc printre ale cărui opere era în stare să hoinărească de parcă ar fi fost reale. Noaptea, împreună cu trupa, îşi revendica dreptul la un suflet rebel şi la un spirit neîngrădit, însuşiri pe care considera că artiştii le au din naştere. Pedepsea tobele până când sudoarea i se prelingea pe spinare, iar încheieturile mâinilor îl dureau.

La o duzină de mici spectacole ale trupei *Gorse*, mulţimea a dansat *pogo* în faţa siluetei de şoim a lui Alex, care schingiuia tobele şi talgerele în partea din spate a scenei, cu ciuful lui de păr negru, drept şi vopsit pe alocuri în roz săltându-i în creştetul capului în ritmul pătrimilor, dar nu se putea lăsa absorbit de muzică, aşa cum

făcea Ritchie. Părea că se predă ritmului, că viaţa măsurată de bătăile inimii sale şi viaţa creată de muzică deveneau, pe durata unui cântec, una şi aceeaşi, dar nu era aşa. Nu putea să-şi înăbuşe intelectul. Nu putea doar să existe. Avea îndoieli şi temeri, la fel ca orice persoană de optsprezece ani, dar şi le examina de parcă ar fi aparţinut altuia, unei persoane de care nu-i păsa deloc. Obsesiile studenţilor mocneau incandescente de dorinţă şi nevoie, aşa era şi la el, dar înăuntrul lui, de ce şi cum se aşterneau peste mormanul de cărbuni încinşi, stingându-i.

A înţeles greşit. Clivajul din el nu era între om de ştiinţă şi artist, ci între concentrare şi zăpăceală. Când îşi aduna toate luminiţele împrăştiate ale atenţiei şi le îndrepta către o femeie, era fascinat. Mai târziu ea îşi dădea seama cât de uşor îi zburau gândurile. De-a lungul anilor şi relaţiilor sale succesive, iubitele lui, pe când mergeau şi vorbeau cu Alex, care îşi ţinea braţul în jurul taliei lor, simţeau că afecţiunea lor devenea brusc egală ca importanţă cu alte preocupări temporare precum omniprezenţa porumbeilor fără picioare, sensul literelor de pe capacele de canal, semnificaţia socială a catifelei reiate sau schimbarea standardului pentru plăcuţele cu numere de înmatriculare ale maşinilor. Dacă cuplul supravieţuia, ea mai afla şi cu cât firesc era Alex în stare să reducă relaţia la o strictă funcţionalitate atunci când i se năzărea, ca să se poată concentra asupra povestirilor contradictorii ale dobitocilor de biostatisticieni, pe care încerca să şi le asambleze în minte. Cel mai bine lucra când o mică parte a minţii lui era preocupată de o activitate concretă şi monotonă, ca mersul pe bicicletă pe un traseu familiar sau pocnitul din degete. Cântatul la tobe nu-i adusese lui Alex personalitatea temporară de artist spontan la care sperase, ci, în chip de activitate frenetică, îl ajuta să gândească.

Gorse a mai supravieţuit doar câteva săptămâni după plecarea lui Ritchie. Studiul înghiţea mult din timpul lui Alex, aşa că a renunţat la repetiţii, apoi a părăsit trupa. Faima lui Ritchie a crescut vertiginos. Cei doi bărbaţi n-ar fi ţinut legătura unul cu celălalt dacă Ritchie nu l-ar mai fi căutat şi dacă Alex n-ar fi cunoscut-o pe Bec.

Alex avea douăzeci şi cinci de ani, iar cerneala încă nu se uscase bine pe diploma lui de doctorat, care acum era rulată şi vârâtă într-un tub. Ritchie le-a făcut cunoştinţă degajat, fără să se gândească nici un pic la o potenţială atracţie între ei, dar crezând că aiurelile ştiinţifice o să curgă de la unul la altul, aidoma curentului prin cabluri conectate între ele. Uitase că sora lui nu mai era o şcolăriţă. Putea să simtă excitaţia altora, dar era complet orb la interesul bărbaţilor faţă de sora lui de optsprezece ani. Avea aceeaşi imagine despre ea ca în urmă cu mulţi ani. Fără s-o conştientizeze i se părea că sânii ei bine conturaţi şi rotunjimea şoldurilor sunt un soi de boală a copilăriei târzii care o umflase pe sora lui de paisprezece ani şi care până la urmă avea să-i treacă, făcând-o să revină la vârsta de paisprezece ani. Proiecta lipsa lui de interes sexual

pentru ea în tot restul populaţiei masculine, fără discriminare.

Odată, pe când ea avea şaptesprezece ani, o văzuse pe când se pregătea să plece de acasă îmbrăcată cu un tricou şi îi spusese că ar putea să împrumute nişte brăţări de la Karin, iar ea a părut să nu înţeleagă când el a bolborosit: „Nimeni nu mai iese în oraş fără brăţări pe mână“. „Cicatricile de pe încheietura mâinii ei o să-i stânjenească pe ceilalţi“, îşi zisese în sinea lui. Oamenii s-ar fi putut gândi că se taie şi ar fi putut să creadă că şi ceilalţi membri ai familiei o făceau.

Mirosul amărui al pielii sale care ardea, însoţit de o durere intensă, clară şi pură, îi dăduse o senzaţie de uşurare lui Bec în copilărie, pe când era furioasă pe tatăl ei pentru că murise şi fiindcă o făcuse să simtă milă pentru singurătatea din ultima oră a vieţii lui. S-a prins repede că exista o ironie legată de pielea tânără: era foarte plăcut s-o strici! Dar, când a început facultatea, cicatricile nu erau nici mari şi nici crestate, nici măcar nu erau atât de uşor de observat pe cât i se păruse lui Ritchie. Bec aproape că nici nu-şi mai amintea că erau acolo, era mai ruşinată de faptul că erau îngrijite decât că şi le făcuse.

Alex fusese surprins când primise invitaţia la petrecerea de lansare a celui de-al doilea album al lui *Lazygods, Windfallen*. În şapte ani, în închipuirea sa, amintirea lui Ritchie, cel din adolescenţă, se transformase în concordanţă cu statutul de vedetă dobândit între timp de acesta. Alex credea că ar fi trebuit să recunoască încă de la început talentul lui Ritchie. Îşi amintea că Ritchie fusese energic, generos, încrezător în forţele proprii. Îşi mai aducea aminte şi de vocea lui, cu nimic ieşită din comun, de stilul lui imatur de a cânta la chitară şi de modul greoi în care compunea cântecele, dar credea că el, Alex, era cel care se înşela, nu milioanele de oameni care cumpăraseră *Fountain*. Când Alex a abandonat cariera de toboşar pentru a deveni un călător biomatematician pe tărâmul încă necartografiat al celulei umane, iar Ritchie a renunţat la universitate şi a semnat contractul pentru un album, părea că ei doi aleseseră să intre în două lumi care nu mai aveau cum să se intersecteze. Nu contează că Ritchie îl tot suna, îi pomenea numele în interviuri sau îl invita printre artişti la evenimente precum această lansare, Alex se aşteptase ca relaţia lor să se încheie în orice moment.

Petrecerea avea loc într-un nou hotel de lux, vizavi de Hyde Park. Alex a intrat în recepţie, îmbrăcat cu o pereche de blugi rupţi în genunchi, tenişi Converse, un tricou şi un sacou negru de la un costum, aşa cum se îmbrăcase în adolescenţă, pe când cânta la tobe, un stil despre care avea impresia că atrage atenţia studenţilor acum, când ajunsese să fie dr. Comrie, biologie celulară, cercetător începător, cu propriu-i birou în King’s şi care preda cursuri. Tricoul era o vechitură de la *Primal Scream*, iar ochii negri ai măştii Screamadelica se decoloraseră, la fel cum şi roşul devenise roz. Sacoul era nou. De câteva luni purtase prin campus pe rever o insignă pe care scria Nu-i aşa că viaţa-i

ARN-ică?, dar înainte de a pleca spre petrecere a schimbat-o cu vechea insignă, de pe vremea lui Gorse, pe care scria Eu sunt Nico.

Speranţa i s-a retrezit însă când fata drăguţă de la uşă i-a găsit numele pe lista cu invitaţi şi i-a făcut semn să intre în barul din Metropolitan, care scânteia plin de invitaţi şi duduia de cuvintele acestora. Numele lui era doar unul dintr-o mie, dar el avea convingerea că încă mai era recunoscut ca făcând parte dintre muzicieni. Îşi legase soarta de tagma cercetătorilor în biologie celulară, iar ei îşi doreau ca el să facă parte din rândurile lor, însă colegii lui nu-l prea încântau. Ce bine ar fi, şi-a zis în sinea lui, cu inima bubuindu-i în piept, ca muzicienii să descopere frumuseţea sălbatică a oceanului submicroscopic. Ce bine-ar fi fost ca ei să înţeleagă că toate cântecele lor despre iubire, moarte şi suferinţă n-ar fi devalorizate dacă s-ar concretiza în [10. *adenozinul trifosfat*

Şi-a trecut degetul mare şi vârfurile celorlalte degete de la mână peste condensul de pe pahar şi a studiat suprafeţele din încăpere, de parcă ar fi citit în tăcere lista de ingrediente de pe un pachet cu cereale pentru micul dejun: fălci pline de puf, bucle date cu gel, gambe încordate din cauza tocurilor, ochelari cu lentile fumurii, tatuaje caligrafice, umeri dezveliţi, inele mari. Dintre cei de acolo, îi cunoştea doar pe Karin şi pe Ritchie, care discutau cu chitaristul şi compozitorul unei trupe ce scosese mai multe piese de succes, una după alta, ultima apărând doar cu câteva luni în urmă. Doar moartea unei prinţese îi alungase din pagina întâi a ziarelor. Alex s-a dus la ei, luând hotărârea să nu-i pese de părerea pe care o avea despre el prietenul celebru al amicilor săi celebri, iar Ritchie şi Karin l-au salutat şi apoi i-au făcut cunoştinţă cu vestitul Noel.

— De ce spuneţi mereu cât de mult vă plac cei de la Beatles? l-a întrebat Alex pe Noel înainte de orice altceva, cu o agresivitate neintenţionată. Parcă aţi ruga lumea să vă judece în funcţie de cât de buni au fost alţii.

Sprâncenele zbârlite ale lui Noel s-au înălţat un micron.

— Alex spune ce gândeşte, a zis Ritchie.

Noel a râs.

— Mai spune-mi o dată cu ce te ocupi, a zis el.

Lui Alex i s-a uscat gura şi a sorbit de mai multe ori din paharul cu şampanie, furios pe sine însuşi pentru că-şi permisese să se poarte atât de familiar cu un om celebru, căci, din dorinţa de a-l impresiona, nu izbutise să-l impresioneze, iar cuvintele lui nici măcar nu ajunseseră până la el, iar acum i se părea că venise de pomană.

Un bărbat şi o femeie, pe care Alex nu-i cunoştea, s-au alăturat grupului. Alex nu le-a fost prezentat, aşa că a sfârşit prin a se uita în pământ. Picioarele celor şase oameni formau un cerc care-i amintea de membrana unei celule. A urmărit cu privirea cum celelalte zece picioare se îndepărtau de el, milimetru cu milimetru, cercul se deschidea pentru a-l respinge, aidoma unei vezicule pline de molecule-deşeuri care erau

eliminate din stratul fosfolipid, apoi închizându-se şi lăsându-i picioarele în afara lui. Alţi umeri erau în faţa umerilor lui, blocându-i accesul.

A făcut un pas în spate, meditând la baletul proteinelor şi uitând de furia lui. Voia să se aşeze şi să cugete. În apropierea unei banchete curbe, pusă de-a lungul peretelui din partea opusă a camerei, chipul unei tinere i-a atras privirea şi şi-a amintit ce speranţă lacomă nutrise când intrase în bar. Femeia îşi înclina obrajii trandafirii şi claia de păr negru şi cârlionţat, de lungime medie, spre un bărbat îmbrăcat cu costum şi cravată. Pe Alex l-a deranjat că ochii aceia mari şi închişi la culoare nu-l priveau pe el şi nu-i zâmbeau, că nu pe el îl asculta ea. Lui Alex i se părea că bărbatul, deşi era mai frumos îmbrăcat decât el, îi semăna foarte mult, iar ea probabil că abia îl cunoscuse. A simţit un junghi de gelozie din cauza faptului că n-o zărise mai devreme.

Pe urmă Ritchie a apărut lângă el şi a spus:

— Vino s-o cunoşti pe sora mea. Şi ea e cu ştiinţa. L-a dus pe Alex lângă femeia pe care el o privise, i-a prezentat-o sub numele de Bec şi l-a alungat de lângă ea pe celălalt bărbat.

Bec i-a zâmbit şi lui Alex în felul acela înţelegător, iar preţ de o clipă el a avut senzaţia că a păşit pe marginea unei clădiri înalte şi, descoperind că bariera pe care se aşteptase s-o găsească între el şi privelişte nu exista de fapt, a ameţit.

— Minunat, a spus el.

— Ce e minunat? a întrebat Bec, înclinându-şi capul într-o parte.

— Am o teorie despre conversaţii conform căreia, atunci când cunoşti pe cineva, ar trebui să spui primul lucru care-ţi trece prin cap ca să deschizi discuţia. Dacă cealaltă persoană nu vrea să vorbească despre asta e problema ei.

— Nu cred că am mai cunoscut până acum pe cineva care să aibă o teorie despre conversaţii. Aşa că primul lucru care ţi-a trecut prin cap a fost minunat?

— Primul lucru care mi-a trecut prin cap a fost cum am putea cuantifica lucrurile despre noi care să sugereze celor de aici că nu suntem vedete rock? Iar pe urmă am avut revelaţia că ar trebui să încerc să-mi fac interlocutorul să spună la ce se gândeşte. Mi s-a părut o idee bună şi nu m-am putut abţine să n-o exprim cu voce tare.

Bec a meditat puţin.

— Şi noi am putea fi vedete, a spus ea. Obişnuiam să cânt *Just Can't Get Enough* şi să mă înregistrez pe casetă.

Alex a primit mesajul transmis de ochii ei aţintiţi asupra alor lui, cum că n-ar trebui s-o obosească. „E pregătită să ia totul în serios“, şi-a zis el în sinea lui şi şi-a pus în valoare personalitatea, vorbindu-i jumătate de oră fără oprire. Şi-a făcut un rezumat al carierei, şi-a prezentat pe scurt familia şi i-a împărtăşit ideile despre evoluţia organismelor pluricelulare. I s-a părut că lucrurile merg bine: ea ridica din sprâncene

părând interesată, iar modul în care îşi împreunase braţele îi sugera că se concentrează. L-a întrerupt pentru a-l întreba unde sunt băuturile. Alex i-a promis să-i aducă un pahar cu vin, dar când s-a întors de la bar n-a mai găsit-o. Probabil că fusese nevoită să plece.

În zilele care au urmat, el s-a gândit întruna la ce făcuse ca s-o alunge de lângă el şi s-a întrebat cum ar putea să ia legătura cu ea. Ea era tânără, totuşi el avea doar cu şapte ani mai mult ca ea. A făcut rost de adresa ei de la Ritchie, spunându-i că-i promisese să-i trimită un articol şi i-a expediat o scrisoare de cinci pagini în care critica în detaliu toate lucrurile pe care îşi amintea că i le spusese. „Iar în ce priveşte familia mea", a încheiat Alex cu ceea ce el a considerat că e o frumoasă înfloritură retorică, „evident că nu mă interesează deloc".

Ea nu i-a răspuns. El a avut impresia că a descoperit o nouă formă de spaţiu – o altă dimensiune sau un alt continent ori un tip de celulă umană, care se supune unui set diferit de legi – pe care el trebuia să-l exploreze, dar care aparţinea, într-un mod surprinzător şi unic, unei singure persoane la care el nu putea să ajungă. Iar ea i se păruse atât de deschisă. N-avea telefon, îi spusese Ritchie; el avea de gând să-i dăruiască un mobil de Crăciun. Alex bănuia că cei din Cambridge îi rezervaseră o adresă de e-mail, aşa că a trimis mesaje la *r.shepherd* şi *b.shepherd* sau *becshepherd* şi *shepherd.r* şi la încă o duzină de *@cam.ac.uk*, întrebând-o dacă ar vrea să se vadă cu el. A primit un refuz ţâfnos de la un oarecare profesor Shepherd de limbă şi literatură greacă, iar o săptămână mai târziu, Bec i-a scris că era prima persoană de la care primise vreodată un e-mail. Îi părea rău că nu-i răspunsese la scrisoare, dar era foarte ocupată, şi spera că el e sănătos.

În esenţă, era de părere Alex, societatea pretindea ca în relaţiile romantice să faci un lucru concret, care era în acelaşi timp surprinzător şi stereotip. Muzica avea să fie metoda seducerii. Urma să-i arate lui Bec că putea să interpreteze piesa de teatru a pasiunilor la fel de bine ca un poet.

Avea vechea maşină a mamei lui, un mic Peugeot alb, cu tabla puţin îndoită într-un colţ, unde se izbise dând cu spatele într-o babă joasă de cheu, pe un feribot care transporta amazoane la festivalul *One Earth* din Stoneheaven. A cumpărat o hartă cu străzile din Cambridge şi s-a dus cu maşina acolo, ca să vadă unde locuieşte Bec. Spre norocul lui, ea îşi închiriase o cameră într-o casă care avea o grădină mare, plină de copaci, tufişuri şi alte plante perfecte pentru o serenadă.

A căutat pe Excite şi a aflat când urma să fie lună plină, într-o joi de la mijlocul lunii octombrie. În acea noapte, la ora zece, şi-a pus echipamentul în maşină şi a plecat din Londra, ajungând la casa lui Bec puţin înainte de miezul nopţii. Un strat gros de nori se aşternuse peste oraş şi nu se zărea nici o urmă de lună. Toamna alungase privighetorile

şi decimase trandafirii. Frunzele căzuseră deja, iar cele care mai rămăseseră în copaci erau răzleţe şi galbene.

Alex şi-a scos pe rând instrumentele şi le-a pus pe trotuar lângă zidul jos care înconjura grădina. Strada era tăcută, treceau puţine maşini, dar era mărginită de multe locuinţe studenţeşti. Alex a fluierat, a fredonat, a ţâţâit din limbă, a pocnit din degete şi şi-a adunat gândurile împrăştiate, fugind de colo-colo, pe când cânta melodia din reclama la *Asda*, „Preţurile-s mici aşa că vino aici, aşa-s preţurile la *Asda*“. Şi-a zdrăngănit monedele din buzunar. Ţa-cling-cling. Studenţii treceau pe lângă el, mergând pe jos sau pe biciclete, sporovăind cam ameţiţi. Se uitau la tobele lui, apoi îi aruncau o privire şi îşi continuau drumul. De îndată ce strada se golea, el mai arunca peste zid câte un instrument. Încetul cu încetul şi-a dus în grădină tot echipamentul: premierul, basul, talgerele, suportul, pedala şi scaunul, a aruncat o ultimă privire în preajmă şi a sărit în grădină.

A găsit un loc întunecat sub un castan parţial ascuns vederii de tufişurile de pe stradă şi de poteca ce ducea la uşa din faţă, dar complet vizibil de la ferestrele de la etaj. Şi-a montat instrumentele, a căutat printre frunzele jilave un loc neted pentru pedală, cu degetele înţepenite de frig. Era aproape gata şi îşi târa scaunul spre tobe când a auzit paşi şi voci pe potecă. A văzut două femei care se îndreptau spre uşa din faţă. Una din ele era Bec, care purta un pardesiu vechi şi o căciulă ţuguiată. Alex a încremenit, având impresia că inima lui agitată o să explodeze.

Bec s-a oprit, s-a întors spre el şi s-a zgâit în beznă.

— Cine-i acolo? a întrebat ea.

— Ce se întâmplă? a făcut prietena ei, o femeie slăbănoagă, cu părul scurt şi blond şi cu mâinile înfipte în buzunarele unui pardesiu legat cu curea în talie.

— E cineva în tufişuri.

— Ar trebui să intrăm în casă, a zis prietena lui Bec, înşfăcând-o de cot.

— Cine-i acolo? a făcut iarăşi Bec.

Alex s-a întrebat dacă n-ar fi mai bine să rămână aşa nemişcat ore întregi, ca nimeni să nu-l vadă.

— Ar trebui să intrăm în casă, a spus prietena. Ca să nu fim violate.

— N-o să fiţi, a spus Alex. Cele două femei au ţipat şi s-au retras. Alex a făcut câţiva paşi în faţă, astfel încât ele să-l poată vedea, iar vârfurile pantofilor săi au despicat frunzele jilave cu un sunet de şarpe. N-o să fiţi, a repetat el.

— Ce cauţi aici? a întrebat Bec.

— Mă cunoaşte, i-a spus Alex celeilalte femei.

— Ai adus tobe, a spus Bec.

— Eu intru. Te descurci? a întrebat prietena.

— Îl cunoaşte pe fratele meu, a spus Bec, iar prietena ei a intrat în casă. Bec şi-a împreunat mâinile şi a venit până la locul unde îşi montase Alex tobele. Cred că ţi-a luat mult timp să faci asta, a zis ea.

Alex a ridicat din umeri şi a înghiţit în sec. În mintea lui sălăşluiau gânduri magnifice, care i-ar fi plăcut lui Bec, dar pe care nu le putea obliga să iasă pe crăpătura îngustă a gurii lui.

— Însă tobele nu prea mă încântă aşa, doar ele, a spus Bec.

— Nu ştiu să cânt la alt instrument, a zis Alex.

Un strop de ploaie i-a căzut pe obraz.

— Camera mea e în cealaltă parte a casei, a spus Bec. Şi-a vârât mâinile în buzunare şi a privit peste umăr spre uşă, de parcă ar fi sperat să vină cineva şi s-o strige pe nume. Ploua torenţial, picăturile bătând darabana în frunzele de deasupra şi din jurul lor.

— Ascultă, a spus Alex. A făcut un pas în spate şi s-a ghemuit lângă tobe. I-a făcut semn lui Bec. Ascultă.

Ea s-a dus la el şi s-a ghemuit la vreun metru depărtare.

— Auzi? a făcut Alex.

Ploaia bătea pe premier.

— Sună ca ploaia pe pânza de cort, a spus Bec.

— Auzi talgerele? Lipeşte-ţi urechea de ele.

Bec şi-a pus urechea pe marginea talgerului şi a ascultat. Stropii de ploaie răsunau în surdină pe metalul lucios.

Alex a scos un singur băţ şi, cu vârful rotunjit, s-a apucat să bată uşurel în bas. Bec a ascultat zgomotul ploii pe premier, ţăcănitul talgerelor şi bubuitura profundă, dar în surdină a tobei mari. Şuvoaie de apă se prelingeau pe fruntea lui Alex. Căciula lui Bec era udă fleaşcă. Ea s-a ridicat. Alex a făcut şi el la fel.

Bec l-a sărutat pe gură. O crăpătură caldă şi molatică s-a deschis şi apoi s-a închis.

— Noapte bună, a zis ea, s-a răsucit şi a plecat.

Alex a strigat după ea. Bec a urcat în fugă ultimele trepte până la uşă şi a intrat în casă, închizând uşa după ea. Alex a sunat la sonerie, a bătut în uşă cu pumnii şi i-a strigat numele prin cutia de scrisori. N-a ieşit nimeni.

Puţin după aceea, Alex s-a angajat la un laborator de cercetare din Baltimore. Când s-a întors la Londra ca să lucreze la Imperial College, peste patru ani şi mai multe iubite, Bec era în Sacramento şi locuia cu Joel. Când Bec s-a întors la Londra, după ce Joel o părăsise, Alex deja se mutase împreună cu o funcţionară din domeniul medical, pe nume Maria. Era convins că Maria, o brunetă răbdătoare, era cea mai potrivită parteneră pentru el, căci izbutea să-i înţeleagă, aidoma unui detectiv, înşiruirea obscură de gânduri şi îşi făcuse o misiune din a-l ajuta să evolueze. El se imagina îmbătrânind

alături de ea şi foarte rar se mai gândea la sora lui Ritchie. Tobele au zăcut ani de zile într-o cameră goală, gata să intre în acţiune, mai întâi sub un cearşaf, iar pe urmă, când camera a fost reamenajată, au fost împachetate.

Alex a scos tobele la vânzare pe eBay, iar într-o seară cineva a venit să le cumpere, cu o furgonetă. Era un tânăr australian scund, înflăcărat şi vânjos, cu părul prins într-o coadă, care a alunecat pe tocuri, împleticindu-se pe aleea spre casă. Plicul cu bani îi ieşea din buzunarul blugilor. Alex l-a invitat înăuntru, cu un talger strălucitor în mână. El s-a uitat peste umărul clientului la cerul albastru şi la norii de jucărie, parcă desprinşi de pe ecranul televizorului, şi a spus că probabil n-o să plouă.

— E o zi splendidă, frate, a spus clientul, făcându-i cu ochiul şi pocnind din limbă. Pot să arunc o privire?

Alex i-a arătat unde montase tobele şi i-a dat talgerul. Clientul a apăsat vreo câteva minute pedalele. S-a ridicat în picioare, a înşfăcat beţele şi i-a dat banii lui Alex.

— M-ai convins, domnule, a spus el.

— Vreau să-mi iau la revedere de la ele, a zis Alex, îndreptându-se spre scaun.

— Te rog, a spus clientul.

Peste cinci minute, Maria a venit pentru a le spune să nu mai facă zgomot şi l-a văzut pe Alex leoarcă de sudoare cum bătea la premier şi la tomtom, de parcă ar fi vrut să le zdrobească şi să ajungă la un obiect din cealaltă parte a lor. Clientul i-a zbierat la ureche „Tipul e bestial!". Alex i-a aruncat Mariei o privire terifiantă, iar ea şi-a pus mâinile la falcă. El s-a uitat la Maria de parcă cineva ar fi murit şi amândoi ar fi fost vinovaţi pentru asta.

18

Când era preocupat de Maria, profunzimea lui Alex părea să ofere perspectiva unui proiect nemaipomenit, pentru care vieţile lor n-ar fi putut să fie suficient de lungi, deşi lumea medicală urla după creierul lui. El i se dăruia în momentele care-i conveneau, deseori între trei şi cinci dimineaţa sau într-o excursie de o săptămână într-o ţară îndepărtată, după finalizarea unui proiect. „De ce nu acum? Ai spus că vrei să facem ceva împreună."

Când îi vorbea despre lucrurile care-l interesau pe el, de pildă despre munca lui sau dacă omenirea încă mai evolua, ori despre convingerea lui că putea să ajungă mai repede oriunde în centrul Londrei cu bicicleta, nu cu metroul, ochii îi scăpărau fanatici ca ai unui profet. Nu putea să simtă acelaşi entuziasm pentru preocupările altcuiva, nici măcar pentru ale ei. Ea îl preocupa doar în măsura în care nu era obligat să aibă sau să mimeze că are un interes pentru preocupările ei.

Adâncimile lumii citoplasmice, pe care el o explora de unul singur, în gând, ei îi rămâneau inaccesibile, mai puţin termenii tehnici la care putea să ajungă prin intermediul unor definiţii ale altor definiţii, deşi în acest fel dădea peste şi mai multe cuvinte pe care nu le înţelegea. Şi totuşi îi plăcea să fie în casă cu el, când el muncea. Era vulnerabil şi avea încredere în ea, pe când se scufunda în adâncuri. Îi dădea senzaţia că doar ea, şi numai ea, avea control asupra rezervorului lui de oxigen.

A încercat să-l schimbe şi a descoperit că, în doze mici, putea să aibă succes. Nu era în stare să-l împiedice să-şi sublinieze pauzele în gândire cu muzica de pe genericele unor seriale vechi de televiziune sau din reclame de demult – „În valea Uriaşului verde şi voios... acum cânţi Ho, ho, ho!" –, dar l-a convins să nu mai facă asta în public, când era şi ea de faţă. I-a spus că bate ca la tobe prea mult cu mâinile, creioanele şi tacâmurile pe mesele altora şi că ar trebui să-şi stăpânească compulsia de a goli metodic orice farfurie cu gustări din faţa lui, iar el a renunţat să mai facă toate aceste lucruri, cu o docilitate stranie, care o încânta. Căpătând curaj, a trecut la sfera sexuală. Era destul de bun la asta, credea ea, cu mâinile lui puternice şi pula lui durdulie. Chipul lui, cu nasul ăla coroiat din faţa ei, avea o măreţie perversă, aidoma unei fotografii din tinereţe cu un bătrân trufaş, înainte de a deveni celebru. Dar i-a spus lui Alex că ar trebui să-i vorbească când fac dragoste. El a interpretat cererea ca fiind o acuzaţie de incompetenţă sexuală şi a suferit în tăcere două zile, apoi i-a zis că ar trebui

să-şi găsească pe altcineva care să ştie să se futǎ şi să danseze. Maria n-a sesizat legătura, aşa încât l-a liniştit şi l-a sedus, iar după aceea el i-a vorbit în timp ce se juca cu ea sau după ce o penetrase, mai întâi timid şi repetitiv, apoi dezlănţuindu-se. Mariei i se părea că ei doi aveau genul de relaţie pe care credea că o au părinţii înainte de a avea copii. La cinci ani după ce se mutaseră împreună, ea a adus în discuţie perspectiva de a face copii, nu în chip de idee abstractă într-un viitor nedefinit, ci ca un proiect pe care venise momentul să-l pună în aplicare, acum că amândoi aveau în jur de treizeci şi cinci de ani.

— Asta crezi? a întrebat Alex. Poate. S-a încruntat, s-a scărpinat în nas, şi-a ridicat un deget şi a zâmbit. *Clathrin*[11! Asta-i proteina pe care nu mi-o aminteam. Lasă-mă cinci minute. Ea a auzit treptele cum scârţâie, pe când el a urcat în birou, cântând. „E minu-nată – şi are mai puţină grăsime! Bom-bom-bom."

Într-o seară de iarnă, pe când mergeau spre staţia Farringdon, după ce-şi luaseră cina la un restaurant din Clerkenwell, au trecut pe lângă o coadă formată din tineri palizi care aşteptau să intre într-un club. Câţiva dintre ei purtau căciuli retro din blană şi paltoane cumpărate la mâna a doua, care ajungeau până-n pământ, dar cei mai mulţi dintre ei se protejau de frig printr-un singur strat de piele, plasă, catifea, poliester sau stofă subţire, mulat pe trupurile lor aschilambice. Părea că restul lumii se dizolvase; pentru ei nu mai existau decât clubul, coada şi ceilalţi de acolo.

— Hai să intrăm, a spus Alex.

— Nu-i genul meu, a zis Maria. Nu sunt îmbrăcată pentru club. Şi nu-i pentru cei de peste treizeci de ani.

— Vreau să văd cum e înăuntru.

— E plin de tinere fiţoase şi drăguţe care dansează, de tineri care încearcă să cumpere băutură de la bar, să se excite unii pe alţii, să pozeze şi să ţipe în urechea celorlalţi ca să fie auziţi.

— Hai să aruncăm o privire. Şi noi suntem oameni.

— Vreau să merg acasă, a zis Maria, luându-l de braţ. N-avem ce căuta aici. N-o să ne lase să intrăm.

— Cine spune că n-avem ce căuta aici? De ce? Alex şi-a desprins mâna dintr-a ei şi s-a aşezat la coadă. Maria a rămas pe loc şi s-a uitat la el vreun minut; el nu i-a aruncat nici o privire. L-a lăsat acolo, iar peste două ore a fost trezită din somn de un taxi care-l aducea acasă.

— Te-au lăsat să intri? a întrebat ea când el s-a vârât în pat.

— Da, până la urmă, a zis el bosumflat, refuzând să vorbească despre asta.

De-a lungul anilor, Alex a urmărit expansiunea tribului său cu un interes detaşat. Când fratele lui, Dougie, a avut primul copil, lui Alex i s-a părut că e o dovadă de

neglijenţă financiară şi afectivă. Când vărul lui, Matthew, şi soţia lui, Lettie, s-au apucat să toarne progenituri la intervale regulate, Alex a discutat despre asta plin de curiozitate ştiinţifică: oare ce le făcea pe familiile religioase să conceapă mai mulţi copii? Oare asta înseamnă că populaţia religioasă are un avantaj în evoluţia speciei faţă de necredincioşii ca el şi Maria?

— Hai să răzbunăm necredincioşii, a zis Maria, plină de optimism. Alex doar a râs şi a bâţâit din genunchi.

Alex a crescut respirând aerul succesului care-l înconjura pe unchiul lui, Harry. Harry era un genetician din domeniul medicinei care descoperise că cei mai mulţi oameni aveau câţiva anticorpi cu un set recurent de mutaţii benigne, care transformau limfocitele mutante în celule campioane în lupta cu cancerul. Aceleaşi mutaţii le făceau vulnerabile; celulele mutante, cărora Harry le pusese numele de celule-expert, apăreau de la sine din când în când în metabolismul oamenilor şi erau distruse fără milă de către suratele lor, aidoma unor genii solitare zdrobite de rivalii mediocri. Ideea sclipitoare a lui Harry – îi plăcea să o considere sclipitoare, ca un şir de lovituri perfecte de floretă, deşi de cincisprezece ani muncise la asta cu îndârjire împreună cu echipa lui de cercetare – era să găsească o cale de a găsi celulele-expert înainte ca ele să fie distruse, să le extragă din corp, să le modifice genetic pentru a le face mai robuste, iar apoi să cultive mai multe milioane, pe care să le introducă iarăşi în corp. Izbutise să vindece o singură formă rară de cancer, apoi făcuse o pauză să-şi tragă sufletul, fără să-şi dea seama că nu mai revenise din această pauză.

Harry nutrise speranţa, deşi nu avusese aşteptări prea mari, ca nepotul lui cel inteligent să-i calce pe urme în ştiinţele biologice, iar Alex procedase întocmai cu mult succes. Se dovedise că avea mintea pe care Harry şi-o dorise dintotdeauna: un acrobat al matematicii, care putea să rezolve ecuaţii moleculare în minte, un visător echilibrat, deşi excentric.

Alex alesese misiunea de a descoperi ceea ce Harry nu fusese niciodată în stare să explice, şi anume de ce anume celulele-expert funcţionau în felul acesta. Cu creionul, mouse-ul şi creierul, el a pătruns în profunzimile corpului omenesc, în celulele care-l formau, în organitele din celule – mitocondriile acide, benzile rulante, aidoma unui morman de clătite, ale reticulilor endoplasmatici şi aparatul Golgi, fasciile codificate ale centriolilor –, în moleculele din ele şi în atomii care compuneau moleculele. Petrecuse ore întregi pe Internet în discuţii online, iar mai târziu, când apăruse, pe Skype cu un coleg bulgaro-american din Elveţia, Thomas, care făcea animaţii pe computer ale coregrafiei proteinelor. Într-o zi, pe când stătea pe Skype acasă la el şi se contraziceau în privinţa unei secvenţe sofisticate de legătură, o mică siluetă întunecată a trecut rapid prin spatele lui Thomas şi al paravanului opac format din vechi cutii de

pizza, teancuri de hârţoage şi ceşti murdare de cafea, la care Alex evita să se uite.

— Ce-a fost asta? a întrebat Alex.

— Fii mai precis, a spus Thomas.

— O creatură a traversat camera în spatele tău, e cam de dimensiunea unei păsări mari, care nu poate să zboare.

Thomas a aruncat o privire peste umăr.

— Margarita! a ţipat el. O fată de vreo şase ani, cu pielea lucioasă, părul şi sprâncenele negre precum cărbunele şi o pată de ciocolată în jurul gurii şi-a făcut apariţia în cadrul imaginii, cu un inorog din pluş în mână.

— Ea e Margarita, a spus Thomas. Fiica mea.

— Bună, Margarita, a zis Alex. Eu sunt Alex. Şi-a mutat privirea de la Thomas, burtos, prost bărbierit, cu laţe lungi, jegoase şi cărunte, un tricou lăbărţat de culoare incertă, la noua persoană prescriptivă pe care pare-se că o concepuse în colaborare cu altcineva.

— Margarita, salută-l.

Margarita s-a strâmbat şi şi-a răsucit capul.

— Mi-ar plăcea să dau mâna cu tine, Margarita, a zis Alex. Dar sunt la Londra şi n-am braţul suficient de lung încât să ajungă până în Elveţia. Şi nu vreau să sparg ecranul lui tati, dacă mi-aş băga mâna prin el.

Margarita a aruncat o privire în preajma-i, ispitită de promisiunea sticlei sfărâmate, şi şi-a dat seama că bărbatul cu nasul mare râdea de ea. A fugit de acolo.

— Mama mea stă cu fetiţa în bucătărie, a spus Thomas.

— Nu ştiam că ai copii, a zis Alex.

— N-o am decât pe Margarita.

— Nu ştiam că ai o parteneră.

— La un moment dat am fost căsătorit câteva luni. Mă văd cu Margarita în zilele de miercuri.

— Când am fost la Geneva nu mi-ai spus că ai o fiică.

— Asta pentru că nu te interesează copiii, a zis Thomas.

Alex a apăsat butonul roşu pentru a încheia întrevederea, a scos cablul de alimentare al calculatorului din priză şi s-a ridicat, pocnindu-şi degetele. În acea clipă i se păruse incredibil că petrecuse cincisprezece ani meditând la celulă, devenind expert în rotiţele şi mecanismele vieţii umane şi frământându-se că nu făcea parte din procesiunea vieţii, însă fusese doar un observator străin care-şi ia notiţe despre ţigani, lăutari şi trubaduri, alături de care cântase în trecut, fără a avea revelaţia că bărbaţii şi femeile pot avea copii. Un copil, s-a gândit Alex, era mai important decât dansul, muzica şi accesul într-un club. Aşa erai în vâltoarea lucrurilor. Dacă aveai o familie, erai

însăşi esenţa vieţii, erai călător şi drum deopotrivă. Una e să discuţi despre evoluţie şi alta e să ai copii, atunci deveneai şi tu parte a ei. Dacă viaţa ar fi fost o petrecere, atunci copiii erau petrecerea de după, iar singurul obstacol dintre tine şi asta era firea umană: paznicul voinic de la intrarea în club. Pe Alex l-a buimăcit faptul că, deşi Ritchie habar n-avea ce e un ion şi credea că evoluţia înseamnă că, dacă petreci prea multă vreme în faţa unui laptop la douăzeci de ani, o să-ţi crească o cocoaşă, totuşi înţelesese instinctiv toate aceste lucruri şi deja avea un fiu.

„Ai avut dreptate în privinţa copiilor“, i-a trimis el un mesaj pe telefon Mariei. „Vino cât mai repede acasă şi hai să ne punem pe treabă.“

19

În copilărie, unchiul lui, Harry, îi citea lui Alex dintr-un manuscris pe care îl scrisese pentru copii, intitulat Poveştile vieţii. Spunea că îşi doreşte să-l publice. Eroul din lucrare era un organism unicelular, născut cu miliarde de ani în urmă, care evoluase, după multe peripeţii şi întâlniri ciudate, într-o fiinţă umană. Una dintre povestiri era despre cum mitocondria a intrat pentru prima oară în erou, unicul strămoş al tuturor bărbaţilor şi femeilor. Alex, care pe atunci avea zece ani, n-a înţeles ce era o mitocondrie când unchiul lui i-a pomenit prima oară de ea, dar i-a plăcut cuvântul, iar ideea de a avea un strămoş de miliarde de ani l-a făcut să se simtă uriaş. La şcoală îi sfătuia pe toţi cei care cădeau pe terenul de joacă şi se alegeau cu răni din care le curgea sânge să nu lase mitocondriile să se prelingă din ei.

„Cu multă vreme în urmă“, i-a citit Harry, „acum patruzeci de mii de bunici, strămoşul tău compus dintr-o singură celulă era mare, firav şi lent, dar vecina lui, mica mitocondrie, era foarte energică. Aşa că mitocondria i-a zis celulei: «Lasă-mă să intru în tine şi să trăiesc înăuntrul tău, iar eu o să te fac puternic, iar urmaşii tăi vor fi nenumăraţi»“, iar celula a spus: «Care-i şpilul?» Iar mitocondria a răspuns: «Eu îţi voi da energie, dar, când voi produce energie, voi pune în tine şi o minusculă cantitate de otravă care te va îmbătrâni, iar până la urmă o să mori». Aşa că celula a zis: «Ce-i aia bătrâneţe? Ce-i aia moarte?» Iar mitocondria i-a răspuns: «E sfârşitul tău. Dar nu acum, şi o să ai atât de mulţi copii, încât n-o să-ţi pară rău că ţi-a venit sfârşitul». Celula a fost de-acord ca mitocondria să intre în ea, s-au multiplicat împreună în oceanele fertile ale Pământului încă copil, sub razele soarelui tânăr.“

A fost odată un set de şaizeci de trilioane din urmaşii acelei prime celule, un set pe nume Alex Comrie, care s-a dus în California, unde un om de ştiinţă dintr-un laborator i-a explicat că mitocondria din celulele umane şi toxinele pe care le producea în timpul funcţionării erau cele care îi îmbătrâneau pe oameni.

I-a arătat lui Alex compusul, o pudră neagră care, a zis el, dacă era amestecată cu toxinele, le făcea inofensive. Nu nemurire, dar, credea omul de ştiinţă după ce îşi testase ipoteza pe viermi şi pe şoareci, foarte aproape. Omul de ştiinţă a aruncat o privire în preajmă pentru a se asigura că nu-i aude nimeni, apoi i-a spus lui Alex: „Hai, gustă. Pune-ţi puţin pe deget. Dar nu spune nimănui“. Alex a supt puţină pudră acrişoară şi a plecat. Iar în afară de faptul că şi-a dat seama că într-o singură seară era în

stare să bea cinci beri fără a simţi nevoia să se pişe, praful nu a avut nici un efect. Au început să-i apară riduri, pielea i s-a înăsprit, pieptul i s-a fleşcăit când s-a apropiat de patruzeci de ani, nici mai repede, nici mai încet decât la ceilalţi. Dar a observat prima oară când a mâncat seminţe de rodie, după ce a înghiţit praful, că acestea erau cam la fel de acre, aşa că i-a spus asta Mariei.

Puţin după aceea, ea a început să mănânce rodie la micul dejun. „Poate că o să ne prindă bine", a spus ea. Asta se petrecea în perioada când „Poate o să ne prindă bine" era fraza lor preferată, căci medicii care le făcuseră analize complete nu găsiseră nimic în neregulă la nici unul din ei, deşi a treia încercare de fertilizare in vitro eşuase. „Poate că o să ne prindă bine" se referea la orice, dacă înghiţeau o muscă, făceau sex în grădina unui hotel sau puneau din greşeală sare în ceai. Rodii. Iar Alex s-a întrebat dacă „poate că o să ne prindă bine" în cazul rodiilor se referea tot la procreare sau la păstrarea tinereţii; odată a întrebat-o dacă ar prefera să aibă un copil sau să trăiască o eternitate, iar Maria i-a răspuns că i-ar plăcea şi una, şi alta.

După dezastrul cu fertilizarea in vitro, Maria i-a propus să adopte un copil. Sau, având în vedere că pentru el era atât de important să facă un copil, să folosească ovulele altei femei sau sperma altui bărbat.

— Trebuie să fie al nostru, a spus Alex.

— Ar fi al nostru, a zis Maria.

— Nu şi biologic. Natural.

— Dar tu eşti om de ştiinţă şi lucrezi în domeniul medical, a spus Maria, înroşindu-se de frustrare şi chinuindu-se să nu izbucnească în plâns. Ceea ce faci tu nu ţine de natură. Cum poţi să încerci să ajuţi natura, împiedicând oamenii să moară, dar în acelaşi timp să nu faci nimic ca să ajuţi la naşterea unui om?

— De ce doar eu sunt raţional? a întrebat Alex. Pentru că sunt om de ştiinţă? Tu generalizezi. Ăsta-i fanatism.

Ştia că el ar putea fi cel infertil, dar dacă, îşi zicea Alex în sinea lui, problema era a Mariei? În străfundul sufletului o compara cu fostele lui iubite, imaginându-şi cum ar fi fost dacă ar fi rămas cu una dintre ele, iar acum ar fi avut o fetiţă sau un băieţel.

Citea articolele lui Bec de prin reviste. A găsit pe Internet poze cu ea şi, holbându-se la pixelii viu coloraţi, i s-a părut că simţea pentru Bec ce simţise şi cu cincisprezece ani în urmă, fără a mai nutri şi iluzia liniştitoare, aşa cum se întâmplase atunci, că, fără doar şi poate, avea să cunoască multe alte femei ca ea, la care adevărata fire să coincidă cu masca de suprafaţă.

A împlinit patruzeci de ani când era pe punctul să-şi încheie studiul de cercetare, găsise un motiv valid pentru felul în care funcţionau celulele-expert ale lui Harry şi pe care alţi oameni de ştiinţă, mai aplicativi, îl puteau folosi pentru a prelungi vieţi

umane. Colegii săi şi Harry i-au spus că, dacă descoperirea lui se dovedea a fi adevărată, ar putea ajunge celebru şi ar revoluţiona medicina. Alex a râs şi a spus că speră ca frumuseţea soluţiei lui să fie mai importantă decât utilitatea acesteia în practică, iar ei au crezut că făcea pe snobul sau glumea.

Citise că Bec se infectase pentru a-şi testa ipoteza şi şi-ar fi dorit să aibă alături o asemenea femeie. Încerca să înţeleagă ce anume din ea, în scurta lor relaţie, lăsase o astfel de amprentă asupra lui şi căpătase certitudinea – habar n-avea de ce – că Bec avea o minte foarte deschisă. După ce îi intrase în cap această idee, s-a trezit că observă cum oamenii pe care-i cunoştea, chiar şi cei mai tineri dintre ei, păreau că-şi saturează mintea doar cu câteva idei. Se arătau încântaţi de asta, de parcă scopul lor ar fi fost să-şi umple dulăpioarele şi să-şi astupe ferestrele minţilor cât mai repede cu putinţă cu cât mai puţin material. Atâta! Bec, era convins de asta, nu voia să fie saturată.

Finalizându-şi teoriile, el a descris sumar arhitectura celulei umane şi a fost buimăcit de relatarea precisă a lui Bec, într-un articol din The New England Journal of Medicine, despre cum intră un parazit în celulele din sângele oamenilor. S-a simţit de parcă celula lui naviga liniştită în cosmosul microscopic când a fost atacată de hameoproteusul lui Bec, care i-a sfâşiat membrana, aidoma unui asteroid fugar, şi a scos-o din starea de echilibru.

20

Prin vitrină şi printre literele roşu cu alb, care compuneau cuvintele COAFOR UNISEX, Harry Comrie l-a văzut pe Erkin cum stătea în picioare, singur, cu mâinile împreunate în faţă şi umerii cocârjaţi, zgâindu-se într-un punct unde podeaua se unea cu peretele. Harry a împins uşa, sunând clopoţelul şi aducându-l pe Erkin cu picioarele pe pământ. Frizerul a zâmbit, a fluturat un prosop şi i-a făcut semn lui Harry să se aşeze pe un scaun.

Erkin era un bărbat drăgălaş, cu picioare scurte, îmbrăcat cu o vestă albastră din fâş, avea ochi enigmatici şi un chip plin de riduri, care lăsa impresia că ar fi îndurat mai multe incidente zguduitoare, deşi toată viaţa lui fusese frizer în Londra. Coaforul lui era un altar al curăţeniei. Instrumentele pe care le utiliza foarte des, din plastic foarte vechi şi oţel inoxidabil, erau aranjate în jurul dezinfectantului Barbicide, aidoma cărţilor de joc într-o pasienţă. Se simţea un uşor miros de şampon întins la rădăcini şi, deşi încă era devreme, şuviţe de păr deja zăceau pe linoleumul uzat, sub suportul pentru picioare al scaunului.

Erkin l-a înfăşurat pe Harry într-o mantie de culoare închisă şi a făcut un pas în spate, surprinzând în oglindă privirea clientului său. Lui Harry i se părea că îi fusese tăiat capul şi apoi pus pe un ciot acoperit cu pânză. Un prieten american îi spusese odată că seamănă cu David Hume. Secolul al XVIII-lea, şi-a zis Harry în sinea lui, fusese o perioadă a frumuseţii, când toţi filozofii, fie că erau complet chei, pe cale să chelească sau cu plete, purtaseră peruci. Harry s-a gândit la cum ar fi arătat faţa lui de bărbat de şaizeci şi patru de ani, cărnoasă, cu buze groase, dacă ar fi fost sculptată în marmură. Membrii comisiei de conducere a fundaţiei erau prea încuiaţi ca să le dea prin cap ideea să-i facă un bust. Era nevoit să le-o sugereze.

— Vreau să mă scapi de tot părul, i-a spus el lui Erkin.

Erkin i-a prins capul lui Harry între vârfurile degetelor şi l-a înclinat într-o parte şi în alta, iar lumina a dansat pe chelia clientului său. Bucle de păr alb s-au zbârlit deasupra urechilor lui Harry şi, a presupus acesta, s-au revărsat alandala pe ceafă şi peste guler.

— Vreţi să vă tund foarte scurt, domnule, sau să-l rad?

— Scoate-ţi briciul. O s-o iau de la zero.

— O mulţime de gentlemeni ca dumneavoastră fac asta, domnule. Când ajungi la o

anumită vârstă, arată mai bine. Am văzut bărbaţi care au intrat aici cu capul acoperit pe jumătate cu păr şi care mai târziu au ieşit fără nici un fir în cap, arătând cu zece ani mai tineri. I-a luat ochelarii cu ramă aurită de pe nas şi i-a pus lângă chiuvetă. A luat un aparat de tuns din suportul lui, i-a pus mecanismul de protecţie, l-a ridicat în aer şi i-a mărit turaţia. L-a întrebat pe Harry dacă e sigur că vrea asta.

— Dă-i drumul, a zis Harry. Din câteva mişcări, Erkin a retezat buclele din părţile laterale ale capului lui Harry. „Aşa e mai bine“, s-a gândit Harry, înăbuşindu-şi impulsul de a îngenunchea ca să-şi adune părul din mormanul închis la culoare de pe jos.

— Azi v-aţi luat liber, domnule? a întrebat Erkin, ridicând tonul ca să acopere zumzăitul aparatului de tuns. Harry a simţit cum îi smulge părul de pe ceafă. Deja trecuse jumătate de dimineaţă.

— Eu sunt şeful, a spus Harry. Mă duc la serviciu când am chef. Slujba mea e să cuget, iar acum cuget, aşa că muncesc. Cogito ergo laboro.

— N-am vrut să vă jignesc, domnule.

— Chestia e că am avut o beţie azi-noapte.

— Aţi sărbătorit ceva, domnule?

— Am râs şi am cântat mult.

— Frumoasă petrecere, domnule.

— Am fost singur.

„Fizic singur“, s-a gândit Harry. Îi spusese lui Alex de diagnostic, iar pe urmă toată lumea îl sunase, fiul şi nora lui, cea mai mare nepoată, fratele şi cumnata sa. Deja era beat turtă când l-a sunat Maureen. Nu-şi putea aminti ce-i zisese. Ea nu fusese în stare să vorbească prea mult timp cu el. N-a plâns, asta îşi amintea; era stoică. Sau poate că plânsese mai târziu pentru el. Aşa îi plăcea să creadă.

Erkin a răsucit scaunul, a tras de mâner cu piciorul şi i-a lăsat lui Harry capul pe spate, până când a ajuns deasupra chiuvetei. I-a turnat apă fierbinte pe pielea capului, a spălat cu şampon puful care-i mai rămăsese, l-a clătit, i-a înfăşurat capul într-un prosop, l-a ridicat din chiuvetă şi l-a dat cu spumă. A scos un brici şi s-a apucat să-l radă.

— Vă deranjează dacă vă întreb cu ce vă ocupaţi, domnule? a zis el.

— Sunt directorul unui institut de cercetări medicale. Institutul Belford. În St. John’s Wood.

Erkin a făcut un pas în spate şi şi-a studiat clientul, ţinând briciul plin de spumă în aer.

— Sunteţi Harry? a întrebat el.

— Da.

— Nu ştiu de ce nu v-am recunoscut. Erkin a zâmbit şi s-a pus din nou pe treabă. Aţi mai fost aici de câteva ori.

— Aşa e. Ştiu cum vă cheamă.

— Harry, da, domnule profesor. Nu ştiu de ce am uitat. S-a pocnit pe frunte cu latul palmei în care ţinea briciul. Memoria mea. Iar dumneavoastră mă cunoaşteţi.

— Erkin.

— Da. A clătinat din cap. Ar fi trebuit să-mi amintesc pentru că am vorbit despre mătuşa mea.

— Esofagul, nu?

— A, domnule profesor! Erkin şi-a fluturat briciul lângă imaginea din oglindă a lui Harry. Mă faceţi să mă simt prost. Vă amintiţi totul. Şi, dacă mă gândesc mai bine, v-am spus că o să fac o donaţie pentru institutul dumneavoastră şi n-am făcut-o.

— Nu ne ocupăm de esofag.

— Nu, dar... s-a încruntat Erkin. Şi asta face parte din, cum să spun, bătălie, nu-i aşa?

— Da! a exclamat Harry. Da! Exact! De surescitare, şi-a strâns pumnii sub mantie.

— Mătuşa mea s-a prăpădit. Îngrozitor, îngrozitor. Erkin a tras aer în piept printre dinţi, a clătinat din cap şi a ţâţâit de mai multe ori. Pentru doamne e mai greu când le cade părul. Iar mai târziu nu mai pot să înghită ca lumea, ştii? Înainte de a se îmbolnăvi îi plăceau la nebunie vinetele coapte şi pasate, cu puţin usturoi şi ulei de măsline, dar la sfârşit nici nu se mai putea uita la ele. Toată familia îi gătea vinete şi i le aducea, iar ea era nevoită să le mulţumească şi doar să guste din ele. A fost o doamnă cumsecade, dar la sfârşit lua atât de multe medicamente. Mama îi ţinea vasul când vomita, apoi îi spunea: „Of, medicii ăştia cu medicamentele lor oribile“, iar mătuşa mea zicea: „Nu-i din cauza medicilor, ci a nenorocitelor tale de vinete!“

Harry a început să transpire.

— Îmi amintesc că aţi găsit un tratament, a spus Erkin. De aceea v-am pomenit de mătuşa mea, cred. Sunteţi un om de ştiinţă faimos, nu? A râs, de parcă s-ar fi simţit ruşinat de expresia „om de ştiinţă“.

— Nu mai există oameni de ştiinţă faimoşi, a spus Harry. Acum treizeci de ani am descoperit ceva despre celula umană, iar peste zece ani am izbutit să studiem un tip de cancer. Am fost cât pe-aci să găsim o cură. Dar e doar pentru o singură formă de cancer.

— Aveţi grijă, domnule. Vă rog mult, nu vă mai mişcaţi capul.

— Un cancer de doi bani. Câteva sute de cazuri pe an. Iar formele mai des întâlnite de cancer ne râd în nas. Ştiţi la ce mă refer?

— Aţi fi vrut să vindecaţi toate formele de cancer, dar n-aţi reuşit să vindecaţi decât

una.

— Da, a zis Harry laconic. Erkin nimerise întocmai esenţa spuselor lui, însă din afirmaţia frizerului reieşea că-i un ratat.

— Când îţi sună ceasul, asta e, nu-i aşa? a făcut Erkin. E-n mâinile Domnului. Harry a scos un şuierat. Erkin nu l-a auzit, căci îi înclina capul în faţă pentru a-i întinde pielea de pe ceafă ca să i-o poată rade. Eu nu sunt prea islamist. Îmi plac berea şi ţigările şi mă duc la moschee doar de sărbători. Iar mătuşa mea mereu spunea că totul e o aiureală. Dar până la urmă n-ai cum să scapi, nu-i aşa? Dumnezeu are ultimul cuvânt şi tu n-ai ce să faci.

— Asta-i o tâmpenie! a exclamat Harry. A simţit o înţepătură pe gât.

— Aa, a făcut Erkin. A lăsat jos briciul, a înmuiat un tampon de vată în alcool şi l-a apăsat pe tăietură. Doar o mică zgârietură, domnule. V-aţi mişcat iar capul adineauri când aţi vorbit, m-aţi speriat.

— Sunteţi prea fatalist, a zis Harry cu blândeţe în voce. Faţă de musulmani nu simţea acelaşi entuziasm flegmatic pe care îl avea faţă de creştini, iar asta îl făcea să fie, şi-a dat el seama cu tristeţe, un bigot.

Erkin i-a clătit lui Harry ţeasta rasă şi i-a şters-o.

— Nepotul meu, Alex, înţelege ce fac mai bine decât mine, a zis Harry. El o să-mi continue munca. Într-o bună zi o să înţelegem toată maşinăria umană şi o să descoperim cum să ne vindecăm trupurile bătrâne ca să ajungă la fel de sănătoase ca în tinereţe. Nu vă pierdeţi speranţa. O să se întâmple adevărate minuni. Ieri am vorbit cu Alex, iar el mi-a zis un lucru extraordinar despre munca lui. Chiar a găsit simplitatea din esenţa lucrurilor. Pe chipul din oglindă, Harry a zărit expresia de îngâmfare a unui copil care spune minciuni despre averea părinţilor săi.

Erkin a luat mantia de pe umerii lui Harry şi i-a dat un şerveţel să-şi poată vedea ceafa. I-a întins ochelarii, apoi i-a ţinut o oglindă în faţă. Când avea ochelarii pe nas, Harry nu simţea nevoia să vadă cum arată din spate. Era îndeajuns să se vadă din faţă. Frizerul nu l-ar fi contrazis indiferent ce i-ar fi cerut să-i facă, ci i-ar fi explicat că e o alegere bună şi că mulţi gentlemeni voiau acelaşi lucru, ca pe urmă să arate foarte bine. Văzându-se complet ras în cap, nu i se părea că arată bine, îngrijit şi mai tânăr. Şi nici nu arăta, cu toate umflăturile şi venele vizibile, ca un model pentru un bust. Arăta ca un recrut bătrân, un moşneag chemat în armată când războiul e aproape pierdut. Arăta ca un deţinut, un participant la un studiu experimental dintr-un lot selectat: o fiinţă umană neevoluată, în ultima etapă a vieţii.

Când Harry s-a ridicat de pe scaun, Erkin era lângă casa de marcat, cu spatele la el. Harry s-a ghemuit, şi-a luat una dintre buclele albe din harababura de pe jos, a vârât-o în buzunarul jachetei şi apoi s-a ridicat în picioare. Harry se mişcase repede şi nu era

sigur dacă Erkin îl văzuse.

— Cum ţi se pare? l-a întrebat pe frizer.

— Bine, a zis Erkin pe un ton plin de îndoială. Ştiţi, o să crească la loc.

21

Puţin după prânz, Harry a ajuns la institut. Recepţionera de la intrare s-a zgâit la el, a ridicat receptorul şi a spus: „A sosit“, de parcă Harry n-ar fi putut-o auzi. Asistenta lui, Carol, îl aştepta în faţa biroului său, cu o mână pe clanţă. Şi-a acoperit gura cu cealaltă când l-a văzut.

Camera mirosea a whisky. Sticla de Macallan stătea destupată pe birou, unde o lăsase cu o seară în urmă. Băuse doar jumătate din ea. Scrisoarea pe care o primise de la spital încă mai era acolo. Nu le explicase angajaţilor săi de ce se încuiase la el în birou şi se pusese pe băut, dar înainte de a pleca fotocopiase scrisoarea, mâzgălise pe ea: „Te rog încheie programul până în martie, s-ar putea să fie prea târziu mâine“ şi o pusese pe tastatura lui Carol.

— Ai fi putut să speli paharul, a spus el.

— N-am ştiut pe unde eşti, a zis Carol. N-ai ajuns la întâlnirea cu pacientul pe care l-ai vindecat acum zece ani.

— A, ăla, a zis Harry.

— Ţi-ai închis telefonul. De dimineaţă n-ai fost acasă.

— Am ieşit în oraş ca să iau micul dejun. M-am dus la frizer.

— N-am ştiut. Am crezut că trebuie să lăsăm totul aşa cum era pentru poliţie.

— Pacientul mai e aici?

— Îşi ia prânzul cu toţi ceilalţi în sala de şedinţe numărul unu. A fost dezamăgit că n-ai asistat la prezentare. A zis că înţelege.

— I-ai zis şi lui? Mai există cineva care încă n-a aflat? Tumoarea mea are mai mulţi prieteni pe Facebook decât mine?

— Of, Harry.

— Trebuie să facem nişte restructurări, a spus Harry părând foarte hotărât. Institutul a intrat într-o perioadă de inerţie. Avem prea multe echipe de cercetare. Aici ar trebui să vindecăm cancerul, iar noi nu facem decât s-o frecăm văzând care poate să creeze cel mai defect şoarece. Vreau ca în după-amiaza asta să vină la şedinţă toţi cercetătorii principali.

— A sunat Amir, a zis Carol. A spus că mâine trebuie să-ţi începi tratamentul.

— Când o să apară articolul nepotului meu, o să fie un adevărat cutremur. Trebuie să fim pregătiţi.

— Amir a zis că, cu cât începi mai repede, cu atât mai bine. A spus că poate fi diferenţa între şase şi opt luni.

Harry şi-a trecut o mână peste pielea lui acum netedă şi ciudată, unde mai devreme existaseră ultimele lui şuviţe de păr, şi care nu mai fusese la vedere de pe vremea când era bebeluş. Mama lui păstrase într-un plic o buclă din părul de atunci, care, după o jumătate de secol, încă mai era blond. Oare pe unde mai era acum, după ce ea murise? Laolaltă cu scrisorile ei? Sau ajunsese la gunoi după curăţenia care urmase?

— Aici miroase ca într-o distilerie, a spus el. Cum îl cheamă pe pacient?

— Shane.

La parter, Harry s-a oprit şi a ascultat la uşa pe care scria Şedinţă în derulare. Şi-a apăsat urechea pe lemn, a auzit doar o zarvă înfocată şi s-a concentrat ca să-şi audă numele. A intrat. Cei din cameră au amuţit şi s-au holbat la el. Ţineau în mână farfurii din plastic doldora de sendvişuri triunghiulare, care păreau lipite unele de altele cu un soi de pastă maronie. Epavele chipurilor cenuşii se iţeau printre paharele de vin pline cu suc de portocale sau apă minerală plată ori gazoasă. În mijlocul echipajului de oameni de ştiinţă aduşi de spate, cu sacouri lăbărţate şi lacomi după glume, Harry a zărit un necunoscut înalt, zvelt, bronzat, cu părul negru şi lucios, îmbrăcat cu o cămaşă mov, elegantă; avea aproape patruzeci de ani.

— Shane, presupun, a zis Harry. I-a strâns mâna fostului pacient. Shane a zâmbit privindu-l în ochi pe Harry. Avea un cercel mic din aur într-o ureche, iar unghiile lui îngrijite reflectau lumina. Era chipeş şi avea o expresie inteligentă pe faţă. „Pe ăsta nu mă deranjează că l-am salvat", şi-a spus Harry în sinea lui.

— Am fost nevoiţi să ne grăbim, dacă tu n-ai fost aici, a zis Robert, adjunctul lui Harry, ridicând şi coborând un sendviş, din care mâncase jumătate, de parcă ar fi imitat un peşte. Şi-a trecut degetul peste dinţi şi s-a încruntat la vederea capului complet chel al lui Harry. Mă bucur că te văd. Am trimis o mulţime de echipe să te caute.

Cei douăzeci şi patru de cercetători în domeniul medicinei au râs într-o complicitate stânjenită, iar Harry le-a trecut în revistă feţele. I-a aruncat o privire iscoditoare lui Shane şi l-a prins de cot pe Robert.

— Vino la mine în după-amiaza asta, Bob, a spus el. Am câteva idei. Trebuie să facem nişte schimbări de strategie în politica institutului.

Robert şi-a arcuit în sus gura în chip de încurajare.

— Sună minunat, a zis el. Însă n-ar fi mai bine să aşteptăm până faci prima tranşă din tratament? Ai aflat abia ieri.

— Eu hotărăsc când îmi încep tratamentul.

— Fiul tău e pe drum de la Londra. O să ajungă în curând aici. Nu-i momentul să fii

cu gândul la muncă. Trebuie să-ţi petreci timpul cu familia şi prietenii.

Robert a mai zis câteva lucruri de genul ăsta, dar Harry nu l-a mai auzit. S-a uitat la Shane şi l-a întrebat dacă vrea să viziteze grădina institutului. Shane a luat o geantă sport din piele şi a ieşit în urma lui Harry.

Pe parcursul unui an Harry fraierise comisia de conducere a fundaţiei să-i dea bani pentru a construi micul parc din spatele clădirii. O pajişte cam cheală şi nişte tufişuri fuseseră scoase şi înlocuite cu coloane, suporturi de viţă-de-vie şi umbrare superbe, frumos aranjate. O rugase pe Maureen să-l ajute cu plantele. Viţa-de-vie îşi întreţesuse tulpinele printre crăpăturile din suporturi, iar, pe alocuri, de-a lungul aleilor, rozmarinul şi levănţica creşteau în ghivece smălţuite. Robert îi spusese că irosise banii publici.

— Ar trebui s-o vezi primăvara, i-a spus Harry fostului pacient. Când florile viţei-de-vie sunt chiar frumoase. Uite. A ridicat un ciorchine de struguri aproape copţi. Banii pe care i-am cheltuit aici ar fi putut să acopere salariul unui cercetător, dar asta nu-i de ajuns ca să salvezi oameni. Trebuie să înfrumuseţezi şi lumea în care o să trăiască. S-a uitat la Shane cu coada ochiului. Acesta avea o ţinută de felină vânjoasă, un aer degajat şi forţă. Harry şi-a simţit mintea invadată de speranţe mai vechi. Dacă celulele-expert făceau mai mult decât să distrugă cancerul? Dacă îşi făceau gazdele mai tinere şi mai puternice?

— Eşti chiar tu, nu-i aşa? a făcut el. Tu eşti cel care a supravieţuit. Uneori pacientul nu mai e în viaţă, iar atunci vine o rudă în locul lui.

Shane a zâmbit cu dinţii lui albi.

— Da, eu sunt. Am primit diagnosticul acum zece ani, am fost tratat cu celule-expert, am avut o remisiune totală, boala n-a revenit. Un miracol.

— Nu-mi place cuvântul ăsta.

— Altfel aş fi murit demult.

Harry s-a aşezat pe o bancă. Shane a luat loc lângă el. Au urmărit cu privirea cum o mierlă ciugulea în pietrişul de pe alee.

— Pari în formă, a spus Harry. Câţi ani ai?

— Împlinesc patruzeci şi unu. Fac sport. Sunt de părere că am obligaţia să am grijă de mine. S-a jucat cu mânerul genţii. Dar probabil că asta aş face-o oricum.

— Soţie şi copii?

— Locuiesc cu iubitul meu.

— Aha! a ţipat Harry.

Privirea i-a fost atrasă de o mişcare la etajul al doilea al institutului. Au văzut cum o siluetă îmbrăcată cu un halat alb trece prin faţa unei ferestre, ţinând în mână o retortă.

— Amanta adjunctului meu, a spus într-o doară Harry, arătând spre fereastră. Ne

spionează ca să se asigure că nu fur levănţica poporului.

— Mi-au zis şi mie, a spus Shane. Despre diagnosticul pe care ţi l-au pus. Ca să-mi explice de ce n-ai venit.

— Mmm...

— Îmi pare rău. Sper că descoperă şi pentru tine ce-ai descoperit tu pentru mine.

— Nepotul meu, Alex... Lui Harry gândurile i-au zburat la altceva şi a uitat ce voia să zică. L-a întrebat pe Shane ce profesie are.

— Modă, a zis Shane.

— Minunat, a spus Harry care avea impresia că se pricepe la haine.

— M-am întors la serviciu imediat după ce am terminat tratamentul.

— Nemaipomenit.

— Creez haine de lux pentru câini. Shane şi-a deschis geanta şi a scos ceva din piele şi metal. Am făcut asta pentru Jack Russellul tău. E un cadou pentru voi doi.

— Pentru Jack Russellul meu?

— Am aproximat cât de mare e, dar, dacă nu-i vine, îl modific. A despăturit haina pe bancă, între ei. Partea din spate, noi îi spunem şa, e făcută din piele de ied, iar blazoanele în formă de stea sunt din alamă. Părţile laterale sunt cusute de mână. Se prinde pe burtă cu bretelele astea din lycra.

— E incredibil, a spus Harry.

— Măcar aşa să mă revanşez şi eu.

— Ajută-mă să înţeleg, a spus Harry. În toată ţara sunt zeci de câini care s-ar plimba de colo-colo fără haine de lux făcute pe comandă dacă nu ţi-aş fi salvat viaţa?

— În toată lumea.

Harry a răsucit haina cu ambele mâini, pipăind diversele materiale cu degetul mare. A auzit două voci, una de bărbat şi alta de femeie, apoi paşi pe pietriş. Printre coloane şi viţa-de-vie a văzut-o pe Carol cum îl conduce pe fiul lui până la el. A simţit mila lui Matthew de la treizeci de metri depărtare.

Fiul său învăţase cum să-l enerveze încă din copilărie, fiindu-i milă de el pentru că nu era credincios. Matthew îşi privea tatăl cu tristeţe în ochi şi-i era milă de el, iar Harry zbiera că e fericit şi fără Isus, iar Matthew clătina plin de suferinţă din cap, zicându-i că n-are cum să fie fericit dacă urlă, iar Harry îşi întreba fiul cum de învăţase să manipuleze atât de bine afectiv. Oare profeţii lui evrei erau psihanalişti în devenire şi numărau zilele până când i-ar fi putut lua bani pe orele petrecute împruenă? Iar lui Matthew îi era şi mai milă de el. Acum, că Harry era bolnav, avea să păşească în rezervorul lamentărilor filiale, pe care Matthew i-l pregătise încă de pe vremea când avea paisprezece ani.

Harry nu-şi mai văzuse fiul de aproape un an. Dădea o interpretare sinistră răbdării

lui Matthew. I se părea că Matthew aştepta umil şi în tăcere ca el să fie osândit la chinurile iadului, iar acest lucru îl făcuse pe Matthew ca, în mintea lui, să devină o umbră de rău augur. Şi totuşi, bărbatul anxios care purta un costum şifonat şi venea acum spre el, cu capetele cravatei ca acele unui ceas care arată ora şapte şi douăzeci şi cinci şi riduri de îngrijorare în jurul ochilor, era fiul lui. Harry n-a fost în stare să rămână impasibil când Matthew s-a aplecat şi şi-a pus braţele în jurul lui. Forţa fiului său l-a surprins. I se părea că trecuseră ani întregi de când nu mai simţise căldura unui alt trup lipit de al lui. Toţi patru au înjghebat o conversaţie: s-au făcut prezentările, chestiuni medicale, stânjeneală englezească. Vorbind, Harry se întreba de ce oare nu considerase creştinismul o boală care nu era sub controlul fiului său, aidoma bâlbâielii sau şchiopătatului. Dacă el, Harry, era atât de convins că religia lui Matthew e o minciună, atunci cum îşi putea permite să se lase prins în capcana milei fiului lui? Ar fi putut sugruma delirul lui Matthew prin compasiune.

S-a gândit să-i spună fiului său că îi pare bine că-l vede, dar şi-a zis în sinea lui: „Mai târziu, să mai aştepte. Trebuie mai întâi să arate că o merită".

— Pari obosit, i-a zis el.

— M-am trezit la ora şase ca să ajung aici, a spus Matthew. Ce s-a întâmplat cu părul tău? Ai început tratamentul?

Harry s-a mângâiat pe cap.

— Am scăpat de niscai balast. Ce mai fac nepoţii mei?

I s-a părut că întrebarea lui îl face pe Matthew să-şi mijească uşor ochii. „Cum s-ar putea ca fiul meu să-mi fie duşman, deşi e încă un copil?" s-a întrebat el în sinea lui. Se certaseră şi totuşi se bucura că Matthew venise. Fiul său era o prezenţă familiară. Iarăşi s-a gândit să-i spună că-i pare bine că îl vede. Dar, de ce s-o zică cu voce tare, dacă oricum ştia că e adevărat? Şi-a strecurat mâna în buzunar şi a pipăit şuviţa de păr.

— Lettie şi copiii îţi trimit toată dragostea lor, a zis Matthew.

Shane a zis că trebuie să plece, a strâns mâinile tuturor, i-a mulţumit încă o dată lui Harry, i-a urat să aibă noroc şi a plecat. Harry, Carol şi Matthew l-au urmărit cu privirea cum se îndepărtează şi, deşi pentru ei nu era decât un necunoscut, au avut impresia că rămăseseră fără cel mai blajin şi mai amabil membru al grupului lor. Carol a spus: „Vă las să vă vedeţi de ale voastre".

— De ce i-ai zis că am câine? a întrebat-o Harry.

— Cred că ar trebui să ai câine, a spus Carol. N-ar trebui să stai singur în casa aia mare.

— Am menajeră, a zis Harry. O să am o infirmieră. Pe urmă casa o să rămână goală.

— Ar trebui să-ţi iei un câine mişto, a spus Carol. Un Jack Russell. Ştiu eu unul, deja dresat. Mi-a plăcut Shane. Voia să-ţi dăruiască o haină. Ştiam că o să fie dezamăgit dacă

îi ziceam că n-ai pe cine s-o pui.

— Iar acum m-am ales cu asta. Harry a ridicat cadoul, care a zdrăngănit uşurel.

— Părea un tip de treabă, a spus Matthew.

— E în viaţă datorită lui Harry, a zis Carol. A tremurat, căci purta o bluză subţire şi era o zi cenuşie de septembrie.

— Hai, du-te, a spus Harry.

— Primeşti şi un coş, a zis Carol peste umăr, pe când se îndepărta de ei.

Matthew s-a aşezat lângă tatăl lui.

— Te bucuri că mai trăieşte? a întrebat Harry. Shane, designerul de haine de lux pentru câini?

— Bineînţeles.

— În opinia voastră, când o să moară, o să putrezească în iad din cauza sodomiei.

— Nu mai vorbi acum despre asta, tată, a spus Matthew.

— Credeam că e un subiect interesant.

— Îţi petreci atât de multă vreme vorbind despre ce cred alţii, când mai bine te-ai întreba dacă îţi place viaţa pe care o duci, a zis Matthew. Noi nu discutăm tot timpul despre religie, aşa cum fac ateii. Nu ne gândim la asta. Pur şi simplu trăim.

„I-am dat o şansă", şi-a zis în sinea lui Harry. „E atât de sensibil."

— Nu vreau să le interzici nepoţilor mei să gândească.

A ridicat tonul. Furia şi bucuria pe care le simţise la vederea fiului său păreau să facă parte din acelaşi flux de emoţii. Acum totul devenise nostalgie. Voia ca Matthew să rămână lângă el şi să se lase ridiculizat, iar pe urmă să-şi îmbrăţişeze încă o dată tatăl. Dar băiatul era orgolios.

— Aş putea să vin în nord la sfârşit de săptămână, a spus Harry.

— N-ar trebui să pleci la drum lung în starea ta.

— Doctorul nu mi-a interzis asta.

— Suntem atât de ocupaţi, avem atât de multe lucruri de făcut. E incredibil cât de ocupaţi sunt copiii.

— Zi-mi o dată.

— Trebuie să vorbesc şi cu Lettie.

— De ce ai venit?

— Eşti tatăl meu şi îmi pasă de tine, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Câtă mărinimie!

— La telefon mi s-a părut că eşti speriat.

— Nu eram speriat. Eram matol. Eşti sigur că ştii de ce anume îţi pasă? Tu şi Lettie vreţi să vă las casa, de asta vă pasă. Dacă v-ar păsa de mine, m-aţi lăsa să-mi văd nepoţii.

— E o chestiune legată de încredere.

— N-ai încredere în propriu-ţi tată?

— Ai zis că-i duci pe Chris şi pe Leah la grădina zoologică şi i-ai dus la un film de două ore despre Inchiziţie.

— N-am ştiut că o să fie atât de realist.

— I-ai zis lui Peter că-i dai câte o liră pentru fiecare contradicţie pe care o găseşte în Biblie.

— Dacă ai de gând să mă ataci întruna pentru că încerc să le deschid minţile copiilor tăi, atunci mai bine te duci acasă.

— Venind aici, pe drum, m-am gândit: „Poate să se folosească de asta ca să primească iubire sau poate să se folosească de asta ca să şantajeze". Totul ar fi bine dacă ne-ai accepta aşa cum suntem. Şi, chiar dacă n-o faci, vreau să mă laşi să am grijă de tine.

— Chiar crezi, pe bune, că, după ce moare, Shane o să fie torturat o eternitate fiindcă ridică poalele cămăşii altui tip ca să se excite?

— Asta a ales, a zis Matthew. Eu nu spun că înţeleg. Dacă ar fi după mine, aş salva pe toată lumea.

— Dar eu deja l-am salvat! a exclamat Harry, agitând haina câinelui său inexistent sub nasul fiului lui. Eu l-am salvat pe omul ăla. Nu Dumnezeu. Eu!

22

Alex plutea deasupra nucleului celulei umane, privind de-a lungul încâlcelii de tubuleţe minuscule care şerpuiau spre sfera îndepărtată şi tremurândă ce conţinea oceanul citoplasmatic, răsucindu-se să vadă crestele ondulate ale aparatului Golgi cum eliberează stoluri de proteine scânteietoare; acestea se închideau în ele însele, aidoma unor milioane de palme strângându-se în pumn. S-a cufundat în ele, iar fiecare proteină s-a dovedit a fi o formă din apogeul vieţii şi chimiei, un dispozitiv de o complexitate şi precizie desăvârşite, iar el a numărat rotaţiile atomilor, pe când se încolăceau şi se combinau între ei, coduri care muşcau din alte coduri. Pe de o parte i se părea că asistă la o viziune, văzută într-o apă de nepătruns şi luminată de razele soarelui, iar, pe de altă parte, le considera valori biostatistice sau funcţii ale memoriei fizice de sub vârfurile degetelor lui. Făcuse mari eforturi să ajungă acolo, unde niciodată nu fusese în stare să zăbovească prea mult timp – iar acum, când în lumea din exteriorul minţii sale se petreceau atât de multe schimbări, şi mai puţin.

Din pragul biroului lui Alex, Maria se uita la el. El şedea gârbovit, cu spatele la ea şi cu un pix în mâna stângă, trăgând linii scurte şi sacadate, care nu păreau să formeze litere. Cu mâna dreaptă ridica, răsucea şi muta mai multe obiecte de pe birou: o stropitoare pentru copii, un cocoş de jucărie, două cercuri din lemn vârâte unul într-altul, o clepsidră, un delfin mecanic. În faţa lui zăceau împrăştiate peste tastatură şi în jurul ei sfere în culori aprinse şi tije metalice ale unui set de modelare a moleculelor.

A ieşit la suprafaţă, fredonând o melodie de tranziţie dintr-o reclamă, pe care nu-şi dădea seama că o cântă.

Imaginează-ţi pentr-o clipă
Un fruct real la fel de elastic ca Fruitella

A realizat că Maria e în cameră.

Ea a zis:

— Am o idee. Ne-am putea despărţi ca să ne căutăm alţi parteneri acum, când încă suntem tineri.

Alex s-a încruntat, apoi a zâmbit şi s-a aplecat spre ea.

— Văd şi avantajele propunerii tale, dar îmi dau seama şi ce dezavantaje sunt, a

spus el. În primul rând, mi-ar fi dor de tine. În al doilea rând...

— Mi-aş dori să nu te mai justifici când încerc să vorbesc cu tine, a zis Maria. Şi nu-mi place expresia ta. Nu poţi să fii atent la mine şi fără să faci mutra asta de şoim? Zâmbeşti şi te încrunţi în acelaşi timp.

— Doar nu vrei să ne despărţim? a întrebat Alex.

— Tu sigur vrei.

— Tu ai adus vorba despre asta.

— Voiam să aflu ce crezi tu. Acum ştiu.

Alex şi-a dat seama că şi-a rănit iubita, iar acest lucru i s-a părut mai dureros decât potenţialele regrete ulterioare. Acceptase imediat propunerea Mariei ca ei să rămână împreună, să locuiască în casa Mariei din Mile End, aşa cum făcuseră de opt ani, să doarmă în acelaşi pat, să facă sex la fel ca şi până atunci, până când unul din ei avea să-şi găsească pe altcineva.

Ne-ar fi mai uşor, a spus Maria. Nu ne-am mai simţi singuri şi se ştie că oamenii care au deja parteneri sunt mai atractivi pentru ceilalţi decât oamenii singuri.

În aceste condiţii, s-a scurs o lună de linişte şi pace, de parcă ei doi ar fi rezolvat ceva, iar Alex s-a rătăcit, apoi a ajuns din nou într-un loc cunoscut, adică în apele puţin adânci şi înguste ale celulei. Dar când a terminat prima variantă a articolului şi l-a trimis colegilor lui din Imperial şi lui Harry, ca să vadă ce înţeleg din el, i s-a părut că de fapt lui şi Mariei le merge mai prost. Încă nu aveau nici un copil şi nici perspectiva ca unul să apară. Teoria tandreţii, solidarităţii şi a alianţei dintre ei, pe când aşteptau ca unul din ei să fie lovit de fulgerul iubirii, era bună, dar practic oare ce înseamnă? Bănuia că de fapt Maria nu-şi caută pe altcineva. De când era împreună cu Mea, cunoscuse femei care-i plăcuseră, dar oare şi-ar fi dorit să trăiască alături de vreuna până la sfârşitul vieţii? Cele mai multe dintre femeile pe care le cunoscuse şi care îi plăcuseră se încadrau în categoria potenţialelor iubite, dar cum, se întreba el, ar fi putut să aducă acasă la Maria o potenţială iubită? „Am cunoscut pe cineva de care e posibil să mă îndrăgostesc. Dă-mi voie să petrec o săptămână cu ea în Franţa, iar dacă relaţia o să ţină, n-o să mă întorc. Dacă nu ţine, ne vedem duminică."

S-a întrebat dacă nu cumva Maria îi dăduse permisiunea să o înşele şi s-o mintă, ori voia să vadă dacă el are tupeul să se despartă de ea, dar a ajuns la concluzia că nu făcuse nici una, nici alta. Dacă până atunci el se putuse împrieteni cu femei, fără a-i provoca vreo suspiciune, acum orice prietenă nouă de care i-ar fi pomenit ar fi putut fi considerată o potenţială viitoare iubită, adică o ameninţare. Ea îi dăduse iluzia libertăţii şi, în acest fel, îl acaparase şi mai mult.

De asemenea, îşi dădea seama că îşi administrase prost banii. Maria îi spusese asta încă de la început. Îi cheltuise şi aruncase cu ei în dreapta şi-n stânga, fără să

investească nimic. I se părea că are un salariu prea mare, pe care-l primea lună de lună şi pe care-l găsea mai mult decât suficient. Nu crezuse că o interesează subiectul până când îi spusese că şi-a împrumutat toate economiile fratelui său, o sută douăzeci de mii de lire sterline, ca să-i plătească o datorie la jocurile de noroc. Cât de furioasă fusese atunci, de parcă ar fi furat de la ei. Avea dreptate, presupunea Alex. Era îndreptăţită să se gândească la viitor şi să fie necruţătoare cu fraţii iubiţilor, care dădeau de necaz, să protejeze ce aveau deja, pentru ca viitorii lor copii să crească într-un mediu sigur, bine hrănţi, bine informaţi, într-o casă luminoasă şi plină de verdeaţă. Expresia din ochii ei atunci când îi spusese asta, pe vremea când abia se apucase să facă fertilizarea in vitro, îl frapase: sălbatică precum a unui animal al cărui partener tocmai îi mâncase puii. Şi totuşi, lui Alex i se părea că banii nu sunt importanţi. Lună de lună el plătea chiria Mariei şi n-o rugase niciodată să participe la cheltuielile domestice, iar ea nu se oferise niciodată s-o facă.

Unul dintre membrii consiliului de conducere a Institutului Belford l-a rugat pe Alex să-l ajute la alcătuirea listei de musafiri pentru petrecerea de adio, de dinainte de Crăciun, a lui Harry. Când nu mai rămăseseră decât câteva locuri, Alex l-a sunat pe Ritchie şi i-a cerut adresa de e-mail a lui Bec.

— E în Africa, a spus Ritchie.

Alex s-a gândit la ce spusese, încercând să-şi dea seama dacă nu cumva fusese insolent. A avut impresia că-l prinsese pe Ritchie în toane proaste.

— Vreau s-o invit la o petrecere în decembrie, a spus el. O să fie aproape doar oameni de ştiinţă acolo.

De cealaltă parte a firului s-a aşternut tăcerea, apoi Ritchie a spus cu prudenţă că sora lui se întorcea din Tanzania pe data de zece.

— Perfect, a zis Alex.

— Şi oamenii de ştiinţă dau petreceri, nu? a întrebat Ritchie.

— Da.

După o lungă tăcere, Ritchie i-a dat informaţia pe care i-o ceruse.

— Ce mai face? a întrebat Alex.

— E ocupată.

— Totul e în regulă?

— Bec îmi e foarte dragă.

— V-aţi certat?

— De fapt, suntem mai apropiaţi ca niciodată. E o fată specială. Are o meserie importantă. Nu vreau să fie...

N-a zis ce nu voia ca ea să fie.

— Să-l invit şi pe iubitul ei?

— N-are iubit. N-are timp.

Lui Alex i-a crescut pulsul.

— Era combinată cu redactorul-şef al unui ziar.

— A, nu. Relaţia lor s-a terminat demult, gata, nu mai au nimic de împărţit. N-a mers. Acum pentru ea nu mai contează decât vaccinul. Uneori mai vine la Londra pentru câteva zile, dar majoritatea timpului şi-l petrece în Africa. M-aş mira să aibă timp de petreceri. N-o agasa. Zău, Alex, e mai bine să n-o inviţi. Auzi, trebuie să plec, dar mai vorbim, bine?

23

Harry apăruse în viaţa lui Alex pe vremea când acesta era copil, strălucind de încrederea în sine proprie metropolei de unde venea, un londonez sceptic şi nerăbdător, care-i călcase în picioare pe intelectualii isteţi din orăşelul scoţian ca să ajungă la orhideea rară a minţii nepotului său. Purta cămăşi roz cu guler alb, primea telefoane din America în toiul nopţii şi împroşca cu o mireasmă pătrunzătoare de loţiune după ras, coniac şi tutun în casa răcoroasă a lui Alex, cu zidurile ei groase din piatră şi condensul de pe partea interioară a ferestrelor. Părinţii lui Alex aveau în sufragerie un pian dezacordat, la care doar Harry cânta. Când venea la ei, Harry stătea acolo în fiecare seară, cântând jazz, lăsându-şi scrumul din ţigara de foi să cadă pe clape, fredonând cu o voce spartă şi uitându-se peste umăr la mama lui Alex. El detesta jazzul. Pe vremea aceea era obsedat doar de *The Smiths*. Dar uneori sunetul vocii lui Harry cântând *It's the Rhythm In Me* se strecura în camera lui Alex, venind de la parter, pe când degetele scurte ale lui Harry loveau clapele joase. Alex nu mai putea să reziste şi, luându-şi beţele, cânta împreună cu el.

Harry i-a spus lui Alex că nu există nici un mister pe care ştiinţa să nu-l poată pătrunde. Era acceptabil să te minunezi în faţa miracolelor naturii, dar asta nu putea înlocui cunoaşterea. Îşi făcea apariţia sâmbătă dimineaţă, coborând din trenul de noapte, care venea din Euston, şi îi lua pe Alex şi pe Dougie la plimbare prin dealurile Grampians sau de-a lungul malului din Angus, ţinându-le prelegeri despre lucrurile pe lângă care treceau, despre genetica buruienilor, calitatea de prismă a curcubeului şi motivul pentru care selecţia naturală colora în alb blana iepurilor pe timpul iernii. Discredita bisericile din partea locului, spunând despre ele că sunt monumente ale ignoranţei şi, cu o retorică atât de stridentă şi de caustică, încât oile care păşteau îşi ridicau capetele înfricoşate şi se lipeau una de alta, făcea praf diverşi adversari invizibili şi muţi care încercau să dovedească existenţa lui Dumnezeu. La sfârşitul plimbării, se duceau întotdeauna să-l caute pe Dougie, care plecase să hoinărească de unul singur, pe când Harry răspundea la întrebările concise ale lui Alex. Îl găseau pescuind ghidrini cu mâna, bombardând cu pietre merişorii sau culegând bolovani din apă.

În ultimul an de liceu al lui Alex, Harry l-a invitat să petreacă o săptămână la Londra, împreună cu familia sa. În ajunul plecării sale spre sud, Alex şi-a văzut unchiul

la televizor, vorbind vesel despre munca lui, despre cum recolta celule din corpurile pacienţilor bolnavi de cancer, le modifica genele şi le punea la loc. Nu semăna cu oamenii de ştiinţă pe care Alex era obişnuit să-i vadă la televizor, ţepeni, emoţionaţi şi suspicioşi. Harry râdea, sprijinindu-se de spătarul scaunului, amuţindu-l cu replici inteligente pe reporterul care îi lua interviul. Lui Alex i se părea că se pricepe nemaipomenit de bine să-şi trăiască viaţa, modelând voinţa altor oameni cu aceeaşi uşurinţă cu care zăpăcea moleculele, aflându-le durata de viaţă. Şi totuşi, când Alex s-a aşezat la masă ca să-şi ia cina alături de Jenny, soţia lui Harry, şi de fiul său, Matthew, unchiul lui a fost crispat şi tăios. Mătuşa Jenny era o femeie foarte grasă şi sumbră, care nu spunea niciodată nimic şi nici nu zâmbea, cu faţa pe jumătate ascunsă în spatele părului ei lung şi negru, înspicat cu şuviţe albe, ciufulite. În prima seară, Matthew, care era de vârsta lui Alex, purtase un tricou pe care scria, cu litere roşii, decolorate, ISUS A MURIT PENTRU PĂCATELE NOASTRE. Avea la gât un colier celtic grosolan şi încerca să-şi lase barbă. Înainte de cină l-a întrebat pe Alex dacă vrea să se roage, iar Harry s-a răstit la fiul său:

— Ţi-am spus că vărul tău e ateu.

— Chiar eşti ateu? l-a întrebat Matthew pe Alex.

— Cred că da, a zis Alex.

— Trebuie să-l primeşti pe Isus în viaţa ta, a spus Matthew, coborându-şi privirea spre masă şi luând o felie de pâine.

— De ce? a întrebat Harry, apoi i s-a adresat lui Alex: Nu-l asculta pe Matthew, are creierul spălat.

Jenny şi-a mutat privirea de la unul la altul şi a scâncit, ca un animal suferind.

Matthew şi-a împreunat mâinile, a plecat capul, şi-a închis ochii şi a zis:

— Doamne Dumnezeule, îţi mulţumim...

— Vrei nişte vin, Alex? a întrebat Harry, ridicându-se în picioare şi întinzând sticla de vin spre nepotul său, apoi izbind-o zgomotos de farfuria şi furculiţa lui.

— ...pentru mâncarea şi băutura pe care ni le-ai dăruit astăzi. Amin.

— Abracadabra, a murmurat Harry.

— Vreau un pic de vin, a spus Alex.

Jenny a scos un suspin, a strâmbat din nas şi, cu o voce piţigăiată şi abia perceptibilă, a spus:

— Of, Doamne.

Harry l-a îndrumat pe Alex în cea mai mare parte a carierei sale, când şi-a făcut masteratele, doctoratul şi după aceea, înăbuşindu-şi sentimentele de fiecare dată când nepotul său îi înţelegea mai bine munca. Harry credea că nepotul lui nu se pricepe la politică. Credea că visătorul Alex, care părea detaşat şi contemplativ şi pe care, pe

neaşteptate, îl apuca din când în când entuziasmul pentru câte un lucru, nu era un bun coechipier şi nu ştia cum să conducă o echipă. Dar când Alex s-a întors în Londra din America, cu puţin timp înainte să împlinească treizeci de ani, l-au precedat zvonurile din Johns Hopkins cum că doctoranzii îl porecliseră înţeleptul funcţionării celulei şi că ceilalţi oameni de ştiinţă din domeniu apelau la el şi îi ascultau opinia. Erau vârâţi până-n gât în cereri de burse, prezentări la proiector, şedinţe, grupuri de lucru, conferinţe, comitete şi în hedonismul competitiv şi distrugător din Londra, iar când printre ei apăruse un bărbat care părea să nu facă decât să gândească, să scrie şi să predea, având din când în când nişte izbucniri filozofice ciudate, au avut impresia că sosise un vizionar, iar asta se întâmplase înainte de a-i auzi teoriile. Faptul că era scoţian îi crease o alură misterioasă, care îi impresiona pe oamenii de ştiinţă din Londra, adunaţi acolo din marile metropole ale lumii, de parcă ar fi băut în Scoţia o apă miraculoasă. S-a răspândit despre el şi zvonul că în copilărie învăţase singur matematică şi chimia celulei.

În cei zece ani de după întoarcerea nepotului său, Harry interpretase greşit reputaţia lui Alex ca fiind putere şi confundase competenţa în domeniul teoriei ştiinţifice cu cea socială. Acum, când diagnosticul îi mai lăsa puţin timp de trăit, el a început să-şi dorească brusc să-i paseze slujba nepotului său. La institut a iniţiat o campanie pentru a se asigura că reţinerile pe care le aveau membrii consiliului de conducere faţă de nepotism nu i-ar fi împiedicat pe aceştia să-i propună lui Alex fostul său post. N-a întâmpinat prea multă rezistenţă. Membrii consiliului au fost de acord că Alex era cel mai bun candidat.

Membrii consiliului de conducere i-au spus lui Harry că, în opinia lor, boala lui era o mare nedreptate.

— E o nedreptate la fel de mare şi să nu faci cancer, a zis Harry. Dar nimeni nu se plânge de asta.

24

Lângă staţia de metrou Whitechapel, sub copertina vărgată a unei tarabe cu legume, o femeie complet acoperită de niquab îşi trecea degetele, învelite pudic în mănuşi negre, peste coaja zbârcită a unei tărtăcuţe amare. Vânzătorul o urmărea cu privirea. Îşi închisese fermoarul jachetei de piele până sub gât şi îşi vârâse mâinile adânc în buzunare, bătând cu picioarele îngheţate în pământ. Copertina flutura în bătaia vântului, iar elicopterul-ambulanţă huruia în aer, îndeptându-se spre acoperişul spitalului Royal London. Vânzătorul nu credea că femeia o să cumpere legume de la el. Ea doar mângâia tărtăcuţe şi bătea uşurel în pepeni; voia să atragă atenţia asupra degetelor ei, ştiind că, cu cât avea mai multă piele acoperită, cu atât mai tare îl excita.

Ochii ei s-au îndreptat spre intrarea în staţia de metrou, unde un căţeluş îmbrăcat în gladiator şi-a făcut apariţia. Lângă urechea ei, un tânăr propovăduitor înverşunat al Coranului, îmbrăcat cu o jachetă neagră militară, cumpărată la mâna a doua, pantaloni din pânză de camuflaj şi ghete cu şireturi, străduindu-se să-şi lase barbă pentru prima oară, striga întruna: „N-ai unde să fugi de moarte!“ Un grup de studenţi la Teologie tândăleau pe marginea trotuarului, slabi, nervoşi şi cu ochi mari de căprioară, îmbrăcaţi cu tunici până la glezne, parka şi având capul acoperit cu pânză brodată. Predicatorul, care se postase în aşa fel încât cine încerca să traverseze Whitechapel Road ca să ajungă la spital era nevoit să treacă pe lângă el, împărţea broşuri de o pagină, tipărite la imprimanta cu jet de cerneală a institutului teologic arab.

— N-ai unde să fugi de moarte! zbiera el.

Un bătrân necredincios, chel, îmbrăcat într-un palton din mohair, cu o faţă durdulie şi lunguiaţă, a venit ţanţoş la el. Predicatorul şi-a coborât privirea spre animalul pe care necredinciosul îl plimba în lesă, un căţeluş alb cu maro, îmbrăcat cu o jachetă din piele şi capse.

— Nu fug nicăieri, a zis necredinciosul, care ajunsese la mai puţin de douăzeci de centimetri de faţa lui, timp în care predicatorul se uitase la câine. Crezi c-aş pune piciorul în capela aia mortuară dacă mi-ar fi frică de moarte? A înclinat din cap spre clădirea galbenă şi sumbră a spitalului şi a pornit-o spre ea.

— Atunci ascultă ce spunem, frate! a urlat predicatorul, gândindu-se la cât de curajos fusese necredinciosul să vină la el şi la cât de nenorocit părea acum când îl privea din spate, cum mergea singur cu un câine îmbrăcat extravagant, care ţopăia

lângă el.

Predicatorul s-a întors spre mulţimea care se revărsa din staţia de metrou.

— N-ai unde să fugi de moarte! a ţipat el, iar un necredincios înalt i-a aruncat o privire pătrunzătoare şi a luat o broşură, când a trecut pe lângă el. Predicatorul a zărit în ochii lui o expresie asemănătoare cu cea a bătrânului chel care tocmai traversase strada. De când arătau cu toţii la fel? „Astăzi sunt o mulţime de necredincioşi chinuiţi", a spus el, iar studenţii la Teologie au chicotit, au repetat cuvântul „chinuit" şi au ţopăit puţin pe marginea trotuarului.

Alex a împăturit foaia de hârtie pe care i-o dăduse predicatorul, a traversat strada, a trecut pe lângă intrarea mărginită de coloane a spitalului şi a întrebat la recepţie de Harry, care avusese o programare în dimineaţa aceea. Ei i-au spus că nu-i pot spune nimic: confidenţialitatea medicală.

Alex a aruncat o privire prin sala de aşteptare aproape pustie şi a ieşit prin uşa rotativă într-o mică grădină, cu o bancă, câţiva arbori pitici şi o statuie din bronz, urcată pe un piedestal înalt. Grădina era străjuită de zidurile din cărămidă maronie, acoperite cu plasă de protecţie ale spitalului. Era stânjenit şi negru de furie.

Într-un cotlon ascuns al celulii umane, colaboratorii elveţieni ai lui Alex descoperiseră o serie de enzime, despre care, în sfârşit, după zece ani de muncă, a înţeles cum funcţionau: erau un fel de cronometre, căci măsurau viteza schimbării la nivel microscopic. În articolul care urma să apară în Nature, el le numise complexul cronazic. Alex descoperise că celulele-expert ale lui Harry funcţionau nu pentru că ar fi sesizat diferenţele dintre imaginea celulelor obişnuite şi a celor canceroase, ci fiindcă recunoşteau celulele canceroase după viteza lor diferită şi le condamnau la moarte. Aceasta deschidea noi perspective în medicină, dar pe Alex îl încânta complexitatea mecanismului chimic, ţinând seama că orice om avea şaizeci de trilioane de ceasuri, care măsurau o unitate de timp mult mai mică decât orice dispozitiv construit vreodată de om. Îşi încheiase articolul speculând că sistemul nu era neapărat iniţializat la zero la concepţie; că măsurătorile probabil se perpetuaseră necontenit încă de când apăruse în decursul evoluţiei, adică fie acum un trilion de ani, fie acum doi. Asta deja era doar o speculaţie cam trasă de păr. Iar acum, Harry, care văzuse o versiune mai veche a articolului, voia ca el să ajungă şi mai departe. Lui i se părea că Harry îi violase lumea interioară.

Maria îi spusese lui Alex că îşi petrece prea mult timp în acea lume. Nu duci o viaţă normală de adult, îi zisese ea; el se purta în lumea exterioară ori ca un copil fascinat de vreun lucru nou, dar banal, o culoare mai aprinsă, un desen sau un cântec obsedant, ori ca un bătrân tulburat, răscolit până-n străfundurile sufletului de o emoţie care lui i se părea catastrofică – iubire, furie, gelozie sau dorinţa de a avea un moştenitor.

— Nu ştiu cu cine o să te muţi după ce n-o să mai fii cu mine, i-a spus ea, dar, dacă o să vrea să-i dai atenţie, aş sfătui-o să aibă la îndemână un fluier sau o puşcă.

— E munca mea, a zis Alex. Cercetez mai multe posibilităţi. Sunt plătit ca gândurile mele să zboare în altă parte.

Alex s-a aşezat pe bancă şi a despăturit foaia de hârtie pe care i-o dăduse predicatorul. „Un om nu moare de diabet“, a citit el, „sau când se îneacă; moare pentru că durata de viaţă pe care i-a atribuit-o Allah s-a încheiat.“ În broşură era citat Coranul: „Când le vine vremea (Ajal), n-o să fie o oră nici mai târziu, nici mai devreme... Oriunde te-ai afla, moartea te va găsi, chiar dacă te-ai baricadat într-un turn“.

Alex şi-a ridicat privirea. Un tânăr îmbrăcat cu o jachetă scurtă din material lucios stătea ghemuit sub copaci, încercând să-şi ardă cu bricheta firele de aţă care-i ieşeau din tivul blugilor, dar nu izbutea s-o aprindă. S-a ridicat în picioare, şi-a îndreptat umerii şi s-a dus până la piedestal, unde a rugat o persoană ascunsă privirii lui Alex să-i împrumute o brichetă. Un căţeluş a lătrat scurt, iar pe urmă un Jack Russell îmbrăcat ca un soldat roman a ieşit din spatele piedestalului şi a fugit în salturi spre Alex.

— Gerasim! a ţipat o voce, apoi şi-a făcut apariţia Harry, cu un trabuc aprins, lesa într-o mână şi bricheta în cealaltă. I-a dat bricheta tânărului, iar grădina s-a umplut de fum de trabuc şi de bumbac ars. Câinele a ţopăit până la Harry, care şi-a pus trabucul în gură şi i-a dat lesa nepotului său.

— Pune-i tu lesa, bine, Alex? Nu mă pot apleca. A aruncat o privire în preajmă, de parcă abia atunci ar fi văzut unde se află. M-au trimis la un spital greşit. Ar fi trebuit să fiu în Barts. Slăbise.

— Te căutam, a spus Alex.

— Nu fumatul devine o dependenţă, ci să te plimbi prin spitale. Dacă te-apuci, nu mai scapi.

— Azi-dimineaţă am primit un telefon, a zis Alex.

— Uită-te la asta, a spus Harry. L-a dus pe Alex până la piedestal şi i-a arătat gravura din bronz. Aici e regina Alexandra, a zis el, arătând spre silueta unei femei care purta corset şi o bonetă pe cap, ţinându-şi mâinile în manşon şi aplecându-se spre un pacient. Ştii ce-i asta? A bătut uşor cu degetul într-un obiect de forma unui butoiaş, din care ieşeau tuburi rabatabile. Infirmierele din epoca edwardiană lipeau capetele tuburilor de capul pacienţilor. E o lampă Finsen cu mercur. Tratau lupusul cu ele. Alexandra le-a dăruit o lampă în anul 1900, a fost prima de genul ăsta din Marea Britanie. După cum ştii, Finsen a luat Premiul Nobel pentru asta pe când avea doar patruzeci şi doi de ani. Puţin mai mult decât tine. Pari ofticat. Ce spuneai despre telefonul ăla?

— Azi-dimineaţă am primit un telefon de la redactorul-şef al revistei Nature.

— E prieten cu mine.

— Mi-a spus că tu le-ai zis că sunt timid. Că am ascuns adevărata semnificaţie a articolului meu, că n-am vrut să o enunţ explicit.

— Christopher Columb al celulei umane, a spus Harry. S-a dus să caute India şi a descoperit o lume nouă. Dar el tot a continuat să susţină că e India.

— I s-a părut că am vrut să-l trag pe sfoară şi să ţin bomba pentru mine. Mi-a zis că tu i-ai spus că am descoperit o cale să împiedic îmbătrânirea şi că mi-e ruşine să recunosc. Îmi doresc ca tu să nu fi făcut una ca asta. Am scris despre tot ce am de spus şi nu ţi-am arătat articolul ca tu să-l schimbi fără să-mi spui.

— În articolul tău explici de ce mor celulele. Oamenii sunt făcuţi din celule. Ergo, tu explici de ce oamenii îmbătrânesc şi mor.

— Nicidecum.

Teama a scăpărat în ochii lui Harry.

— Nu faci legătura dintre descoperirea ta şi prelungirea vieţii oamenilor. Articolul conţine tot! Tu l-ai scris! Doar că nu faci legătura.

— Nu încerc să prelungesc viaţa omului, a spus Alex. E şi aşa prea lungă.

— A mea nu e, a zis Harry.

— Vreau să înţeleg cum funcţionează totul, a spus Alex. Asta mi-ai zis tot timpul că ar trebui să fac.

Harry a arătat spre stomacul lui, unde era tumoarea.

— M-am săturat să înţeleg, a zis el. E momentul să intervin.

— În munca mea n-a existat niciodată vreun lucru care te-ar putea ajuta să te vindeci şi o să existe doar dacă toţi cei din laborator o să tragă tare încă zece ani de-acum încolo.

— Ce-i cu tine? Nu vrei să-i vindeci pe cei bolnavi? De ce să nu trăim două sute de ani?

— Oricât de lungi ar fi vieţile noastre, tot n-am fi fericiţi, a zis Alex. Putem trăi o eternitate doar dacă lăsăm pe altcineva să ne înlocuiască.

— Oare putem fi cu toţii înlocuiţi?

Obrajii lui Alex au devenit incandescenţi.

— Mă ocup de asta, a spus el.

— Mi-ai zis că ai găsit soluţia nemuririi.

— Am exagerat. Am spus că am văzut soluţia nemuririi, nu că am găsit-o.

— Chiar şi un tocilar ar avea probleme să-ţi înţeleagă exprimarea. Am crezut că-mi spui un lucru frumos pentru că eu ţi-am zis că o să dau ortul popii. Ai crezut că o să crăp înainte de a citi nenorocitul tău de articol. Harry a afişat un zâmbet mieros şi şi-a

înclinat capul într-o parte. De ce nu adaugi în articolul tău o frază finală, o simplă sugestie: „...şi are potenţialul de a amâna sau de a opri îmbătrânirea oamenilor". Nu tot acolo o să ajungi?

— Poate, dacă întreaga planetă n-ar mai lucra la alt proiect vreme de o generaţie.

— Te porţi de parcă faima n-ar conta pentru tine, dar eu ştiu că eşti vanitos, a zis Harry.

— Nu încetezi niciodată cu manipularea? a întrebat Alex.

— Nu pot să mă opresc, a spus Harry. Nevoia de a fi puternic, de a avea avantaje şi faimă, astea sunt instincte naturale. Oamenii se nasc cu ele. Asta îi face oameni. Cu ajutorul lor ştiu că fac parte din omenire.

— Nu sunt ca tine.

— Eu doar gândesc cu voce tare, a zis Harry cu blândeţe în voce. Indiferent ce s-ar întâmpla, tu o să rămâi cu mintea pe care o ai. Iar în ce priveşte instinctele umane, ori le ai, ori nu le ai. Eu întotdeauna am crezut că alegi măreţia, nu să te ţii deoparte. Tu decizi. Dar de ce să nu alegi faima? De ce să nu fii rege? Gerasim a lătrat strident şi pătrunzător, iar Harry i-a zis să înceteze. Mereu vrea să fie centrul atenţiei, a spus Harry. Haide, fă-mi un ultim serviciu. „Şi are potenţialul de a amâna sau de a opri îmbătrânirea oamenilor."

— Dacă Nature o să publice asta, în ziare o să apară titlul „Oamenii de ştiinţă descoperă fântâna tinereţii eterne". Iar eu n-am găsit-o, şi nici nu vreau să trăiesc o eternitate.

— E foarte mult să iei pensie o eternitate, a spus Harry, trăgând de lesa lui Gerasim. Dar eu nici măcar n-am împlinit şaizeci şi cinci de ani. Sunt prea tânăr ca să mor.

25

În noaptea aceea, într-un sat din pădurea din sudul Iringei, la jumătate de zi de mers pe jos de la şoseaua asfaltată, fiul de trei ani al lui Batini, menajera lui Bec din Tanzania, s-a îmbolnăvit. Huru zăcea întins pe o pătură care acoperea un pat din lemn şi rafie, respirând precipitat, dârdâind şi scoţând nişte sunete ca de pasăre. Avea pielea umedă şi fierbinte, iar ochii îi erau sticloşi. Batini nu era acolo, plecase împreună cu Bec în colţul opus al ţării.

Tatăl lui Huru o părăsise pe Batini pe vremea când locuiau în oraş, aproape imediat după naşterea băiatului, şi se întorsese în satul lui natal, luându-şi fiul cu el. Se căsătorise cu o altă femeie. Batini trimitea bani şi îşi vizita copilul când putea, ştiind că mama lui vitregă, Eshe, nu-l prea plăcea pe Huru. Eshe avea copiii ei. Nu era rea, i-a spus Batini lui Bec, ci doar o ţărancă ignorantă, care crede că demonii din oraş îl blestemaseră pe Huru să fie rece. Tatăl lui Huru lua banii pe care Batini îi trimitea băiatului şi îi cheltuia pe băutură şi femei, în loc să-şi caute o slujbă în Mbeya.

— De ce fostul tău soţ nu-l lasă pe Huru să stea cu tine? a întrebat Bec când Batini i-a povestit pentru prima oară despre asta.

— Ar prefera ca fiul lui să fie înfometat în casa lui decât sătul lângă mine, a zis Batini. Bunica lui, Akila, mama fostului meu soţ, îl iubeşte pe Huru. Îl ajută.

Satul nu se număra printre locaţiile selectate iniţial pentru testarea vaccinului, dar era aproape de unele dintre ele, aşa că îl adăugase pe listă. Ajunsese acolo cu şase luni în urmă, împreună cu Batini şi cu echipa care se ocupa de vaccinări, şi îl cunoscuse pe fiul menajerei sale. Huru n-a plâns când acul i-a pătruns în piele. O expresie fugară de dezamăgire pentru că s-a simţit trădat a apărut pe chipul său şi a strâns-o pe mama lui de degetul mare. Bec a cunoscut-o şi pe mama vitregă. Eshe s-a dovedit a fi o tânără scundă şi drăguţă, care abia împlinise douăzeci şi unu de ani şi care, pe lângă Huru, mai avea grijă şi de cei doi copii ai ei. Cu Bec era linguşitoare şi toată numai un zâmbet; cu Batini era mereu în gardă.

— Vaccinul nu-i protejează complet pe copii, i-a spus Bec lui Eshe, prin intermediul lui Batini, care traducea. Trebuie să doarmă sub plasă, care trebuie stropită.

În sat telefoanele mobile n-aveau semnal. Se putea vorbi la telefon doar de pe un deal, care se afla la două ore de mers pe jos prin pădure. Când Huru s-a îmbolnăvit, familia n-a luat legătura cu Batini decât când convulsiile copilului au devenit atât de

violente, încât bunica lui l-a luat de la vraciul tradiţional şi l-a cărat în braţe până la cea mai apropiată clinică. Batini a primit telefonul în toiul nopţii, după ce Akila îl cărase o treime din drum, iar pe telefonul ei împrumutat a apărut prima dungă. Bec, care se pregătea să plece cu avionul la Londra, a fost trezită la două noaptea de către menajera ei care bocea. Bec l-a trezit din somn pe unul dintre şoferi şi a plecat împreună cu Batini spre clinică.

Au mers cu maşina şapte ore. Femeile au discutat în beznă, înclinându-şi capetele una spre alta ca să se poată auzi peste huruitul maşinii care se zgâlţâia pe hârtoape.

În mesaje, Akila îi scrisese lui Batini că tatăl lui Huru era plecat în nordul ţării. Huru are *degedege*[12, îi spusese Akila, nu malarie, dar vraciul nu reuşise să-l vindece, aşa că ea îl dusese la clinică.

— Zice că e *degedege*, nu malarie, i-a zis Batini lui Bec în maşină, fluturându-şi vag o mână spre telefon.

— L-au dus la vraci? a întrebat Bec.

— Da, dar nu s-a făcut bine.

— Vraciul a dat foc bălegarului de elefant sau aşa ceva? Plante medicinale?

— Nu ştiu. Batini a fornăit şi şi-a rezemat tâmpla de geam. *Degedege* şi malaria sunt acelaşi lucru?

Bec n-a răspuns, iar Batini i-a aruncat o privire şi a zis:

— *Degedege* e malarie?

— Da, a spus Bec.

Batini şi-a pus braţele în jurul corpului, scâncind încetişor, şi s-a chircit. Bec a pus o mână pe spatele menajerei sale.

— Akila a făcut bine că l-a dus la clinică, a spus ea.

— E prea departe, a zis Batini, cu faţa îngropată în poală.

Mai târziu Bec a adormit sprijinită de Batini, cu faţa în poala ei, şi a visat că ducea un băiat în braţe, prin pădure, în toiul nopţii. Luna îi lumina drumul, ajutând-o să vadă gropile şi bolovanii de pe potecă. Fulgerele scăpărau la orizont, iar sunetele de pasăre, care ieşeau din gura băiatului, au devenit din ce în ce mai slabe, până când ea abia a mai putut să le audă din cauza zgomotului pe care-l făceau şlapii în ţărână. În vis, Bec a intrat în panică, şi-a înmuiat mâna într-un pârâu şi a încercat să-l facă pe copil să sugă apa de pe vârfurile umede ale degetelor ei. El n-a vrut să sugă, iar ea i-a umezit buzele uscate şi lipicioase. El şi-a mişcat capul şi a tuşit, a deschis gura, iar Bec a văzut un cioc care-i ieşea din gât şi, în spatele lui, ochii strălucitori, capul şi gâtul unui bâtlan. S-a trezit cu inima bubuindu-i în piept.

Se luminase. Soarele se înălţase de curând pe cer, iar lumina firavă, aurie de pe zidurile zdravene din beton ale fermierilor, de pe acoperişurile din tablă şi de pe

bananieri o împiedica pe Bec să-şi imagineze că ar putea să existe vreo făptură umană care să fi fost vie când ea a adormit în beznă şi să fi murit până când se trezise.

L-a felicitat pe şofer că nu adormise, iar el a zis că nu-i fusese deloc greu şi că aproape ajunseseră la clinică. Se auzea un bâzâit ciudat şi strident. Bec a aruncat o privire prin preajmă şi a văzut că venea dinspre Batini, care se chircise într-un colţ, cu faţa îngropată în hainele de pe ea. Bec a atins-o pe umăr, iar Batini şi-a ridicat capul şi s-a uitat la ea. Avea gura deschisă, faţa udă, iar dintre buzele ei ieşea un geamăt ascuţit, neîntrerupt. A spus câteva cuvinte în swahili şi s-a bătut pe coapsă cu telefonul. A aruncat telefonul pe jos în maşină, a ţipat şi s-a zvârcolit violent, lovind în scaunul şoferului cu pumnii şi încercând să-şi sfâşie materialul din bumbac al rochiei cu mâinile şi cu dinţii.

26

Deja se înnoptase când, în sat, Bec îşi golise farfuria funerară de *ugali*[13 şi tocăniţă. S-a dus în căutarea şoferului. Sub razele lămpilor cu kerosen, care se revărsau prin ferestre, a găsit poteca bătătorită, care unea casele. Peste zgomotul broaştelor şi insectelor se auzea murmurul de seară al vocilor, iar din pragurile uşilor răsunau strigăte, râsete, tânguieli, zdrăngănitul cratiţelor, muzică de la radio. A zărit albul maşinii enorme şi pe şoferul care era ghemuit lângă roata din faţă, discutând cu doi băştinaşi, care stăteau pe jos, lângă el. Cineva a luat-o de mână. Era Batini.

— Trebuie să ne spălăm, a zis ea.

— Trebuie să plec, a spus Bec. Vii cu mine sau mai rămâi aici?

— Trebuie să ne spălăm, a zis Batini, trăgând-o uşurel de mână pe Bec.

— Acum?

— După o înmormântare nu suntem curaţi.

Batini a dus-o pe Bec pe o potecă sub copaci, prin iarba înaltă, până la un pâlc de stuf care le depăşea în înălţime. Picioarele li se afundau în pământ, noroiul li se prelingea printre degetele de la picioare, iar apa le acoperea gleznele. Au ieşit din pâlcul de stuf, ajungând lângă un iaz în care se vărsa un pârâu, scăldat în razele unei semiluni portocalii. S-au dezbrăcat şi şi-au pus hainele pe stuf. Bec a plonjat în apă şi a înotat, cu picioarele târându-i-se pe fundul mâlos al apei, până când a ajuns în mijlocul iazului. Batini a rămas în apa până deasupra şoldurilor şi s-a stropit pe pântec şi pe sâni. Şi-a croit drum până pe mal, lăsând în urmă o dâră care despica suprafaţa luminată de lună a apei. Bec s-a dus după ea până la un buştean pe mal. Goale, şiroind de apă, s-au aşezat una lângă alta pe el. Lemnul se netezise de la oamenii care stătuseră acolo.

— Eşti atât de albă, a zis Batini, uitându-se la coapsele lui Bec, care erau lângă ale ei.

— Îmi pare rău pentru fiul tău.

— Sunt ignoranţi, a zis Batini. Le-ai spus că vaccinul o să-i protejeze doar parţial. Le-ai zis să pună plase. Nu-i vina ta.

Lui Bec nu-i trecuse prin cap că cineva ar fi putut să dea vina pe ea. A simţit cum inima i se prăbuşeşte într-un hău negru.

— Poate că e vina mea, a spus Bec. La ce-i bun un vaccin dacă protejează doar parţial?

A ascultat broaştele. Erau atât de multe, ca o fanfară: sute de orăcăituri ascuţite, aidoma piculinelor şi flauturilor, o ceată de broaşte-tenori, aidoma clarinetelor şi trompetelor, câţiva fagoţi şi tube. „Broaştele astea probabil că sunt gigantice“, şi-a zis în sinea ei. „Cât o gorilă.“

Batini a întrebat:

— Unde sunt copiii tăi?

— N-am copii, a spus Bec. „Ştiai asta“, s-a gândit ea.

— Unde e soţul tău?

— N-am nici soţ, după cum ştii.

— De ce? Eşti frumoasă, sănătoasă şi educată.

— Trebuie neapărat să am copii? a întrebat Bec.

— Bineînţeles, a zis Batini.

— Mai spune-mi o dată de ce.

— E minunat. Batini şi-a coborât privirea şi a făcut câteva mişcări scurte cu degetele în poală, de parcă s-ar fi jucat cu pliurile unei fuste imaginare.

— Mai ai de gând să te măriţi? a întrebat Bec.

— Da, a zis Batini. Mă mărit luna viitoare.

— Felicitări.

— O să mă mărit cu fratele celui de-al doilea soţ al meu.

Mai târziu Bec a plecat cu maşina şi şoferul spre Dar es Salaam. Pe drum au fost surprinşi de o furtună, iar prin parbriz nu se mai vedea nimic. Şoferul a oprit pe marginea şoselei. Forţa apei părea să zgâlţâie maşina. Fulgerele, despicând întunericul şi potopul, luminau şuvoaiele de apă, care se revărsau în vârtejuri din crengile copacilor şi de pe frunzele tremurânde ale unei plantaţii de manioc. Tunete trosneau în văzduh, când telefonul lui Bec a ţârâit, iar ecranul s-a umplut de o lumină galbenă, familiară. Ritchie îi trimisese un mesaj în care o întreba când ajunge acasă. Bec l-a sunat, iar când el a răspuns, după ce şi-a lipit telefonul de o ureche şi şi-a vârât degetul în cealaltă, a putut să-i audă vocea, limpede şi aproape de ea.

— Ce-i vacarmul ăla? Eşti lângă un avion? a întrebat Ritchie.

— E ploaia, a spus Bec. Sunt pe drum spre aeroport. Mă poţi auzi? O să ajung la Londra mâine după-amiază. Alo?

— Sunt aici.

— Am avut senzaţia că s-a întrerupt. Ai tăcut.

— Mă gândeam.

— Vaccinul nu funcţionează. Colegii au impresia că-i exploatez, iar eu cred că n-ar trebui să plec de aici... Alo? Nu cred că ar trebui să mă întorc. Ritchie?

— Poate că ai dreptate, a zis Ritchie.

— Nu asta mă aşteptam să aud de la tine. Mai faci şi altceva? Taci mult.

— Din cauza satelitului, a spus el. Ceea ce faci tu e mai important decât să te distrezi în Londra. Aş fi egoist să-ţi încurajez latura hedonistă.

— Obişnuiai să-mi spui să fiu mai egoistă.

— Greşeam.

— Mama mă aşteaptă.

Tăcerea a fost atât de lungă, încât Bec a fost convinsă că le fusese întreruptă convorbirea. Ploaia s-a potolit. A auzit din nou vocea lui Ritchie, plină de o seriozitate copilărească, de parcă n-ar fi ştiut cum să existe şi să se poarte decât ca un copil.

— Am tot reflectat în ultima vreme, a spus el. Viaţa liniştită, simplă şi modestă are multe avantaje.

— Atunci n-aş mai avea ce să-ţi povestesc.

Oare Ritchie îşi ţinuse respiraţia? Ploaia se oprise aproape de tot.

— N-ar fi atât de rău dacă asta nu te-ar împiedica să continui, a spus el.

— Deci n-o să-ţi spun ce s-a întâmplat astăzi.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai zis că nu vrei să auzi ce-am mai făcut.

Ritchie a aşteptat câteva clipe ascultându-şi bătăile inimii.

— Spune-mi, a zis el, cu o prudenţă ciudată în voce.

— Fiul menajerei mele a murit de malarie.

— A, a făcut Ritchie. Îngrozitor.

Îngrozitor se potrivea de minune cu respectul şi condoleanţele, dar a-ul părea că aparţine unei alte conversaţii. I s-a părut că fratele ei era uşurat, sau poate dezamăgit că nu-i spusese altceva.

27

Şoferul a lăsat-o pe Bec la aeroport, în zorii zilei. După decolare, ea a adormit buştean şi nu s-a trezit decât când avionul şi-a început coborârea spre Heathrow. Pe când se dădea jos din avion, vederea i s-a înceţoşat. „Nu acum", a şoptit ea. Dar gregi i-au atacat ochii, iar ea a fost nevoită să se oprească pe culoar, pe când ceilalţi pasageri au format o coadă în spatele ei, iar cuferele închise la culoare şi anexele se învolburau într-un vârtej de lumină. A făcut un pas îndărăt şi s-a sprijinit de perete.

Acestea erau simptomele: o durere sub frunte, o mâncărime teribilă în ochi, iar detaliile lumii înconjurătoare se fisurau, combinându-se în viscol şi beznă. În asemenea momente, când orbea pe neaşteptate într-un coridor de tranzit dintr-un aeroport, simţea că formează o altă lume, doar ea, singură în tot universul, găzduind milioane de forme de viaţă care se luptau să pună stăpânire pe ea sau să-şi cucerească semenii.

Îşi analizaze crizele şi nu izbutise să descopere nici un factor care le-ar fi putut declanşa. Puţin înainte de descoperirea ei, cercetările ştiinţifice fuseseră divizate. Bec studia cum să folosească haemoproteusul împotriva malariei. Cei doi Nickell şi alţii ca ei luaseră cu asalt oraşul de cocioabe, unde îşi stabiliseră tabăra de multă vreme, încercând să studieze simbioza om–pasăre–parazit, fără a încerca să facă vreo modificare. Vizitatorii se străduiseră să nu se lase infestaţi de parazit, iar, dacă nu reuşiseră, luaseră imediat medicamente ca să scape de el. Se temeau pentru ochii lor. Câţiva dintre locuitorii mai bătrâni aveau retinele bolnave cronic şi şedeau în pragul uşii caselor lor, mestecând betel şi încercând să-i înşface de cot pe copiii care fugeau pe lângă ei, ca să aibă cu cine să stea de vorbă. Bec refuza să se gândească la asta.

Din câte ştia Bec, ea era singura persoană din emisfera nordică care-şi folosea corpul în chip de incubator pentru *H. gregi*. Nu făcea nici un efort pentru a creşte multitudinea de avatari ai tatălui său, dar trebuia să îndure din când în când aceste crize; nu era nevoită să-i hrănească sau să-i dezmierde. Nu trebuia decât să-i numere şi să-şi noteze în jurnal când aveau loc crizele. Asta n-avea aproape nici o legătură cu vaccinul. Colegii săi spuneau că n-are nici un motiv ştiinţific să rămână infectată, aşa cum ziceau ei. Parazitul prospera in vitro, iar ea era studiată în laboratoarele din întreaga lume. Cu toţii credeau că-şi asumă demonstrativ, plină de încăpăţânare, un risc dement pentru a dovedi ceva, pentru a obţine ce-şi doreşte. Ea încerca să se convingă pe sine însăşi, spunându-şi că, dacă îşi pune în pericol vederea, poate să îndure mai uşor moartea

copiilor vaccinaţi; şi totuşi o îngrozea perspectiva de a orbi. Ultima descoperire în PNG fusese că trecerea de la orbirea temporară la cea permanentă poate fi bruscă. Uneori o bătea gândul să scape de paraziţii din corpul său, însă niciodată nu trecea la fapte. „În fond“, îşi zicea în sinea ei, „au numele tatălui meu. Cum aş putea să-mi ucid o rudă?“

La ora trei după-amiază, vederea i-a revenit şi a plecat din aeroport cu metroul, spre casă. Când a ajuns în Leicester Square şi a schimbat metroul, şi-a dat seama că o busolă rebelă, care-i fremăta în măduva oaselor, îşi îndreptase acul spre platforma care ducea înspre sud, nu spre nord, aşa că s-a dus la Centrul pentru Boli Parazitare.

Abia aprinsese lumina la ea în birou când mâna lui Mosi, ugandianul care secvenţia genele lui gregi, s-a prăbuşit cu forţă pe clanţa uşii şi a intrat, zbierându-i numele cu o încântare crescândă. Bec s-a năpustit asupra rânjetului lui şi l-a îmbrăţişat, dar, când a făcut un pas în spate şi l-a privit încă o dată, încercând să prelungească momentul revederii, şi-a dat seama că el e mai degrabă reţinut. A întrebat-o dacă Maddie ştia că s-a întors, iar Bec i-a răspuns că nu-i spusese nimic. Mosi a întrebat-o de ce îşi tot amânase întoarcerea acasă.

După ce Mosi i-a dat vestea, directoarea a venit la Bec în birou, a închis uşa, a pupat-o, iar pe urmă i-a cerut permisiunea să se aşeze pe un scaun. Pe faţa ei uscăţivă şi bătrână se vedeau umbre foarte distincte sub pomeţi şi sprâncene, iar părul ei argintiu era tuns extrem de scurt. Sferele din sticlă în culori aprinse din colier şi de la urechile ei păreau podoabe pe care i le pusese o femeie de rang inferior ca s-o liniştească.

— Au reuşit să te suie în avion, a zis ea.

— Oricum am avut de gând să vin acasă de Crăciun, a spus Bec.

— Ca să-ţi vezi prietenii şi familia. Te duci în Spania la mama ta.

— Da.

— O să fie acolo şi fratele tău, cu familia lui.

— Da, într-adevăr.

— Te vezi cu prietenii, ieşi la restaurant, petreceri, dans, auzi ce au mai făcut ceilalţi de când ai plecat. Distracţie. Ai muncit din greu în Africa, ai acumulat o grămadă de stres, iar acum ţi-ai câştigat dreptul la trei – parcă sunt trei, nu? – săptămâni de odihnă şi relaxare.

Bec s-a lins pe buze şi a încuviinţat din cap.

— Poate două, a spus ea.

— Şi totuşi eşti aici, la birou. Maddie a întins o mână şi a înşfăcat revista din vârful mormanului aflat în faţa lui Bec. Citeşti despre... toxoplasmă. Aha! Ediţia centenară! A azvârlit-o peste umăr şi şi-a înclinat capul spre bagajele lui Bec. Ai trecut pe acasă de când ai venit?

Bec a clătinat din cap.

— Când te-ai spălat ultima oară pe cap, dacă nu te superi că te-ntreb? Arăţi de parcă ai fi mers prin ploaie.

Bec şi-a trecut degetele prin părul încâlcit, care s-au blocat în nodurile din el, apoi a cotrobăit în poşetă după o perie.

— Am înotat ieri, înainte să decoleze avionul, a zis ea. Am fost la o înmormântare.

Maddie s-a aşezat pe palme şi s-a legănat pe scaun în faţă şi în spate, cercetând podeaua cu privirea.

— Cine a murit?

— Băieţelul menajerei mele. Faţa lui Bec a dispărut sub o perdea groasă de păr, pe când încerca să-l descurce cu peria.

— Din ce cauză a murit?

— De malarie.

— La ce vârstă?

— Trei ani.

— Vaccinat?

— Da.

— Deci acum crezi că munca ta e un eşec. Crezi că protecţia de cincizeci la sută de malarie e un rezultat cam prost, având în vedere câţi bani şi cât timp ne-au trebuit ca să transformăm parazitul tău într-un lucru util.

Bec şi-a dat părul pe spate, s-a oprit din periat şi i-a aruncat o privire lui Maddie.

— Poate crezi că ai avut dreptate şi că ar fi trebuit să-i infectăm pe copii cu haemoproteusul viu. Dar n-am fi putut face asta, nu-i aşa? Cum îţi sunt ochii?

— Bine, mulţumesc.

— Când ai avut ultima criză?

— Nu sunt crize, a spus Bec. Am văzut puţin în ceaţă pentru câteva minute în după-amiaza asta.

— Poate că ţie ţi se pare că toate astea, şi-a întins Maddie braţele şi a gâdilat aerul din institut cu degetele, sunt bani irosiţi. Poate crezi că Europa şi America au scăpat de malarie pe vremuri, fără nici un vaccin conceput de străini bogaţi. Şi eu gândeam aşa. Credeam că poţi face o infinitate de lucruri greşite şi doar un singur lucru corect, pe care trebuie să-l găseşti. Mai credeam şi că şeful meu de pe atunci era un politician dezgustător, care nu ştia decât să facă compromisuri.

— Chiar îţi aminteşti cum gândeai pe atunci? a întrebat Bec.

— Am auzit că astăzi te-a căutat la telefon cineva de la Institutul Belford. Voia să ştie dacă ai primit invitaţia la petrecerea de diseară.

— E o petrecere dată în cinstea unui om pe care nu-l cunosc. Nepotul lui m-a

invitat. E prieten cu fratele meu.

— Te duci?

— Bineînţeles că nu.

Maddie şi-a împins în afară buza de jos, s-a jucat cu colierul ei şi şi-a înclinat capul.

— Se ţine în clădirea aia nouă şi înaltă de lângă London Bridge, a spus ea. De acolo poţi să vezi tot oraşul. O să se bea şi o să se danseze. Pe vremuri îţi plăcea să faci asta. De asta te-ai întors, nu-i aşa? În ultimele câteva luni te-ai spetit muncind, n-a fost doar o slujbă. De parcă te-ai fi pedepsit pentru ceva. Pentru ce anume te-ai pedepsit? N-ai făcut niciodată nimic rău. Nu te mai purta ca o vrăjitoare nebună şi fanatică. Du-te acasă cu un taxi plătit de institut, fă-te frumoasă şi ieşi în oraş.

— Nu vreau să ies nicăieri.

— Menajera ta nu şi-ar dori ca tu să ţii doliu. Ea trebuie să facă asta. Lucrezi aici de suficient timp încât să ştii deja unde să-ţi bagi vinovăţia şi văicărelile.

— Nu-i o pedeapsă, a spus Bec. Dacă aş fi vrut să mă pedepsesc, m-aş fi numărat printre cei care se năpustesc asupra Londrei delirând despre sex, iubire şi căsătorie, fără să aibă nici cea mai mică idee despre ce vorbesc.

Bec avea o ipotecă pe un apartament cu trei camere, aflat într-un subsol din Kentish Town. Ritchie îi propusese să i-l achite el, iar ea refuzase. Ea a împins uşa care s-a oprit în teancul de corespondenţă din hol, iar aerul neîncălzit i-a înfrigurat obrajii, umezindu-i puţintel. Meditând la lucrurile pe care i le spusese Val înainte ca ei doi să se despartă, nu aruncase gunoiul înainte de plecare, iar în bucătărie puţea a coji putrezite de banană. Nu golise nici frigiderul. Tot ce ar fi trebuit să fie verde, acum era maro şi tot ce ar fi trebuit să fie maro, acum era verde. O ceaşcă cu cafea, din care băuse înainte de plecare, căpătase o pojghiţă dintr-un puf de culoare deschisă, iar pe tavanul băii erau pânze de păianjen. A dat la o parte capacul coşului pentru rufe, pentru a-şi pune acolo hainele murdare. Era plin deja; când a ridicat capacul, energia elastică din mormanul comprimat a fost eliberată, iar şosetele scorţoase şi pantalonii au ţâşnit de sub el şi s-au împrăştiat pe podea.

A sunat telefonul. Era Val. N-a răspuns, dar a ascultat mesajul pe care i l-a lăsat pe robot.

— Bună, Rebecca, a spus Val. Am auzit că te-ai întors. Zilele trecute mă gândeam la ce-ai spus tu, că nu există nici o fundaţie morală. M-am gândit: „Are dreptate! De ce să nu vin eu cu una?“ Cineva tot trebuie să fie atent la cum merg lucrurile pe lumea asta. Crăciun fericit!

Degetele lui Bec au bâjbâit furioase după nasturii de la blugi, pe când se întreba de unde aflase Val că era la Londra. Şi-a azvârlit violent hainele pe jos, a făcut duş, s-a spălat pe cap şi şi-a pus pe ea haine de seară. Le-a şoptit gregi-lor, uitându-se în

oglindă, plină de curiozitate, la buzele ei date cu ruj roşu, pe când acestea se mişcau.

— Frumuseţea asta nu-mi prinde bine nici mie şi nici ţie, a şoptit ea. Mai bine mi-ar face să fiu oarbă.

28

În seara aceea Ritchie s-a dus în Soho. Bănuise că Bruce Heemingthwaite îi era recunoscător pentru invitaţia de a li se alătura „câtorva dintre noi“ (aşa cum scrisese în e-mailul pe care Paula îl trimisese în numele lui) la un pahar, într-unul dintre cluburile lui, iar presupunerea lui se dovedise a fi adevărată.

— Mă bucur că te văd, a spus Bruce pentru a treia oară, aplecându-se şi trăgându-i un pumn în umăr lui Ritchie. El a rânjit şi i-a aruncat o privire lui Midge, care şedea alături. Midge bătea uşurel în masă şi îşi învârtea bricheta, uitându-se în gol. La celălalt capăt al mesei, Fred şi Art vorbeau în surdină.

— Sunt primul care recunoaşte că am dat-o în bară, a zis Bruce. Din vocea lui se vedea că se cam îmbătase, iar muşchii lui Ritchie s-au încordat. Dar chestia nemaipomenită care apare când ajungi în punctul ăsta al vieţii este că afli cine-ţi este prieten cu adevărat, ştii? Ştii la ce mă refer, Midge?

Midge a ridicat din sprâncene, şi-a luat berea de pe masă şi şi-a răsucit privirea spre acelaşi punct îndepărtat asupra căruia se concentrase până atunci. A sorbit din bere şi apoi a pus cu grijă paharul pe masă.

— Fred! a strigat Ritchie. Stăteau aproape unul de altul, pe o banchetă şi două scaune. În club nu era muzică, dar erau nevoiţi să ridice vocea ca să se facă auziţi peste vacarmul discuţiilor celorlalţi clienţi. Fred! Arăţi de parcă ţi-au scos cravata şi au uitat să te coasă la loc.

Fred şi-a pipăit gulerul deschis al cămăşii sale vărgate. Venise direct de la birou.

— Mi-au dat voie s-o păstrez, a zis el. Uite. A scos cravata rulată din buzunarul sacoului şi i-a arătat-o lui Ritchie. Arăţi de parcă ai avea nevoie de un donator.

— Mai degrabă ar avea nevoie de o grefă de cămaşă, a spus Art.

— Ritchie are o ofertă specială pe cardul lui de donator, a zis Midge. Acolo scrie: „În eventualitatea morţii mele, îmi doresc ca grăsimea mea să-i hrănească pe săraci“.

— Tu ai card de donator, a zis Ritchie.

— Să se ducă naibii, a spus Midge. Mai bine mă pun în mâncare pentru câini.

— Da’ nu scrie pe ea că-ţi donezi pula echipei feminine de baschet din Rusia?

— Doar pentru o noapte!

— Transplant de faţă, a zis Bruce, şi vocea lui a acoperit râsetele care se stingeau.

— Ce? a făcut Midge, uitându-se la el cu gura căscată şi nasul încreţit.

— Nimic.

— Am avut impresia că ai zis că vrei un transplant de faţă, a murmurat Midge, cu nasul în propria-i bere. Şi când o să poată să facă şi transplanturi de personalitate? Cineva de aici are nevoie de aşa ceva. Toată lumea a tăcut o vreme. Ritchie a comandat încă un rând de băutură.

— Munceşti mult? l-a întrebat Art pe Bruce.

— Da! Da. Ei bine, nu, a spus Bruce, cu privirea în podea. Cu un efort vizibil, a ridicat capul şi i-a zâmbit lui Art. Era clar că o să am nevoie de timp ca să-mi revin, nu-i aşa? Răceala, divorţul. I-a aruncat o privire lui Ritchie, care îşi trecea încontinuu mâna peste gură şi peste bărbie. Producătorii mi-au dat o a doua şansă, dar voi ăştia sunteţi cei care nu mă vreţi, nu-i aşa?

— Nu şi ziarul meu, a spus Art.

— Mda, haide, măi Bruce, a zis Midge. Art lucrează la un ziar gomos. Întotdeauna ei dau drept la replică pedofililor.

— Ok, a zis Ritchie, ridicându-şi mâinile. Bruce şi-a spălat păcatele, bine? Midge, ai sărit calul.

Bruce s-a jucat cu crucea de pe lanţul de aur, care se vedea pe decolteul în V al tricoului de pe el. S-a înclinat spre Midge, cu ochii scăpărându-i, şi a zis:

— Mi-amintesc că eram aici când te lăudai cu curvele alea mici thailandeze cu care ţi-ai tras-o în Chiang Mai. Ai spus: „Dacă nu sunt albe, e ok".

Ritchie l-a luat pe Bruce de braţ, l-a ridicat de pe scaun şi l-a dus la barul de la etaj, unde i-a comandat o băutură.

— Scuze, Ritchie, a zis Bruce. Iarăşi am dat-o în bară.

— A fost nasol pentru tine, frate, ştim asta, a zis Ritchie.

Bruce a încuviinţat din cap şi a strâns din buze. Ochii i s-au umezit, iar lacrimile i s-au prelins pe obraji. Şi le-a şters cu mâneca.

— Stai aici, o să mă întorc repede ca să stăm de vorbă, a zis Ritchie.

— Nu vreau compasiunea ta, a spus Bruce.

— Ştiu.

— Sunt competent. Sunt competent în meseria pe care o practicam.

— Ştiu.

— Am devenit mai profund după ce mi s-a întâmplat. Ai putea să mă angajezi.

— O să vorbim despre asta. Stai aici, o să mă întorc.

Ritchie a coborât la ceilalţi.

— De ce l-ai invitat pe bulangiul ăla? a întrebat Midge.

— A fost acum mult timp, a zis Ritchie. Acum cinci ani, nu-i aşa?

— Patru, a spus Fred.

— Nu-i vorba despre ce-a făcut, a zis Midge. Eu am...
— Tu ce? a întrebat Art. Eu nu.
— Nici măcar nu-mi amintesc câţi ani avea, a zis Ritchie.
— Cincisprezece, a spus Fred. Şi ştii ce s-a întâmplat cu ea?
— Aşa e, a spus Art. Ziaristul ăla, nu mai ştiu cum îl cheamă, s-a combinat cu el.
— Nu s-au căsătorit?
— Asta chiar că n-ar fi în regulă. Să te căsătoreşti la nouăsprezece ani.
— Am văzut-o şi eu odată. Era superbă, să mor eu. Avea craci până-n gât.
— Ce păcat.
Şi-au apropiat capetele.
— Bruce n-a greşit pentru că a făcut sex cu o fată de cincisprezece ani... a spus Fred.
— Credeam că eşti avocat.
— A greşit pentru că apăruse în emisiunea lui.
— Cum se chema?
— Spectacolul bocciilor.
— Da' se pronunţa mai aiurea, parcă.
— Spectacolul boccuriilor.
— Da, ceva de genul ăsta.
— Ce cretin!
— Nu asta-i problema, a spus Midge. Nu contează că a futut o şcolăriţă, ci că a fost atât de prost, încât l-au prins. Din cauza asta se simte ruşinat. Asta l-a distrus. Detest vedetele care sunt atât de naşpa, încât nu izbutesc să-şi ţină ascunse obiceiurile ruşinoase.
— Îl lăsăm aici? a întrebat Ritchie.
— Hă? a făcut Midge.
— Hai în Canaan. Pe el îl lăsăm aici.
Fred a râs. Art i s-a alăturat. Midge i-a zâmbit sfios lui Ritchie şi s-a ridicat în picioare.
— Atunci hai să plecăm, a zis el.
Au plecat, iar Ritchie a rămas să achite nota de plată. După ce a plătit, a urcat la etaj şi a rămas în pragul uşii, fără să poată fi văzut, uitându-se cum stătea Bruce singur la bar, cu un pahar gol în faţă şi privirea aţintită în podea. Bruce şi-a ridicat capul şi a privit în jurul lui, iar Ritchie s-a grăbit să plece de acolo şi să iasă pe stradă, unde se aflau ceilalţi.
Burniţa. Canaan era la două străzi depărtare, iar cei patru bărbaţi care mergeau ocupând tot trotuarul glumeau strigând unul la celălalt şi întorcând plini de tupeu capetele după fetele pe tocuri, pe care le obligau să treacă printre ei. Ritchie i-a

introdus în Canaan, iar când s-au aşezat li s-a părut că nu plecaseră din Zeppo – aceleaşi banchete cu piele într-o nuanţă diferită de roşu, aceleaşi băuturi, totul la fel, doar Bruce lipsea. Acum, că rămăseseră doar patru, au început să vorbească pe rând. Au vorbit despre copiii şi soţiile lor, despre propietăţi, despre hobby-uri. Erau sinceri şi oarecum rivali între ei. De parcă izgonirea lui Bruce le-ar fi indus o nevoie de linişte. Pe drumul spre Canaan, Ritchie fusese mândru că e şeful unui grup de încrezuţi eleganţi, iar acum era mândru că făcea parte dintr-un grup de bărbaţi cumsecade, care, cu înflăcărarea şi laudele inofensive legate de viaţa lor de la sfârşit de săptămână, îi aminteau de prietenii din şcoală. Însă un lucru tot îl rodea pe dinăuntru.

— N-a venit la tine, nu-i aşa, Fred? a întrebat Ritchie.

— Cine?

— Bruce.

— Nu te înţeleg, a spus Fred cu răceală în voce. A luat o sorbitură zdravănă de vin.

— Ziarul care a publicat prima oară articolul despre Bruce n-a încercat să negocieze cu el? N-o să-l publicăm dacă ne spui mizerii despre cutărică sau o chestie de genul ăsta?

— Ăsta ar fi şantaj, nu-i aşa? a făcut Art.

— Innocente! a zis Midge, arătând spre el.

— Ar fi şantaj, a spus Fred. Nu văd de ce să fi venit la mine. Ritchie a simţit cum avocatul din el preia controlul vocii sale, aidoma gheţii care se cristalizează la marginea unui iaz.

— Dar cu asta te ocupi, nu-i aşa? a întrebat Midge.

— E un privilegiu, a spus Fred, încercând să rânjească, dar gheaţa se îngroşa. Şi-a ascuns buzele în spatele paharului.

— Au un mod de-a pune problema care nu sună ca un şantaj, a zis Midge. Ştii la ce se referă, dar n-ar ţine la tribunal.

— Vorbeşti de parcă tu ai fi păţit aşa ceva.

— Am o mulţime de clienţi. Tuturor le place să vorbească, a spus Midge. Totul se rezumă la două lucruri. Unu, nu şi-o pot ţine în pantaloni. Doi, ţara e plină de pârâcioşi şi informatori.

Fred a râs în sinea lui.

— Trădători, a continuat Midge. Oameni care te dau în gât pe bani. Fete care te pârăsc după ce şi-o trag cu tine. Paparazzi. Oameni care vând informaţii. Telefoane cu camere de luat vederi. Parc-ar fi Stasi, să mor eu. Cum crezi că funcţionează un stat poliţienesc? Vă dau un indiciu: nu-i vina poliţiei. Fiţi cu ochii-n patru pe prieteni. Jumătate din ţară abia aşteaptă să dea în gât cealaltă jumătate.

Ritchie i-a zis lui Fred:

— Hai să presupunem că Bruce ar fi venit la tine şi ţi-ar fi spus: Uite, m-am futut cu o fată de cincisprezece ani, unii au aflat şi o să publice asta pe prima pagină a ziarului dacă nu le dau la schimb o mizerie despre altcineva. Ce i-ai fi spus?

Fred şi-a pus încet paharul pe un suport de pe masă şi l-a răsucit cu o sută optzeci de grade, studiindu-l. Cu toţii s-au uitat la el. El a ridicat privirea.

— Aş spune că onorariul meu este de trei sute de dolari pe oră, a zis el.

Midge şi Al au râs pe înfundate.

— Sunt curios, a spus Ritchie.

— Sunt în timpul meu liber, a zis Fred.

— Eşti avocat. Avocaţii sunt mereu la serviciu, a zis Ritchie.

— Mersi, a spus Fred. Vrei sfaturi pe gratis?

— Nu, mai bine ţi-aş da trei sute de lire sterline.

— Vrei sfaturi pe gratis?

— Zi-mi atunci.

— Cel mai bun mod de a evita să fii prins este să nu te fuţi.

— Nu vorbi de parcă eu aş avea problema asta, a zis Ritchie.

— E un sfat bun, Fred, dar atunci ar trebui să am vreo cincizeci de sfinţi de rahat drept clienţi, a spus Midge. Nimeni nu-şi plăteşte casa din Franţa cu zece la sută din cineva care se crede cel mai bun din lume.

— Ce-i şi cu avocaţii ăştia? l-a întrebat Ritchie pe Midge. Îi inviţi la o băutură după serviciu, iar ei îţi citează din Legea Licenţelor pentru Alcool şi apoi îţi cer bani pentru asta.

Fred a spus o glumă despre producătorii care încearcă să transforme orice lucru bun în reality-show-uri proaste. Nimeni n-a râs. Fred s-a uitat la Art, care i-a evitat privirea. Fred s-a ridicat în picioare.

— Pleci? a întrebat Midge. Pa!

Ritchie i-a aruncat o privire lui Midge şi a simţit că-l urăşte, cu tot cu inteligenţa lui, costumul lui negru făcut pe comandă, cămaşa cusută de mână şi cravata aurie, capacitatea lui de a fi sigur de locul pe care îl ocupă pe lume, deşi râde pe seama oricărui loc. Dar, deşi îl ura pe Midge, voia să rămână prieten cu el.

— N-ai de gând să scrii despre asta, nu-i aşa? l-a întrebat Ritchie pe Art.

— N-ai spus nimic interesant, a spus Art.

Ritchie şi Midge s-au uitat unul la celălalt.

— Tu m-ai invitat, a spus Art.

— Mda, a zis Ritchie, uitându-se la paharul lui gol.

— Mai iau încă o sticlă, a spus Art.

— Nunu nununu, a zis Ritchie, ridicându-şi o mână. Eu o iau. A chemat ospătarul şi

a comandat, apoi i-a zis lui Art: Ai fost cam dur cu bietul Bruce.

Art s-a încruntat. A spus:

— A fost ideea ta să-l lăsăm acolo, iar ăla – a înclinat din cap spre Midge – l-a făcut bulangiu.

— „Ăla", a zis Midge. Politicos.

— Da' şi tu ai fost de-acord, nu-i aşa? l-a întrebat Ritchie pe Art. Tu ce crezi? Dacă tu ai fi fost cel care ar fi aflat chestia asta picantă despre Bruce, ai fi publicat-o?

— Nu sunt genul ăsta de jurnalist, a spus Art. Scriu despre politică la un ziar serios.

— Scrii chestii plicticoase pentru un ziar plicticos, a zis Midge.

— Haide, măi, a făcut Ritchie. Sunteţi cu toţii la fel. Aflaţi vreo porcărie despre vreun tip celebru din televiziune, pe care îl seduce vreo fetiţă lacomă şi vicleană, care se consideră băftoasă şi ştie foarte bine ce face, a cărei mamă, ai cărei părinţi sunt şi ei probabil complici... n-ai avea nici cea mai mică ezitare, nu-i aşa? L-ai da în gât, nu-i aşa, i-ai distruge viaţa?

— Avea cincisprezece ani! a exclamat Art.

Ritchie şi-a împreunat braţele, s-a rezemat de spătar şi s-a răsucit spre Midge.

— Sunt cu toţii la fel, a spus Ritchie.

— Toţi la fel, a zis Midge.

— Dar, i-a zis Ritchie lui Art, poate nu l-ai crucifica imediat.

— Auzi vreodată măcar un cuvânt din ce spun?

— Nu te supăra, e doar o discuţie. Eu susţin că nu l-ai crucifica imediat. Poate că ai încerca să te foloseşti de informaţia asta ca să obţii ceva şi mai picant de la el. Poftim. A ţinut sticla deasupra paharului pe jumătate gol al lui Art.

— Nu, e OK, mersi. Şi-a dres vocea. Ar trebui să o tai. S-a ridicat în picioare, s-a lins pe buze şi a bâjbâit după jachetă.

— Sper că nu te-am jignit, nu? a făcut Ritchie, ridicându-şi ochii mari spre el.

— Nu, nu.

— Ne distram şi noi puţin.

— Ştiu.

— Chiar dacă eşti un mic jegos care şi-ar vinde şi sora pentru un articol.

— Mda, a făcut Art, încercând să zâmbească. S-a forţat să râdă. Şi voi sunteţi nişte nemernici.

— Nu-i prea frumos să spui asta despre noi, a zis Midge pe un ton grav.

Art s-a albit la faţă. Părea să caute o replică, dar s-a mulţumit să-l pironească cu o privire severă pe Midge. El i-a susţinut privirea şi a întrebat dacă e ceva în neregulă. Art s-a aplecat puţin, a ridicat vag mâna, fluturând-o spre ei, şi a plecat, pe când Ritchie striga în urma lui să-i transmită complimente soţiei sale.

După ce a plecat, ei au rămas tăcuţi o vreme.

— Ce mai face Karin? a întrebat Midge.

— M-ai mai întrebat o dată. Ţi-am spus, e bine.

— Eşti într-o dispoziţie ciudată, Ritchie.

— Munca.

— Să-ţi spun ceva, a zis Midge aproape în şoaptă. Aş da orice pentru o linie acum. Ai la tine?

— Aş putea să fac rost, a zis Ritchie.

Midge a pus o mână pe încheietura lui Ritchie, până ca acesta să apuce să-i trimită un mesaj pe telefon dealerului său.

— Mă duc eu, a spus el. Cunosc un tip prin apropiere. Mă întorc în zece minute.

Ritchie a rămas singur pe banchetă, cu paharele goale şi murdare împrăştiate în faţa lui. A aruncat o privire în preajmă. O femeie îmbrăcată cu o rochie neagră, cu umerii dezveliţi, şedea la bar. Ritchie s-a ridicat în picioare, s-a dus la ea şi i-a zis „Bună". A vrut să-i cumpere o băutură şi să-i povestească despre seara când a cântat împreună cu Bono şi cu David Bowie la Hammersmith Palais. Femeia s-a uitat la el, s-a răsucit şi a ridicat un deget, atrăgându-i atenţia barmanului.

— Domnule Shepherd, a zis barmanul. Poate aţi uitat că avem o regulă strictă în privinţa abordării oaspeţilor noştri împotriva voinţei lor.

Ritchie a plecat de la bar, întinzând o mână pentru a ţine peretele la o distanţă politicoasă, după ce acesta îl izbise în umăr. S-a încuiat în cabina de toaletă. Un afiş de deasupra closetului avertiza că orice oaspete prins consumând droguri pe perimetrul clubului va fi exclus definitiv. Ritchie a scos din buzunar un pacheţel din staniol, l-a pus pe rezervorul wc-ului şi l-a desfăcut. A luat una dintre bucăţelele cafenii din staniol, a pus-o pe limbă, s-a aşezat pe capacul closetului, a închis ochii şi şi-a lipit ciocolata de cerul gurii.

29

Harry vedea potenţialul comic din cancerul lui. Îşi închipuia că ar fi întrebat de un necunoscut cu ce se ocupă, iar el i-ar răspunde că este directorul unui institut de cercetări oncologice, necunoscutul l-ar întreba pentru ce tip de cancer, iar el ar zice: „Nu din cel de care am eu. Sunt invidios pe oamenii care au cancer din ăla. Iar dacă există vreo poruncă referitoare la asta, eu o încalc. «Să nu râvneşti la cancerul vecinului»".

Dar necunoscuţii nu pronunţau niciodată replicile repartizate de Harry. Era nevoit să pună totul în scenă de unul singur, iar, înainte de a ajunge la poante, trei O-uri apăreau pe chipurile lor: doi ochi măriţi şi o gură căscată. Harry nu-şi dorea aşa ceva. Voia ca el şi cancerul să fie consideraţi parteneri într-o legendă străveche din folclor, Cancerul şi Omul de Ştiinţă, aidoma Diavolului care se măsura în inteligenţă cu un fermier, după lăsarea serii, la răscrucea dintre vatra fermierului şi iad. Cei trei O se adresau morţii. Se simţea ca un om care prezintă un amic din anturajul unei vedete. Ei voiau să vorbească despre cancer, sperând să audă chestii picante direct de la sursă. „Aha, o ştii pe Moarte! Cum e ea de fapt?"

Fosta soţie a lui Harry locuia în Noua Zeelandă. Plecase în ţinutul strămoşilor ei după ce îi spusese lui Harry că făcuse o greşeală căsătorindu-se cu ea, faptul că se crampona de prima femeie pe care o lăsase gravidă părând să fi fost doar bifarea unui lucru complicat, pe care-şi propusese să-l facă prea devreme, când avea alte priorităţi; iar Harry n-a contrazis-o şi nici n-a încercat s-o oprească. Relaţiile lui de după divorţ s-au încheiat după ce a depăşit vârsta de cincizeci şi cinci de ani. O experienţă cu voioşia înduioşătoare a unei maseuze erotice îl făcuse să nu mai caute compania plătită a unei femei. Noaptea Harry n-avea nici o femeie pe care s-o cheme şi pe care s-o pună să-l îmbrăţişeze şi să-l asculte. El era singura vietate cu sânge cald din casă.

S-a trezit din somn când primele avioane venind din Asia şi aterizând pe Heathrow au făcut întunericul să se cutremure. În acele momente îl înspăimânta nu propria-i soartă, ci pur şi simplu diferenţa de proporţii. Îl obseda imaginea Pământului, ca un mic grăunte turcoaz, care, plutind deasupra unui soare galben, imens, devenea stimulul unor crize recurente de vertigo, provocate de confruntarea cu necunoscutul. Ziua, spaima lui devenea zumzăitul din fundal al anxietăţii legate de o călătorie însemnată şi iminentă, pe care era nevoit s-o facă, împotriva voinţei sale. Se trezea că se

gândeşte să-şi facă bagajele şi îşi aducea aminte că nu şi le-a făcut.

Chimio şi radioterapia nu i-ar mai fi folosit la nimic. Nici o operaţie nu l-ar fi ajutat, iar deocamdată paliativele nu-l atrăgeau. N-avea nici o îndeletnicire legată de cancer care să-i ocupe timpul. La institut remarcase un complot benign de a-l scuti de toate responsabilităţile, rând pe rând. În cazarmele care se pregăteau de luptă, citise el, ofiţerii umpleau timpul soldaţilor cu instrucţii şi parade fără sens, pentru a-i obosi şi pentru a le da o preocupare; dar ofiţerii ce făceau? Harry crezuse că l-ar amuza să-şi organizeze propria-i înmormântare, dar n-a fost suficient. Şi-a comandat monumentul funerar, a ales materialul, literele şi textul. A aflat că poate să facă asta pe Internet. I s-a părut amuzant să aibă cuvintele

HARRY COMRIE, CERCETĂTOR ÎN MEDICINĂ

LA ŞOARECI A ŢINUT

gravate adânc, cu litere lucioase şi negre, pe o placă de granit roz scoţian. Peste câteva săptămâni, s-a trezit cu inima bubuindu-i în piept şi obrajii în flăcări, convins de faptul că plătise o mie două sute de lire sterline pentru a rămâne o eternitate în analele Pământului doar printr-o glumă, într-un cimitir din Surrey, glumă pe care doar medicii ar fi înţeles-o. A doua zi a sunat la atelierul cioplitorului în piatră, sperând că o să spună: „Păi, încă n-am gravat nimic. O, nu, deja am terminat". Dar recepţionera i-a spus că nu se vor apuca de lucru decât mult după ce clientul a fost îngropat. Exista riscul ca mormântul să se prăbuşească dacă pui prea devreme monumentul, au zis ei. Trebuia să laşi mormântul să se taseze.

Lui Harry i se părea că a glumi pe seama morţii era o metodă bună prin care să arate că nu-i era frică de ea, iar indiferenţa faţă de faptul că avea să se piardă pe el însuşi şi tot ce era el acum era atitudinea unui om nobil, aşa cum şi-ar fi dorit să fie. Şi totuşi ce însemna faptul, se întreba el, că îngropa moartea sub comedie? Oare era un lucru mai nobil să-ţi arăţi curajul prin autoironii sau să compui o comedie pură, înşelând moartea la sfârşit şi făcând-o de ruşine?

Deseori se gândea că într-o încăpere friguroasă din institut, suspendată într-o soluţie de *CryoStor*, într-o pungă cu o etichetă pe ea, ţinută într-un congelator Planer la minus o sută de grade Celsius, exista o mulţime de celule de-ale lui, care fuseseră recoltate de la el, modificate genetic şi cultivate cu zece ani în urmă. În sângele lui fusese introdus un eşantion din ele, pentru a demonstra că sunt inofensive şi nu avuseseră nici un efect asupra lui. Erau concepute pentru alt tip de cancer. Nu exista nici un motiv pentru care să aibă asupra unor tumori solide un efect mai mare decât o

injecţie cu suc de portocale, şi totuşi Harry nu se putea abţine să nu se gândească la ele. Cancerul era al lui; şi celulele erau, indiferent ce-ar fi zis avocaţii institutului, tot ale lui. Atunci de ce să nu le pună la un loc? Ar fi fost ca o reuniune de familie.

Harry şi-a amintit cât de mari îndoieli avusese că celulele-expert o să funcţioneze aşa cum ar fi trebuit. În fond, cu majoritatea lucrurilor nu se întâmpla aşa. Şi totuşi funcţionaseră la acei pacienţi. În mintea lui Harry s-a format un argument pseudologic, despre care ştia că e o aiureală, dar care i se părea foarte tentant. Suna în felul următor:

„Eu am crezut că tratamentul conceput pentru un anumit tip de cancer probabil o să dea greş, şi totuşi a avut succes.

Prin urmare, dacă o să cred că tratamentul va da cu siguranţă greş la un alt tip de cancer, n-o să dea greş chiar de tot.

Orice altă variantă în afară de a da greş este că poate să aibă succes."

În acest fel suna raţionamentul lui Harry, aşa încât a cedat ispitei. În sinea lui a recunoscut lucrul acesta, dar niciodată n-a putut să admită că sucombase în faţa speranţei.

30

Un râu de culoarea ceaiului cu lapte curgea prin Londra. Din când în când razele soarelui sclipeau pe suprafaţa lui, şi atunci îţi dădeai seama că de fapt era făcut din bani, un sediment al valutei macerate, care se prelinsese de pe munţii de bancnote din Eurasia. Albia şerpuitoare din zona financiară a oraşului şi din Canary Wharf filtra, curăţând apele râului, pe când acesta ţâşnea spre gura lui de vărsare din Elveţia, lăsând în urmă nămolul răpit de pe maluri, iar pe acest teren arabil şi fertil creşteau zgârâie-nori. Cel mai înalt dintre ele crescuse dintr-un depozit de dolari câştigaţi în urma Războiului din Golf, lângă London Bridge. Sămânţa lui de beton părea să fi încolţit şi să fi crescut peste noapte cu şaptezeci de etaje, străpungând văzduhul de oriunde l-ai fi privit.

Lui Harry îi plăcea faptul că Londra creştea în înălţime. La bătrâneţe îl liniştea să vadă cum înfăptuirile mărețe ale oamenilor se înălţau concret, ajungând la nivelul cerului sau al orizontului, iar când ovaţiona de pe margine macaralele care se balansau sau betonul turnat în cofraje i se părea că ia parte, împreună cu restul oamenilor, la zămislirea viitorului. Fiecare etaj i se părea o victorie personală. Îndrăzneala lor îi încânta sufletul bătrân: curajul schimbării era totul, despica cu tuşe fanteziste peisajul oraşului.

Nu a înţeles de ce asistenta lui, Carol, a rezervat etajul celei mai înalte clădiri pentru petrecere. Pentru el imaginea clădirii, cutia din sticlă şi luminile ei pâlpâitoare erau ca un gest al unei mâini care se mişcă. Uitase că o administrau oameni reali. Carol observase înalta clădire într-o zi, se întrebase în sinea ei „De unde o mai fi apărut şi asta?“, se gândise că lui Harry i-ar plăcea, dăduse câteva telefoane şi stabilise ziua în care urma să aibă loc petrecerea.

Cu puţin timp înainte de Crăciun, la ora opt seara, la trei sute de metri deasupra Londrei, primii oaspeţi au ieşit din lifturi şi s-au dus spre pereţii de sticlă ai sălii de banchete, pentru a se minuna în faţa oceanului de felinare şi de ferestre încremenite în mijlocul beznei. Un nor zburlit şi mare cât un bloc a alunecat pe lângă ei deasupra oraşului, făcându-i să se simtă ca nişte zei. După un minut s-au obişnuit cu senzaţia, nu li s-a mai părut interesantă, şi s-au apucat să discute între ei. O trupă de jazz compusă din zece oameni îmbrăcaţi în smokinguri albe cânta, iar o armată de sticle de şampanie abia scoase din frigider, aburite, de pe o masă lungă, erau păzite de băieţi şi fete din

Polonia, îmbrăcaţi cu cămăşi albe şi veste negre. În bucătărie, alţi tineri polonezi care stăteau îngrămădiţi în camere cu chirie în vestul îndepărtat scoteau folia de plastic de pe platourile cu *canapés*, versiuni de jucărie ale unor feluri de mâncare faimoase: crenvurşti lungi de cinci centimetri, un morman de ţigări care s-au dovedit a fi de fapt raţă crocantă în miniclătite, bucăţele diabolice de bibilică *tikka*, cu o crustă roşie de condimente şi coapte până se înnegriseră în cuptoare de lut, de dimensiunea unei ocarine.

Directorul financiar al institutului lui Harry se simţise jignit când Carol îi ceruse bani pentru petrecere. Era obişnuit să contribuie din când în când cu câte cincizeci de lire sterline pentru vin şi sendvişuri. Înţelegea că Harry era un savant de top, dar i se păruse o faptă josnică să i se pretindă unui contabil dispreţuit să decidă cât de îmbelşugat să fie priveghiul şefului său. Oare ce-ar fi zis membrii consiliului de conducere? Institutul era finanţat de guvern şi de organizaţiile medicale filantropice, în scopul de a întârzia plecarea cetăţenilor din această lume, şi nu, din câte ştia el, de a-i trimite pe cei care plecau în chefuri somptuoase.

Directorul financiar s-a ciupit de buza de jos, a trasat meditativ cercuri cu cursorul pe tabelul cu cheltuielile pentru petrecerea lui Harry şi şi-a dat seama că a fost la fel de ranchiunos şi a avut acelaşi sentiment al datoriei cu câteva luni în urmă când fusese nevoit să scoată mai multe mii de lire pentru concediul de maternitate al unei cercetătoare cu experienţă, despre care ştia că n-are nici cea mai mică intenţie să se întoarcă la serviciu după naşterea copilului. Dacă Harry, care avea cel mai mare salariu din institut, ar fi rămas gravid în loc să facă o boală incurabilă? Directorul financiar a introdus codul şi s-a holbat la ecran îngrozit. Asta l-ar fi costat mult mai mult! A şters „plată concediu maternal“ şi a scris „plată mortalitate“. A aruncat o privire plină de vinovăţie peste umăr şi a pus deoparte, pentru bairamul de adio al lui Harry, o zecime din ce i-ar fi plătit dacă ar fi născut. Instantaneu s-a simţit impresionat de propria-i generozitate şi i-a trimis un e-mail lui Carol.

Lui Harry i s-a părut că institutul îi oferea o sumă meschină şi i-a zis lui Carol că o s-o tripleze din banii lui. Credea că funcţionarii guvernamentali săraci, aşa ca el, sunt obligaţi să organizeze ospăţuri princiare. „Ar trebui să trăiesc ca un călugăr doar pentru că nu sunt directorul unei companii petroliere?“ a întrebat el. Un coleg american a murmurat ceva despre lupta împotriva cancerului. A, a făcut Harry, dacă ai şti cu câtă şampanie neinclusă în raţie se îndopa prim-ministrul pe timpul războiului în vreme ce băieţii noştri curajoşi mureau! Churchill ştia, a zis Harry, că o viaţă irosită este cea în care n-ai făcut nici un exces, nici o faptă măreaţă.

Două tinere îmbrăcate cu rochii decoltate, o asistentă de presă la Wellcome Trust şi o prietenă care doar avea intenţia de a-şi găsi o slujbă, purtând tocuri înalte, dresuri

închise la culoare şi câteva bijuterii de aur s-au alăturat participanţilor la petrecere; le era teamă că se îmbrăcaseră prea elegant; le era teamă că aleseseră o petrecere nasoală, deşi fuseseră invitate şi la altele; s-au simţit uşurate când au auzit sunetele răguşite de trombon, bubuiturile tobei bas şi au văzut culorile aprinse, umerii dezveliţi, sacourile elegante, perlele pe piele, discuţiile sacadate; s-au simţit excluse, apoi intimidate; li s-a oferit şampanie rece; i-au zâmbit ospătarului, un puşti drăguţ; au băut; au simţit pişcături pe limbă; s-au simţit pline de succes în metropolă; au văzut Londra luminată de dedesubt; s-au dus la ferestrele uriaşe; au ameţit privind în jos de la o asemenea înălţime; au fost amândouă de părere că parcă ar fi zburat deasupra Londrei; au zărit luminile intermitente ale unei aeronave care ateriza pe aeroportul din oraş; au spus că e ciudat să-l privească de sus; au văzut insule de lumină în oceanul de lumini; au identificat zona financiară a oraşului, Canary Wharf, O2, Stratford, unde avuseseră loc jocurile olimpice; au plecat de lângă geam; li s-a oferit mâncare; s-au aplecat pentru a-şi vârî în gură pizza cât o îmbucătură, iar cerceii li s-au legănat şi au sclipit; au atras atenţia a doi bărbaţi.

Un geolog solitar de patruzeci şi ceva de ani, care credea că viaţa lui o luase pe o traiectorie greşită, a încercat să înjghebe o conversaţie cu tânăra fără slujbă; i s-a spus că „încerca să obţină o sponsorizare pentru un proiect-pilot multimedia pentru promovarea ştiinţei“; s-a gândit să-i spună că-şi pierde vremea; i s-a părut tânără şi drăguţă; a încercat s-o impresioneze mai degrabă cu bârfe despre Harry; i-a mărturisit că Harry nu şi-a invitat fiul la petrecere; a fost întrebat cine e Harry; i l-a arătat, iar el stătea lângă masa cu şampanie, îmbrăcat cu un costum albastru-aprins, o cămaşă mov şi o cravată roz, discutând cu mai mulţi oameni care formau un semicerc, cu mâinile în buzunare, legănându-se pe picioare în spate şi în faţă, râzând şi vorbind în acelaşi timp; asistenta de presă i-a spus cât de bine arată Harry; el i-a zis că a slăbit mult şi că n-o să mai apuce primăvara; din întâmplare le-a fascinat pe femei cu nonşalanţa cu care pronunţase cuvintele; şi-a făcut prietenul să se simtă neglijat.

Prietenul, un salahor chipeş de la New Scientist, care nu se îmbrăcase de seară, s-a dus în cealaltă parte a camerei sub un pretext oarecare; i s-a alăturat unei biologe americane care discuta cu un scriitor care prevestise sfârşitul lumii într-o carte de succes demult uitată; a întrebat-o pe biologă dacă venise tocmai din America pentru petrecere; a fost considerat obraznic şi superficial; i s-a spus că venise să cinstească o viaţă frumoasă; el a zis că, din câte auzise, Harry nu-şi invitase fiul; a auzit de la scriitor că nepotul lui Harry, Alex, era la petrecere şi stătea în dreapta unchiului său; a făcut un pas în spate pentru a le permite şi altora să li se alăture; a auzit pe cineva întrebând dacă era adevărat că Alex îi lua locul lui Harry la conducerea institutului; a confirmat; şi-a scos iPhone-ul; a zis că vrea să vadă dacă cuvântul „nepotism“ vine din

cuvântul în latină pentru nepot; a fost luat în zeflemea şi a râs pe înfundate cu ceilalţi.

Biologa a părăsit grupul şi a aruncat o privire prin încăpere, întrebându-se unde te-ai fi putut duce la etajul şaptezeci dacă voiai să fumezi. Gălăgia începuse s-o calce pe nervi şi se simţea dezamăgită de faptul că Harry alesese acea clădire pentru petrecerea lui. Ajunsese acolo făcând escală în Shanghai. Londra nu avea cum să concureze cu Shanghaiul în privinţa înălţimii clădirilor. L-a recunoscut pe Alex în mulţime, un tip înalt şi agitat, cu un nas ascuţit şi mare, palme late şi elocvente, care făcea praf un inocent cu ajutorul raţiunii mieroase.

O femeie a intrat în cameră, părând a avea intenţii obscure, de parcă petrecerea ar fi fost un coridor pe care era nevoită să-l traverseze în drumul ei spre altceva. Era puţin trecută de treizeci de ani, avea părul negru, lung până la umeri, care îi încadra faţa cu şuviţe ondulate. Era bronzată, avea ochii negri, sclipitori şi era puţin îmbujorată natural pe sub stratul de bronz. Purta o rochie albastru-indigo, dresuri grena, pantofi negri cu toc cui şi era prea plinuţă ca să fie la modă; părea să fie un model perfect pentru o fotografie „înainte" şi deasupra, şi sub nivelul taliei înguste, o bogăţie a curbelor, graţioasă când se mişca, dar care ar fi putut să pară greoaie într-o poză. Un ospătar s-a apropiat de ea cu o tavă cu şampanie.

Biologa l-a întrebat pe jurnalist dacă o cunoaşte.

— Pe cea care arată bine? Rebecca Shepherd. Studiază malaria.

Biologa a vrut să vorbească cu ea, dar a observat că nepotul lui Harry a văzut-o când intrase şi deja se ducea s-o întâmpine.

31

Bec a ridicat privirea. Un bărbat înalt, cu ochii căprui se apleca spre ea, sperând ca ea să-l recunoască, dar ea nu a reuşit până când el nu i-a spus că e Alex Comrie. Ea s-a uitat în jur.

— De ce poartă unchiul tău haine în culori aşa de ţipătoare? a întrebat ea.

— Crede că faţa lui a devenit interesantă după ce s-a îmbolnăvit. Că trăsăturile lui sunt suficient de aspre încât să-şi poată permite să poarte culori aprinse.

— Nu pare bolnav. Pare fericit.

— E burduşit cu medicamente şi foarte optimist. Încă nu s-a resemnat.

— Nimeni nu se resemnează, a spus Bec.

Ieri, şi-a amintit ea, Huru abia încăpuse în mormânt, iar Batini petrecuse multă vreme împingându-l cu prudenţă în groapă, cu o satisfacţie sumbră, aidoma unei mame care înghesuie sendvişuri în cutia cu mâncare pentru prânz a unui copil.

Alex a spus:

— Nu-i deloc resemnat. Îl preocupă foarte tare chestia la care lucrez acum şi vrea ca eu să schimb ultima propoziţie şi să zic că am găsit o soluţie pentru nemurire.

— Şi e adevărat? a întrebat Bec.

— E o teorie. E greu să găseşti valorile potrivite când calculele devin atât de complexe. Ca s-o pui în practică ţi-ar trebui câte un computer de dimensiunea Ţării Galilor pentru fiecare persoană în parte. „Mă ascultă", şi-a zis el în sinea lui. „O să-mi remarce stânjeneala din voce." Trecerea timpului nu-i afectase înfăţişarea de când o văzuse ultima oară, iar acum i se părea la fel de deschisă ca atunci. Simţea dorinţa de a-i ridica părul şi de a-şi lipi buzele de gâtul ei. „N-am cum să fac asta", s-a gândit el. Lăsându-se complet absorbit de Bec, şi-a dat seama că era copleşită de tristeţe. Voia s-o facă să zâmbească, dar s-a trezit că nu se poate abţine să nu bată câmpii despre problema lui cu Harry. Nu doar complexitatea ne împiedică să trăim mai multe secole, zicea el, cu limba fâşâindu-i la fiecare l. Ca să fim cu adevărat nemuritori trebuie să avem capacitatea de a uita că le-am văzut pe toate. Ca să fii tânăr, trebuie să nu te fi născut demult.

Bec a râs, iar Alex, care ei i s-a părut că îi ţine o predică, a râs şi el, fără să ştie prea bine de ce râdeau de fapt.

— Dar nu le-ai văzut pe toate, a spus ea.

— Uneori asta cred, a zis Alex. Iar pe urmă cunosc pe cineva care îmi aminteşte că nu-i aşa.

Bec şi-a aţintit privirea asupra lui, nedorindu-şi să accepte că el probabil se referă la ea, lucru care ar fi obligat-o să-şi amintească detaliile ciudatei lui incursiuni în Cambridge, şi să cântărească imensa perioadă de timp, întreaga viaţă de adult a ei, care se scursese de atunci. „Prea târziu", şi-a zis ea în sinea ei, „deja asta fac".

— Cu siguranţă că unchiul tău nu-şi închipuie că o să-l ajuţi să fie nemuritor, a spus ea. Vrea ca tu să legi descoperirile lui de ale tale, aşa încât atunci când o să moară să ştie că a lăsat ceva în urma lui.

— Deja a lăsat ceva. E nemuritor. Are un fiu. Are patru nepoţi şi încă unul pe drum. Face parte dintr-o familie care descinde din primul eucariot de acum un miliard de ani.

— În acea familie cu toţii suntem veri, a spus Bec. Noi, eucarioţii, suntem oameni de rând.

— Unii dintre noi întrerupem descendenţa, a zis Alex. Doar dacă ne combinăm cu alt eucariot şi lăsăm pe cineva în locul nostru putem să fim nemuritori. Nu poţi să uiţi, aşa că îţi creezi un înlocuitor, iar cel mai bătrân moare, pe urmă mai zbori încă un miliard de ani.

Bec a ascultat cu mare atenţie. Rostea aceste lucruri evidente cu o asemenea înverşunare, încât nu mai păreau atât de evidente. Nu prea-şi mai putea aminti cum fusese el la petrecerea lui Ritchie; avea impresia că fusese înflăcărat, timid şi arogant. Nu semăna cu acel Alex care stătea acum în faţa ei. Încă mai era înflăcărat, dar celelalte însuşiri dispăruseră. Avea o voinţă puternică. Asta îi dădea putere. Şi-a dat seama că tăcerea ei îl îngrijora. O privea iscoditor, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea s-o tulească de lângă el în orice moment. Avea mâini frumoase, s-a gândit ea, şi nu purta nici un inel. Bec nu mai fusese cu nici un bărbat de când se despărţise de Val. Ar fi fost bine ca el s-o ţină în braţe, s-o mângâie; de ce nu? Era liberă.

L-a rugat pe Alex să-i arate cine era fiul lui Harry, iar Alex i-a spus că cei doi nu se înţelegeau bine. Matthew era religios, a zis el, şi între ei exista o ruptură; fiul lui Harry nu venise.

— Dar cum stă treaba cu înlocuitorul tău? a întrebat Bec. Reproducerea ta?

— N-am nici unul, a zis Alex. Am încercat. Medicii n-au găsit nimic în neregulă la mine sau la fosta mea iubită. Încă n-avem copii.

— A fost cam nepoliticos din partea mea, nu? Să te întreb.

— Poţi să mă întrebi ce vrei, a zis Alex. O să-ţi răspund.

— Mă mai interesează ceva. Femeia asta despre care zici că e fosta ta iubită. Te-ai despărţit sau nu de ea?

— Ne-am separat, dar încă mai locuim împreună.

— Şi dormiţi împreună.

— Deocamdată.

— Genul ăsta de relaţie nu ţine niciodată, a spus Bec puţin iritată. A înşfăcat două pahare cu şampanie de pe o tavă care trecea pe lângă ei şi i-a dat unul lui Alex. Ori rămâi cu cineva, ori îl părăseşti. Nici o femeie n-o să se culce cu tine până când nu te desparţi de ea.

— Cât de dornice sunt femeile să spună ce n-ar face nici o femeie!

Bec a roşit, şi-a întors capul ca să se uite spre locul unde invitaţii începuseră să danseze şi i-a spus lui Alex:

— Vrei să dansezi cu mine?

— Nu ştiu să dansez.

— Cum se poate ca un toboşar să nu ştie să danseze?

Alex s-a făcut stacojiu la faţă.

— Ţi-ai amintit, a zis el.

— Nu se întâmplă în fiecare zi ca un băiat să-şi aducă tobele sub fereastra unei fete, în toiul nopţii.

— Nici măcar ţie nu ţi se întâmplă?

Bec a râs.

— Ai renunţat prea repede. Nu uita, aveam doar optsprezece ani. Am crezut că o să te găsesc a doua zi tremurând în pragul uşii. Hai să dansăm.

Bec a simţit cum cineva o înşfacă de braţ, apoi a început să vadă ca prin nişte nori de la tropice.

— Doamnă doctor Shepherd! a exclamat Harry. Am citit ultimul articol pe care l-aţi scris! A fost nemaipomenit, foarte inteligent. Ce bine-ar fi să stropească cu DDT! Ce credeţi despre lucrarea lui Dietrich şi a lui Knapheim despre DDT?

— N-am citit-o, a spus Bec.

— Nu se poate! a zbierat Harry, cu un rânjet de pirat pe chip.

— N-am auzit de ea.

— Aiurea, hai să vorbim mai târziu despre asta. Neapărat să veniţi la mine acasă pentru petrecerea de după. Vezi? a făcut el spre Alex, îndreptându-şi degetul mare spre Bec. Asta vreau să spun. Se infectează cu o porcărie de parazit ca să rezolve problema. Asta înseamnă curaj. Şi-a răsucit iarăşi capul spre Bec. Ţi-a spus despre ultima lui descoperire? E genială şi nu vrea să spună nimănui! Un coşmar de rahat! Uită-te la asta! Şi-a întins braţele. Uită-te la asta! A făcut un gest spre oraşul de dedesubt. Ar fi putut să construiască clădirea asta înaltă acum cincizeci de ani? Progres! Acţiune! Dacă ar fi fost după Alex, încă am fi trăit în peşteri şi am fi dat ortul popii la douăzeci şi cinci de ani.

— Ieri am fost la o înmormântare, a spus Bec. Era un copil care trăia într-o casă din chirpici şi a murit la trei ani.

Alex şi-a dat seama că Bec era tristă, iar tristeţea era rivala lui în competiţia pentru atenţia ei, aşa încât a întrebat ce se întâmplase, iar Bec i-a spus să nu-şi facă grji; nu voia să vorbească despre asta.

— Uite, a zis Alex. A arătat prin fereastră spre cealaltă parte a Londrei, unde o procesiune a farurilor de maşini licărea de-a lungul unei autostrade în miniatură. Mii de particule albe, identice de lumină se târau spre vest, spre centrul oraşului, iar la fel de multe particule roşii, identice de lumină se mişcau spre est, îndepărtându-se de el. Hai să presupunem că ăsta-i sângele tău, i-a zis el lui Harry. Ca oameni de ştiinţă, putem spune că asta seamănă cel mai bine cu circulaţia sângelui. Dacă vedem că maşinile se opresc, ce-am putea face de aici, de sus? Cum le-am putea face să se urnească din nou?

— Mă bucur că nu eşti medicul meu.

— Aici, unde stăm noi, aici stă medicul. Nu poate să ajungă acolo jos şi nu poate să înţeleagă cum stau lucrurile în ansamblu. Vede cum îmbătrâneşte oraşul. Clădirile înalte se dărâmă. Maşinile de pe străzi se împuţinează. Alte blocuri se înalţă unde n-ar trebui. Medicina a evoluat, dar chiar şi acum, chiar şi în momentul de faţă, singura metodă de a împiedica oraşul să se dărâme e să aruncăm bombe într-o parte a lui pentru a încerca să salvăm ce rămâne. Şi chiar şi când izbutim să ne trimitem agenţii în oraş, pentru a interveni fără să distrugă nimic, tot putem face mai mult rău decât bine, căci în momentul de faţă nu cunoaştem toate drumurile pe care o pot lua cetăţenii şi cum se leagă între ele la un moment dat. Hai să zicem că descoperim că toţi cei care poartă pălărie roşie au înnebunit şi sabotează rezervorul de apă al oraşului. Atunci găsim o metodă să pătrundem până acolo şi să-i adormim pe toţi cetăţenii cu pălărie roşie, iar rezervorul de apă rămâne intact. Dar pe urmă descoperim că aceşti sabotori cu pălărie roşie, deşi distrugeau ţevile, distribuiau şi pâinea în oraş. Aşa că, deşi am salvat apa din oraş şi nu e otrăvită, acum trebuie să găsim o metodă să nu murim de foame.

— Vezi cum se poartă cu mine, deşi sunt bolnav? a întrebat-o Harry pe Bec.

— Încă mai ai luni bune de trăit, a zis Alex.

— Alex, a spus Harry, ducându-şi mâna la inimă. Fă-i pe plac unui om muribund. Scrie concluzia. Ajută-mă. Fă-ţi şi ţie un bine. Dă lumii speranţă. Rebecca, convinge-l.

Discuţia despre studiul de cercetare o făcuse pe Bec să-şi dorească să plece de la petrecere şi să se ducă direct la laborator. A dat pe gât restul paharului.

— De ce ar fi atât de groaznic? l-a întrebat ea pe Alex.

— Dacă o să fiu de acord, o să mă pună să fac şi altceva, a zis Alex.

— Ce ticălos mă crezi. Ai încredere în unchiul tău. S-a apucat să numere pe degete. Şi, are, potenţialul, să, amâne, sau, să, oprească, îmbătrânirea, oamenilor. Zece cuvinţele. Hai să batem palma. A întins mâna, iar Alex i-a strâns-o.

32

După ce au fost daţi afară, Harry şi Alex i-au condus pe cei care nu voiau să se ducă acasă până în faţa clădirii înalte. S-au suit în taxiuri negre şi au luat-o spre nord, traversând râul spre casa lui Harry.

În anii ’60, când Harry şi fratele lui, Lewis, tatăl lui Alex, erau la facultate, au moştenit bani de la bunica lor. Fiecare s-a ales cu câte cinci mii de lire, o sumă care oamenilor bogaţi li s-ar fi părut neînsemnată, iar celor săraci imensă, însă numai bună pentru cei din clasa de mijloc. Fraţii crescuseră în Derby, unde tatăl lor proiectase motoare cu reacţie pentru Rolls Royce. Nici unuia din ei nu-i plăcuse acolo, aşa încât plecaseră cât putuseră de repede. Derby-ul lui Lewis era un spaţiu urban plin de clădiri mânjite de fum, o învălmăşeală înghesuită a modernităţii. S-a mutat în Scoţia şi a devenit medic de familie în Brechin. Pentru Harry, Derby întotdeauna fusese prea rustic, cu muşchiul care creştea în crăpăturile din asfalt şi tufişurile înălţându-se în rigole. Pentru el era provincie, practic un sat, aşa încât abia a aşteptat să ajungă la Londra. Şi-a încasat moştenirea şi a cumpărat pe ipotecă o casă dărăpănată, cu etaje înguste, din Islington, într-una dintre piaţetele dintre Upper Street şi Liverpool Road, cu patru etaje, mansardă şi o curte lungă şi îngustă.

El şi Jenny au curăţat cărămizile înnegrite, au schimbat lemnăria ferestrelor, veche de două sute de ani, au raşchetat şi au lustruit duşumeaua din lemn, au smuls tapetul pus pe pereţi în anii ’30, au tencuit din nou pereţii şi i-au zugrăvit în alb, au reparat acoperişul şi au redecorat grădina în stil japonez, cu bambus, pietriş şi un iaz minuscul. Harry sperase ca această casă să devină locul de întâlnire preferat al intelectualilor, revoluţionarilor şi artiştilor, unde să se adune toţi boemii şi toate curvele elocvente din nordul Londrei. Îşi imaginase cum casa din Citron Square avea să fie pomenită în biografiile din viitor, „locul unde cei doi Comrie dădeau vestitele lor petreceri“. Îşi proiectase în minte expresia „gaşca din Citron Square“. Îşi crease şi o imagine – atractiv, zvelt, serviabil, îmbrăcat şic în haine vechi, spiritual şi nonşalant, cunoscător în arte şi ştiinţă. „Uită-te la ăştia doi“, îşi închipuia el că ar spune invidioşii frustraţi, „încearcă să imite stilul Citron Square“.

Dar nimeni n-a trecut pe la ei. Cei doi Comrie n-au izbutit să furnizeze combustibilul care să alimenteze interesele intelectualilor ambiţioşi – alcool şi droguri pe gratis, tineri uşor de sedus, accesul la bogătaşi şi la vedete. Harry a refuzat să

înţeleagă lucrul ăsta şi a dat vina pe soţia lui, acuzând-o că-i distruge academia iluminării fericite cu timiditatea şi tristeţea ei. Îl frustra că nu putea s-o renoveze pe Jenny, aşa cum făcuse cu casa, să-i aleagă hainele şi să-i dea energie, şi a acuzat-o că, prin neglijenţă, îl lăsase pe Matthew să fie recrutat de cultul lui Isus.

Munca nu fusese un refugiu suficient pentru Harry, aşa că se ducea în weekenduri lungi la familia fratelui său din Scoţia. Chiar şi aşa, s-a simţit ofensat când Jenny i-a spus că vrea să divorţeze aproape imediat după ce Matthew s-a mutat din casa lor. Ea s-a întors în Noua Zeelandă şi a deschis o galerie care vinde animale sculptate din cochilii de scoici lipite pe lemn. După ce ea a plecat, Harry şi-a dat seama că îi e dor de ea sau că îi lipseşte oarecum. Aşa că a rămas singur cu casa şi cu o imensă nemulţumire. De-a lungul anilor şi-a dat seama că nemulţumirea îl ambiţiona, aşa încât a început s-o cultive. Cu câţiva ani înainte de a afla diagnosticul, primise decoraţia *OBE*[14.

Harry i-a arătat casa lui Bec, pe când Alex a preparat băuturile pentru ceilalţi. A dus-o în pivniţa cu vinuri şi şi-a fluturat mâna spre rafturile cu discuri de sticlă fumurie, care zăceau în spaţiul răcoros şi întunecat din subsol.

— Mi-a luat ani întregi să le obţin, a spus el. M-am dus în Bordeaux în fiecare toamnă, am învăţat numele tuturor podgoriilor, m-am abonat la reviste de vinuri şi m-am dus la degustări. Anul trecut pe vremea asta aveam o mie de sticle. Acum, chiar dacă beau două sticle de vin pe zi, tot n-o să le termin până mor. Iar zilele astea abia reuşesc să beau jumătate de sticlă fără să mi se facă greaţă. Aş putea să dau petreceri sau să invit lumea la cină, ca acum, dar am atât de multe lucruri de făcut înainte să mor şi obosesc repede. A dezmierdat fundul sticlelor. Fiul meu nu bea alcool.

— Ai putea să le faci cadou, a spus Bec.

— Le vrei? a întrebat Harry.

Bec s-a înroşit.

— Nu mă refeream la mine, a spus ea.

— Le-ai putea bea împreună cu Alex.

— Nu suntem împreună. El are o parteneră.

— O s-o părăsească. Îl placi.

— Îşi petrece o grămadă de timp dând tot felul de explicaţii.

Harry a scos o sticlă din raft şi i-a citit eticheta. I-a arătat-o lui Bec, cu ochii măriţi, muşcându-şi buza de jos, de parcă ar fi făcut o scamatorie, şi a zis:

— Ăsta e anul în care te-ai născut? Bec a încuviinţat din cap. Cred că ar trebui să bem puţin din ăsta. Tu eşti de părere că profesioniştii ca noi, care caută să descifreze natura, ar trebui să dea explicaţii doar în timpul programului de la serviciu. Ştii, Alex poate să şi asculte. Când era mic, îmi punea întrebări, iar eu îi dădeam un răspuns pe

care îl asculta şi care îi rămânea în minte.

— Ce fel de întrebări?

— Din ce sunt făcute pietrele? Păsările pot să zboare cu capul în jos? Ce e mai bine: să fii fericit sau bun?

— Mă întreb cum i-ai răspuns la ultima dintre ele.

— Principala chestie nu e să fii fericit, ci norocos. Suntem apropiaţi, Alex şi cu mine. Sunt mai apropiat de el decât de Matthew. Nu contează că-i sânge din sângele meu. Contează că ne placem unul pe altul, nu crezi? Alex nu înţelege că pentru un copil e bine să aibă mai mulţi taţi. Crede că trebuie să te supui evoluţiei când vine vorba de procreare. Spune că n-o să mai facă niciodată fertilizare in vitro. Eu personal cred că Darwin ar fi fost de acord cu FIV. Unde-am ajunge dacă ne-am apuca să declarăm că oamenii ar trebui să facă copii pe cale naturală? Specia umană a băgat în mă-sa evoluţia când a inventat grătarul.

Au urcat în camera de zi. Vreo doisprezece oameni erau acolo, la lumina lumânărilor. Lumina lumânărilor avea talentul de a sili oamenii să se aşeze pe jos şi să vorbească în şoaptă. Se simţea miros de ceară fierbinte şi de vin vărsat, iar un pasaj de trompetă în surdină răsuna dintr-o boxă pusă într-un colţ. O flacără s-a retras şi a pâlpâit în curentul de aer provocat de mâinile lui Alex. Bec s-a dus la el şi l-a atins pe umăr. El a tăcut şi n-a mai gesticulat, apoi şi-a ridicat privirea pătimaşă spre ea.

— Trebuie să plec, a spus ea.

Lui i-a căzut faţa. S-a ridicat în picioare şi a rugat-o să mai stea.

— Sunt obosită, a spus ea. Nu prea te odihneşti când dormi în avion.

A zăbovit ca să-şi ia rămas-bun de la Harry. În scurtul răstimp de când veniseră din pivniţă, el se lansase într-o tiradă despre o discuţie în contradictoriu pe care o avusese cu un biolog rus despre evoluţia organelor din corp.

— Aşa că am zis: „Ce, tu crezi că ficatul provine dintr-un parazit?“ iar el a spus: „Da, da“. Harry s-a tras de o barbă imaginară şi a rostit cu un accent rusesc exagerat: „Dar rinichii?“ „La fel.“ „Dar creierul sau ochiul?“ „Şi altele.“ „Plămânii?“ „Şi ei au evoluat în paralel, iar mai târziu s-au integrat în corp.“ „Dar inima?“ Harry a tras un pumn în aer şi brusc i-a insuflat pasiune rusului. „A, inima a invadat toootul!“

Audienţa lui Harry a râs, Bec l-a sărutat de rămas-bun, iar Harry a strâns-o uşurel de mână. Alex a condus-o până la uşă şi i-a zis că vine cu ea, iar ea a spus că el ar trebui să rămână cu Harry; o să ia ultimul metrou.

— În seara asta vreau să stau cu tine, a zis Alex.

— Nu se poate, atâta timp cât tu te culci cu altcineva.

— O părăsesc.

— N-o face pentru mine.

— O sun chiar acum. Nu mă mai întorc la ea. Alex şi-a scos telefonul. Bec şi-a pus mâna pe cea a lui Alex şi a împins telefonul în jos.

— Nu, a spus ea.

Alex a întrebat-o dacă vrea să se vadă cu el a doua zi, iar Bec i-a spus că pleacă cu avionul în Spania, ca să-şi petreacă acolo Crăciunul, şi că pe urmă se întoarce în Africa. Alex a izbutit să afle de la ea că ia trenul din Paddington spre aeroport la ora zece şi i-a zis că ar vrea s-o vadă înainte de asta. Bec a spus că nu i se pare o idee bună.

— Scrie-mi, a spus ea.

Îşi pusese deja paltonul. A deschis uşa şi a rămas în prag, cu mâinile în buzunare, uitându-se la Alex. El tocmai era pe punctul să se ducă la ea, când una dintre femeile de la petrecere şi-a făcut apariţia şi l-a strigat, spunându-i că-l cheamă unchiul său. În timp ce atenţia lui era îndreptată asupra ei, Bec a spus „la revedere“ şi a luat-o spre Angel.

Alex l-a găsit pe Harry tuşind şi clătinând din cap într-un fotoliu din camera de zi. Mai mulţi oameni se adunaseră în jurul lui şi doreau să-l ajute, fără a şti ce să facă: păreau să stea la coadă pentru a-l atinge. El avea într-o mână un pahar cu apă, iar în cealaltă o batistă din bumbac alb mototolită şi pătată. Luminile erau aprinse, iar camera duhnea a fum de ţigară. Un chiştoc de trabuc se vedea pe marginea unei scrumiere.

— Stăteam de vorbă, a zis Harry. Avea vocea hârşâită şi firavă. Acum, că eşti directorul institutului, noi credem că ar trebui să-mi dai nişte celule din alea, aşa, doar ca să vedem ce se întâmplă.

— Hai să vorbim altă dată despre asta. Ar trebui să te duci la culcare.

— La naiba, de ce eşti atât de refractar? a întrebat Harry. Ştii care-i problema ta? Ţii prea mult la moarte. Crezi că ne-a pus pe fugă.

A început să tuşească.

— Păi, aşa şi e, a spus Alex.

— Să nu te aud că vorbeşti aşa! Când chiar asta se întâmplă! Am făcut tot felul de descoperiri însemnate! O să găsim soluţia, iar tu nu faci decât să spui tuturor că nu există. Pe Harry l-a apucat tusea. Şi-a ridicat tonul vocii, de parcă ar fi încercat să vorbească mai tare decât o altă persoană care tuşea, dar încercarea l-a făcut să tuşească şi mai mult. Eşti atât de încrezut, atât de încântat de tine însuţi, atât de bucuros când descoperi hibele din munca altuia, a şuierat scuipând flegmă, dar tu eşti cel care are probleme. Tu eşti cel care crede că n-o-să-ajungem-niciodată pe Lună, că n-o să aflăm niciodată cum a apărut universul, n-o să vindecăm niciodată cancerul. Ci doar că ne pierdem vremea pe la periferie. S-a aplecat şi şi-a îngropat faţa în batistă. Alex a îngenuncheat lângă el şi i-a spus să tacă. Harry s-a sprijinit de spătar, s-a şters la gură, a zvâcnit încă o dată din cauza unui acces de tuse convulsivă, scoţând un sunet de parcă

s-ar fi sufocat cu o sabie, apoi a urlat la Alex: Eşti un laş! Ţi-e teamă de moarte! Un laş nenorocit!

33

Alex l-a sunat pe medicul lui Harry, care i-a spus să nu-şi facă griji. Alex era în camera de zi, unde, sub lumina strălucitoare, lumânările semănau cu nişte oaspeţi care nu ştiu când a venit timpul să plece. Cele mai sclipitoare minţi în domeniul biologiei celulare se îmbătaseră cu vinul lui Harry în acea seară. Nimeni nu ştia mai nimic despre medicină, şi totuşi Alex avea intenţia să plece şi să-i lase pe ei să aibă grijă de unchiul său. Răsplata pe care şi-o luase, oferindu-i lui Harry nemurirea, consta în faptul că, pentru o scurtă perioadă de timp, îşi putea permite să nu-i mai pese. A coborât la parter, şi-a luat paltonul agăţat de un cârlig şi a ieşit din casă. Preţ de câteva clipe, mergând pe străzile mărginite de case lipite una de cealaltă în căutarea unui taxi, el a savurat bucuria vinovată de a pleca de lângă bătrâna lui rudă bolnavă şi s-a gândit la ce-i spusese Bec. „Nu se poate atâta timp cât te culci cu altcineva." I s-a părut că-i spusese ce are de făcut.

Acasă, în Mile End, unde locuia de atâta amar de vreme, a privit îndelung la diverse obiecte, gândindu-se pentru prima oară că e pe punctul să le abandoneze. În bucătărie a auzit huruitul vechii lumini pâlpâitoare de neon, părându-i-se o melodie de pe vremuri, nu un zgomot pe care îl auzise de dimineaţă. S-a holbat la ceaşca murdară, aidoma unei stafii, pe care Maria o lăsase pe masă, familiară şi totuşi, deşi substanţa din care era făcută nu i se modificase deloc, schimbată. Era cana neagră pe care o adusese cu el din Scoţia, când venise la Londra la facultate. Ieri nu fusese decât un obiect pe care îl lua înâmplător din dulap când voia să-şi toarne în ceva cafeaua. Acum era un obiect pe care, dacă nu-l lua de acolo, avea să-l piardă pentru totdeauna. „Ia-o, e a ta", i-ar spune Maria.

Voise s-o părăsească imediat pe Maria. Unde îi dispăruse acea dorinţă? Fără doar şi poate, şi-a zis în sinea lui, în celelalte lucruri pe care le aveau. Când iubeşti pe cineva, să ai înseamnă să fii, iar când iubeai orice altceva, atunci însemna doar că ai. La un moment dat o dorise pe Maria, iar acum o dorea pe Bec. Voia s-o posede şi nu voia ca vreo altă dorinţă pentru altceva să-i distragă atenţia de la asta.

În camera de zi, şalul Mariei era pe canapeaua unde şezuse să se uite la televizor. Pernele încă mai purtau amprenta trupului ei. O sticlă din care băuse vin şi un pahar erau pe masă. Trecând dintr-o cameră în alta, Alex a amânat clipa când avea să se ducă la culcare şi să se întindă în pat, lângă ea. A urcat alene la etaj, având impresia că

săvârşeşte o crimă.

N-a aprins lumina, iar Maria i s-a părut că doarme, pe când se dezbrăca. Când s-a vârât cu prudenţă în pat, lângă ea, îndeajuns de aproape încât să-i simtă căldura spatelui şi să-i miroase părul, ea s-a mişcat puţin şi, fără să-şi întoarcă privirea spre el, a spus:

— Cum a fost?

— A fost o petrecere grandioasă. Discursuri frumoase. Ne-am luat rămas-bun de la el cum se cuvine.

— Ai cunoscut vreo fată mai ca lumea?

— Sora lui Richard Shepherd era acolo.

— Nu e cu nimeni?

— Nu.

— Ai sărutat-o?

— Nu.

N-avea de gând să-i zică nimic până a doua zi dimineaţă decât dacă l-ar fi strâns cu uşa, aşa că a aşteptat în beznă, cu inima bubuindu-i în piept, următoarea ei întrebare. Dar ea nu i-a mai pus alte întrebări. Peste puţin timp a auzit respiraţia Mariei cum se înăspreşte, de parcă ar fi crezut că pericolele zilei fuseseră dezvăluite, prinse şi ţinute în captivitate de somnul în comun al ei şi al lui Alex.

Alex s-a trezit devreme. Afară încă nu se luminase. S-a dat jos din pat, s-a îmbrăcat, s-a dus la parter şi şi-a scos bicicleta din curte. Burniţa, abia umezind strada şi făcând maşinile să pară unse cu o pojghiţă uleioasă. Condiţiile înţelegerii i se cristalizaseră în minte în timpul nopţii şi îi fuseseră aduse la cunoştinţă, pe când o aştepta pe Maria să vină la el, la fel de clar şi de despotic ca regulile unui duel. Nu putea s-o aibă pe Bec dacă n-o părăsea pe Maria, aşa că avea să se despartă de Maria. Trebuia să-i zică personal că o părăseşte. Era nevoit să-i spună acum, căci nu putea să mai aştepte. Dar nu trebuia s-o trezească din somn. Era nevoie să se trezească singură. Iar după ce avea să-i spună – asta i se părea cel mai greu, dar era convins că e un lucru bun –, trebuia s-o lase pe ea să aibă ultimul cuvânt.

Şedea în bucătărie, lovindu-şi uşurel picioarele unul de celălalt şi urmărind cu privirea ceasul mare de pe perete. S-a ridicat în picioare şi s-a dus mai aproape de el, uitându-se la minutarul care se târa între cifre. S-a spălat pe dinţi şi a pus periuţa la loc în cana din metal, unde o ţinea de obicei, alături de cea a Mariei. S-a zgâit la cele două periuţe de dinţi, care stăteau acolo, oblic una faţă de cealaltă, una roşie, alta albastră, apoi a luat-o pe a lui şi şi-a pus-o în buzunar, lăsând-o singură pe cea roşie.

La nouă fără un sfert a auzit cum Maria coboară treptele şi apoi foşnetul halatului de pe hol. Când a intrat în bucătărie, i-a aruncat o privire şi s-a dus la blatul de lucru.

Şi-a pus o pereche de mănuşi chirurgicale, pentru a-şi proteja mâinile, a luat o rodie şi, cu un cuţit cu lama zimţată, a crestat coaja fructului. L-a desfăcut şi s-a apucat să culeagă seminţele din el, pe care le-a pus într-un castron.

Alex s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să-ţi spun ceva, a zis el.

— Spune, a spus Maria.

— Stai cu spatele la mine.

— Pot să te aud.

— Nu mai vreau să locuiesc aici.

— Din cauza ei?

— Vreau să plec pentru că o plac.

— O placi? Adică te simţi atras de ea? O doreşti?

— Am discutat despre momentul ăsta.

— Deci acum te duci la ea?

— Pleacă în dimineaţa asta. Nu se aşteaptă să mă vadă. Nu cred că o mai prind. Ia trenul spre Heathrow la ora zece.

A aşteptat ca Maria să spună ceva, să aibă ultimul cuvânt, iar, pe când începea să se întrebe cum de îndrăznise să-i provoace o asemenea suferinţă, a simţit şi ură faţă de ea, pentru că nu-i zisese nimic. Se făcuse nouă fără zece, iar el era nerăbdător să o ia din loc. Îşi putea da seama din felul cum Maria avea grijă să rămână cu spatele la el şi din mişcările ei smucite că era pe punctul de a izbucni în plâns. Singurele sunete din bucătărie erau ticăitul ceasului şi cel scos de Maria, care extrăgea seminţele din rodie. Sfâşiatul molatic al miezului, pe când degetele ei separau seminţele din ciorchine, i se părea lui Alex că e scos de inima ei ruptă în bucăţi.

— Atunci mai bine ai pleca, a spus Maria.

— Îmi pare rău.

— Nu spune asta. Până în momentul ăsta ai fost de treabă. Nu mă minţi tocmai acum. Nu mai spune nimic. Pleacă. Eu sunt cea care pierde, iar tu nu mai poţi să faci nimic.

Alex s-a dus la ea şi a luat-o în braţe. Ea s-a întors şi s-a cuibărit în el, dar nu l-a îmbrăţişat. El i-a simţit lacrimile pe gât şi trupul cum îi tremură.

— Ho, ho, ho, a răsunat vocea ei estompată.

El a simţit o senzaţie neplăcută sub coaste, de parcă o pisică l-ar fi zgâriat cu laba şi i-ar fi mirosit inima, rostogolindu-i-o între labe. Cel mai frumos ar fi să plâng, şi-a zis în sinea lui, dar nu avea lacrimi. S-a dezlipit din îmbrăţişare şi a ieşit din casă.

34

Era ora nouă. Alex şi-a prins cracul drept al pantalonilor cu o clamă metalică, a descuiat cablul de care era prinsă bicicleta şi a luat-o spre Mile End, cu vântul bătându-i zdravăn în faţă dinspre vest, sub un cer care prevestea ploaie şi duduia de vârtejuri de apă.

A mărit viteza între cireşi şi căsuţele înghesuite şi lipite una de cealaltă de pe Lichfield Road, s-a ridicat în şa şi a pedalat mai repede, a ţâşnit din spatele unei furgonete albe, care dădea cu spatele, şi a obligat-o să frâneze, a traversat în viteză trecerea de pietoni din Grove Road, printre şirurile de maşini blocate în trafic şi a intrat pe poarta parcului Mile End, a trecut vâjâind pe lângă două şcolăriţe, cu capetele înfăşurate în eşarfe albe, atât de aproape, încât acestea au icnit, a ajuns la poteca de remorcare de lângă canal, a trecut pe sub podul de cale ferată, pe când trenul spre Ipswich îl traversa, a sunat din clopoţel, a obligat-o pe o femeie care împingea un cărucior de bebeluş să se dea la o parte, s-a ghemuit sub Roman Road, a trecut pe lângă lişiţele care se băteau în apă, peste dâmbul pe unde o lua poteca de remorcare la intersecţia cu Hertford Canal, a coborât în partea cealaltă în mare viteză, izbindu-se de o hârtoapă când a aterizat, a despărţit un om îmbrăcat în trening de pit bull-ul lui, sub podul de beton din Old Ford Road şi inscripiţia CUM E GRAFFITI-UL MEU? SUNĂ LA 0800-NIMĂNUI-NU-I-PASĂ, a urcat panta pe lângă ghereta paznicului şi a luat curba când canalul a cotit-o spre vest, a mers pe lângă castanii din Victoria Park şi pe lângă şirul de bărcuţe care zăceau în propriul lor fum. S-a aplecat pentru a se feri de o creangă pe care o cărau doi muncitori de la debarcader, ca s-o folosească pe post de combustibil, a condus ca nebunul bicicleta prin spaţiul îngust şi întunecat de sub Approach Road, a ţâşnit de sub traversele mânjite cu găinaţ de porumbei ale podului din Mare Street, cu treizeci de kilometri la oră, a obligat alt ciclist să ia o curbă strânsă spre fâşia îngustă de acostament şi a zbughit-o sub calea ferată din Lea Valley.

În curba lungă şi lină spre Broadway Market, şi-a aplecat capul şi a trecut cu viteză pe lângă suporturile rezervoarelor goale de gaze de pe malul opus. S-a ghemuit sub podul Goldsmiths, a ţâşnit spre ecluză, a urcat panta, a ocolit stâlpul din lemn al porţii ecluzei, cu huruitul stăvilarului în urechi, şi apoi a luat-o în linie dreaptă. Dalele dezlipite ale pavajului de pe potecă se zgâlţâiau sub roţile lui, pe când el s-a izbit de dungile albe în relief şi de cuvântul ÎNCETINEŞTE marcat cu vopsea. Sunetul

clopoţelului a umplut întunericul dintre arcada din cărămidă a podului Queensbridge Road şi apa verzulie. A trecut pe lângă semnul cu Ron's Eel and Shell Fish şi a intrat sub grinda cenuşie din oţel a podului de pe East London Line. Zgârâie-norii din oraş se înălţau la sud. A mărit viteza pentru a depăşi un alt ciclist pe lângă barierele care îngustau panta ecluzei, a făcut slalom printre ele, a prins viteză şi a sărit de pe rampă pe stradă, fără să schimbe viteza. A ieşit în faţa unui Range Rover, a trecut repede prin intersecţia aglomerată din Danbury Street, a parcurs în viteză sensul giratoriu, a accelerat pe lângă grădinile din Goswell Road şi a ţâşnit pe banda rezervată autobuzelor. Bătrânul ceas din pilastru arăta ora nouă şi douăzeci.

Semaforul era verde la Angel, iar Alex a traversat în viteză, ajungând în Pentoville Road, gonind şi făcând slalom printre autobuze, trecând de pe o bandă pe alta, izbind maşinile cu ghidonul. A urcat pe creasta dealului, a văzut în faţa ochilor panta lungă spre King's Cross, a tăiat-o spre banda rezervată autobuzului, şi-a aplecat capul, pedalând ca să dea o mână de ajutor gravitaţiei, şi a prins o viteză din ce în ce mai mare până când a simţit că-l izbeşte vârtos în faţă curentul de aer. Puţin înainte de staţia Thameslink s-a trezit înconjurat de autobuze şi grilaje de protecţie. A sărit de pe bicicletă, a trecut-o peste calea ferată, a azvârlit-o în partea cealaltă cu putere, s-a căţărat după bicicletă, s-a urcat iarăşi în şa şi a prins viteză pe asfalt, parţial pedalând, parţial înaintând din inerţie, cu un picior pe pedale, iar celălalt ţopăind pe pământ.

Nouă şi jumătate, atât arăta ceasul din gara King's Cross, iar ceasul din turnul imens al St Pancras era de acord cu el. Alex a zbughit-o pe lângă British Library. A început să plouă. Sirenele urlau în jurul lui. S-a năpustit în tunelul de la Warren Street Tube, a ieşit în cealaltă parte a lui şi, cu un şuierat, a pătruns prin membrana care separa Londra de est de cea de vest. A trecut pe lângă primele semiluni albe ale miliardarilor. Nouă treizeci şi şase, arăta ceasul de pe Landmark Hotel. A tăiat-o pe lângă Western Eye Hospital, a trecut pe roşu, a cotit-o pe Harrow Road, a ţâşnit printre un şir de taxiuri şi boltele de beton din Westway, a luat-o pe podul de peste şine şi a intrat din nou în coloana de taxiuri negre, care se scurgea spre gara Paddington. A tăiat faţa unui cuplu de vârstă mijlocie, care se îndrepta spre coada din staţia de taxiuri, ei au oprit brusc căruciorul de bagaje, iar o valiză a alunecat şi s-a năpustit rostogolindu-se aidoma unui bolovan spre roata din spate a lui Alex, iar el a evitat-o şi a ţâşnit spre gară printre coloanele albe şi cenuşii, pe lângă statuia lui Brunel, spre vuietul trenului expres care o pornea către vestul ţării şi spre mirosul motorinei de sub arcadele acoperişului înalt. Cauciucurile alunecau pe dalele bej, netede, pasagerii se fereau din calea lui, cafelele se vărsau, ţipetele răsunau printre grinzi, iar Alex a trecut vâjâind pe lângă McDonald's, WH Smith, Ladbrokes, The West Cornwall Pasty Co. şi Costa Coffee, sunând din clopoţelul cristalin, a luat curba, a trecut prin barajul de control al

biletelor, un poliţist cu mâna ridicată, care ţipa să i se supună, dar Alex nu l-a ascultat până când a zărit botul galben al următorului tren spre Heathrow, s-a uitat la ceasul de pe peretele de vizavi, s-a oprit şi s-a dat jos de pe bicicletă cu şaisprezece minute înainte ca trenul să plece din gară.

Gâfâind cu obrajii stacojii de căldură, cu inima bubuindu-i în piept şi junghiuri în picioare, a luat-o de-a lungul trenului, uitându-se pe fiecare geam şi în spate, în caz că ea ar fi venit în urma lui. A ajuns la capătul trenului fără să o vadă, s-a gândit la cât de gelos fusese cu o seară în urmă, văzând-o cum dansează cu alţi bărbaţi, şi la cum se simţise când ea a ezitat pe treptele casei lui Harry înainte să plece, dorindu-şi ca el s-o convingă să mai rămână. S-a răsucit şi, în celălalt capăt al trenului, a văzut o persoană care semăna cu Bec, urcându-se grăbită în tren. A fugit într-acolo şi a zărit-o prin geam, şedea pe un loc de lângă fereastră. Ea l-a văzut, i-a adresat un zâmbet buimac şi s-a ridicat în picioare. S-a auzit un fluierat, iar, când Alex şi Bec au ajuns la uşa vagonului, aceasta deja fusese încuiată şi nu se mai putea deschide.

— Am părăsit-o pe Maria! a ţipat Alex prin geam. Bec a clătinat din cap şi a arătat spre urechile ei. Şi-a scos telefonul, a format un număr şi a lipit telefonul de geam. Alex a format numărul, iar Bec a răspuns.

— Am părăsit-o pe Maria, a zis Alex.

— Sper că nu pentru mine, a spus Bec.

— Numai pentru tine.

— N-ar fi trebuit să faci asta. Eu nu ţi-am promis nimic. N-am obiceiul să distrug familii.

— Deja era distrusă. El şi-a lipit palma de geam.

Bec a clătinat din cap.

— O să-ţi scriu, a spus ea. Trenul s-a urnit din loc, iar Alex s-a suit pe bicicletă şi a pedalat în paralel, încă ţinându-şi telefonul la ureche şi încercând să vorbească cu ea.

— Încetează! a exclamat Bec în telefon. Trenul a ieşit din gară, iar el a dispărut din raza ei vizuală.

Alex amuţise. Bec s-a întrebat dacă nu cumva căzuse de pe peron pe când încerca să ţină pasul cu trenul. Cât de pierdut i se păruse când îşi lipise palma de geam. Ar fi deschis uşa şi l-ar fi lăsat să urce dacă ar fi putut. L-a aşteptat s-o sune din nou. El n-a sunat-o.

Când a aterizat, a văzut că nu primise între timp nici un mesaj şi nici un telefon, aşa că i-a trimis ea un mesaj în care scria: „O SĂ-ŢI scriu“. Peste o secundă, el i-a răspuns la mesaj „Ce o să-mi scrii?“.

35

În zilele de după întâlnirea cu Val, care îl ameninţase, Ritchie se trezea gemând noaptea şi o căuta pe Karin, ori ea îl zgâlţâia ca să-l trezească din somn. I se părea că sunetul gemetelor sale, pe jumătate reale, pe jumătate în vis, erau mai oribile decât coşmarul care i le provocase. Karin l-a convins să-i spună ce visase. Când îşi aducea aminte, îi povestea o versiune atenuată a ororilor, omiţând cadavrele ciopârţite ale lui Dan, al lui Ruby şi al ei puse ordonat unul peste altul în colţul unei străzi, lângă lăzile de gunoi, turtite şi legate cu sfoară, de parcă ar fi fost nişte ziare vechi. Sau pericolul apărea fără nici o legătură cu circumstanţele, iar el simţea cum o forţă necruţătoare se întoarce împotriva lui, omnipotentă şi obscură.

Cele mai teribile erau nopţile când visa frumos sau nu visa deloc, trezindu-se purificat de amintiri, apoi groaza de a fi demascat se materializa în el, înfiptă în esofag, aidoma unei cutii cu colţuri ascuţite.

Treptat-treptat, acidul timpului a rotunjit colţurile. Pe măsură ce lunile de după întâlnirea lui cu Val se scurgeau, intensitatea amintirilor se diminua, deşi probabil că acelaşi interval de timp îl aducea mai aproape de momentul când avea să fie dat de gol că îşi înşelase soţia cu o minoră; atunci avea să-şi piardă familia, căminul şi munca.

Ritchie s-a apucat să bea. De obicei bea o sticlă de vin roşu tare şi trei degete de whisky pe seară. Le amesteca cu planuri imaginare legate de moartea lui Val. În primele săptămâni de după întâlnirea cu redactorul-şef, gândurile lui s-au îndreptat cu paşi timizi spre o potenţială crimă. Îşi dorea ca Val să nu existe; îl ura pe Val; Val nu merita să trăiască; cât de bine ar fi fost dacă ar fi murit! Dar cum să-l omoare în aşa fel încât Ritchie să fie sigur că n-avea să fie prins niciodată? Era imposibil. Val era plin de sânge, iar Anglia era doldora de martori. Dacă ar fi putut să afle când pleca Val în concediu în străinătate, într-un loc unde ar fi putut să găsească uşor un asasin plătit ieftin, pe care să-l angajeze fără să-şi spună numele? Poate în Caraibe. Fără să ştie dacă Val se dusese vreodată în Caraibe, Ritchie a tastat cuvintele Barbados asasin plătit în Google şi a apăsat tasta enter. În clipa de care motorul de căutare a avut nevoie să găsească rezultatele, el şi-a dat seama că asta era o potenţială dovadă a vinovăţiei sale. Proiectul de a ucide un om, chiar dacă era unul atât de odios ca Val Oatman, era prea complex şi prea laborios. Semăna prea mult cu groaza fără motiv a coşmarurilor lui mai nedesluşite.

Într-o seară, la cină, Karin l-a întrebat ce se întâmplase, iar el şi-a dat seama că-şi ţinea ochii strâns închişi, îşi rânjise dinţii şi îşi încordase maxilarul, pentru că îşi dăduse seama că urma să se întâlnească cu un criminal, O'Donabháin, şi nu-şi putuse împiedica gândul să i se contureze atât de clar în minte, încât aproape că îl făcuse să rostească cuvintele: „Poate că o va face. Îmi e dator, după ce l-a ucis pe tata". Grimasa pe care Karin şi copiii o vedeau era cea mai slabă manifestare a zbuciumului său interior. Mai degrabă ar fi ţâşnit de pe scaun şi ar fi urlat la tavan. Mai degrabă ar fi sărit afară din propria-i piele, aidoma unui om care sare pentru a scăpa de un şarpe veninos. Nu putea să-l suporte pe acel Ritchie.

De atunci încolo s-a mărginit să-şi imagineze că Val are un atac de cord sau un accident de maşină ori că se urcă într-un avion care se prăbuşeşte. Era puţin probabil, dar se mai întâmplau şi asemenea lucruri. De ce să nu i se întâmple lui Val? Într-o seară, înainte de a se duce la culcare, Ritchie a urcat la el în birou şi, în loc să stingă lumina, a aprins o lumânare. A îngenuncheat pe podea, în faţa flăcării strălucitoare, şi-a lipit palmele una de alta, şi-a ridicat privirea spre cer şi a şoptit:

Tatăl nostru
Care eşti în ceruri
Sfinţească-se numele Tău
Vie împărăţia Ta
Facă-se voia Ta
Precum în cer aşa şi pre Pământ.
Şi nu ne duce pre noi în ispită
Ci ne izbăveşte de cel rău
Ci ne izbăveşte de Val
Căci a Ta este împărăţia
Slava şi puterea
În numele Tatălui
Al Fiului
Al Sfântului Spirit
Amin.

S-a ridicat în picioare şi a stins lumânarea, suflând în ea.

— Mulţumesc, a adăugat el în beznă.

Pe lângă aceste temeri ale lui Ritchie, rugămintea lui Ruby de a apărea la televizor era o provocare ce îl încânta. Uitase că Ruby îşi folosise cunoştinţele despre telefon pentru a-l obliga să facă un lucru împotriva voinţei sale. În sinea lui, pentru faptul că-i

dădea ocazia de a-şi arăta familiei sale calităţile: îngăduinţa, fermitatea şi puterea de convingere, pe care şi le exercita cu atâta succes în Rika Film, proiectul îl liniştea. Îi convinsese pe redactorii-şefi ai proiectului O'Donabháin să includă şi un cântec de-al lui. I-a explicat lui Ruby că, în loc să apară în Cura de înfrumuseţare a adolescenţilor, căci nu era adolescentă şi ar fi fost nevoită să apară lângă alte persoane, ea ar putea să cânte într-un clip video, un cântec special despre bunicul ei, care avea să apară la televizor, pe Internet şi poate chiar la cinema!

Niciodată nu simţise mai multă iubire pentru Karin, iar ea niciodată nu fusese mai blândă cu el. De parcă ar fi ştiut că el era necăjit şi şi-ar fi dat seama că nu trebuie să-l întrebe de ce. Ea stătea ziua cu copiii, iar seara îşi împărţea timpul între ei, Ritchie şi studioul din magazie. Uneori el se întreba ce pune la cale cu muzica ei; îi amintea de trecutul când fuseseră toţi trei împreună: muzica, Karin şi Ritchie. Dar gândul că muzica şi Karin ar putea fi mai apropiate decât oricare dintre ele de el era insuportabil, iar Ritchie nu-l putea lua în serios. Karin stătea mereu cu ei în zilele de sâmbătă, când familia pleca în excursie pe litoral sau în pădure. Şedeau unul lângă altul pe plajă, cu genunchii la gură, urmărindu-i pe Dan şi pe Ruby cum aleargă, se opresc şi se învârtesc la marginea mării, pe când Karin era dusă pe gânduri, iar Ritchie se uita la ea, uitând temporar de temerile lui.

— La ce te gândeşti? o întreba Ritchie.

Ea se uita la el şi zâmbea.

— La atât de multe lucruri! zicea Karin. Iar Ritchie, care nu voia decât afecţiune de la ea, era încântat că nu-i dezvăluia acele lucruri.

Crăciunul în Spania a fost în regulă. Bec fusese binedispusă, băuse mult vin pentru a rezista, îi zisese ea, tentaţiei de a munci. Voise să stea cu el şi cu mama lui pe terasă, până târziu, ca să vorbească despre trecut. Îşi petrecea o grămadă de timp primind şi trimiţând mesaje pe telefon, iar când a întrebat-o cu cine comunica, ea a râs şi a spus că o să-i zică mai târziu, dar n-o făcuse. După Anul Nou s-a întors în Africa.

Ritchie îşi însemna e-mailurile lui Bec din Tanzania, pe măsură ce veneau, cu intenţia de a răspunde la ele, dar n-a făcut-o, iar ele au trecut pe lista celor la care nu răspunsese. Se simţea mai înfricoşat că primea e-mailuri de la ea decât de conţinutul acestora. Gândul că sora lui se afla într-o ţară îndepărtată, castă şi izolată printre africanii nevoiaşi îl liniştea, de parcă Bec ar fi fost închisă în siguranţă într-o mânăstire. Fiecare e-mail îi amintea că de fapt nu era deloc departe de el. Câtă vreme rămânea în Africa, ea îi era dragă. Când se gândea că Bec s-ar putea întoarce în ţară, i se părea că aude o larmă de voci furioase de bărbaţi, zbierând propoziţii de genul „Îmi iubesc sora!“, „Bec e o femeie cumsecade!“, „Sora mea este una dintre cele mai de treabă persoane pe care le cunosc!“. Când se gândea că Bec o să se întoarcă în ţară, îşi dădea

seama că n-o s-o trădeze şi ştia că ea o să fie întotdeauna neprihănită şi enigmatică, iar el n-o să aibă cum s-o trădeze. Nu-i trecea prin cap că între cele două certitudini există o diferenţă, iar în mintea lui mijea iarăşi speranţa că Val o să moară.

Într-o dimineaţă de după o noapte când nu prea izbutise să doarmă, Ritchie a plecat cu maşina spre Londra, clipind şi cu pleoapele pe jumătate închise, cu capul zvâcnindu-i de durere. Pe când intra în cartierele din sud, de la periferie, a auzit la radio vocea lui Alex. În prima parte a drumului lui Ritchie, la radio răsunase de mai multe ori titlul ştirii că oamenii de ştiinţă britanici susţineau că făcuseră o descoperire uluitoare legată de durata vieţii umane, dar doar când a auzit interviul lui Alex şi-a dat seama cine e principalul cercetător. Din câte putea să înţeleagă Ritchie, descoperirea se referea la o cură a cancerului. Ritchie s-a înviorat, iar mintea i-a devenit mai lucidă când vocea clară şi fermă a lui Alex a umplut spaţiul din maşină.

Reporterul a spus:

— Deci deocamdată tratamentul la care vă referiţi, şi cred că e bine să menţionez că a fost o mare descoperire când a apărut prima oară, îi ajută doar pe cei care au o formă rară de cancer, nu-i aşa?

— Aşa e, a zis Alex. Dar ultima descoperire este interesantă pentru că ne oferă şansa s-o aplicăm şi pentru alte forme de cancer. Nu vrem să dăm iluzii oamenilor, pentru că încă e prea devreme, dar acum, când începem să înţelegem complexul cronazelor, terapia celulelor-expert ar putea deveni mutativă în medicină.

— Şi nu doar în privinţa cancerului, nu? Pentru că studiul dumneavoastră conţine unele idei uluitoare, conform cărora acest demers, dacă aş putea să-i spun aşa, ar putea să permită oamenilor să trăiască mai mult – mult mai mult, nu-i aşa?

— Hahaha! a urlat Ritchie şi a lovit cu mâinile în volan.

— Aceasta este o posibilitate foarte îndepărată, a zis Alex. Trebuie să o luăm pe rând, să începem prin a oferi oamenilor bolnavi trecuţi de cincizeci de ani încă vreo câţiva ani de sănătate.

— Alex Comrie...

— Este important să ne amintim că succesul nostru se datorează muncii de pionierat a...

— Alex Comrie...

— ...lui Harry Comrie, care a descoperit proprietăţile celulelor-expert acum douăzeci şi cinci de ani.

— Domnule profesor Alex Comrie, vă mulţumim.

Alex apăruse la ştiri. Era la televizor. Ziarul lui Val publicase pe prima pagină articolul intitulat OM DE ŞTIINŢĂ DESCOPERĂ IZVORUL TINEREŢII, iar numele lui Alex apărea peste tot pe Internet.

Ritchie se bucura că existau oameni ca Alex, chiar dacă circumstanţele nu-i permiteau să fie la fel de bun ca prietenul lui, la fel de bun cum şi-ar fi dorit să fie. Ritchie credea că el, Ritchie, avea ghinionul să cunoască realităţile vieţii, adică faptul că oamenii mereu încearcă să ţi-o tragă şi că uneori eşti nevoit să le-o tragi şi tu. Îl liniştea gândul că pe lume mai erau şi genii altruiste, harnice şi cumsecade ca Alex; Alex trăind în sihăstrie în institut, săvârşind fapte bune şi păzind focul cunoaşterii, aidoma unui stareţ în mânăstirea lui, aidoma lui Bec în mânăstirea Africii.

„Ce bine ar fi ca ea să nu se întoarcă", şi-a zis în sinea lui Ritchie.

Ritchie considera câştigul material limitat al lui Alex ca fiind preţul pe care acesta îl plătea pentru marea onoare de a fi neprihănit, iar propriu-i succes ca fiind o compensare pentru că primise pedeapsa de a fi nevoit să mintă şi să înşele. Aidoma unui nobil feudal, se simţea îndreptăţit la tribut pentru tot ce realizase Alex de când cântase la tobe în trupa lui, în facultate. Şi totuşi prietenul său scoţian, naiv, cu însemnările lui cretine era acum pomenit non-stop pe toată planeta. „Sper că n-o să-şi piardă minţile", şi-a zis în sinea lui Ritchie. „N-are nici cea mai mică idee cât de malefici sunt indivizii ca Val, cum acordă prestigiu oamenilor doar pentru a-i distruge mai târziu, şi pe ei, şi pe familiile lor." Şi-a amintit de partenera lui Alex, Maria; cât de băftos fusese Alex că o cucerise! Nici unul din ei habar n-avea în ce pericol se puneau devenind celebri.

L-a sunat pe Alex din biroul lui şi l-a felicitat.

— N-ar fi trebuit să dau atâtea interviuri în presă, a spus Alex.

— Aiurea, a zis Ritchie. Ai talent pentru asta.

— De unde oi fi luat cuvântul ăla „mutativ"? L-am tot folosit de dragul lui Harry, a spus Alex.

— Îţi faci prea multe griji, a zis Ritchie, care habar n-avea cine e Harry.

— Ţi-a zis Bec că mă duc acolo? a întrebat Alex.

Ritchie a simţit o mâncărime în dosul urechilor.

— Ce? a făcut el.

— Mă duc în Tanzania la sora ta. Ţi-a zis?

— Cu Maria?

— Maria şi cu mine ne-am despărţit acum trei luni.

— Dumnezeule.

— Da, ştiu.

— Cum a...

— Pur şi...

— Adică... Dumnezeule!

— Pur şi simplu n-a mers.

— Habar n-aveam.

— Am rămas prieteni.

— De de te duci în Africa?

— De ce nu? a făcut Alex. Tu mi-ai prezentat-o.

— Ce pui la cale? a întrebat Ritchie cu grosolănie. Ştii, e ca dracu' de ocupată.

— Ritchie, te simţi bine?

Ritchie n-a fost în stare să vorbească.

— Nu ştiu la ce te referi când spui „pui la cale", a spus Alex. A râs stânjenit. Ea m-a invitat.

— Băga-mi-aş picioarele, Alex, nu sunt convins că e bine să faci asta, a zis Ritchie şi a încheiat convorbirea.

Tremura. Şi-a închis telefonul, l-a pus pe birou, a luat teancul de ziare, l-a azvârlit la gunoi şi a tras un şut în coşul care a făcut ţăndări uşa de sticlă a unei vitrini unde se găseau câteva dintre trofeele lui.

36

Alex l-a înlocuit pe unchiul său în postul de director al Institutului Belford şi a ajuns în prima lui zi de lucru, şchiopătând cu un picior plin de vânătăi de la trânta pe care o luase zburând cu bicicleta de pe peronul din Paddington. În e-mailurile lui către Bec, el i-a spus că devenise şeful unui mic grup de oameni bine plătiţi, care se întruneau în şedinţe interminabile pentru a critica munca istovitoare şi ideile bune ale celor prost plătiţi.

Bec i-a trimis un mesaj pe telefon: „Asta se numeşte «management»".

Când solicitase postul lui Harry, Alex avusese în minte imaginea unchiului său despre institut. Cercetătorii în domeniul cancerului din legendele lui Harry mereu se luptau, mereu erau în linia întâi – nu mai existau şi alte linii pe front. Existau bătălii, victorii, cuceriri, descoperiri; existau depozite de arme, fabrici de armament, cu muniţie şi cu arme, inclusiv gloanţe din argint şi, uneori, dovezi incontestabile. Mai existau şi glorie, sacrificiu, fapte eroice. Erau credinţă, convingere, erezie, blasfemii, blesteme, schisme. Exista şi Sfântul Graal. În discursurile lui din faţa membrilor din consiliul de conducere a fundaţiei, Alex vorbea înflăcărat despre Institutul Belford, de parcă oamenii de ştiinţă ar fi fost un grup format din elita armatei cruciate. Dar membrii din consiliul de conducere nu recunoşteau institutul despre care vorbea Alex. Ascultându-l pe Alex, care le vorbea despre institutul din amintirea lui Harry, ei aveau impresia că le descria viitorul institutului din planurile sale ambiţioase. Din punctul lor de vedere, acesta ajunsese să fie format dintr-o adunătură de echipe de cercetători care se băteau cap în cap şi ai căror membri îşi petreceau mai multă vreme spionându-se şi bârfindu-se între ei decât muncind la proiectele care ar fi putut să ajungă la mult râvnitele descoperiri de genul, aşa cum spuneau ei, „să-i facă pe oameni să-şi ridice privirea de pe cafeaua de la micul dejun". Presupuneau că Alex ştie că, după descoperirile triumfătoare de la început, Harry se transformase într-un birocrat, nici măcar într-unul prea competent. Dar Alex a ştiut asta înainte de a-i prelua postul, iar atunci a aflat că prima lui sarcină era să prezideze o întrunire a Comitetului de Amenajare a Grădinii.

Alex a aflat că membrii consiliului de conducere au fost impresionaţi de faptul că ultimul paragraf al articolului său a făcut înconjurul lumii. El avusese intenţia să le spună că făcuse asta de dragul lui Harry şi că era stânjenit de felul în care acele câteva

cuvinte denaturaseră sensul lucrării sale. Dar îşi dăduse seama, stând în faţa semicercului format din eminenţii gardieni membri în consiliul institutului, sub portretul bătrânului lord Belford, că era prea târziu. N-ar fi putut să conteste ultima frază fără să-şi conteste toată munca de până atunci, şi era prea orgolios ca să facă aşa ceva. A observat că în şedinţă unii dintre membrii din consiliul de conducere aveau în faţă articolul din ziarul lui Val Oatman, cu titlul lui ridicol. Singura modalitate prin care ar fi putut să restituie adevărul ar fi fost să se atace pe el însuşi, folosind acelaşi mediu de presă care îl lăuda. AM GREŞIT, SPUNE SAVANTUL CU „IZVORUL TINEREŢII". ÎMI PARE RĂU, ZICE CERCETĂTORUL „NEMURIRII."

La un moment dat a primit un telefon de la Val Oatman, care i-a spus că auzise zvonul cum că Alex nu era încântat de modul în care-i fusese interpretat articolul.

— Ar fi trebuit să ne suni, a spus Val. Ştii, noi luăm în serios lucrurile astea.

— Ştiam că o să fiu înţeles greşit. Dar am crezut că o să mă interpretaţi greşit într-un mod mai inteligent.

— Acum eşti o persoană importantă, a spus Val. Cititorii noştri vor să afle mai multe lucruri despre tine. Pe toată lumea interesează descoperirile ştiinţifice, dacă se referă la cât de mult le pot prelungi viaţa.

— Şi de ce aţi scris „Om de ştiinţă descoperă" şi nu „Oamenii de ştiinţă descoperă"? M-aţi pus într-o situaţie delicată faţă de colegii mei. Mai există şi alte nume ale celor care au semnat articolul în afară de al meu.

— Am vrut să promovăm cele mai mari nume, a spus Val. Am discutat cu cei din departamentul tău de marketing. Sunt foarte dornici să colaboreze cu noi. Bineîneţeles că tu vrei să-ţi continui munca, dar nu trebuie să uiţi că ai şanse de o sută de ori mai mari să-ţi promovezi ideile dacă eşti vedetă.

— Nu vreau să fiu vedetă, a zis Alex.

— Noi, scribii cei mediocri, avem datoria de a te convinge să fii. Oamenii de pe stradă nu mai cunosc nici un nume de om de ştiinţă. Asta n-are cum să fie un lucru bun. Hai să ne vedem săptămâna viitoare, să luăm prânzul împreună.

— Sunt plecat în concediu.

— Unde te duci?

— În Africa, a spus Alex, întrebându-se de ce răspunsese automat la întrebare, deşi instinctul îl îndemnase să-i spună lui Val că nu-i treaba lui.

— Frumos. Unde anume?

Alex n-a vrut să-i spună şi totuşi iarăşi l-a luat gura pe dinainte.

— În Tanzania.

— Te duci la o prietenă? Alex a tăcut până când Val a zis „Alo?".

— Nu sunt sigur că... a început Alex să spună.

— Am o prietenă în Tanzania, a spus Val. E om de ştiinţă. Rebecca Shepherd.

— Ştiai că mă duc la ea?

— Cum aş fi putut să aflu?

— Ştiai? a întrebat Alex, căpătând curaj. Apoi s-a bâlbâit. Ştiam că voi doi...

— Asta a fost mai demult, a spus Val. Nu-ţi face griji. Am vrut să iau legătura cu tine. Am vrut să afli că ne interesează tot ce faci.

— În domeniul ştiinţei.

— Desigur. Vorbim când te întorci.

La începutul şi la sfârşitul zilei sale de muncă, Alex trecea pe lângă o sculptură în holul de intrare al institutului, pe care Harry îi convinsese pe membrii consiliului de conducere să-l lase s-o cumpere. „Un om de ştiinţă poate să cheltuiască banii publici pe opere artistice, la fel de bine cum un pungaş din Toscana îi dă pe o pălărie de cardinal", a spus el. Se numea Motivul IV şi era o versiune de dimensiuni mai mici a sculpturii iniţiale a artistului, care ar fi umplut un întreg hangar dintr-un aeroport. Până la urmă ajunsese doar de un metru şi jumătate şi semăna cu o bilă de popice metalică stacojie, azvârlită pe un muşuroi de aluat întărit.

Alex îşi dorise să se ducă cât mai repede la Bec, dar se mutase cu Harry, care îi ceruse ca, înainte de a se căra în Africa, să-i dea mai întâi o infuzie de celule-expert. Alex a refuzat. Harry s-a văicărit, a râs de el, s-a bosumflat, a pretins că nu-i pasă şi a tremurat de indignare. Faptul că i se interzicea să facă o cură la care simţea că are dreptul îi dădea puteri noi, iar lui Alex i se părea că refuzul de a-i da medicamentul era un medicament mai bun pentru unchiul lui decât medicamentul în sine. Dar asta ar fi însemnat să-i prelungească viaţa prin suferinţă. Iar, dacă pleca în Tanzania fără să-i facă pe plac lui Harry, unchiul său nu l-ar fi putut ierta niciodată.

Alex a acceptat să-i aducă celulele din congelatorul institutului şi să i le administreze lui Harry, cu două condiţii: fiul lui Harry, Matthew, să fie de acord şi Harry să-l lase pe Matthew să-l îngrijească la sfârşit, aşa cum îşi dorea fiul său.

— De ce naiba nu mă lasă să-mi văd nepoţii? a întrebat Harry.

— Ştii foarte bine de ce.

37

Alex a hotărât să stea de vorbă personal cu Matthew, chiar dacă asta însemna să-şi amâne călătoria în Africa. A luat trenul spre nord. Lettie l-a luat de la gară.

Ea avea patruzeci şi doi de ani şi era însărcinată în opt luni, lucru care, a zis ea când Alex a felicitat-o, era un miracol. Înaltă şi voinică, cu părul scurt şi cărunt, ea a pronunţat miracol de parcă ar fi fost prostie, părea obosită. Când Alex a sărutat-o pe obraz, ea s-a răsucit şi l-a condus până la maşină. Mişcările ei exprimau simţul datoriei, de parcă ar fi fost un intermediar care îl conduce pe Alex la o conferinţă.

Pe Alex nu-l deranja atât de tare acest lucru, căci era îndrăgostit; o iubire anticipată, care, îşi dăduse el seama, îi poate copleşi şi pe cei trecuţi de patruzeci de ani. Era sigur că Bec avea să fie a lui şi, deşi ardea de nerăbdare s-o vadă, nu-i învinovăţea pe membrii familiei lui Matthew pentru că, din cauza lor, era nevoit să-şi amâne plecarea. Avea senzaţia că deja o pornise spre Oceanul Indian şi că doar făcea o escală în valea Ribble. Dragostea îi clocotea în stomac, iar cei de genul lui Lettie nu reprezentau pentru el decât nişte imagini de pe marginea şoselei care îl ducea spre Bec. Indiferent ce s-ar fi întâmplat înainte de plecarea lui în Africa, era convins că n-avea cum să se simtă rănit; avea pe el armura iubirii.

Toţi copiii lui Matthew erau la şcoală. Rose, care avea şaisprezece ani, cu trei brăţări de argint pe încheietura mâinii, contempla totul de la distanţă şi încerca să se fie detaşată; Peter, cu doi ani mai mic decât ea, care îşi aranja ochelarii pe nas cu degetul arătător; Leah, o fată de doisprezece ani, cu bruşte schimbări de dispoziţie, fericită când toată lumea era împreună şi anxioasă când două dintre rudele ei se certau, iar ea n-avea cum să se înţeleagă bine cu amândouă; şi micul Chris. Tatăl lor făcea parte dintr-al treilea nivel ierarhic în consiliul de conducere al primăriei din Lancashire. Avea propriu-i loc de parcare la Departamentul educaţiei şi coordona lucrurile acolo, îmbrăcat într-o cămaşă strălucitor de albă, din spatele unui birou mai lat decât înălţimea lui, schimbându-şi zilnic cravata din cele douăsprezece pe care le avea, costumul din cele patru şi două căni de cafea CEL MAI BUN TATĂ DIN LUME şi Femeile nu trebuie să prepare cafeaua – în Biblie scrie că EL O PREGĂTEŞTE.

Familia locuia într-o fostă casă parohială, la marginea mlaştinii, unde pajiştile erau presărate cu smocuri de rogoz. Erau membri foarte activi în parohie; două maşini de-ale lor făceau mereu naveta pe labirintul de serpentine înguste dintre Preston,

Clitheroe şi Longridge.

Pe drumul spre casă, Alex a întreţinut conversaţia întrebând-o despre familie, pe când Lettie se concentra agresivă asupra şoselei. A întrebat-o despre Rose.

— Detestă că mai nou o pun să aibă grijă de copiii, acum că a împlinit şaisprezece ani, a zis Lettie. Ne-am certat fiindcă am venit să te iau pe tine în seara asta.

— Aş fi putut să iau un taxi, a spus Alex.

— E în regulă, a zis Lettie, izbind violent cu latul palmei în semnalizator.

— Harry e mai bine decât au sperat medicii, a spus Alex.

Lettie şi-a scuturat umerii, de parcă ar fi vrut să scape de un junghi neaşteptat de durere.

— Vrei să spui că o să se facă bine? a întrebat ea.

Prin spărturile din gardul viu de pe marginea şoselei, Alex a zărit imaginea fugară a unei oi dolofane, bine hrănite.

— Câteva săptămâni în plus, a murmurat el. Când începe sezonul mieilor?

— Nu m-au interesat niciodată fermele, a spus Lettie. Nu sunt de la ţară.

Lui Alex i s-a repartizat camera lui Chris. Băiatul i-a arătat casa, vorbindu-i pe un ton grav şi binevoitor. Un afiş cu nava de război a lui Napoleon, din care ţâşnea un proiectil imens, iar cadavrele de pe vaporul inamic fuseseră azvârlite în aer, era lipit pe un perete cu autocolante pe care scria Isus mă iubeşte. Era bătălia de la Trafalgar, i-a spus Chris. Avea de gând să se înroleze în armată.

Rămas singur, Alex s-a aşezat pe cuvertura de pe pat, cu imprimeu de noduri marinăreşti. Era un pat mic. Dacă nu se ghemuia în somn, picioarele i-ar fi ieşit din el. Camera mirosea a lapte. I-a trimis un e-mail lui Bec şi şi-a pus iPhone-ul pe birou. Afară era întuneric. Fereastra a trosnit brusc sub o rafală de vânt. Sunetele scoase de geamul care se zgâlţâia păreau personale şi alarmante, de parcă cineva ar fi încercat să intre în cameră.

Duşumeaua scârţâia. Matthew era în pragul uşii, brunet şi calm, cu sprâncenele lui negre ca o blană. Era îmbrăcat cu costumul şi cravata pe care le purtase la serviciu. Şi-au zâmbit unul altuia şi s-au îmbrăţişat. Pe când Alex îşi lua în braţe vărul, şi-a zis în sinea lui: „Pe vremuri nu făceam asta, însă acum o facem“.

— Marele om de ştiinţă, a spus Matthew. Suntem onoraţi.

— Mă bucur să te văd. Te ţin mult la serviciu ăia din Lancs.

Matthew avea obiceiul să tacă vreo două secunde înainte de a replica într-un dialog, mai degrabă, s-a gândit Alex, pentru a-i da răgazul interlocutorului să se întrebe dacă nu cumva făcuse vreo gafă decât pentru a se gândi la ce să spună.

— Deocamdată nu sunt prea popular, a zis Matthew. Tinerii musulmani spun că sunt islamofob, rasiştii albi au impresia că sunt prea laş ca să recunosc că am aceleaşi

opinii ca ei, iar cei de stânga mă cred fundamentalist. Sunt doar un funcţionar public. Sunt convins că Diavolul e încântat de impresia noastră că, dacă le-am interzice şcolăriţelor să-şi acopere faţa, am fi protejaţi de influenţa lui.

Matthew a întrebat ce mai face Maria, Alex i-a zis că nu mai sunt împreună, iar Matthew a părut zguduit şi i-a repetat cuvintele, studiind cu atenţie chipul zâmbitor al lui Alex. El a confirmat şi şi-a adus aminte că Matthew n-avea de unde să ştie că era un lucru bun faptul că o părăsise pe Maria şi nici motivul pentru care el era fericit.

— Da, a zis Alex şi şi-a coborât privirea din respect pentru cea pe care o abandonase. Relaţia n-a mers.

Matthew a zis că-i pare rău. A vorbit sacadat, de parcă ar fi numărat anii de când vărul său şi Maria formaseră un cuplu. Alex a vrut să-l facă să înţeleagă că totul e în regulă, că aşa e cel mai bine.

— Sunt cu altcineva, i-a explicat el.

— Aha, a făcut Matthew. Înţeleg.

— A fost o despărţire amiabilă, a zis Alex.

— Mă bucur, a spus Matthew.

— Am fost amândoi de acord în toate privinţele.

— Bine că n-aveţi copii, presupun, a spus Matthew.

Peter a urcat până la ei şi le-a spus că cina e gata.

Lui Alex i se părea că Matthew exercită o autoritate misterioasă asupra familiei sale, fără să-i terorizeze, fără ţipete sau scandaluri. Ţineau cont de părerea lui, de vocea calmă, de tăcerile lui, de privirea fermă, de certitudinile şi deprinderile pe care le avea. El trăia conform Bibliei, dar nu Biblia îi dădea autoritate. Înăuntrul său exista un izvor inepuizabil şi incoruptibil de încredere de sine, a cărui existenţă echilibra totul, iar în acea stabilitate şi certitudine cei şase, în curând şapte, îşi duceau vieţile sârguincioşi, umili, virtuoşi. Şi totuşi Matthew vorbea despre Diavol de parcă Satana ar fi locuit în apropiere, prin mlaştină. Oare când, în această familie împăcată, îşi recrutase Matthew soţia şi copiii în lupta cu Dracul? La micul dejun? Şi în ce teritoriu avea loc bătălia? Cu prietenii lor, cu cărţile pe care le citeau? Copiii aveau contact cu lumea. Şcolile lor nu erau deloc mânăstiri. Dacă Matthew credea că Dumnezeu şi Diavolul sunt în război în oraşul lui, cum ar fi putut suporta să-şi pună familia în pericol?

La cină, Lettie l-a servit cu mâncare pe Alex, evitându-i privirea şi spunându-i că probabi era obişnuit cu mâncarea mai sofisticată din sud.

— Acum eşti celebru, i-a zis Matthew lui Alex, după ce au terminat de mâncat. Ai apărut la televizor la emisiunea de dimineaţă, aşa am auzit. Rose şi-a ridicat privirea. Ceilalţi copii plecaseră deja de la masă.

— Zău? a făcut Alex.

— Sunt mândru de tine, a spus Matthew. Vorbesc serios. Ne rugăm pentru tine. Mântuitorul nostru nu te-a părăsit şi te îndrumă în munca ta.

— Nu mă simt îndrumat, a zis Alex.

Matthew şi-a aplecat capul şi a izbucnit cu înflăcărare:

— Salvezi vieţi. Lutul este în mâna olarului.

— Cine?

— Olarul. E din Biblie. Ieremia nouă.

— Cancerul e lutul?

— Nu, tu eşti lutul. Matthew şi-a împuns vărul în umăr, de parcă Alex ar fi fost un copil fermecător, dar cam idiot. Dumnezeu este olarul.

— Aha.

— Pentru ce e celebru? a întrebat Rose. Se ridicase de la masă pentru a umple ulciorul cu apă şi se rezema de chiuvetă, cocoşată, de parcă s-ar fi împotrivit înălţimii sale nedorite. Era toată doar coate, umeri şi nerăbdare.

— Nu mai vorbi aşa despre el, a zis Matthew. Dacă ai o întrebare pentru vărul meu, Alex, pune-i-o lui personal.

— Pentru ce eşti celebru, Alex? a întrebat Rose, dându-şi la o parte bretonul, înclinându-şi capul şi zâmbind.

— Număr atomi, a zis Alex. Încerc să aflu de ce se duc unde se duc.

— Ca bunicul.

— Îi duc mai departe munca.

— Ce mai face tata? a întrebat Matthew.

— Despre asta trebuie să discutăm, a zis Alex.

— Ai o misiune. Minunat. Atunci avem multe de discutat.

— Fără îndoială, a murmurat Lettie, răsucind de mai multe ori o furculiţă pe masă.

— Pot să plec? a întrebat Rose.

— Bineînţeles, dragă, a spus Lettie. Ai putea să aduci bibliile la nouă şi jumătate?

Rose a chicotit şi l-a întrebat pe Alex dacă are de gând să studieze Biblia împreună cu ei. S-au uitat cu toţii la el, iar el a spus că e de acord, dacă pe ei nu-i deranjează să stea lângă un necredincios. Ei au ripostat spunând că nu le stă în fire una ca asta.

După ce Rose a ieşit din bucătărie, Alex le-a explicat lui Matthew şi lui Lettie ce-şi dorea Harry.

Matthew s-a aplecat, cu palmele pe masă.

— Deci celulele astea nici nu-l ajută, dar nici rău nu-i fac?

— Sunt propriile-i celule, puţin modificate genetic, aşa că nu sunt probleme cu sistemul imunitar, a spus Alex, răsucind un mâner imaginar cu degetul mare şi arătătorul de la mâna dreaptă pe când pronunţa modificate. Şi le-a injectat şi acum

cincisprezece ani, când le testa efectele secundare, iar ele n-au avut nici unul. De atunci au stat în congelator. O infuzie din câteva milioane de celule din astea n-o să aibă nici un efect asupra stării lui. Altfel n-aş fi acceptat.

— Câteva milioane nu înseamnă un număr mic, a zis Lettie.

— Corpul uman are şaizeci de trilioane de celule, a spus Alex, îndepărtându-şi mâinile una de cealaltă şi ţinându-le în lateral, de parcă ar fi arătat dimensiunea unui peşte gigantic pe care tocmai îl prinsese.

Matthew a zis:

— Dar dacă nici n-o să-l ajute şi nici n-o să-i facă rău, atunci de ce le vrea?

— E modul lui de-a se ruga, a spus Alex. Încearcă să-şi concretizeze speranţa.

Lettie a ţâţâit din buze şi a răsuflat zgomotos.

— Când te rogi, îi ceri lui Dumnezeu să te ierte şi să se milostivească de tine, a spus Matthew. Dar tatăl meu nu crede în asta. Asta-i mai curând ca atunci când un jucător de noroc suflă în zaruri ca să iasă numărul pe care şi-l doreşte.

— E o comparaţie bună, a zis Alex.

— Dacă încerci să fii de treabă, spunând că Harry e la fel de superstiţios ca noi, aş prefera să te abţii, a spus Lettie.

— Are destulă înţelepciune încât să ştie că viaţa i se apropie de sfârşit, a zis Alex, şi îi e suficient de frică încât să se agaţe de speranţa că poate o să mai câştige câteva minute.

— E orgolios. Matthew a reflectat preţ de câteva clipe. N-am nici o obiecţie să-i dai celulele astea. Trebuie să semnez undeva?

— E o înţelegere neoficială, a spus Alex. Nu-i nevoie de nici un act, ci doar ca eu să ştiu că eşti de acord. Şi-a simţit importanţa de mesager din capitală. Dinspre rezervorul boilerului s-a auzit un huruit, pe când jetul de gaz se aprindea. Vrea să te vadă, a spus Alex, chiar dacă nu-l laşi să se întâlnească cu copiii tăi.

Matthew a făcut ochii mari.

— Tu l-ai convins? a întrebat el.

— Nu contează. Vrea să te vadă. Vrea să te duci la el acasă, când poţi, şi să stai la el. Vrea ca tu să-l ajuţi.

— Văd că s-a răzgândit, a spus Lettie.

— Nu mai are mult de trăit, a zis Alex.

Matthew a clătinat uşurel din cap şi a coborât privirea, apoi s-a uitat în ochii lui Alex.

— Nu vreau să-i interzic să se vadă cu copiii, acum, când e pe moarte, a zis el. Dar ce-aş putea să fac? Şi-a încălcat atât de multe promisiuni. A încercat din răsputeri să-i prindă între patru ochi, în cele mai întunecate cotloane ale casei lui, şi să-i întoarcă

împotriva Mântuitorului. Ultima oară când am fost acolo, l-am prins în spălătorie cu Leah când o întreba de ce s-ar mai fi chinuit Dumnezeu să creeze dinozaurii dacă tot avea de gând să-i omoare şi să le îngroape oasele înainte ca oamenii să apară.

— Şi Leah s-a supărat? a întrebat Alex.

— Nu asta-i problema, a zis Lettie. Zice că vrea să apere minţile copiilor de religie, dar nu vrea decât să se răzbune pe Matthew că l-a găsit pe Dumnezeu.

— Ştie că n-o să-ţi laşi copiii să vină la Londra, a zis Alex. Luna viitoare e ziua tatălui meu, iar Harry o să fie cu noi în Scoţia. Ne-am putea întâlni acolo. Toată familia pe teren neutru.

Rose a intrat pe uşă, cu un teanc de biblii în mână şi le-a împărţit.

— Judecătorii, a spus Lettie.

— Judecătorii, a zis Matthew şi a căutat în Biblie. Lettie, ce-ar fi să începi tu?

Alex şi-a deschis Biblia care i se dăduse la Cartea Judecătorilor, capitolul întâi. Nu ştia ce voiau de la el. Lettie a început să vorbească. În Judecătorii, a zis ea, vedem o societate răvăşită după moartea lui Iosua. Oamenii nu mai puteau să distingă răul de bine, faptele rele de cele bune. Se închinau la zei pretinşi. N-aveau nici un punct clar de referinţă în afară de nevoile lor egoiste. Cedau în faţa dorinţelor lor perverse, a fascinaţiei pentru violenţă şi cruzime faţă de alţii, tânjeau după bogăţii şi mâncăruri fine, de care nu aveau nevoie. De ce să facă altfel? Nu există nimic care i-ar putea opri, credeau ei. Nu credeau că există cineva care să stea cu ochii pe ei sau căruia să-i pese de faptele lor rele. Aşa că Dumnezeu îi pedepseşte, iar mai întâi îi pedepseşte prin consecinţele acţiunilor lor. Ei asistă plini de disperare la lăcomia, violenţa şi perversiunile din jurul lor.

Lettie vorbea plină de o pasiune care-i schimbase vocea. O făcea să vorbească mai răspicat, să aibă mai multă încredere în ea însăşi. Cuvintele dure din gura ei n-o inhibau.

Când Matthew i-a luat locul, şi vocea lui s-a schimbat. A zis că în ziua de azi societatea din jurul lor e similară societăţii de după moartea lui Iosua. Tinerii se îmbată, iau droguri, învaţă despre iubire cu ajutorul materialelor pornografice şi se omoară între ei cu cuţitele. Părinţii lor nu sunt în stare să-i oprească pentru că nici ei nu mai ştiu ce-i bine şi ce-i rău, care-s faptele rele şi care-s cele bune. Oamenii caută răspunsuri, dar, în loc să apeleze la Isus şi la Biblie, care oferă îndrumări atât de clare din punct de vedere moral, compun cocktailuri dezgustătoare din idei aparţinând mai multor religii, un pic de creştinism, un pic de hinduism, un pic de islamism, budism, şamanism. Nu e prima oară când Marea Britanie trece printr-o perioadă tulbure, în care respinge adevărul Domnului, a zis Matthew, şi n-o să fie nici ultima, dar Judecătorii ne arată că generaţiile trec printr-un ciclu care revine mereu la credinţă.

A întrebat-o pe Rose ce crede despre asta. Ea a răspuns cu o convingere remarcabilă pentru o fată atât de mică. Alex şi-a dat seama că a folosit cuvintele părinţilor ei, pe care le-a scurtat şi le-a sintetizat.

— Dar tu, Alex? a întrebat Matthew.

Alex, care nu mai citise Biblia din copilărie, răsfoise primele capitole din Judecătorii în timp ce ceilalţi discutau între ei. Nu vedea nici o legătură între discursul lui Lettie, cel al lui Matthew şi cuvintele de pe pagină; în textul pe care el îl citise scria că israeliţii şi divinitatea lor formau un cuplu de bătrâni sado-masochişti, pe care îi împiedica să divorţeze doar plăcerea lor comună de a ucide.

— Dumnezeu şi evreii par că se urăsc între ei, a spus Alex.

— Nu trebuie s-o iei literal, a spus Matthew. E despre supunerea în faţa legilor lui Dumnezeu.

— Dar sunt o mulţime de chestii cu gangsteri, tată, a zis Rose. Când Aod îl înjunghie pe regele gras în burtă, iar Iaela bate un cui în capul lui Sisera.

— Nu despre asta-i vorba, a spus Matthew.

— Când eram mai mică, nu m-ai lăsat să citesc asta din cauza limbajului. S-a uitat când la unul, când la altul, cu bărbia sus în chip de ripostă la un atac care încă nu avusese loc. De ce nu ne spui pur şi simplu cum să ne comportăm, aşa ca în celelalte cărţi?

Matthew şi Lettie şi-au împreunat mâinile în acelaşi timp. Lettie şi-a răsucit cu greutate capul şi s-a uitat la soţul ei.

— Care cărţi? a întrebat el.

— Nu contează, a zis Rose, sărind în picioare şi întrebând: Îmi daţi voie să plec? pe când ieşea pe uşă.

— Şcoala e de vină, a spus Lettie. E prea cosmopolită. Stă prea mult timp acolo. S-a răsucit spre Alex. Dacă tu şi Maria aţi fi avut copii, ai fi ştiut cât de greu e.

Matthew şi-a pus mâna pe încheietura ei, iar ea şi-a tras-o uşurel, nu pentru a încerca să se desprindă, ci pentru a îl înfrunta; el o ţinea destul de strâns de încheietura mâinii.

— Trebuie să-i îndrumi. Trebuie să le arăţi diferenţa dintre bine şi rău. Ai nevoie de un echipament. Ştiu că tu crezi că toate astea, a ridicat ea Biblia, sunt nişte tâmpenii, dar cum explici viaţa fără ele?

— Nu există explicaţii, a zis Alex. Nu există răspunsuri şi nu există un sens. Doar viaţă pur şi simplu.

Lettie a râs.

— Asta o să le spui copiilor tăi când o să-ţi pună întrebări? Nu există nici un sens, nici un răspuns? Pun pariu că Maria nu gândeşte aşa.

— Maria şi cu mine nu mai suntem împreună, a spus Alex. Ne-am despărţit. Lettie l-a privit consternată, aproape îngrozită, de parcă ar fi adus ceva murdar la ea în casă, care nu putea fi spălat. Relaţia n-a mers, a spus Alex. Ne-am despărţit amiabil.

— Dar aţi fost împreună atâta vreme! a zis Lettie.

Alex a ridicat din umeri şi nu s-a putut abţine să nu zâmbească, lucru care a îngrozit-o şi mai mult pe Lettie.

— Şi-a găsit pe altcineva, a murmurat Matthew.

— Ai înşelat-o? a întrebat Lettie.

— Nu! a exclamat Alex, fără să mai zâmbească. Din câte-şi amintea el, lui Lettie nu-i plăcuse niciodată Maria. Nu, a fost ideea ei.

Lettie l-a privit neîncrezătoare.

— A fost ideea Mariei ca tu să te îndrăgosteşti de altcineva? De ce ar vrea asta?

— Lettie, a spus Matthew. Alex se înroşise de furie, iar inima îi bubuia în piept.

— Îmi pare rău, a zis Lettie. Se mai întâmplă, ştiu asta, dar pari atât de relaxat.

A vorbit de parcă ar fi uitat că-şi exprima gândurile cu voce tare. El voia să se scuze, dar nu putea să le spună cât de ruşinat se simţise plecând de lângă Maria, după ce adineauri le zâmbise. Expresii precum „Asta e“ sau „Se mai întâmplă şi lucruri din astea“ îi veneau în minte, dar el ştia că, dintr-un motiv sau altul, în casa vărului său, n-ar fi avut nici un efect şi ar fi sunat aiurea.

Lettie s-a ridicat în picioare, cu o mână pe burtă şi cu cealaltă pe spătarul scaunului, având grijă să nu zgârie podeaua cu picioarele scaunului.

— Deci tu şi prietena asta nouă a ta o să moşteniţi casa lui Harry, i-a spus ea lui Alex. Sau poate că o să găseşti o cale s-o vinzi. I-a întors spatele şi a strâns de pe masă o jumătate de pâine, rostind nişte cuvinte pe care Alex nu le-a auzit, în afară de „...două milioane“.

— Nu mai vorbi aşa, i-a zis Matthew lui Lettie, de parcă ar fi muştruluit un copil. Nu poate să facă asta. S-a uitat la Alex. Nu ştii despre ce vorbim, nu-i aşa? Te-ai întrebat vreodată ce o să se întâmple cu casa tatălui meu după moartea lui?

— Presupun că o s-o moşteneşti tu.

— A făcut un testament prin care o lasă institutului. Are un avocat care a conceput un testament în care interzice institutului să facă orice altceva în afară de a permite directorului să locuiască în ea pe gratis. Cu alte cuvinte, tu. După cum stau lucrurile, tu intri în posesia casei tatălui meu după ce moare. Matthew s-a răsucit spre Lettie. Părea uimit. I-a zis lui Alex:

— Mi-aş dori să nu-i spui lui tata că ai aflat asta. Mi-a zis că vrea să dea un exemplu.

— Te-ai văzut cu el?

— Nu ne-am văzut de când a aflat diagnosticul, acum patru luni, aşa că m-am dus la Londra. Nu m-a lăsat să intru în casă. Am stat de vorbă în pragul uşii. A zis: „Intelectualii bătrâni din Londra mor, iar cei tineri nu-şi permit să locuiască aici".

— O să mă mut, a zis Alex.

— Nu-i nevoie.

— O să mă mut imediat ce mă întorc. Iar tu o să te vezi cu el şi o să ai grijă de el. O să se răzgândească.

— Nu-i corect, a zis Lettie. Tu n-ai familie.

— Lettie, a spus Matthew.

Clătinând din cap, Lettie a spus că se duce la culcare. Matthew s-a ridicat în picioare, i-a cerut scuze lui Alex, i-a spus noapte bună şi s-a dus după soţia lui.

Alex a rămas singur în bucătărie doar o secundă, căci Rose s-a întors şi s-a apucat să umple maşina de spălat vase. El s-a oferit s-o ajute.

— E OK, a spus Rose, zâmbind, de parcă el n-ar fi avut cum să o ajute în îndeletnicirea ei casnică, ci doar s-o încurce. Alex a rămas unde era şi a urmărit-o cu privirea cum munceşte. „Unde o fi învăţat să fie atât de graţioasă?" s-a întrebat el. „Oare o fi învăţat de la Lettie?"

— Atunci care-i scopul vieţii? a întrebat Rose, punând farfuriile în stativ. S-a răsucit şi şi-a împreunat braţele. Ai spus că nu există nici o explicaţie, nici un răspuns, nici un sens.

— Ai ascultat la uşă.

— Deci care-i scopul?

— Viaţa n-are un scop, a spus Alex. Şi totuşi trăim.

— Asta nu-i o afirmaţie prea inteligentă.

Alex s-a ridicat în picioare şi s-a apucat să-şi fluture braţele ca pe nişte aripi. Rose a clătinat din cap şi a râs, iar Alex a spus:

— Primul lucru pe care-l simţi când te naşti e timpul. Timpul, înţelegi? A aruncat o privire în preajmă şi a clipit, de parcă ar fi putut simţi timpul pe faţă, aidoma vântului, de parcă l-ar fi putut mirosi. Tot ce e în jurul nostru se mişcă în timp şi se schimbă. Asta ne aşteaptă de când ne naştem. Te naşti pe aripa lui. Zbori în timp, ca o mare migraţie. Vorbind, ţopăia în jurul mesei, dând vârtos din aripi, de parcă ar fi fost o pasăre obosită. Şi totuşi, în această călătorie, poţi naşte şi tu. Încă zburând în jurul mesei, şi-a folosit una din aripi pentru a face un gest natal extravagant.

— Sper că există cineva care să prindă oul, a spus Rose.

— Haide! Vino după mine! Haide! Rose a oftat şi, clătinând din cap şi cu mâinile în buzunare, s-a apucat să-şi târască picioarele în jurul mesei, după unchiul ei. Scoate-ţi aripile din buzunare! a exclamat Alex. Zboară! Iar când copilul tău îşi întoarce capul

spre tine şi te întreabă: „Unde ne-am început călătoria?“ să-ţi aminteşti că şi tu ai pus aceeaşi întrebare şi n-ai primit niciodată un răspuns. Niciodată n-ai aflat încotro te duci. Dar când mori e mai bine ca încă să zbori. Iar ceilalţi din jurul tău, copiii şi prietenii tăi, marele stol, ei îşi continuă zborul.

— Dacă ai copii.

— Lipsa ta de tact cauterizează totul.

— Nu ştiu la ce te referi. Rose era iritată. Ştii, nu-i totul să fii deştept. Oamenii nu sunt niciodată suficient de deştepţi încât să-şi dea seama singuri ce-i bine şi ce-i rău pentru ei. E nevoie ca o autoritate mai înaltă să le spună ce şi cum.

— Asta cred părinţii tăi?

— Mda, dar nu sunt destul de stricţi, a zis Rose. Am un prieten, e musulman, şi el spunea că la fiecare câteva mii de ani apare câte o nouă religie, pentru că cele vechi devin mai slabe şi încalcă regulile. Aşa că mai întâi au fost evreii, iar ei au devenit slabi, pe urmă au apărut creştinii, care şi ei au devenit slabi, iar acum sunt musulmanii. Ochii îi scăpărau. Nu le spune mamei şi lui tata că am zis asta.

Mai târziu, la Chris în cameră, Alex a sunat-o pe Bec, deşi ştia că trecuse de mult de miezul nopţii în Tanzania. Ştia că Bec n-avea cum să răspundă la telefon, dar tot a fost dezamăgit când chiar aşa s-a şi întâmplat. Voia să-i povestească ce se petrecuse, că, atunci când se gândea la ea, nu se putea abţine să nu zâmbească şi despre cum uitase că în acest fel pare că nu-i pasă de Maria, dar că de fapt nu e deloc aşa; şi despre moştenirea lui Harry în chip de răzbunare. Voia un public care să-i preschimbe ruşinea în bunătate. Telefonul a sunat în gol, iar la fiecare câteva ţârâituri se auzea un ţăcănit, de parcă Bec ar fi răspuns, dar nu era decât o perturbaţie din cosmos. Încântarea iubirii anticipate i-a fost distrusă şi l-au copleşit îndoielile. Fusese un nemernic că zâmbise superior, vorbind despre Maria; fusese fraier când spusese că-şi găsise pe altcineva, când de fapt Bec nu-i promisese nimic şi nici măcar nu se ţinuseră de mână. S-a apucat să treacă în revistă mesajele pe care ea i le trimisese, cuvinte pe care le cititse de atâtea ori şi care i se păruseră atât de tandre, expresii pentru care acum găsea alte interpretări mai reci. Gândul că ar putea să se ducă şi apoi, peste două săptămâni, să se întoarcă cu avionul din Dar es Salaam fără ca Bec să-i fie altceva decât amică i-a îngheţat sângele în vine.

S-a izbit cu capul de abajurul veiozei în timp ce se dezbrăca. A stins lumina, şi-a pus capul pe perna flexibilă şi a ascultat cum trosneşte fereastra şi răpăitul stropilor de ploaie pe geam. De ce oare, şi-a zis el în sinea lui, îi admira Matthew descoperirile în domeniul medicinei, când el de fapt amâna intrarea sufletelor în rai ţinându-i pe oameni în viaţă? Oare de ce credincioşii îi iubeau pe tămăduitorii care-i aduceau înapoi din faţa luminii eterne? Harry murea fără să spere că ajunge în paradis, dar Alex ştia

că, atunci când Matthew avea să se confrunte cu bătrâneţea şi cu boala care urma să-l omoare, s-ar fi cramponat de viaţă cu aceeaşi tenacitate ca tatăl lui.

38

Lui Ritchie i se părea că există ceva dezgustător în principiile lui Bec. Oare Bec era chiar atât de bună la suflet? Dacă era atât de cumsecade, de ce până acum avusese atâtea relaţii cu bărbaţi? Abia se despărţise de Val şi imediat trecuse la Alex. Cu multă vreme în urmă, îi mărturisise ce rol jucase în noaptea de coşmar, când tatăl lor intrase la ei în cameră, înainte de a pleca în ultima lui misiune. Ochiul diabolic, galben al acelei păsări nemiloase, fâlfâitul aripilor ei şi umbrele malefice pe care le proiectase pe pereţi, ciocul ei ca un pumnal! Ţipătul părea să fi venit din craniul păsării, deşi ieşise din propriu-i gât.

Pentru prima oară, Ritchie şi-a dat seama că, dacă ar fi vrut să descopere lucruri compromiţătoare despre sora lui, sigur ar fi izbutit să găsească ceva. Deja venea la el cu problemele ei. „Bineînţeles că niciodată n-o să fac asta“, şi-a zis el în sinea lui.

A început să deteste faptul că sora lui, fericită în postura ei de sfântă-care-vindecă-malaria, n-o să afle niciodată cât de loial fusese şi nici despre pedeapsa îngrozitoare care-l aştepta de la fostul ei iubit, în chip de răsplată pentru loialitatea lui. Era nedrept că el, Ritchie, se vedea nevoit să îndure o asemenea suferinţă, deşi Bec fusese cea care-l înfuriase pe Val, acceptând să se căsătorească cu el şi apoi răzgândindu-se. Ea n-o să aprecieze niciodată sacrificiul pe care-l făcea fratele ei pentru a o proteja de consecinţele propriului său egoism. Ea se credea cel mai îndârjit paznic al memoriei tatălui lor, când de fapt nu-şi dorea decât ca lumea să-l uite, iar el voia ca întreaga planetă să-şi amintească de el!

Atunci aşa să fie, şi-a zis Ritchie în sinea lui. Dacă el trebuia să fie cel care înţelege că e un lucru mai nobil să te împaci cu O'Donabháin, foarte bine. Dacă el trebuia să facă sacrificiul secret de a nu-şi trăda sora, şi mai bine. Dumnezeu să-i fie martor: făcea o faptă bună. Iar dacă tot trebuia să fie un martir, de ce să nu-şi complice şi mai tare situaţia? De ce să nu-l ajute pe Val să demonteze încă un obstacol care împiedica publicarea informaţiilor compromiţătoare despre Bec într-un ziar naţional, lipsa ei de faimă? Când Ritchie îşi dăduse seama că Alex şi Bec probabil erau îndrăgostiţi unul de celălalt, exact atunci când studiul de cercetare al lui Alex îi conferise un pic de faimă, îşi dorise din instinct să-i separe pe sora şi pe prietenul lui, pentru a o proteja pe Bec de celebritate. Dar el, Ritchie, avea de gând să fie un martir de dragul surorii lui, aşa că nu mai era nevoie de asta. O să-i ajute pe ea şi pe Alex să fie împreună. O să-i încurajeze. O

să cânte la nunta lor dacă asta îşi doresc. Dacă Bec nu era nici prea bună şi nici prea puţin cunoscută pentru a deveni ţinta unui scandal naţional, doar fratele ei martir ar fi putut-o împiedica să cadă în dizgraţie, el, cel care avea să-şi ascundă bunătatea, cel care avea să rămână neapreciat, filantropul din umbră, cel care săvârşeşte fapte bune pentru oameni etern nerecunoscători. N-o s-o trădeze nu pentru că nu ar fi în stare, ci fiindcă aceasta e alegerea lui.

Ritchie se resemnase că va fi dat de gol, arestat, că va cădea în dizgraţie şi va divorţa, dar îi era teamă să apeleze la ajutorul avocaţilor sau al intermediarilor din industria divertismentului, care i-ar fi putut rezolva problemele. Căuta un alt sacrificiu, un duşman cu un secret pe care l-ar fi putut folosi. Ştia că Lazz ia cocaină în culise, în timpul emisiunii Cura de înfrumuseţare a adolescenţilor, când tinerii vulnerabili se aflau la doar câţiva metri de el, dar Lazz nu-i era duşman. Deşi avea o fire rece, Lazz era o vedetă, vedeta lui Ritchie, iar el nu era în stare să-i strice reputaţia desăvârşită.

Ultima lui speranţă era filmul despre ucigaşul tatălui său. Ritchie îşi dădea seama că există o economie misterioasă a tenebrosului, că publicul poate să tolereze un soi de echilibru şi de ponderare între diverse coloane, când vine vorba de suferinţe şi păcate. Un regizor remarcabil, de pildă, putea să ia simboluri din coloana cu „suferinţe“ – părinţi duşi la Auschwitz, neveste ucise – şi să le mute în coloana cu „păcate“ – recunoaşterea unui viol prevăzut de lege al unei fete de treisprezece ani. Acesta era un lucru acceptabil pentru că, într-un mod misterios, toate simbolurile păreau să aibă acelaşi grad de tenebros, un concept mai comestibil şi mai universal decât răutatea, stoicismul, maleficul sau stăpânirea de sine. Pe scurt, nu exista nici un schimb de tenebros, ci doar tenebros pur şi simplu. Ritchie credea că interviul cu ucigaşul tatălui său va proiecta asupra lui un soi de echilibru al tenebrosului, care va face ca imprudenţa lui cu Nicole să fie mai uşor de iertat şi mai acceptabilă pentru societate, iar acest lucru era valabil şi dacă filmul ar fi fost emoţionant, şi dacă i-ar fi îngrozit.

Dar, dacă articolul ar fi fost publicat, nimic din toate acestea n-ar fi izbutit să-i ţină familia împreună, asta îl măcina pe Ritchie şi îl făcea să întindă mereu mâna după sticla cu alcool.

39

Când Alex s-a întors din Lancashire, s-a dus la institut, şi-a folosit parola de acces pentru a deschide congelatoarele din subsol şi a luat o pungă cu celulele modificate genetic ale unchiului său. A luat un taxi până în Citron Square a urcat la Harry în cameră, sărind câte trei trepte deodată. Judith, infirmiera trimisă de agenţie, care îi îngrijea acum unchiul, a venit în urma lui cu un stativ pentru perfuzie. L-a dat pe Gerasim afară şi l-a lăsat să scheaune de cealaltă parte a uşii.

Harry era în pat, pe un morman de perne care-i ridicau capul şi umerii. Purta o vestă neagră şi o cămaşă albă, cu mânecile suflecate. Era proaspăt bărbierit. Se dăduse pe faţă cu un parfum care mirosea puternic, acoperind oarecum duhoarea de burlac depravat din camera încălzită peste măsură, un miros greoi de cărţi antice, lână roasă şi veche de zeci de ani şi duşuri minuţioase. Pe perete, deasupra capului lui Harry, era o copie decolorată a tabloului Copilăria lui Raleigh, care fusese în casa din Derby a părinţilor lui în copilăria sa.

Ghetele lui Alex au tropăit pe duşumeaua vopsită în alb, făcând-o să scârţâie. I-a pus în poală lui Harry o pungă portocalie de la Sainsbury. Plasticul subţire a fâşâit pe când se netezea. Harry s-a uitat în pungă şi a scos un săculeţ de plasmă de un litru, plin cu lichid incolor. L-a răsucit în mâini. Era rece şi avea o etichetă cu numele lui scris de el însuşi, cu cincisprezece ani în urmă.

— Sainsbury, a spus el. Nesimţitule. Celulele mele modificate genetic ar trebui să fie de la Waitrose.

Alex a agăţat punga de stativul pentru perfuzie. Pe noptiera de lângă patul lui Harry, un ceas de voiaj mecanic, într-o carcasă cu clapă, acoperită cu pânză, ticăia nervos, cu alarma fixată la şapte şi jumătate. Lângă ceas erau un pieptăn din corn, cu un dinte rupt, şi o fotografie într-o ramă din argint, cu Harry şi fratele lui, tatăl lui Alex, din copilărie, pe plaja Filey, cu părul decolorat, sfârcuri mici şi dinţii albi pe pielea lor bronzată, cu ochii mijiţi din cauza soarelui. Pe măsură ce boala lui Harry se agrava, obiectele păreau să se apropie din ce în ce mai mult de el.

Alex şi Judith s-au spălat pe mâini, şi-au pus mănuşile din cauciuc şi au pregătit echipamentul pentru infuzie. Judith a vârât tubul în soluţie salină, a închis clamele, a ataşat punga cu celule, a aranjat pungile şi tuburile pe stativ şi a pus soluţie salină în compartimentul de eliminare a aerului. Alex s-a aşezat pe pat, a sfâşiat ambalajul unui

cateter steril şi a luat mâna lui Harry. A tamponat pielea, iar Judith a înfipt cateterul. L-a ataşat de tub şi l-a alimentat cu soluţie. Alex s-a ridicat în picioare, a deschis clama dintre tub şi punga cu celule şi a potrivit doza. Punga a început să se golească în Harry.

Cât de ciudat ar fi, şi-a zis în sinea lui Harry, dacă s-ar fi întâmplat ceva; dacă muşchii i s-ar fi întărit, pielea i s-ar fi făcut rozalie şi netedă, vocea i-ar fi devenit mai puternică, cancerul i-ar fi dat înapoi, corpul i s-ar fi curăţat, căpătând strălucire, iar el ar fi putut să mănânce, să vorbească, să fugă, să cânte şi să râdă, să mănânce carne şi să fumeze.

— Crezi că sunt idiot, a spus el. Ştii că n-o să-mi facă bine.

— Cine ştie ce ţi-a făcut ultima oară? a întrebat Alex. Cine ştie ce boli n-ai făcut?

Noaptea, Alex s-a trezit din somn când cineva a intrat la el în cameră. A aprins lumina, iar Harry s-a aşezat pe patul lui. Era îmbrăcat în pijama şi într-un halat şi ţinea în mână un pahar cu vin. Alex l-a întrebat cât e ceasul, iar în timp ce-i punea întrebarea şi-a dat seama că de fapt voia să-l întrebe „Câţi ani am?“.

— N-am putut să dorm, a spus Harry.

— Cum te simţi?

— Excelent.

— Altfel?

— Ulciorul nu merge de multe ori la apă. Te deranjează dacă dorm aici?

— Da.

Harry a sorbit vin din pahar.

— Eşti egoist. Iar mâine pleci în porcăria aia de Africa.

— N-ai nevoie de mine aici. Acum o ai pe Judith, iar Matthew o să treacă mereu pe la tine, şi eu la fel. Când mă întorc, o să mă mut de aici pentru o vreme. O să închiriez un apartament în apropiere.

Colţurile gurii lui Harry s-au lăsat în jos, iar el a privit în pahar.

— Matthew m-a pârât probabil. Ţi-a zis de casă. Oare creştinii ăştia n-au cumva o poruncă să nu-i părască pe bătrâni? N-o să mă răzgândesc. Dacă încearcă să mă oblige, îţi las casa ţie personal.

— N-aş accepta.

— Copiii nu sunt cum crezi tu, a zis Harry. El e mai dezamăgit de mine şi de mama lui decât sunt eu de el. E fiul meu, iar eu am dreptul să aleg de care copil să-mi placă cel mai mult, iar întâmplător ăla eşti tu. Ar fi putut să fie Dougie. Ar fi putut să fie un puşti de pe stradă. Şi-a ridicat privirea, dându-i ocazia lui Alex să-i răspundă, dar, când Alex n-a zis nimic, el a continuat. O să ai copii – cine ştie? Îi tratezi ca pe nişte prinţi sau prinţese, îi duci la culcare în paturi moi, le dai şi ultimul bănuţ, îi înveţi tot ce ştii, îi iubeşti şi le spui cât de minunaţi sunt, iar ei ajung mincinoşi, curve şi hoţi. Te trădează.

Sau îi pocneşti în cap, îi pui la muncă de la şase ani, îi înfometezi, le spui că nu sunt buni de nimic, iar ei ajung să facă facultate. Prosperă. Conduc lumea.

40

Bec a trimis o maşină să-l ia pe Alex de la aeroportul din Dar es Salaam. El nu dormise în călătoria lui cu avionul de peste noapte, din Londra. Pe drumul spre vila unde se cazase echipa lui Bec, ochii îl dureau, iar capul îi vâjâia. Pe străzi sesiza vag gazele de eşapament, şirurile de motociclete care mergeau în zigzag, lumina dogoritoare şi umbra întunecată. Faptul că se apropia de sfârşitul călătoriei sale îi dădea o luciditate falsă, plină de adrenalină.

Ea era ocupată. L-a întâmpinat cu un zâmbet absent şi un sărut pe ambii obraji, iar pe urmă au discutat formal, stânjeniţi în biroul ei înghesuit. Vechiul birou greoi – un obiect de anticariat în stil colonial, a presupus el – l-a impresionat cu lacul lui de culoare închisă, iar, în dezamăgirea sa, a renunţat instinctiv la puterea şi la faima lui recent dobândite şi şi-a format în minte o arhitectură halucinantă a moşiei psihice a lui Bec, imensă, aristocratică şi bine apărată, în care el se strecurase întâmplător şi putea fi prins acolo cu uşurinţă: poziţia neo-imperialistă din Africa, proiectul grandios, cercetători, angajaţi din partea locului, fratele vestit şi influent din Anglia, foştii iubiţi, iar ea, stăpâna din centru, rece şi rezervată. Batini a venit ca să-l conducă la el în cameră. Bec a zis că termină la patru, iar el s-a dus să doarmă, luându-şi cu el şi bagajele.

Bec sperase să încheie testarea clinică a vaccinului înainte de venirea lui Alex; abia aşteptase să-l vadă. Dar până la urmă mai rămăseseră nişte sate unde trebuia să se ducă cu chestionarele şi injecţiile suplimentare. Când el şi-a făcut apariţia la ea în birou, palid şi obosit după drum, umplând spaţiul cu membrele lui lungi şi relaxate, ea a simţit cum i se încordează nervii, de fapt n-a fost prea sigură că nervii. Zborul în care nu dormise deloc îi răpise agitaţia crispată, iar ei i s-a părut că vede doar un bărbat sumbru şi cocârjat, pe care algebra emoţională îl tortura prea mult. A privit-o, i s-a părut ei, cu o curiozitate indecentă, de parcă ea ar fi făcut parte din peisaj.

Pe drum spre sate, lui Bec i-a fost greu să se concentreze când a vrut să introducă nişte date în laptop, pe bancheta din spate a maşinii. Se străduise să împartă sarcinile indispensabile în două categorii: una din faza iniţială şi cealaltă din cea finală, şi a avut grijă să-i trimită pe ceilalţi cercetători în alte regiuni, aşa încât ea şi Alex să poată rămâne singuri într-o seară. Restul timpului, ea adunase pentru el broşuri despre safari şi Kilimanjaro. Oare de ce, s-a întrebat ea, nu-i spusese asta? Şi oare de ce rămăsese

aşezată la biroul vechi şi urât, de parcă el ar fi venit la un interviu?

El probabil îşi imaginase că ei îi era frică de el sau că făcea pe autoritara. Ea ştia că el nu venise ca să se plimbe zglobiu pe acolo, să mănânce la cină şi să pună poze cu zebre pe pagina de pe Facebook, de care nu se ocupa niciodată. A scotocit printre amintirile pe care i le răscolise Alex, cel perseverent şi extenuat. Tatăl ei, după o zi petrecută adunând crengi rupte din prăpastie, sau de fapt fusese Ritchie? Joel, şezând în remorca maşinii, cu capul între genunchi, după ce nu intrase pe podium în crosul din Crystal Springs? Sau gravura ei preferată din ediţia veche a lui Don Quijote din casa bunicului ei? „Asta e", s-a gândit ea, „cavalerul înduioşător şi optimist".

Când s-a întors, înainte de a se duce să-l caute pe Alex, i-a cerut lui Batini părerea despre ce cercei să-şi pună, iar Batini a vorbit pe un ton serios despre asta.

Alex s-a trezit revigorat într-un pat necunoscut. Era după-amiază târziu, a bănuit el. Deasupra capului său era un inel din metal, cu o plasă împăturită de ţânţari. Întins în pat, el putea zări un romb de cer senin, de un galben decolorat şi opac, care, într-un mod misterios, avea profunzime, deşi nu şi relief. Uitase cât de supărat fusese de dimineaţă. Îşi amintea că Bec i se păruse distantă, şi-a privit telefonul, a văzut că trecuse de ora cinci şi s-a grăbit să se spele şi să se îmbrace în hainele lui noi din bumbac.

A găsit-o şezând pe un fotoliu din răchită de pe verandă, aşteptându-l, pare-se. Corul de păsări şi de insecte din amurg începuse să se audă, iar claxoanele motoretelor scrâşneau pe stradă. Sub copacii din capătul grădinii, scheletul din beton al unui bloc de apartamente în construcţie a căpătat o culoare stinsă de pânză de păianjen pe când soarele apunea. Ea s-a răsucit spre el, şi-a ridicat privirea, iar cerceii au strălucit sub ultimele raze ale soarelui. Ea îşi strânsese părul într-un coc. A zis ceva, iar Alex a auzit ce a spus, dar n-a catadicsit să înţeleagă cuvintele de genul „cum ai dormit îmi pare rău că nu te-am sculat din somn dar păreai atât de împăcat probabil că e prea târziu să mergem la piaţă dar e un local bunicel pe malul mării unde putem să bem ceva înainte de cină".

— Îmi place ideea, a spus el.

Îşi repetase în sinea lui, pe când se pregătea de plecare, că trebuie să-i facă complimente despre cum arată, indiferent cum ar fi arătat. Dar acum, că era în faţa lui, i se părea vulgar şi lipsit de sens orice i-ar fi putut spune despre felul cum arăta. Cu câteva săptămâni în urmă i se spusese că este un colos al ştiinţei, vorbise cu nonşalanţă la o emisiune de radio difuzată în toată ţara şi pe posturile naţionale de ştiri, făcuse prezentări despre cronometrajul celular în faţa unor audienţe de sute de oameni, la conferinţe. Şi totuşi acum, amintirea eşecului retoric şi a lipsei de perseverenţă sub ploaia din Cambridge era mai puternică.

— Hai să stăm un pic aici, a spus el. Şi-a tras un scaun lângă Bec şi s-a aşezat cu genunchii aproape atingându-i tivul fustei ei din bumbac, cu un imprimeu cu flori de cireş. Au vorbit despre ce mai făcuseră între timp, până când balonul sub presiune al lucrurilor nerostite şi-a făcut loc între ei.

— Mă întreb cum reuşeşte o persoană să-ţi transmită ce fire are înainte de a apuca s-o cunoşti, a zis Alex. Prin felul în care arată sau se mişcă, presupun. Dar sunt prea puţine indicii şi nu-mi amintesc să fi învăţat de undeva cum s-o fac.

— Şi prin lucrurile pe care le spune, a zis Bec.

— Da, şi prin lucrurile pe care le face, dar, înainte de asta, există un alt limbaj. Îl citeşti şi nu ştii că-l citeşti. E scris cu litere minuscule. Ochii sunt cu un milimetru mai mari sau mai mici, ori un picuţ mai strălucitori. Alex şi-a ridicat arătătorul şi degetul mare în faţa ochiului şi a privit, mijindu-şi ochii printre degete, de parcă s-ar fi uitat la ea prin urechea acului. Zâmbetul, capul, ţinuta ei.

— A, e vorba de o femeie!

— Mişcările astea, dimensiunile astea – sunt prea fine şi prea complexe ca să poată fi măsurate.

— Ai vrea să faci asta?

— Mai contează şi frumuseţea.

— Aha.

— Dar nu asta-i chestia. Chestia e ce anume-i criptat acolo şi cum îl descifrezi.

— Dă-mi un exemplu.

— Mă gândesc la o anumită femeie. Întâmplător arată bine şi e deşteaptă, dar nu asta-i chestia. Când am cunoscut-o, înainte de a vorbi cu ea, mi-am dat seama într-un fel sau altul că are mintea foarte deschisă. Oamenii zic deschis la minte, am mintea deschisă, dar vor să spună de fapt că deschid o mică trapă în minţile lor opace şi aruncă o privire şi pe afară. A format o balama cu partea de jos a palmelor lui, şi-a arcuit mâinile şi a mimat că priveşte printre ele. Femeia asta e diferită. Chiar are mintea deschisă. Iar o minte care chiar e deschisă sperie îngrozitor.

Bec a zâmbit.

— Spui că femeia asta n-are nici o constrângere.

— Sunt convins că are constrângeri. Dar nu cred că ţine cont de ele dacă nu le-a conceput şi nu le-a testat apoi singură.

— Vorbeşti despre femeia asta de parcă ar fi un soi de deschizător de drumuri, în jungla propiului său creier. A râs.

— Sigur o cunoşti, a spus el.

Bec avea de gând să spună că Alex vede ce-i convine lui, dar a şovăit. Nu-i plăcea neapărat ce zisese despre ea, însă îi plăcea să vadă cum el îşi doreşte să o includă într-o

idee de-a lui. Alex a profitat de această pauză în conversaţie şi s-a aplecat s-o sărute, iar ea i-a răspuns la sărut, aşa că o vreme, până când au fost întrerupţi de unul dintre şoferi, care venise să-i întrebe dacă au nevoie de maşină, sunetul greierilor a fost acoperit de trosnetul sutelor de fire împletite de răchită.

S-au dus la restaurant şi s-au pilit puţin, iar Bec i-a spus că n-o să prea mai poată să stea cu el după acea seară.

— E aproape gata, dar mai sunt câteva detalii de finalizat, a zis ea. M-am gândit că ai putea să te duci într-un safari. Nu ştiu dacă te interesează leii.

— Sunt nişte brute îngâmfate, a zis Alex. Încrezute.

— Sunt şi zebre.

— Prea retro, prea în stilul anilor ′80.

— Leoparzi.

— Leoparzii sunt retraşi. N-aş putea să merg cu tine? Aş putea fi ucenicul tău fără salariu. Mă interesează mai degrabă teoria decât practica. Poate că la ţară vor dori să le vorbesc despre teoria fizicii cuantice şi a plierii proteinelor.

— Presupun că-ţi pot găsi şi ţie un loc, a spus Bec. Domnul doctor Katanga are nevoie de un trepăduş.

Mai târziu au mers cu maşina de-a lungul litoralului şi s-au plimbat pe o plajă pustie. Cele câteva lumini albe, tremurătoare de pe continent păreau să nu aibă nici o legătură cu oamenii. Picioarele li s-au afundat vreo doi centimetri în nisipul umed, iar întunericul de deasupra mării era cald şi desăvârşit. Bec s-a tăiat la talpă într-o cochilie albă de scoică, i-a curs sânge şi şi-a pus o mână pe Alex ca s-o ajute să meargă şchiopătând, ţopăind într-un picior şi lăsându-şi greutatea pe umărul lui. S-a întins râzând pe nisip, iar el i-a lins sângele de pe picior şi a scuipat grăunţii de nisip. S-au plimbat prin beznă, pe când apa li se izbea de glezne, iar Bec a tras aer în piept şi a spus că o ustură. O singură lumină roşie, de pe catargul unei bărci de pescari, sălta pe valurile care se umflau, iar ei au auzit trosnetul îndepărtat al vechiului ei motor. Au urmărit cu privirea cum urcă şi coboară lumina, o diagramă în vid.

— Mă bucur că ai venit, a spus Bec.

După ce au făcut dragoste pentru prima oară, Bec a remarcat o ciudată iluzie temporală, când amintirea nopţii s-a împărţit în două: amintirea despre ce s-a petrecut atunci şi amintirea despre ce a însemnat ce se întâmplase atunci. Şi-a amintit detaliile. Şi-a amintit ochii lui, frenezia pieptului lui, că buzele lui erau mai moi decât păreau, cum se întindeau muşchii de pe spatele lui sub mâinile ei, vârfurile degetelor lui, clipa în care el a pătruns în ea, icnetul ei, râsul ei când a avut orgasm, câteva dintre lucrurile pe care el le-a spus. Nimic din toate acestea nu formau amintirea despre ce a însemnat ce se întâmplase: începutul unei existenţe când a fi împreună cu Alex pentru totdeauna

a devenit o realitate căreia doar ea ar fi putut să-i pună punct.

Într-o noapte, în magazia de lângă vilă, a pornit generatorul. Alex şi-a răsucit capul şi a văzut-o pe Bec care dormea lângă el. Buzele i s-au mişcat şi ea a şoptit, prea încet ca el să-i înţeleagă cuvintele, dezvăluind stratul întunecat al lucrurilor pe care el nu le ştia şi experienţele pe care el nu le putea trăi alături de ea pentru că ea deja trecuse prin ele. Probabil că şoaptele ei se ridicau precum bulele de şampanie din aceeaşi sursă ca sângele care se coagula în înţepăturile din vârfurile degetelor ei, cicatricile de pe încheieturile mâinilor ei şi vieţuitoarele microscopice care-i populau venele, faţă de care el simţea o gelozie bizară. Să presupunem că fericirea este noroc, aşa cum zice Harry; norocul lui era atât de adânc încastrat în femeia de lângă el, încât, dacă ar fi pierdut-o acum, nu şi-ar fi putut imagina că ar mai fi avut vreodată noroc.

Voia să rămână cu ea şi îşi dorea să facă un copil cu ea. O parte a lui era conştientă de cât de multă nefericire l-ar fi aşteptat dacă, aşa cum i se părea foarte probabil, şi-ar fi putut împlini doar una din cele două dorinţe, şi totuşi izbutea să-şi ţină acea parte complet izolată de partea minţii lui care concepea planuri.

Când plecase din Londra, fusese atât de absorbit de succesul lui, încât crezuse că teoria complexului cronazic o să se rostogolească în eternitate, trecând de la o generaţie la alta la fel de sigur ca un set de gene, aidoma unui copil virtual. Dar Africa l-a impresionat prin tinereţea şi voinţa ei. A văzut cum valul zilnic de copii îmbrăcaţi în uniforme se duce şi vine de la şcoală şi şi-a dorit să joace şi el un rol. Din pricina lui Bec, el ar fi trebuit să fie obsedat zi şi noapte de malarie şi totuşi, într-un mod ciudat, nu vedea nici bolile, nici foamea, cruzimea luptei şi mulţimii din fiecare zi, greutăţile sărăciei. Pentru Alex, Tanzania era înfloritoare. Că venise din nordul gras, răsfăţat şi îmbătrânit în Africa şi o găsise pe Bec pentru el era acelaşi lucru ca atunci când venise din lumea oamenilor de ştiinţă la petrecerea lui Ritchie şi o descoperise printre muzicieni. Era călăuza lui în ambele lumi.

Bec a deschis ochii, i-a zâmbit şi s-a întins ca o pisică, dând la o parte aşternutul de pe trupul ei. Şi-a dat seama că el era preocupat de ceva, cu fruntea uşor încreţită, de parcă ar fi fost pe punctul de a face o judecată de valoare.

A uimit-o faptul că se simţea în siguranţă cu el şi a simţit nevoia să-l împungă, să-l supună la un test.

— Lasă-mă să ghicesc, a spus ea. Te gândeşti: „Mi-a plăcut atât de mult să fac sex cu ea, încât aş vrea să mai fac şi cu altcineva ca să mă conving că e cea mai tare".

El a râs, dar nu şi-a întrerupt şirul gândurilor.

— Ce-ar fi dacă tu şi cu mine nu ne-am mai culca şi cu alţii? a întrebat Alex. Pentru tot restul vieţilor noastre?

Bec a reflectat la ciudatul extremism al propunerii lui. Şi-a amintit cât de ciudat era

că i se părea ciudat. Majoritatea prietenelor ei le făcuseră această promisiune partenerilor lor. Nu-i plăcea să i se amintească că ea era ieşită din comun. Încă de la incidentul cu Joel, încă din Papua Noua Guinee, ea muncise mai mult decât toţi cei din jurul ei, iar dacă avea chef, făcea sex când avea ocazia; de la Val încoace, nu mai făcuse sex. Acum, că proiectul de testare clinică a vaccinului avea să se încheie în curând, urma să se întoarcă la Londra; oare va ajunge să-şi petreacă iarăşi toate serile în laborator? A simţit un junghi misterios, căci se simţise trădată când prietenele ei feministe, cele care susţineau cu cea mai mare ardoare independenţa, poliandria, căutarea identităţii proprii, plonjaseră brusc cu capul înainte în relaţii domestice, monogame şi stabile. Nu faptul că plonjaseră o făcuse să se simtă trădată, ci faptul că nu recunoşteau că făcuseră o alegere, de parcă întemeierea unei familii ar fi fost un accident excepţional, căruia încercau să-i facă faţă cât mai bine.

Şi-a trecut mâna de-a lungul şirei spinării lui Alex, apăsându-şi degetul arătător pe fiecare vertebră, de parcă le-ar fi numărat.

— Şi aş fi nevoită să-ţi citesc lucrările? a întrebat ea. Chiar şi o discuţie ipotetică i se părea un pas spre a-şi da consimţământul.

— Vrei să spui că n-ai citit nimic? Era dezamăgit.

— Nu cunoşti numele tuturor paraziţilor.

— Pune-mă la încercare, a zis Alex.

— Care e numele celui mai cunoscut parazit?

Alex şi-a ridicat capul de pe sânul lui Bec.

— Regina.

— Cucul, a spus Bec. Îşi depune oul în cuibul altei păsări şi puiul lui e îngrijit pe gratis. Hei, nu te opri, îmi place.

Plasa de ţânţari a fremătat când Alex s-a ridicat în capul oaselor şi şi-a aţintit privirea pătrunzătoare asupra ei. O parte a trupului lui era luminată de reflectoarele de siguranţă din grădină, care pătrundeau printre crăpăturile dintre obloane.

— Poate că celelalte păsări nu pot să aibă altfel pui, a zis el.

Unul dintre satele în care Alex dăduse o mână de ajutor echipei era sumbru şi prosper, conţinând case din chirpici de forma unui cub, cu tencuiala albă, plină de pete, care se fărâmiţa. Soarele de dinaintea amurgului poleia cu aur obrajii sătenilor şi scânteia pe zonele lipsite de rugină ale acoperişurilor pe când ei se îndreptau spre clădirea şcolii. Aerul mirosea a cărbune de curând aprins. Bec a aruncat o privire peste umăr şi l-a văzut pe Harry Katanga cum cară o cutie cu chestionare şi, la câţiva metri în spatele lui, pe Alex, îmbrăcat cu o cămaşă albă, blugi cenuşiu-deschis şi ghete prăfuite, care păşea cu prudenţă, ducând o tavă cu flacoane cu vaccin, scoasă de curând din congelator. Se afla în fruntea unei procesiuni în formă de V, compusă din copii, câini şi

găini, pe drumul dintre case. Avea privirea aţintită asupra flacoanelor, atent să nu le dea pe jos, iar Bec a văzut cum colacii de abur îngheţat, care se ridicau din ele, îl derutau, acoperind soarele ce căpăta o nuanţă din ce în ce mai aprinsă de roşu. Îşi apleca tot mai mult capul şi mergea tot mai încet, apoi s-a oprit, iar copiii şi câinii s-au adunat în jurul lui ca să vadă ce anume îl fascina. L-a văzut cum devenea din ce în ce mai conştient de curiozitatea lor; a încercat să le explice, plin de entuziasm; şi-a amintit ce ar fi trebuit să facă; şi-a ridicat spre ea o privire încurajatoare; şi-a continuat zglobiu drumul în fruntea procesiunii de zdrenţăroşi.

— Domnule doctor Katanga, omul dumneavoastră e cam leneş, i-a zis ea lui Haji.

Haji a aruncat o privire peste umăr, apoi a clătinat din cap spre Bec.

— În vremurile astea nu mai poţi să găseşti pe nimeni competent, a spus el.

Mai târziu, şi-a ridicat privirea de pe şirul de copii şi mame şi l-a zărit pe Alex în depărtare, lângă o tobă înaltă de-a băştinaşilor, în jurul căreia se afla un grup de băieţi mai mari. Ei îi arătau cum să cânte la ea, iar el a clătinat din cap, i-a întrerupt, a luat două beţe pe care le găsise pe undeva şi a interpretat un solo de tambur, iar ei au clătinat din cap, l-au întrerupt şi au bătut ritmul cu mâinile, iar el a clătinat din cap, i-a întrerupt şi au continuat tot aşa.

În ultimele săptămâni ale proiectului de testare clinică a vaccinului, Bec a reflectat la viitor şi şi-a dat seama că-l includea în el şi pe Alex şi că îi plăcea să-l vadă acolo. I se părea un lux să stea întinşi, dezbrăcaţi, lipiţi unul de celălalt, în mirosul de sex, cu un bărbat care ştia la ce se referă când se plângea de zona bazolaterală a membranei plasmatice a hepatocitelor, dar putea s-o încurajeze, spunându-i că merită să-şi continue studiul.

— E ca un poem epic, a zis el într-o noapte, ţopăind uşurel, plin de entuziasm, mai degajat în prezenţa ei, aşa cum începuse să facă în ultima vreme. Specia umană şi haemoproteusul pe de o parte, ţânţarii şi paraziţii malariei pe de altă parte.

— Cine e şeful? a întrebat Bec.

— Tu. Cu un coif cu pene, călare pe un cal mare şi negru, ridicându-ţi seringa grandioasă, răsucindu-te către oştirea care te înconjoară şi strigând la gornist să sune atacul. La naiba, e un spion în baracă! Ai auzit? S-a întors, şi-a izbit palmele una de alta, şi le-a studiat pentru a vedea dacă avea urme de insecte pe ele, apoi şi le-a izbit iarăşi una de alta, urmărind sunetul strident şi vibrant, care se strecurase pe sub plasa lor.

— Ţi-ai luat pastila de *Malarone* [15? a întrebat Bec.

— Nu capăt imunitate dacă mă culc cu tine?

— Nu. Nu eşti primul care întreabă asta, a zis Bec, jucându-se cu aşternutul. Fără să se gândească ce face, a zvâcnit din buze şi apoi s-a concentrat asupra amintirii unei

aventuri de o săptămână cu un imunolog din Kenya, pe care o avusese cu mai mulţi ani în urmă. Alex s-a prins, s-a prăbuşit bosumflat pe pat, iar ea s-a lipit de el şi i-a pus mâna pe piept, în dreptul inimii. Dar ai putea să fii ultimul.

— Asta pare a fi o promisiune, a zis el, nevenindu-i să creadă.

— Dacă încă mă mai vrei, a spus Bec. Nu sunt uşor de suportat.

— Cei uşor de suportat sunt prea blegi, a zis Alex. „Şi lui Val i-a făcut aceeaşi promisiune, şi-a zis el în sinea lui; oare ăsta să fie defectul ei?"

Bec i-a intuit reţinerea.

— Acum nu-i la fel ca atunci când cineva îmi dă pe neaşteptate un inel, iar eu îl accept, a spus ea.

S-a simţit obligată să spună ceva optimist, o expresie simplă, solemnă, care să-i dea speranţă, dar societatea de care aparţinea, i se părea ei, furase scenariile şi actele din vechea piesă care se juca între femei şi bărbaţi, fără a pune altele în loc. Aşa că era liberă să improvizeze o declaraţie, iar libertatea era considerată de la sine-nţeles bună, şi primul lucru la care se gândea o femeie liberă şi modernă, când era nevoită să facă o promisiune sinceră, care avea să-i schimbe viaţa, era un clişeu lamentabil. Iar ei i se părea inutil; avea sentimentul că totul fusese demult stabilit şi că deja erau împreună.

— Trebuie să-ţi zic ceva, a spus Bec, cu vocea puţin gâtuită. Vreau să rămân cu tine. Stai puţin, asta sună ca dracu'. Şi-a lipit arătătorul de buze, dusă pe gânduri. O să rămân cu tine. Cum ţi se pare?

Alex a înghiţit în sec, a prins-o de umeri şi ţintuit-o cu privirea, de parcă ar fi vrut s-o devoreze şi apoi s-o creeze din nou aşa, la nesfârşit. Şi el simţea că-şi caută cuvintele pentru un jurământ spontan şi solemn.

— Chiar te iubesc, a spus el.

— Dar?

— La un moment dat Te iubesc şi-a pierdut valoarea. Nu mai e de-ajuns. Vreau mai mult. Vreau să-ţi fac un jurământ de credinţă. Părea că se aşteaptă ca ea să râdă de el, auzindu-i cuvintele, dar, deşi Bec nu ştia prea bine ce încearcă să-i spună, declaraţia lui a făcut-o să se lipească şi mai mult de el, să-şi bage limba în gura lui şi să-şi desfacă coapsele, înfăşurându-le în jurul şoldurilor lui.

A doua zi, ea a luat de pe raft o ediţie veche a dicţionarului Chambers, lăsată acolo de un profesor din Tanzania, fostul proprietar al casei, care emigrase în Canada, şi a căutat cuvântul *jurământ*[16. Însemna angajament sau promisiune; din cuvântul arhaic englezesc pliht, care însemna risc. A căutat şi credinţă.

Credinţă[17, scria. *Derivat din adevăr.[*18

Cu puţină vreme înainte ca Alex să se întoarcă la Londra, Bec a izbutit să-şi facă timp pentru o excursie de o zi în Zanzibar. Au plecat dis-de-dimineaţă spre pontonul

de acostare şi au aşteptat feribotul. Mai erau şi alţi pasageri. O familie şedea pe o piramidă de valize, copiii stăteau în picioare în vârf, iar adulţii se ghemuiau în partea de jos; un tânăr, îmbrăcat cu o cămaşă cu mânecă scurtă, descheiată, care-i dezvăluia pieptul, stătea pe vine într-un colţ al pontonului, contemplând marea; doi misionari americani cu şepci şi bermude, având aparate de fotografiat cu curelele de-a curmezişul pieptului, discutau despre oraşul lor natal. Bec şedea pe o babă de cheu, iar Alex stătea pe jos, lângă ea, cu capul la nivelul gleznelor ei şi picioarele bălăngănindu-se peste marginea pontonului. Nu sufla nici o adiere de vânt. Apa era ca un lapte turcoaz. Linia orizontului era invizibilă din cauza ceţii. Alex a ridicat privirea spre Bec, care părea că se uită după ceva, ferindu-şi cu mâna ochii de soare. Alex se arsese încă din a doua zi, iar faţa şi gâtul îi erau mânjite cu loţiune cu factor mare de protecţie solară.

— Care-i treaba cu tine şi soarele? a întrebat el. Stă toată ziua pe pielea ta şi o face spectaculoasă, pe când eu, ori de câte ori încerc să petrec puţină vreme cu el, pur şi simplu mă snopeşte în bătaie.

Bec a sărit de pe baba de cheu şi s-a aşezat lângă Alex.

— De fapt eşti gelos, nu-i aşa?

— Eşti atât de entuziastă în preajma lor.

— A cui?

— Păi, de pildă, în preajma soarelui. Şi a lui Ritchie. A râs pentru a-i sugera că nu vorbeşte serios, dar efectul asupra ei a fost invers.

— E fratele meu! Şi prietenul tău!

— N-a vrut ca eu să vin aici.

— Vrea să mă protejeze. Şi e posesiv. Îi place să facă pe tata cu mine.

— Ai fost la o şcoală gomoasă.

— O şcoală particulară proastă, unde fiicele ofiţerilor învăţau cum să fie soţii gospodine. Au fost supăraţi că vreau să fiu om de ştiinţă.

— Ai fost combinată cu redactorul-şef al unui ziar.

— Tu eşti cel care a descoperit cum pot să fie nemuritori oamenii, a spus Bec, punându-şi braţul în jurul umerilor lui. Tu eşti cel entuziast.

— Am zis că e posibil doar din punct de vedere teoretic, de dragul lui Harry, iar acum toată lumea face mare vâlvă pe tema asta şi eu n-am ce să fac.

Bec şi-a pus ochelarii de soare.

— Acum e mai bine? a întrebat ea.

Alex a bătut darabana pe marginea pontonului.

— Uite, pelicani, a zis el şi apoi a cântat:

Domnul Sheen străluceşte

Spălând o grămadă de lucruri.

— Ce-i asta? a spus Bec.

— Nimic.

— Ai fredonat unul dintre cântecele tale din reclame.

— Vreau să ştiu de ce ai fost cu Val, a zis Alex, răsucindu-şi capul dinspre pelicani şi privind adânc în ochii lui Bec.

— Era atrăgător şi puternic, a spus Bec. La început au fost curiozitatea şi sexul. Am crezut că fac o faptă bună pentru un bărbat căruia i-a murit soţia, dar cred că am avut o părere prea bună despre mine. Şi îmi făcea cadouri. Avea multe să-mi ofere, adică în ceea ce priveşte modul de a mă îmbrăca şi cadourile. Am crezut că e bun la suflet, dar nu-i aşa. Era bun doar cu mine. Ar fi trebuit să-mi dau seama că el dădea tonul ziarului, dar n-am înţeles asta decât când i-am înapoiat inelul.

— Ai vrut să te căsătoreşti cu el?

— Am fost o proastă.

Alex şi-a răsucit brusc capul, de parcă ar fi fost pişcat de o insectă. Reacţionase din instinct, simţind nevoia să arunce cu violenţă ceva în apă, dar în preajma lui nu exista nici un obiect.

— De ce a fost bun cu tine?

— Îşi dorea o nevastă nouă şi potrivită.

„S-o întreb dacă eu sunt potrivit?“ s-a întrebat Alex în sinea lui.

— Poate încă mai e îndrăgostit de tine, a spus el, iar Bec nu i-a răspuns.

Un jet firav de abur şi-a făcut apariţia în ceaţa care se întindea spre Zanzibar.

— M-a sunat înainte să plec, a zis Alex. A spus că vrea să-mi facă reclamă, că nu sunt destui oameni de ştiinţă faimoşi. Am intuit că aflase că vin la tine, nu-mi pot închipui de unde. În timp ce vorbea, şi-a dat seama că ziarul lui Val publicase cel mai important şi mai cu răsunet articol despre descoperirile lui; ceilalţi jurnalişti preluaseră ştirea de la el.

— A vorbit despre mine? a întrebat Bec.

— A spus că-i eşti prietenă.

— Cred că asta-i OK. M-am purtat urât cu el şi, pur şi simplu, a pocnit ea din degete, l-au apucat pandaliile. S-a apucat să urle. E adevărat că nu ştiu să mă port. Dar cine ştie? Asta nu înseamnă că nu cunosc diferenţa dintre bine şi rău. Tatăl meu nu s-a dus la biserică şi nici nu ne-a forţat să credem în Dumnezeu, dar a ştiut ce-i bine şi ce-i rău, aşa încât... A fost cât pe ce să spună „a fost ucis“, dar nu era pregătită pentru asta, nici măcar în faţa lui Alex.

A sosit feribotul, o ambarcaţiune cu aripi imerse, fără punte în aer liber. Dinăuntru nu puteau să vadă pe geam decât o ceaţă azurie şi strălucitoare. Echipajul a pus un film

vechi cu Sylvester Stallone, pe un mic ecran din faţa scaunelor pentru pasageri, iar sunetul răzbea din difuzoare cu un volum asurzitor.

Când Bec şi Alex au coborât în Zanzibar, pe ponton erau un şir de pasageri care aşteptau să se întoarcă în Dar şi un grup de pisici graţioase, care păreau abuzate, cu bucăţi de blană lipsă şi un număr impar de ochi. Apropiindu-se de coadă, Alex şi-a aţintit privirea asupra faţadelor înnegrite de mucegai din Stone Town şi şi-a imaginat că e un sclav adus pentru a fi vândut pe vremea sultanilor, când a simţit că Bec îl înşfacă de cot.

— Tipul ăla în tricou verde cu guler, a şuierat ea. Nu te uita! Nu vreau să vorbesc cu el. Ajută-mă, nu vreau să mă vadă.

Alex a aruncat o privire fugară într-acolo, străduindu-se s-o ascundă cu trupul lui pe Bec, care încerca să se fofileze. Ameninţarea pe care ea o identificase consta într-un european burtos, ras în cap, cu ochelari de soare şi barbă, care purta pe umăr o mică geantă din piele şi se uita cu ochii mijiţi la un iPad. Şi-a ridicat privirea.

— Se uită spre noi, a spus Alex printre dinţi. Dacă n-ai fi vorbit aşa aiurea, nu te-ar fi văzut.

— Fă-l să se uite în altă parte, a zis Bec, care se aplecase în faţă până ce trupul îi ajunsese paralel cu pământul.

Fără a se opri din mers, Alex s-a aplecat, a luat una dintre pisici de ceafă şi a azvârlit-o într-o parabolă cu rază mică în faţa bărbosului. Animalul a zburat prin aer, ţipând de indignare, a aterizat în picioare, cu o bufnitură surdă, s-a aşezat pe labele din spate şi a început să se lingă impasibil între picioare. Alex şi Bec au înteţit pasul, încercând să ajungă cât mai repede la debarcader, apoi au auzit un strigăt slab „Rebecca? Dr. Shepherd?" din spatele lor şi au luat-o la fugă. Au intrat în Stone Town, urmăriţi de băieţei care vindeau băuturi şi trandafiri sau le propuneau să-i însoţească într-un tur al oraşului. Bec s-a oprit pe o alee, lângă o uşă foarte veche din lemn, încrustată cu mânere din alamă, şi s-a sprijinit de zid.

— M-a recunoscut, a spus ea peste larma zgâmboilor, care-i trăgeau de mâini şi le fluturau marfa chinezească în faţa ochilor.

— Sunt sigur că n-o să fie cel mai însemnat reportaj din programul de ştiri de seară din Zanzibar.

— Nu mi-am dat seama cât de linişte era decât când ai aruncat pisica.

Mai încolo, pe stradă, au găsit un hotel într-o casă negustorească renovată şi s-au aşezat la umbră, cu două beri în faţă, într-o curte cu colonade. O fântână minusculă împroşca şi gâlgâia în mijlocul curţii, iar din două în două minute picăţele de umbre traversau zona însorită când stolurile de porumbei zburau pe deasupra.

— Numele lui nu-i important, a spus Bec, când Alex a întrebat-o de cine fugiseră. E

din Karolinska. N-aş fi putut suporta să vorbesc cu el. Era unul dintre cercetătorii care m-au oprit din ce încercam să fac cu gregi.

— Chiar te-a oprit.

— Ştii la ce mă refer. A pornit o campanie împotriva mea în jurnale şi la conferinţe. A fost unul dintre lideri.

— Mi-ai spus că Organizaţia Mondială a Sănătăţii şi guvernul din Tanzania te-au împiedicat să testezi parazitul viu.

— La insistenţele tâlharilor ălora.

„Acum îmi dau seama de ce te-a plăcut Harry“, şi-a zis Alex în sinea lui. A spus:

— Dar cum rămâne cu văzul?

Bec a cotrobăit nerăbdătoare în rucsacul ei şi a trântit o sticluţă din plastic cu pastile pe tăblia rotundă acoperită de mozaic a mesei, care s-a bălăngănit, iar cadrul ei din fier forjat s-a izbit cu un pocnet surd de dalele din piatră.

— Am în mine gregi de şase ani, populaţia e stabilă, iar ochii mei sunt în regulă. Mai fac din când în când câte o criză, atâta tot. Dacă o să vreau vreodată să scap de ei, iau două pastile din astea vreme de o săptămână şi o să dispară.

— De ce nu le iei?

Bec s-a holbat la el, ţeapănă, cu ochii mijiţi, de parcă ar fi crezut că el se preface că nu înţelege.

— Au numele tatălui meu, a spus ea.

Replica „Doar din cauza asta?“ a parcurs drumul de la mintea lui Alex până la gură, însă el a zis doar:

— Aha.

41

Ritchie fusese morocănos la cina din ajunul plecării în ultima misiune a tatălui său, îşi amintea Bec, vârându-şi mâncarea în gură cu furculiţa ţinută în unghi drept faţă de pumnul lui şi cu bretonul căzându-i în ochi. Mai târziu, când s-a lăsat amurgul văratic, iar Bec era la ea în cameră, legându-şi şireturile bocancilor, l-a auzit pe Ritchie cum zbiară „Fascist!“ şi trânteşte uşa dormitorului său.

Şi-a pus cămaşa de noapte peste haine şi a deschis fereastra. Aerul mirosea a flori de castan, iar susurul pârâului i-a răsunat în urechi când a coborât râpa din capătul grădinii. Se vârâse în pat cu o carte, dar n-a putut să citească. De afară s-a auzit ţipătul unei bufniţe, iar o cutie de plastic a zburat prin fereastră şi s-a rostogolit pe podea. Bec s-a dat jos din pat, a luat-o şi a fugit repede sub pătură. A deschis cutia. Conţinea o oglindă cu capac, ca o pudră compactă, şi trei recipiente cu cremă – unul negru, altul verde şi celălalt maro. A auzit-o pe mama ei cum vine, a închis cutia cu o pocnitură, a ascuns-o şi s-a învelit strâns cu pătura în jurul gâtului. Mama ei şi-a vârât capul în cameră şi a întrebat-o dacă şi-a văzut tatăl, iar când Bec a zis că nu, mama ei i-a spus că e timpul să se culce. A sărutat-o pe Bec, a stins lumina, a ieşit din cameră şi a închis uşa.

Bec s-a zgâit în întuneric pe fereastră. Pe când ochii ei distingeau nuanţele şterse de negru şi cafeniu, pătratul de vid a prins consistenţă şi contur. Ceea ce i se păruse o cavitate de noapte pură acum a fremătat, solidificându-se într-o formă, de parcă aerul s-ar fi coagulat. Doi ochi lipsiţi de trup s-au deschis, având albul din ei atât de imaculat, încât păreau că strălucesc aidoma lunii. S-au răsucit şi apoi s-au aţintit asupra lui Bec. La câţiva centimetri sub ochi, două şiruri de dinţi şi-au făcut apariţia, s-au îndepărtat unul de celălalt şi au lăsat să treacă o voce printre ele.

— Nu te-ai camuflat, a zis tatăl ei.

— N-am avut timp, a spus Bec. S-a dat jos din pat şi s-a dus la fereastră cu cutia.

— Trebuie să te confunzi cu întunericul, ca o panteră, a zis tatăl ei, luând cutia de la Bec şi deschizând-o. Prin fereastră, s-a apucat să tamponeze şi să ungă cu cremă de camuflaj faţa fiicei lui.

— Dar ochii? a spus Bec.

— Nici pantera n-are dinţii negri. Trebuie să dăm o şansă şi vânatului.

După ce a înnegrit faţa şi mâinile lui Bec până când s-a simţit satisfăcut de opera lui,

tatăl ei a săltat-o din cameră şi a pus-o pe răzorul de flori de sub fereastră. În cealaltă parte a casei, Bec vedea cum se diminuează şi apoi se înteţeşte lumina cenuşie a televizorului.

— Eşti gata? a întrebat tatăl ei. Îţi aminteşti regulile?

— Nu face nici un zgomot. Nu lăsa pe nimeni în urmă.

— Şi?

— Atâta.

— Bravo. Iar dacă-l prindem pe braconier, tu aştepţi până când eu ajung în spatele lui. Tatăl lui Bec a luat o mică ţeavă, care atârna de un şnur în jurul gâtului său, şi a suflat în ea. Era un sunet ascuţit şi solitar. De îndată ce auzi sunetul ăsta, baţi din palme şi ţipi, îl sperii pe amicul nostru, iar eu îl înhaţ. Hai, la treabă!

Bec a mers în spatele tatălui ei prin grădină, a ieşit pe poarta din spate, a luat-o pe poteca ce cobora pe deal, pe marginea râpei. Când au simţit mirosul pâlcului de pini care marca răscrucea, au cotit-o la dreapta, prin pădurea deasă care crescuse pe ambele maluri ale pârâului, în defileul îngust din deal. Poteca se apropia din ce în ce mai mult de pârâu, pe pământul zimţuit cu rădăcini vechi de copac şi presărat cu rămăşiţele clopoţeilor de primăvară. Bec a călcat pe o crenguţă şi s-au oprit amândoi. Tatăl ei a aruncat o privire prin preajmă, iar Bec şi-a dat seama că făcuse o greşeală, însă tatăl ei a arătat spre cer. Bec şi-a ridicat privirea şi a văzut Calea-Lactee, aidoma unei învălmăşeli îngheţate.

Acum poteca trecea exact pe lângă apă. Tatăl lui Bec i-a făcut semn să meargă în patru labe, apoi s-au târât până la o rădăcină groasă, pusă de-a curmezişul peste potecă. S-au ascuns în spatele ei şi s-au uitat pe deasupra. În faţă puteau vedea cum pârâul se lărgea, formând mai multe iazuri, cu pâlcuri de papură şi arini care crescuseră în apă. Bec a privit în direcţia indicată de tatăl său şi a văzut prada la douăzeci de metri de ei, stând nemişcată în apa puţin adâncă, într-un picior, cu capul aplecat între umeri, creasta de pene brăzdând conturul apei şi ciocul lung profilându-se aidoma vârfului unei căciuli. Tatăl lui Bec s-a uitat la ea, a arătat înspre ea, a arătat spre urechea lui, a arătat spre fluier, a arătat iarăşi spre ea, a mimat că aplaudă şi că strigă, apoi şi-a ridicat cele două degete mari. Bec şi-a ridicat şi ea cele două degete mari. Tatăl ei s-a zgâit la ea, clipind de câteva ori. Asta a durat doar o clipă. Şi-a strâns buzele, a prins-o de obraz cu o mână, s-a ridicat în picioare şi a dispărut în tăcere printre copaci.

Bec s-a aşezat mai confortabil, urmărindu-l cu privirea pe bâtlan. Oare cum putea să stea nemişcat atâta vreme, cu un singur picior în apa rece? Oare dormea? Nu cumva aştepta să vadă un peşte? A căscat. Nu trebuia să adoarmă. Auzise că soldaţii care adorm când sunt de gardă sunt executaţi. N-ar fi adormit niciodată dacă ar fi ştiut că o

să fie executată pentru asta. Îi era frig şi îşi dorea să ţopăie. O să aibă la fel de multă răbdare ca bâtlanul, o să fie la fel de invizibilă ca o panteră şi la fel de curajoasă ca tatăl ei. El îşi petrecuse nopţi întregi în aer liber, fără adăpost, în zăpadă sau în junglă, împreună cu bărbaţii cărora le spunea „tipii". Bec voia să fie un tip, deşi nu ştia ce e ăla un tip.

A auzit ţipătul tatălui ei. S-a ridicat în picioare, a bătut din palme şi a ţipat „Bâtlanule! Zboară de aici, bâtlanule!" Bâtlanul şi-a desfăcut aripile imense, s-a ridicat alene în aer şi a traversat râul până pe malul opus, iar pe urmă a dispărut printre copaci. Bec a ascultat. Nu se auzea decât sunetul apei. Oare tatăl ei făcuse o greşeală? Oare păţise ceva? Dacă alunecase pe bolovanii de pe malul râului şi îşi fracturase piciorul? Cum l-ar fi putut găsi?

— Tată! a ţipat ea. Tată! După ce a strigat a doua oară, a auzit fluieratul lui. Peste câteva minute a simţit o atingere pe umăr, dar n-a fost uimită, ştia că e el.

— A plecat, a spus ea.

Tatăl ei a ridicat o plasă pe care o ţinea în mâna dreaptă. Ceva se zbătea plin de furie înăuntru.

— Ba nu, a zis el.

Bec l-a întrebat cum a reuşit să-l prindă.

— Într-o zi o să-ţi arăt cum, a spus tatăl ei.

Au luat-o înapoi spre casă. Tatăl lui Bec a ţinut-o de mână. L-a întrebat dacă şi ea era unul dintre tipi.

— Tu eşti cel mai bun tip al meu, a zis tatăl ei.

— Dar Ritchie ce e?

— El e cel mai bun fiu al meu.

— Dar ai doar unul!

— Atunci e norocos că e cel mai bun.

— L-ai luat şi pe el ca să prindeţi un bâtlan?

— Lui Ritchie nu-i place să meargă prin pădure noaptea, a zis tatăl lui Bec. Nu-i place să se camufleze.

— Dar l-ai invitat?

— Fratele tău o să obţină ce-şi doreşte. O să fie bogat cândva.

— Pot să spun un cuvânt urât?

— Dacă ai un motiv întemeiat.

— Mi-a spus că oamenii bogaţi sunt ticăloşi.

— Tocmai, a zis tatăl ei. Deja îl preocupă subiectul.

Au ajuns acasă. În loc s-o vâre în camera ei pe fereastră, tatăl ei a dus-o în partea din faţă a casei, de unde se putea zări lumina de la etaj, din camera lui Ritchie. L-au auzit

cum zdrăngăne la chitară.

— Punem bâtlanul la Ritchie în cameră? a întrebat tatăl ei.

Bec a stat puţin pe gânduri. Dacă ar fi făcut asta, mama ei ar fi aflat. I-ar fi văzut pe soţul şi pe fiica ei mânjiţi cu vopsea neagră şi verde pe faţă şi s-ar fi înfuriat, pe el că o lăsase singură în ultima lui seară şi pentru că complotase cu Bec, iar pe ea pentru că plecase la vânătoare de bâtlani în loc să doarmă şi pentru că o minţise. Pe când, dacă tatăl ei ar fi pus bâtlanul într-un loc sigur sau dacă pur şi simplu i-ar fi dat drumul, s-ar fi putut strecura în casă, s-ar fi putut spăla pe furiş şi n-ar mai fi fost prinşi. Şi totuşi era teribil de curioasă să afle ce ar fi făcut Ritchie dacă ar fi văzut o pasăre mare, cenuşie, cu un cioc lung şi ascuţit cum îşi fâlfâie pe neaşteptate aripile prin camera lui.

— Da, a spus ea, iar tatăl ei a încuviinţat din cap, a ţinut între dinţi plasa, cu pasărea care se zbătea înăuntru, şi s-a căţărat pe zidul casei, înfigându-şi vârfurile bocancilor şi ale degetelor de la mâini în crăpăturile dintre pietre. Peste câteva minute l-a auzit pe Ritchie cum urlă.

În vreme ce restul familiei ei avea alte preocupări, ea s-a spălat pe faţă şi s-a dus la culcare, iar când tatăl ei a venit s-o sărute de noapte bună, deja adormise. Nu l-a mai văzut în viaţă. Ritchie i-a spus că, în zorii zilei, când tatăl ei a plecat, a luat cu el bâtlanul ca să-i dea drumul în altă parte a ţării.

Peste o lună, la înmormântarea tatălui ei, Bec i-a cunoscut pe tipi. Unii dintre ei erau chipeşi, meditativi şi tăcuţi, aidoma tatălui ei, aidoma bâtlanului. Preferau să stea la marginea mulţimii. Pe ceilalţi nu i-a plăcut, oameni cu părul scurt, doldora de secrete, cu piepturile umflate sub uniformele elegante, pe care se vedea că le purtau foarte rar. Înţelegea că nu ei îl omorâseră pe tatăl ei. Se bănuia că irlandezii furioşi îl uciseseră. Tipii şi irlandezii erau în tabere diferite. Erau inamici. Se luptau unii cu alţii pentru locul ăla din Irlanda de Nord. Acela era un câmp de bătălie comun, iar tipii veniseră de acolo până aici, în Dorset, revendicându-şi drepturile asupra tatălui ei. Credeau că moartea lui le aparţine lor, deci că e a câmpului de bătălie din străinătate, iar lui Bec nu-i plăcea asta. Tipii îi înconjurau familia. Mama ei era frumoasă îmbrăcată în negru, iar tipilor le era teamă de frumuseţea ei; era prea stridentă pentru ei, îi intimida. Dar Ritchie, care se tunsese şi devenise mai bun şi mai amabil de la moartea tatălui lor, era fascinat de prezenţa soldaţilor. Vorbea cu ei degajat, şi ei cu el la fel, iar Bec şi-a dat seama că fratele ei ar fi putut să devină cu uşurinţă unul dintre tipi. Când ţărâna a lovit pentru prima oară capacul coşciugului, ea a sesizat golul dinăuntru, că era o cutie din lemn, cu tatăl ei înăuntru, lucru pe care nu-l percepuse când soldaţii îl căraseră pe umeri. Preţ de o clipă, înăuntrul ei a mijit speranţa că uneori moartea nu e ultimul lucru care li se întâmplă tuturor, oricui. Că unii oameni poate trăiesc puţin, apoi mor, apoi mai trăiesc încă un pic. De ce nu? Dar deja aflase că asta nu e cu putinţă.

Când s-a dus la facultate, ştia despre lucrurile de genul acesta mai multe decât ştiuseră vreodată tatăl ei şi tipii. În bibliotecă, mintea se înfigea cu mai multă precizie în studii când putea să-şi lege visele de ceea ce citea, iar amintirile ei se legau de esenţa învăţămintelor din pagină. Când a studiat pentru prima oară ciclul de viaţă al parazitului care produce malaria, s-a gândit la cât de curajoşi erau paraziţii, după ce fuseseră aruncaţi de un ţânţar în vastul teritoriu inamic al corpului uman, când se ascundeau în ficat zile întregi, deghizându-se ca să pară umani şi păcălind bacteriofagii, care stăteau de strajă, pentru a ajunge la inimă. Cât de periculos şi de dificil era drumul paraziţilor spre inimă, prin inimă, până la plămâni, vâslind împotriva curentului, împotriva fluxului de sânge. Dacă ajungeau la obiectiv, îşi începeau munca, iar acest sistem măreţ, puternic şi nemăsurat de complex unde se infiltraseră, corpul uman, se îmbolnăvea şi uneori era distrus. Paraziţii ucideau lumea din jurul lor; dar scopul lor nu era să ucidă. Scopul lor nu era decât să trăiască şi să se reproducă.

42

O siluetă malefică a sfâşiat lumina lămpii pe când Ritchie ciupea cu vârfurile degetelor coardele unei chitare Joey Santiago, iar el în parte a căzut, în parte a sărit de pe scaun. A urlat, stomacul i s-a chircit, a încercat să-şi folosească chitara în chip de scut, dar fiara era pretutindeni, pe tavan, pe podea, pe toţi pereţii, cu ochi de carnivor şi un cioc ca un pumnal. Ritchie nu-şi putea da seama unde se termina aripa şi unde începea umbra. Exact în clipa când s-a prins că o pasăre gigantică intrase în sanctuarul lui, a urlat din nou şi s-a lipit cu spatele de uşă, apăsându-se cu cutia chitarei pe abdomen. În spatele păsării, lângă fereastra deschisă, stătea stăpânul demonului, sub înfăţişarea unui bărbat, cu pielea pătată cu negru şi roz, holbându-se la el.

Ritchie a amuţit, două lacrimi i s-au prelins pe obraji. Frica i s-a preschimbat în furie, şi-a ridicat chitara de gât şi, cu o trosnitură spectaculoasă, a sfărâmat-o izbind-o de podea: era prima oară când făcea asta.

— Rock-and-roll, a spus tatăl lui Ritchie. Faci prea mult zgomot. Acum o să vină mama ta. Voiam să vorbesc cu tine. A aruncat o privire spre bâtlanul îngrozit, care se ascunsese într-un colţ, s-a dus la el şi i-a rupt gâtul. Şi-a pus pasărea moartă sub braţ şi a sărit peste pervazul ferestrei.

— Spune-i lui Bec că i-am dat drumul, a spus el. Ai grijă de fete. O să vorbim când mă întorc. Şi a dispărut din raza lui vizuală.

La douăzeci şi cinci de ani de la moartea bâtlanului, în avionul care zbura spre Dublin, Ritchie şi-a amintit incidentul, pe care îl înflorise de-a lungul anilor, fără să ştie. El ştia două lucruri pe care Bec nu le aflase, iar acest lucru îi aducea satisfacţie. Unul era că şcoala lui costase dublu faţă de cea a lui Bec. Celălalt era că tatăl lui omorâse bâtlanul. Nimic din ce îl văzuse pe tatăl lui că face şi nimic din ce îl auzise pe tatăl lui că zice nu-l impresionase mai mult decât calmul şi uşurinţa cu care tatăl lui rupsese gâtul păsării exact în clipa când lupta sa pentru supravieţuire devenise o corvoadă. Lui Ritchie i se părea că ai putea să citeşti mii de cărţi fără să înveţi o asemenea lecţie, acea îndreptăţire, bărbăţie şi demnitate minunată a clipei când generozitatea se preschimbă complet în cruzime. În acea clipă, fapta e justificată; însă o secundă mai devreme, e doar cruzime, iar o clipă mai târziu e slăbiciune.

În terminalul de sosiri din aeroportul oraşului Dublin, Ritchie a format numărul pe care îl primise şi s-a întâlnit cu un bărbat roşu la faţă, care părea prea bătrân ca să se

mai dea cu gel pe părul lui scurt şi ţepos. Mike era coleg cu Colum O'Donabháin la căminul cultural. L-a dus pe Ritchie la o maşină care avea capacele roţilor uşor ruginite.

— N-aveţi la dumneavoastră camera de filmat? a întrebat Mike, pe când se urcau în maşină. Înăuntru mirosea a câine.

— Ţi-am explicat în scrisori, a zis Ritchie. M-am gândit că prima oară e mai bine să ne vedem între patru ochi.

— Când te uiţi la filme documentare, ăsta-i momentul cel mai tare, nu-i aşa? Când se văd pentru prima oară. Mike i-a oferit lui Ritchie o ţigară, apoi şi-a aprins şi el una. E o zi grea pentru dumneavoastră, domnule Shepherd. A deschis geamul şi a suflat fumul în aerul jilav. Auzi ce zic. Ce pizda mă-sii ştiu eu despre filme? Dar îmi plac filmele documentare.

Ritchie amânase până cu două săptămâni înainte de întâlnirea cu O'Donabháin să apeleze la ajutorul profesionist de care avea nevoie pentru a realiza primul său film. Atunci îşi dăduse seama prea târziu că cei şase ani de experienţă în producţia de filme de divertisment pentru televiziune în studio, pentru un post naţional de televiziune îl calificau prea puţin pentru a ieşi în lume şi a filma un reportaj. Îşi făcuse timp să ia masa de prânz cu doi regizori, crezând că poate o să-l ia cu el pe unul din ei, dar nu-i inspiraseră încredere. Fuseseră prea entuziaşti. Îl întrebaseră dacă voia să fie în stilul filmelor cu familia Shepherd. Voiau să şi-l însuşească.

— Mergem? a întrebat el. Prietenul lui O'Donabháin vârâse cheile în contact, dar nu pornise motorul. Fuma rezemat de spătar. Geamurile se umpleau de aburi. „Oare şi el o fi fost terorist?“ s-a întrebat în sinea lui Ritchie. „Încă o mai fi?“

— Îl cunosc pe Colum O'Donabháin de douăzeci de ani, a zis Mike. Pe dumneavoastră nu vă cunosc. Dumneavoastră trebuie să aveţi grijă de dumneavoastră, iar eu de el. Aşa că trebuie să vă întreb: nu vreţi să vă răzbunaţi acum, nu-i aşa?

— Nu, a spus Ritchie. V-am explicat totul în scrisori.

— Nu vreţi să-l umiliţi sau să-l mai judecaţi încă o dată?

— Nu.

Mike a pornit maşina şi a luat-o pe şosea.

— Nordul Dublinului. E aproape de aeroport, a zis el şi a râs. Cei eliberaţi pe cuvânt de onoare, ei cred că are succes.

— Zău?

— Munceşte la căminul cultural, are grijă de mama lui, scrie poezii. Îl cred plin de succes, cretinii.

— Nu e reabilitat?

— O, ba e competent. E competent ca dracu'. Nu i-aţi citit poeziile?

— Încă nu, a zis Ritchie. Aruncase o privire pe ele, dar nu înţelesese nimic. Acolo nu văzuse nimic despre crime, din câte-şi putuse da seama, ci o grămadă de lucruri despre mame şi malul mării.

— Aici, a zis Mike. A deschis torpedoul, a scos un carnet subţire şi i l-a dat lui Ritchie, care a recunoscut coperta cafenie, gravura cu pescăruşul şi titlul, Predă-te. Carnetul avea în el un bilet de autobuz. Ritchie l-a deschis la locul marcat şi a văzut o poezie intitulată Limba.

— Colum spune s-o citeşti neapărat înainte să-l cunoşti, a zis Mike.

Limba
Mi-atârnă greu în buzunar, rece, încălzită de mâna mea
A fost cu mine la bâlci
Am pus-o lângă ceai la cină
N-avea unde să stea pe timpul nopţii,
Când eu dormeam, zăcea pe undeva
Dormind buştean, mersi de întrebare.
N-ai putea spune că-i frumoasă.
Deşi tot mie îmi aparţine.
N-am mai vrut s-o pitesc
Şi nici s-o arunc la gunoi.
Douăzeci de ţigări, asta a strigat
Femeia de la tejghea
„Sfântă Marie, mama lui Dumnezeu!
Isuse Cristoase
Satana!
Băiatul are o limbă la el!“
Am fugit din tutungeria lui McGinty
Cerul era din bronz.
Clopot din bronz, din Parnell Road până în Ballybough.
Cerul a prins să răsune.
De atunci ştiu unde se află
Nedormit, nedormit, limba bubuie-n cer.

Ritchie a închis carnetul şi l-a pus pe bord. Ieşiseră de pe şoseaua naţională şi mergeau cu maşina printr-un cartier de locuinţe sociale.

— Aţi înţeles ceva? a întrebat Mike.

— Nu, a zis Ritchie.

— Nici eu, a spus Mike. E mândru de carnetul ăsta, să ştiţi, aşa că să nu-i spui.

Au parcat lângă o clădire de locuinţe sociale semidecomandate, vopsite în alb. Mike s-a dat jos din maşină. Ritchie a rămas încremenit. Inima a început să-i bată mai repede când maşina s-a oprit, iar el a fost copleşit de groaza şi uluirea că se pusese intenţionat în situaţia asta. Abia acum, când era pe punctul de a-l cunoaşte pe bărbatul care-l ucisese pe tatăl lui, şi-a dat seama că, în imaginaţia sa, filmul era deja terminat, când O'Donabháin era singur, Ritchie ţinea camera de filmat, iar editorul şi publicul erau de partea lui. În acele întâlniri imaginare, Ritchie tăiase tot ce nu-i convenise.

Până în acel moment, moartea tatălui său i se păruse o moştenire lăsată lui personal. Acum şi-a dat seama că încă era a tatălui său, că o împărtăşea cu O'Donabháin, şi că Ritchie nu putea pur şi simplu să vină şi s-o ia în posesie de la călăul tatălui lui. El, Ritchie, era singurul fiu şi moştenitor; O'Donabháin fusese de faţă.

Mike s-a aplecat pentru a arunca o privire în maşină.

— Asta e casa, a spus el. Vă aşteaptă.

Ritchie s-a dat jos din maşină, întrebându-se dacă Mike sesizase că tremură. Un grup de adolescenţi de vizavi s-au uitat la el, au spus ceva şi au râs.

Ritchie s-a dus după Mike, păşind pe dalele de piatră, până la uşa vărgată de sticlă şi a apăsat butonul soneriei. Au auzit papucii scârţâind pe podea, o siluetă vagă s-a materializat în spatele geamului semiopac, iar uşa s-a deschis. Mama bătrână a lui O'Donabháin, cu un pulover având decolteul în V peste rochie, le-a aruncat o privire lui Mike şi lui Ritchie, apoi s-a dat în spate, lângă scară, făcându-le semn s-o ia pe coridor. „Ar trebui să mă implore s-o iert că a născut un monstru", şi-a zis în sinea lui Ritchie, dar pe chipul ei n-a văzut decât dezgust.

Colum O'Donabháin stătea în picioare, în camera de zi, sub tavanul jos, lângă flăcările unui foc artificial de cărbuni, în faţa unui fotoliu din pluş albastru, cu mâinile pe lângă corp. Pe măsuţa joasă erau o scrumieră curată din sticlă şi vreo şase cărţi subţiri, ieftine, puse una peste alta, din care ieşeau bileţele colorate puse din loc în loc. Contrastul dintre lumina slabă din cameră şi strălucirea cenuşie a zilei, care se întrezărea prin ferestrele pictate din spatele lui O'Donabháin, îl împiedica să-i distingă trăsăturile chipului.

Mike le-a făcut cunoştinţă şi a devenit mai agitat, uitându-se de la unul la altul; ei rămăseseră nemişcaţi, fixându-se cu privirea. S-a oprit şi a aşteptat.

— Luaţi loc, domnule Shepherd, a spus O'Donabháin, indicându-i o canapea acoperită cu o husă cu ciucuri, de lângă foc. Ritchie s-a aşezat în capătul cel mai îndepărtat de O'Donabháin al canapelei. Încă mai avea pe el pardesiul. O'Donabháin a luat un ziar, pe care Ritchie nu l-a recunoscut, cu scris înghesuit, de pe fotoliu, l-a aruncat pe jos şi s-a aşezat.

— Acum pot să vă las singuri? a întrebat Mike. Ritchie şi O'Donabháin s-au uitat la el, iar O'Donabháin a încuviinţat din cap. Mike a ieşit din cameră, închizând uşa, iar materialul care izola camera de curent a scârţâit pe fibrele sintetice ale mochetei. Uşa s-a închis.

Ritchie şi O'Donabháin au rămas tăcuţi o vreme care li s-a părut îndelungată. Ritchie i-a aruncat o privire lui O'Donabháin. Acesta se uita la foc. Ochii lui Ritchie s-au obişnuit cu lumina. O'Donabháin purta un tricou vechi, gri-albăstrui, prea mulat, cu guler roşu.

O'Donabháin şi-a ridicat capul şi l-a privit în ochi pe Ritchie.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Shepherd? a întrebat el.

Vocea lui era fermă. „Are impresia că e preot sau judecător", şi-a zis în sinea lui Ritchie. Nu exista umilinţa pe care se aşteptase Ritchie s-o simtă O'Donabháin sau să se prefacă c-o simte. Nici o tristeţe; nici o vinovăţie. Ritchie s-a holbat la mânile dolofane ale lui O'Donabháin şi la antebraţele lui groase, dezvelite şi pline de păr alb şi creţ, încă viguroase, şi şi-a amintit rânjetul tatălui său când îl aţâţa spunându-i începutul unei povestiri, iar Ritchie ţipa „Spune-mi! Spune-mi!" şi raportul judecătorului de instrucţie, şi şi-a dat seama că acestea fuseseră mâinile care îl dezbrăcaseră pe tatăl lui, aceştia fuseseră muşchii care îl legaseră de scaun cu sfoară atât de strâns, încât sângerase. Aceasta fusese mâna care se strânsese într-un pumn şi îl lovise pe tatăl lui de douăzeci şi patru de ori în cap, îi fracturase maxilarul, îi smulsese cinci dinţi şi îi crăpase craniul, în timp ce el era legat, gol şi neputincios. „Spune-mi! Spune-mi!" „E aceeaşi mână. E acelaşi om", şi-a zis în sinea lui Ritchie. Închisoarea, poeziile, vârsta n-aveau nici o importanţă. „Chiar e acelaşi om." Acelea fuseseră mâinile care-l torturaseră pe tatăl lui şi acelea fuseseră degetele care îi lipiseră un pistol de tâmplă, apăsaseră pe trăgaci şi îl împuşcaseră, omorându-l.

Ritchie a simţit cum se umple de ură faţă de O'Donabháin, cum se încarcă cu ea. Ura faţă de O'Donabháin, dorinţa lui de a-l vedea concret distrus, cu oasele rupte, carnea sfâşiată, iar măruntaiele hrană pentru porci, au devenit atât de acerbe şi l-au podidit atât de brusc, încât nici nu mai putea să respire. S-a ridicat în picioare şi s-a întors cu spatele la bărbatul pe care venise să-l vadă în Irlanda, strângându-şi pumnii.

— Vă simţiţi bine, domnule Shepherd? a întrebat O'Donabháin.

— N-am crezut că o să vă urăsc atât de mult, a zis Ritchie cu o voce sacadată, fără a se răsuci spre el.

— M-am întrebat dacă nu cumva veniţi aici având intenţia de a mă ucide, a zis O'Donabháin. Şi m-am gândit: De ce nu? Lasă-l să încerce, dacă asta vrea.

Ritchie s-a răsucit, trăgând adânc aer în piept. S-a simţit mai bine văzându-l pe O'Donabháin cum se uită la el. Probabil că ochii lui O'Donabháin se măriseră puţin.

— Dar fireşte că atunci n-aş mai putea să apar în filmul dumneavoastră, a spus O'Donabháin.

— Aţi opune rezistenţă? a întrebat Ritchie.

— Dacă aţi încerca să mă omorâţi? Păi, sigur că aş opune rezistenţă. N-aş vrea să intraţi la pârnaie fiindcă mi-aţi făcut felul.

Ritchie s-a aşezat, s-a gândit puţin, a început să vorbească, a şovăit, apoi a continuat.

— Mă aşteptam să fiţi altfel, a spus el.

— Cum aşa?

— Nu păreţi pedepsit.

— Adică înfrânt, asta vreţi să spuneţi?

— Exact cum am zis. Pedepsit.

— Niciodată n-am înţeles ce înseamnă asta, sincer să fiu. Dacă vreţi să spuneţi umilit, am fost pedepsit mult înainte de a ajunge la închisoare. Preoţii şi *RUC*[19 şi *Long Kesh*[20 au avut grijă de asta. Dacă vreţi să spuneţi „oare societatea s-a răzbunat?", nu mai pot să locuiesc în nord. Am stat în închisoare de la douăzeci şi şapte de ani până la cincizeci şi doi. Dar mai există şi oameni care cred că raiul constă într-o cămăruţă cu un pat, un televizor şi un ţucal.

— Nu la asta mă refer, a zis Ritchie.

O'Donabháin a privit spre foc şi a aşteptat.

— Vă referiţi la remuşcări, a spus el.

Ritchie a tăcut.

O'Donabháin s-a uitat în ochii lui Ritchie.

— Luptam pentru o cauză. Încă mai cred în acea cauză. Dar nu prea mai cred în luptă. Tatăl dumneavoastră şi cu mine eram soldaţi pe atunci.

— El era soldat. Dumneavoastră eraţi torţionar.

— Şi printre ai voştri erau torţionari. Eu eram doar un amator. Şi-a aplecat puţin capul, iar Ritchie a zărit ceva în O'Donabháin, ceva ce nu era nici ostilitatea pe care o zărise când făcuse cunoştinţă cu el, nici suferinţa dată de vinovăţie la care se aşteptase. Accesul de ură care îl sugrumase s-a potolit.

— Eram furios pe tatăl dumneavoastră, a spus O'Donabháin, cu vocea mai puternică, de parcă încă ar fi fost furios. Să fii nevoit să faci pe eroul, ca un rahat, doar pentru a proteja scursura care ne-a turnat grupul din Derry, fără să se gândească la faptul că ne trimite pe cap doi inşi din RUC să ne salte, două săptămâni mai târziu. El era la miljoc şi ne manipula şi pe unii, şi pe alţii, iar noi ştiam asta la fel cum o ştia şi căpitanul Shepherd. Mârlanul căruia n-a vrut să ne dea numele n-o merita. Eu simţeam că încerc să-l ajut pe tatăl dumneavoastră, iar el nu voia să mă lase s-o fac. Ştiţi cum e

când tragi de ceva şi nu se desprinde şi atunci te apucă pandaliile, aşa că distrugi totul în jurul tău? A fost o misiune. Încercam să aflu adevărul de la cineva, ca atunci când încerci să extragi un dinte fără să izbuteşti. Preţ de o clipă am uitat că acolo era un om.

Ritchie şedea aplecat, strângând cu mâinile pernele de pe canapea.

— Nu eram gata, noi trei. Nu eram gata la nici un nivel. Nici unul dintre noi nu mai interogase niciodată pe nimeni. Nici unul dintre noi nu mai cunoscuse pe nimeni ca tatăl tău. Unde să fi stat la masă nişte mocofani ca noi lângă un grangur englez, care fusese la o şcoală particulară şi la Cambridge?

— Oxford, a zis Ritchie. Avea gura uscată.

O'Donabháin a inspirat adânc.

— Eu spun doar că, dacă nu l-am fi răpit, n-am fi avut cum să facem cunoştinţă cu el.

— Şi aveţi coşmaruri legate de asta? a întrebat Ritchie.

— Nu. Nu la răspunsul ăsta vă aşteptaţi, nu-i aşa? O'Donabháin şi-a împreunat mâinile, s-a uitat spre tavan, apoi s-a aplecat spre Ritchie şi i-a vorbit iarăşi în surdină. Înainte să-l răpim, când am aflat ce o să facem, un tip mi-a împrumutat o casetă cu un film. Era un film franţuzesc despre Rezistenţă – Armata din umbră, îl ştiţi? În el e o scenă cu nişte tipi din Rezistenţă, unul dintre ei îi turnase pe ceilalţi, aşa că îl duc într-o casă şi trebuie să scape de el. Dar nici unul dintre ei nu mai făcuse niciodată aşa ceva. Sfârşesc prin a discuta în faţa individului pe care urmau să-l ucidă, iar el e nevoit să stea acolo şi să asculte.

O'Donabháin a înşfăcat capetele braţelor fotoliului şi a clătinat din cap. Oare i se umeziseră ochii? Ritchie nu-şi putea da seama.

— Asta a fost acum douăzeci şi cinci de ani, a zis O'Donabháin. Bărbatul de atunci e acum un străin pentru mine.

Avea ochii uscaţi, şi-a dat seama Ritchie, dar gândul că n-ar fi fost aşa l-a ajutat pe Ritchie să vadă şi posibilitatea de a găsi ceva palpabil în O'Donabháin. „Dacă ar fi plâns“, şi-a zis în sinea lui Ritchie, „m-aş fi dus la el şi i-aş fi pus o mână pe umăr“.

— Aţi citit poezia? a întrebat Colum.

— Da, a zis Ritchie.

— Şi ce credeţi despre ea?

— E interesantă.

Colum a clătinat din cap.

— Poţi să săvârşeşti o faptă, a spus el, o faptă rea, şi ştii că ai făcut-o, dar nimeni altcineva nu ştie, e un lucru personal. Iar atunci când eşti prins, nu contează că toată lumea află ce ai făcut. Ci că nu ştii prea bine ce ai făcut decât atunci când ştii că toată lumea ştie. Când am intrat în chioşcul ăla cu ziare, ştiam că în urmă cu două zile am

bătut un om până l-am omorât. Dar doar când am văzut titlurile de pe prima pagină a ziarelor mi-am dat seama ce făcusem de fapt.

— Înţeleg ce spuneţi, a zis Ritchie.

— Zău? a făcut Colum, privindu-l uimit pe Ritchie.

Ritchie a roşit şi s-a lins pe buze.

— Aş vrea să fac filmul, a spus el încetişor. Nu vă pot oferi bani, fireşte. A înţeles ce văzuse în Colum. Vă pot oferi iertarea.

— Credeţi că asta vreau? a întrebat Colum.

— Da, a zis Ritchie. Cu cât se gândea mai mult la cuvântul „iertare", cu atât devenea mai calm.

— Credeţi că aveţi tăria de a mă ierta?

— Păi, dacă eu nu pot, cine altcineva?

— Tatăl dumneavoastră nu poate, a zis Colum. Şi atunci mai rămâne doar Dumnezeu. Şi-a aplecat capul şi s-a uitat la mochetă. Ce bărbat curajos şi nesăbuit a fost tatăl dumneavoastră! Nu ne-a rugat niciodată să nu-l omorâm şi ştiţi – şi-a ridicat el privirea spre Ritchie, iar el încă o dată a avut senzaţia tulburătoare că tatăl lui şi Colum fuseseră foarte apropiaţi –, dacă ne-ar fi spus numele, probabil că l-am fi lăsat să plece. Nu ne-a văzut feţele.

— Sunteţi dispus să vorbiţi aşa cu mine şi în faţa camerelor de filmat? a întrebat Ritchie.

— Discutam despre iertare, a spus Colum.

— Pe asta v-o pot oferi.

— A, dar n-ar trebui să fie o negociere, nu-i aşa? N-o să mă iertaţi decât dacă apar în filmul dumneavoastră?

Să-l ierte pe Colum indiferent de circumstanţe i se părea lui Ritchie ca o apă rece în mijlocul deşertului.

— Ba da, a spus el şi a simţit o satisfacţie care l-a uluit. S-a ridicat în picioare, s-a dus la Colum şi i-a întins mâna. Vă iert, a zis el. Te iert, Colum.

Colum nu s-a ridicat în picioare, dar şi-a pus mâna în a lui Ritchie. El a strâns-o şi a scuturat-o. „Chiar fac asta", şi-a zis el în sinea lui. „E adevărat. Îl iert pe ucigaşul tatălui meu. Fac o faptă bună. Strâng mâna care mi-a omorât tatăl."

Colum şi-a desprins mâna dintr-a lui, iar Ritchie s-a aşezat pe braţul canapelei cel mai apropiat de el.

— Filmul o să fie de o oră şi jumătate, a spus el. Tu şi cu mine stând de vorbă; ţie o să ţi se pună întrebări, iar eu o să fiu cel care ţi le pun; şi eu o să răspund la întrebări; film din arhivă. Trebuie să punem din nou în scenă prima noastră întâlnire.

— Dar cum rămâne cu mama ta? a întrebat Colum.

— Cum adică?

— Dar cu sora ta?

— Ce-i cu ea?

— N-am luat decât arma, a spus Colum. De la tatăl tău. Nu i-am luat portofelul şi nici ce era înăuntru. Dar ne-am uitat să vedem ce conţine. Era o fotografie cu voi patru, cei din familie. Am fost uimit că am găsit-o acolo, căci el era sub acoperire. N-ar fi corect să facem asta fără soţia şi fiica tatălui tău.

— E posibil ca ele să nu fie pregătite pentru asta.

— Nu mă deranjează să mai aştept.

— Poate că n-o să te ierte niciodată.

— Atunci n-o să facem nici un film.

Ritchie şi-a dus la gură degetul mare şi şi-a muşcat unghia.

— Care a fost ultimul lucru pe care l-a spus? a întrebat el.

— Când şi-a dat seama că o să moară în curând a zis: „Spune-le că nu mi-a fost teamă la sfârşit“.

— Iar după aia l-ai împuşcat?

Pe neaşteptate lacrimile s-au prelins din ochii lui Ritchie.

— Da.

— Ce ai spus înainte să-l împuşti?

— N-am zis nimic. I-am lipit doar pistolul de cap şi l-am împuşcat.

43

După-amiaza târziu, pe veranda bucătăriei din vila lui Bec, Batini tăia ceapă şi vinete pentru masa de seară. Spălase pe jos, schimbase aşternutul şi îl dusese pe cel murdar la maşina curăţătoriei, iar pe urmă ascuţise cuţitele. Din curtea din faţă au răsunat scheunatul unui câine care căsca şi trosnetul clanţei porţii principale a complexului. A recunoscut paşii surorii ei, care mergea târşindu-şi picioarele prin curte, iar Zuri şi-a făcut apariţia de după colţul casei şi a salutat-o.

— Nu te opri din gătit, a spus Zuri în swahili, fluturând o mână spre Batini, după ce se salutaseră. Eu o să fac ceai. N-am putut să sun, nu mai am minute. Ce faci?

— Curry.

— Unde ai învăţat să faci asta?

— De la fosta menajeră.

— Chiar le place asta?

— Unul dintre ei e pakistanez din Anglia. A ridicat din umeri. Şi englezilor get-beget le place.

Zuri a strâmbat din nas şi s-a aşezat brusc extenuată pe un scaun fără spătar, dintr-un colţ al mesei. Masa s-a clătinat, iar ea, cu o expresie dispreţuitoare pe chip, a oprit-o cu cotul ei viguros.

— Ar trebui să-l pui pe soţul tău s-o repare, a spus ea. Unde e?

— Îşi caută o slujbă. Chinezii au deschis o fabrică.

— Mai ai din biscuiţii ăia? De ce nu poate să muncească aici? Să conducă una dintre maşini?

— Nu se pricepe la asta. Şi ei n-au nevoie de şofer. Toţi ştiu să conducă, chiar şi ea. A pus ceainicul pe foc şi a aruncat legumele tocate într-o tigaie mare şi puţin adâncă.

Zuri a luat un cornet cu semniţe de dovleac din punga de plastic pe care o avea în mână şi s-a apucat să mănânce din ele, scuipând cojile.

— Credeam că e oarbă, a spus ea.

— Nu tot timpul, a zis Batini, cu o voce cam şovăitoare.

— Parcă acum are un bărbat, nu?

— Alex, a zis Batini. A râs. A venit aici doar în vizită. Şi-a întors capul de la tigaia de pe foc. Mereu încearcă să mă ajute când fac curat. Şi-a acoperit gura cu şorţul şi a râs şi mai tare. Zuri s-a apucat să mănânce şi mai repede din semniţe.

— Are un nas imens, cât un cioc, a zis Batini.

— Ai grijă să nu se ardă mâncarea.

Batini şi-a îndreptat atenţia asupra tigăii.

— Îi pot auzi. Sunt în camera de deasupra mea.

— Aha. Zuri era o cunoscătoare. Are treizeci şi trei de ani, e necăsătorită şi n-are copii, nu? Şi presupun că nici el nu e însurat şi n-are copii? Câţi ani are?

— E mai în vârstă. Are cel puţin patruzeci de ani.

Zuri a clătinat din cap.

— Dar care-i problema lor? E ceva legat de clima de acolo?

Batini a stins focul, şi-a împreunat mâinile şi s-a uitat de sus la Zuri.

— Îmi place Bec, a spus ea. Nu-i trebuie să facă copii, de ce ar face aşa ceva? Are casa ei şi câştigă mult. Şi mie mi-ar plăcea să am o viaţă ca a ei. De ce nu? Şi-a pus mâna pe burtă şi a fluturat-o pe cealaltă. Îi zic lui bărbată-meu „Unde-i prezervativul?“, iar el zice „Dacă vrei să-mi pun aşa ceva, cumpără tu prezervative“, iar eu spun „Tu eşti bărbatul, tu ţi-l pui, aşa că tu să-l cumperi, îţi cumperi chiloţii şi tricourile şi le porţi, de ce să-ţi aleg eu prezervativele?“. Bineînţeles că niciodată n-are.

Zuri şi-a înclinat capul într-o parte şi şi-a ridicat privirea spre cer, până când Batini a tăcut şi a aprins din nou aragazul.

— Păi, acum eşti gravidă, a spus Zuri plină de satisfacţie, iar, după o clipă, pe când Batini râcâia furioasă pe fundul tigăii, a spus: Eşti amabilă cu ea, deşi se pare că vaccinul ei nu-i bun.

— Niciodată n-a susţinut că oferă o protecţie totală, a zis Batini. Dinspre tigaie s-a auzit un şuierat strident, când lacrimile s-au scurs în uleiul încins. S-a şters la nas cu dosul palmei şi a fornăit. Acum nu vreau să mă gândesc la Huru.

Un scrâşnet de metal pe metal şi de sticlă făcută ţăndări a răsunat dinspre stradă. S-au auzit ţipete şi urlete, apoi un sunet prelung de claxon. Batini şi Zuri au fugit la poartă şi au văzut că una dintre maşinile mari din proiectul vaccinului, o Toyota albă, se izbise de zidul unei vile din apropiere. Bec încă îşi mai ţinea mâinile pe volan. Spunea întruna „Scuze, scuze“. Doi medici încercau să deschidă portierele din spate ca să se dea jos, iar pe scaunul de lângă Bec, Alex era prăbuşit cu fruntea pe bord.

44

Bec îşi pierdea vederea brusc, complet şi pentru scurtă vreme. A văzut foarte bine când a încetinit ca să intre în complex; a orbit de tot exact înainte ca maşina să se izbească de zid; şi şi-a revenit aproape complet peste câteva secunde, când s-a întors spre scaunul de lângă şofer şi şi-a dat seama că Alex era nemişcat, iar sângele se prelingea abundent din el, pe plasticul gri-închis. Nu-i prea mult sânge, şi-a zis în sinea ei Bec. Apoi s-a gândit: l-am omorât. Şi-a pus mâna pe umărul lui.

— E mort? a întrebat ea.

Haji se dăduse deja jos prin spatele maşinii, iar acum se uita la partea laterală a capului lui Alex, când Bec a ţipat că trebuie să-l ajute. Avea ambele mâini pe umerii lui, închipuindu-şi că e nevoită să facă ceva, să-l împingă, să tragă de el, să-l sprijine. Avea iluzia nebună că atingerea ei caldă l-ar putea învia, şi în acelaşi timp o voce ciudată din interiorul ei îi şoptea parcă din depărtare: „Aşa, Bec, eşti responsabilă pentru moartea lui Alex; de acum încolo n-o să simţi decât remuşcări".

A simţit cum el oftează şi se mişcă, apoi Alex a vorbit clar:

— Au!

— A, slavă Domnului! a spus Bec.

— Ai grijă, tinere, a zis Haji, care, spre mirarea lui Bec, nu părea surprins că iubitul ei se întorsese din morţi.

Alex şi-a ridicat capul de pe bordul lipicios. Prima impresie a lui Bec a fost că era desfigurat, iar groaza pe care i-o insufla acest lucru a calmat-o, a scos şerveţele umede dintr-o cutie şi s-a apucat să-l şteargă pe faţă, apoi şi-a dat seama că nu era atât de grav pe cât crezuse. Haji a prins-o de încheietura mâinii şi i-a spus că trebuie să înceteze, pe urmă l-a întrebat pe Alex cum se simte.

— Cum te simţi? a întrebat Bec, de parcă ea ar fi fost prima care i-ar fi pus această întrebare. O mulţime de oameni se adunaseră în jurul maşinii; era cea mai palpitantă distracţie pe care o văzuseră copiii mai mici în toată viaţa lor.

— Gregi ăia, a zis Alex cam buimac, rezemându-se de spătar. Reuşesc să se ţină ca scaiul de tine.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău, a spus Bec.

În bucătărie, Haji i-a pus trei copci. Batini, Zuri şi Bec l-au urmărit cu privirea pe Haji cum trece acul cu aţa prin pielea frunţii lui Alex şi îi pune tifon, pansament şi

leucoplast pe rană. După ce a terminat, medicul a făcut un pas în spate, Alex i-a rânjit lui Bec, cu o sprânceană încreţind marginea leucoplastului, iar ea nu şi-a mai muşcat buza.

— Îmi pare rău, a bombănit ea, simţindu-se umilă în umbra enormităţii egoismului său.

— Ar fi trebuit să-mi pun centura de siguranţă, a zis Alex.

— Aş fi putut să te omor, a spus Bec.

Ataşamentul ei faţă de colonia internă de haemoproteus nu i se mai păruse niciodată atât de sentimental. I se părea o copilărie, o slăbiciune a unei femei pentru care libertatea era atât de importantă. I-a trecut prin cap cât de sever ar fi fost tatăl ei cu cineva care ar fi pus în pericol grupul, pentru a-i comemora pe cei căzuţi în luptă.

În seara aceea a fluturat sticluţa cu pastile antiparazitare în faţa lui Alex şi i-a spus că o să înceapă să le ia. Dar n-a luat nici una în seara aceea şi nici a doua zi, când Alex a plecat cu avionul spre casă. Avusese de gând s-o facă, dar n-a făcut-o până când şi-a încheiat studiul experimental, iar când s-a întors definitiv la Londra, la începutul lui februarie şi Alex s-a mutat în apartamentul ei, sigiliul de pe sticluţă încă era intact.

N-au trecut decât două săptămâni de când el plecase din Tanzania şi până când Bec s-a întors la Londra, dar lui Alex i s-au părut sterpe, îi era groaznic de dor de ea, lipsindu-i modul obişnuit de a se refugia în tândăleală, de a cugeta la părţile infitezimale ale celulelor, din cauza noii slujbe şi a încheierii proiectului său complex despre cronaze. A făcut naveta între Bizanţul jalnic din Institutul Belford, unde, a aflat el, şeful unei clici îi restructurase echipa de cercetători, transformând-o într-un grup de asalt, cu unica misiune de a discredita munca rivalilor lor americani, şi Citron Square, unde Harry se prăpădea arţăgos, plângându-se că se simte neglijat şi cerându-i să-l lase în pace.

Aşa încât Alex îşi petrecea timpul meditând sumbru şi construindu-şi iluzii grandioase, în care el, Bec şi copilul pe care urmau să-l aibă trăiau aceeaşi poveste ca Pământul în viaţa lui din trecutul şi viitorul de un miliard de ani. Pedalând cu viteză mare şi cântând când mergea cu bicicleta prin Londra, îi făcea pe colegii lui din Belford să scrâşnească din dinţi în pauze, când interpreta solouri de tobe cu linguriţe pe buza ceştilor de cafea, concepându-şi în minte imagini precum cea a unei anumite mânuţe vârâtă într-o mănuşă, a fiicei sale, de care o ţinea la grădina zoologică în vreme ce-i explica punctele tari şi slabe ale fiecărui animal în parte, şi imaginea unei cete infinite de oameni care pluteau spre un soare ce apunea perpetuu, aidoma seminţelor de păpădie purtate de vânt, de parcă cele două imagini ar fi fost identice.

De când se mutase de la Imperial College la Belford, Alex fusese impresionat de fertilitatea oamenilor de ştiinţă, care păreau şi mai desprinşi de ritmul vieţii decât el,

stângaci, incoerenţi, rataţi, într-o formă fizică proastă, care abia se ţineau pe picioare; bărbaţi şi femei care păreau mai puţin dotaţi de natură, mai puţin zglobii decât el, şi care totuşi aveau copii, doi, trei, cinci, care aveau o identitate. Poate, se gândea el, lui îi fusese sortit să rămână al nimănui, iar când avea să moară, ceasul lui cronazic urma să se oprească pentru totdeauna. Dar i se oferise o nouă şansă cu Bec, pentru a dovedi că nu aşa stăteau lucrurile.

Alex îşi dădea seama că există şi nişte piedici. Îşi dădea seama că Bec, care lua anticoncepţionale, ar putea să nu-şi dorească copii; sau să creadă că mai trebuie să aştepte. Era precaut. Îşi amintea conversaţiile dificile cu Maria. Nu ştia cum să aducă vorba despre asta.

În februarie, la câteva săptămâni după ce Bec a revenit în Londra, iar Alex s-a mutat la ea, l-au dus pe Harry în Scoţia pentru a sărbători cea de-a şaptezecea zi de naştere a fratelui său, Lewis, tatăl lui Alex. În ajunul plecării cu avionul spre nord, Alex a venit acasă de la institut şi a găsit-o pe Bec aşezată pe jos, lângă o cutie mare având emblema Apple. Şedea în lotus pe parchetul laminat, purtând colanţi negri şi un pulover norvegian, încercând să suprapună două foi de hârtie de împachetat, cu dungi roz. Prin uşile de sticlă din spatele ei, lumina albăstrie de dinaintea întunericului dezvăluia grătarul plin de rugină şi hamacul putrezit aflate în curtea din spate.

Cu două zile în urmă îi cumpăraseră lui Lewis cadoul, un glob pământesc vechi şi scump. Alex a îngenuncheat lângă Bec şi şi-a răsucit capul pentru a citi specificaţiile laptopului care, pare-se, era în cutie.

— Ăsta e ditamai cadoul pentru bătrânul meu tată, a zis el.

Bec a luat cutia, a strecurat foaia în două straturi sub ea, a împachetat cutia şi s-a apucat s-o lipească cu bandă adezivă.

— E pentru Batini, a spus ea. Mi-a trimis un mesaj în care mă ruga să-i cumpăr un laptop. Are de gând să facă un curs. Acum au Internet cu bandă largă în Dar.

Alex a ţinut marginile foii de împachetat pentru ca Bec să le lipească. Ea s-a apucat să întindă şi o foaie de hârtie cafenie.

— Haji e aici, a spus ea. Vine mai târziu să-l ia. O să-l ducă el acolo. Dă-mi foarfeca.

Alex a strecurat cu blândeţe foarfeca în palma lui Bec.

— E o grămadă de Mac într-un laptop atât de mic, a spus el.

Bec s-a oprit din ce făcea şi s-a uitat în ochii lui.

— Da, e vinovăţia, a zis ea. Fiul ei a murit, iar ea n-a fost alături de el ca să-l ajute. Bunica băiatului l-a cărat cincisprezece kilometri, traversând dealurile, în toiul nopţii, până la clinică, dar el a murit pe drum. L-am vaccinat şi i-am spus lui Batini că e un lucru bun, deşi îl proteja doar parţial. Le-am spus oamenilor că trebuie să-şi protejeze în continuare copiii şi să le stropească plasele de ţânţari, dar, dacă un grup de medici

baştani din străinătate vine cu un vaccin şi-l administrează copiilor lor, ei se gândesc: „A, acum sunt protejaţi, iar eu pot să economisesc cei câţiva bănuţi pe care i-aş da pe insecticid“. Tu n-ai face acelaşi lucru? S-a răsucit cu faţa la Alex şi şi-a muşcat unghia degetului mare de la mână. Între timp s-a măritat cu fratele soţului ei decedat şi deja e gravidă cu el. Mi-am petrecut şase ani şi am cheltuit zeci de mii de lire din banii altora ca să-mi obţin doctoratul în parazitologie, merg prin toate colţurile din Papua Noua Guinee şi descopăr o nouă specie, conving zeci de oameni să cheltuiască milioane de lire şi să-şi petreacă ani din viaţă concepând un vaccin antimalarie, iar până la urmă nu pot nici măcar să-l salvez pe băiatul lui Batini. Şi, după câteva luni, fără nici un strop de ştiinţă, ea face un copil. Ăsta e cel mai vechi medicament. Îţi moare un copil, faci altul. Încerci să învingi parazitul malariei cu aceeaşi strategie. El se reproduce, te reproduci şi tu.

— Atunci hai s-o facem şi noi, a zis Alex.

— A, a făcut Bec, care nu avusese nici o intenţie să discute despre asta şi de fapt despre nimic altceva.

Nu-şi dăduse seama că, meditând la ironia situaţiei în care se găsea Batini, probabil se gândea şi la ea, nu doar la Batini. Deşi fusese o englezoaică cunoscătoare în Africa, fiind foarte conştientă de prăpastia de netrecut dintre ea şi africani, întâmplător identificase metoda s-o astupe.

— Nu-l înlocuieşte, a spus ea. Oamenii nu pot fi înlocuiţi.

Alex şi-a amintit cum deschidea frigiderul în fiecare dimineaţă şi vedea sticluţa cu pastile antiparazitare a lui Bec, pusă pe un raft din uşă, între muştar şi maioneză, cu sigiliul încă intact.

— Oamenii găsesc tot felul de metode ca să-i ţină pe cei dragi printre cei vii, a spus el cu prudenţă. Copii. Amintiri. Nume de lucruri.

— Faci asta intenţionat? a spus Bec.

— Ce?

— Te atingi acolo.

I-a arătat, iar Alex şi-a dat seama că se scărpina pe mica cicatrice, care-i rămăsese după ce se lovise la cap în acel accident. A roşit şi a negat.

— Tu şi Maria aţi încercat asta, nu-i aşa? a întrebat Bec.

— Ştii, FIV nu-i ca şi cum te-ai duce la dentist.

— De ce-ţi doreşti atât de mult un copil?

— Nu-i nevoie să existe vreun motiv.

— Aşa e, a spus Bec. Ţi-am spus că o să scap de haemoproteusul meu şi o să mă ţin de cuvânt. Încep de mâine. Dar trebuie să înţelegi că asta nu-i o piedică. Nu din punct de vedere medical. Sub nici o formă.

— Bine.
— Să nu fii gelos pe el.
— Asta ar fi o tâmpenie. Doar pentru că i-ai pus numele tatălui tău.
— Ai dreptate, nu-i nevoie să ai vreun motiv ca să faci copii, dar tu ai vreunul?
— Vreau ca noi să simţim că aparţinem de ceva, a zis Alex.
— Cui? Societăţii?
— Timpului.

45

Mama lui Alex, Maureen, aşeza cărămizi unele peste altele în grădină, în dimineaţa zilei când urmau să sosească fiii ei. Îşi dorea o bancă din cărămizi cu verdeaţă, lângă care să planteze muşeţel în următoarea primăvară. Era grăbită şi folosea mistria şi nivela ei sferică, stând în genunchi în iarba cheală, cu privirea îndreptată spre cer. Amestecase prea mult mortar. Detesta să vadă cum mortarul care rămânea nefolosit se întărea şi trebuia să-l arunce la gunoi. Primăria nu-l recicla, şi nu doar pe el. Cu o săptămână în urmă, mersese cu bicicleta prin Brechin, încercând să găsească un loc unde să recicleze o singură baterie de ceas şi fusese întâmpinată cu politeţea absentă cu care toţi bătrânii inofensivi erau trataţi. Până la urmă trimisese bateria prin poştă companiei chinezeşti care o produsese, sugerându-le să găsească o tehnologie mai performantă. Timbrul costase cinci lire.

Avea o mulţime de idei despre cum să facă mai bine tot felul de lucruri. Organizaţiile din care făcea parte, filiala locală a Partidului Ecologist, Alianţa pentru Justiţia din Sri Lanka din Mearns, Cosmetizarea Sărăciei şi Femeile care Susţin Agricultura Sănătoasă au încercat s-o numească liderul lor şi s-o trimită la conferinţe. Ea a refuzat. Voia ca lumea să fie un recif de corali, fără arme şi graniţe, brăzdată de căi feroviare, drumuri pentru biciclete şi vapoare care-şi luau combustibilul de la câteva turbine eoliene şi panouri solare, cu o reţea globală de mici comunităţi, care s-ar fi întreţinut din agricultură organică, ar fi organizat festivaluri şi ar fi făcut schimb de obiecte de artizanat. Dar, când îşi imagina cum s-ar fi format această lume din cea care există acum şi din fiinţele umane pe care le cunoaşte, cu toate slăbiciunile şi prejudecăţile care jucau un rol atât de important în viaţa lor, îşi dădea seama că instaurarea utopiei sale ar implica tocmai războiul, cruzimea şi suferinţa cărora se presupune că le va pune capăt. Toată viaţa ei se simţise uneori vinovată că mânca bine, în vreme ce altora le era foame, că făcuse o facultate, în timp ce alţii nu se puteau duce la şcoală, şi că plecase în călătorii pentru a-şi satisface curiozitatea. Ca atee enoriaşă cu înclinaţii gaeane, ea se căia săptămânal pentru răutăţile omeneşti prezentate în The Guardian, The Observer şi The New Internationalist, mai mult decât o întreagă capelă catolică plină de păcătoşi.

Mai târziu se pare că vinovăţia ei devenise puţin cam masochistă. Se pensionase demult din slujba ei cu jumătate de normă de profesoară de istorie şi trebuia să-şi

găsească alte preocupări. De ce să nu construiască ea însăşi banca? Dar atunci oare nu le-ar fura slujba muncitorilor calificaţi? Dar dacă ar fi plătit nişte oameni s-o facă, oare nu ar fi încurajat sistemul capitalist de consum, care distrugea viaţa de pe planetă? Lui Maureen îi era foarte clar că cea mai bună metodă de a salva oceanele, pădurile şi fauna de pe planetă ar fi fost ca toţi oamenii să moară, dar atunci cine ar mai fi făcut grădini? Ar exista mai multe balene, dar cine le-ar mai fi proslăvit?

Pentru Maureen, faptul că urmau să sosească atât de mulţi membri ai familiei deodată era ca o vacanţă. Mintea ei avea să fie acaparată de problemele minore ale fiilor ei, scăpând-o astfel de preocupările mai urgente, care o obsedau de obicei: dificultăţile palestinienilor, suferinţa femeilor din Afganistan, drepturile omului în Eritrea. Nu putuse să doarmă cu o noapte în urmă, gândindu-se la ce se va întâmpla cu o fată dintr-o fabrică din China – dintr-un motiv sau altul era convinsă că e vorba despre o fată – când va deschide plicul cu bateria şi cu reclamaţia lui Maureen, scrisă în limba engleză. N-o va înţelege şi va apela la ajutor; va fi obligată de şeful ei să plătească traducerea din propriu-i salariu; îşi va lua o a doua slujbă pentru a plăti datoriile aferente; va rămâne în urmă cu plata chiriei, se va despărţi de soţul ei, va pierde custodia copiilor şi ori va ajunge prostituată, ori se va arunca în râul poluat şi lipicios, care fără doar şi poate că traversa oraşul. Iar toate acestea vor fi din vina lui Maureen.

Pe lângă un astfel de acces de culpabilitate, care o podidea de obicei în fiecare zi, preocupările copiilor ei i se păreau ciudat de exotice, ca obsesia bizară a lui Alex de a deveni tată, motiv pentru care pare-se că se despărţise de Maria, o femeie foarte cumsecade. I se păruse în regulă să-i crească pe Alex şi pe Dougie, un act de egoism altruist; lui Maureen îi plăcuse să-i vadă prin preajmă. Dar ar fi fost în regulă şi dacă nu i-ar fi avut pe nici unul. Cunoştea femei şi bărbaţi fără copii care navigau prin viaţă pe o plută gălăgioasă de prieteni, nepoţi şi nepoate, şi cupluri cu copii, care simţeau că nu mai au pentru ce să trăiască după ce copiii lor plecaseră de acasă. Alex nu era singur. Avea prieteni, făcea sex, se îndrăgostea. Oare de ce, se întreba Maureen, îşi dorea atât de mult un copil? Era de părere că oamenii care nu aveau copii ar fi trebuit să fie decoraţi. În Uniunea Sovietică, citise ea, mamele care aveau zece copii sau mai mulţi primeau decoraţii. Mame-eroine, li se spunea. Oare ce fel de erou ar fi fost Alex? Nu exista nici un cuvânt în limba engleză pentru un tată sau o mamă fără copii. Erau ca nişte orfani de-a-ndoaselea.

Lui Maureen nu-i plăcea să recunoască faptul că celălalt fiu al ei avea probleme. Dacă s-ar fi putut spune că aşa era, atunci Dougie avea atât de multe, încât ele se constituiau în mediul lui, în hrană. Harry era cel care se supărase pentru ce se întâmplase cu Dougie, însă ea credea că de fapt nu se întâmplase nimic.

Maureen a pus şi ultima cărămidă, a bătut uşurel în ea cu mânerul mistriei, pentru

a o aduce la acelaşi nivel cu celelalte şi a luat mortarul suplimentar. S-a ridicat în picioare, a făcut un pas în spate şi şi-a dat seama că proiectul ei avea o greşeală. Găsise desenele într-o carte despre grădinile din Evul Mediu, iar când se gândise unde s-o pună şi apoi se apucase s-o construiască, îşi imaginase că doi oameni şed şi stau de vorbă pe ea, într-o zi de vară, aidoma celor doi îndrăgostiţi de la curtea regală care apăreau în gravura din carte. Unul din ei era ea însăşi, ţinându-şi mâinile pe cărămida încălzită de soare, în mireasma florilor şi în zumzetul albinelor. Celălalt, şi-a dat ea seama acum, era Harry, dar acum era ultima oară când avea să mai vină la ei acasă. N-o să stea niciodată alături de ea pe banca pe care o construia din cărămizi, ţărână şi muşeţel.

S-a îndreptat grăbită spre casă, a izbutit să-şi scoată cizmele din cauciuc după câteva încercări neputincioase, şi a nimerit în mijlocul unor lătrături, fără a acorda nici o atenţie câinelui, Erasmus, fără a fi atentă la nimic. A urcat la etaj şi a montat scara rabatabilă care ducea în pod.

Lewis, care şedea lângă un aparat mare de fotografiat, şi-a ridicat privirea deasupra lentilelor şi a zărit-o pe soţia lui, care ieşea din mijlocul podelei. A înşfăcat declanşatorul de la distanţă şi a aşteptat prudent să vadă ce are de gând să facă Maureen.

— În curând o să vină, a zis Maureen. Ar trebui să te pregăteşti, nu?

— Şi cum ar trebui să mă pregătesc? a întrebat Lewis.

— Să nu-ţi miroasă mâinile a substanţe chimice.

El a văzut ce expresie tulburată avea pe chip, a dat drumul cablului declanşatorului şi s-a dus pe scaunul său cu rotiţe până la un banc de lucru plin de flacoane din plastic. A luat unul dintre ele şi l-a scuturat.

— Fixator reciclat, a spus el, pe un ton încurajator. E la fel de bun ca ăla obişnuit. S-a holbat la ea, clipind, şi s-a retras.

Lewis s-a dus cu scaunul înapoi la crucile albe, trasate pe podea, cu care marcase locul unde trebuia să stea pentru a-şi face singur o poză şi a luat de jos cablul declanşatorului. N-a ajuns la el; era nevoit să se ridice de pe scaun şi să îngenuncheze ca să-l ia, însă pe urmă cum s-ar mai fi ridicat de acolo?

Îl aştepta corvoada supermarketului. Îi plăceau liniştea şi spaţiile mici, i se părea suportabil ca totul să fie la fel cum fusese de când terminase cu cariera lui medicală, unul dintre nenumăraţii bătrâni cu părul alb, îmbrăcaţi în haine sintetice, care hoinăreau pe stradă, având tot felul de îndeletniciri arhaice precum pusul scrisorilor la poştă şi cumpăratul ziarelor. Se făcuse medic generalist pentru că îi plăcuse ideea de a se vedea între patru ochi cu pacienţii, unul câte unul, pe rând. Acum era nevoit să facă faţă anturajului format din familia lui oripilantă. Harry avea să fie gălăgios şi sclipitor

pentru ultima oară. Nepotul său evanghelist, Matthew, o să vină cu soţia şi regimentul lui de copii. Fiul său cu capul în nori, Alex, o să vină cu o nouă femeie, care părea a fi o stea de-a dreptul orbitoare. Cercetările lui Harry legate de cancer i se păreau fascinante şi îndepărtate lui Lewis, deşi văzuse şi el destule orori oncologice şi deşi îi trimisese odată lui Harry un pacient pentru proiectul lui de testare a medicamentelor, iar acel pacient trăise atât de mult după aceea, încât se îmbolnăvise de demenţă senilă. Nu, nu asta, şi-a zis el în sinea lui. În lunga lui carieră de medic de familie, Lewis aflase că adevăratele năpaste ale vieţii rurale din Scoţia erau singurătatea, durerile de spate, plictiseala sexuală, lăcomia, alcoolismul, lenea şi infantilismul.

O să vină şi Dougie; iar Dougie era în regulă, indiferent ce ar fi zis Harry.

Multă vreme toată lumea a crezut că era normal ca un băiat inteligent, fericit şi simpatic, din clasa mijlocie, să se ducă la facultate şi să facă pe dos decât se aşteptau ceilalţi de la el. Toată lumea ştia că „ceea ce se aşteptau de la el“ nu era chiar „ceea ce se aşteptau de la el“. Te prefăceai că crezi faptul că toată lumea se aşteaptă de la tine să înveţi pe rupte, să fii cumpătat şi să-ţi faci planuri de viitor; te prefăceai că nu respecţi acele reguli imaginare, chiulind de la cursuri, predând cât mai târziu proiectele, cheltuind o grămadă de bani, făcând datorii şi lăsând impresia că faci doar ce te taie capul. În fond, un acces de răzvrătire era previzibil înainte de a-ţi da seama fără mare tevatură că de fapt eşti nevoit să faci lucrurile pe care te prefăceai că crezi că trebuie să le faci. Au trecut două semestre până când au început să-şi dea seama că spiritul lui de revoltă era autentic. El chiar nu învăţa deloc, deşi citea cinci cărţi poliţiste pe săptămână, în loc să studieze filozofie. Chiar îşi cheltuise toţi banii şi făcuse o mulţime de împrumuturi. Într-adevăr nu se adaptase şi nu era un excentric care avea un grup unit de prieteni loiali şi excentrici, ci un excentric care nu avea nici un prieten. Adică nici un prieten la Universitatea din Edinburgh. Doar după ce a renunţat la facultate, a lăsat gravidă o fată – ea a făcut un avort – s-a mutat la Glasgow, s-a angajat poştaş, a făcut un copil, a făcut încă un copil cu altă femeie, s-a căsătorit cu ea şi apoi s-au despărţit, şi-a făcut prieteni care erau de partea lui şi care ar fi putut băga mâna-n foc că e un tip de treabă.

Lui Harry i se păruse că se întâmplase ceva. Ceva mersese prost. El era un bărbat cu mintea deschisă, credea în egalitate şi în tehnocraţie. Voia să vadă cum săracii inteligenţi sunt ajutaţi să intre la facultate, iar cei mai străluciţi băieţi din clasa mijlocie îi lasă în urmă pe copiii prostănaci ai bogătaşilor. Nu-i trecuse niciodată prin cap că egalitatea şi tehnocraţia ar putea să se concretizeze în faptul că nepotul său devenise poştaş.

— Cred în mobilitatea socială, a spus el. Dar doar de jos în sus, nu de sus în jos.

Maureen spunea că Dougie e neschimbat. Lumea avea nevoie să corespondeze prin

poştă şi nu era nici o ruşine să fii poştaş. Era o slujbă utilă. Dacă oamenii chiar deveniseră mai egali, să fii absolvent de universitate n-ar fi trebuit să fie un lucru ereditar. Dougie, zicea Maureen, poate că nu fusese un soţ bun, dar era un tată bun. Îşi iubea fiicele.

Dar Dougie o sabota. Era atât de convins că toată lumea din familie îl considera un ratat, încât acest lucru îi dădea încredere în forţele proprii. Certitudinea lui că pe nimeni nu interesează ce spune sau ce face îi dădea libertatea de a spune şi a face ce-i plăcea, fără să se gândească că ar putea să rănească pe cineva.

46

Burniţa când Alex, Bec şi Harry au ajuns acasă la Lewis şi la Maureen, într-o maşină închiriată de la aeroportul din Aberdeen. Stropii minusculi se aşezau pe ei, aidoma aerosolilor, iar pantofii lui Bec s-au cufundat în nenumăratele pietricelele ale aleii, care luceau, de parcă ar fi fost pe o plajă. Bătrâna casă se înălţa în vârful unei pajişti care cobora până la şosea, înconjurată de rododendroni şi de pini scoţieni. Era construită din piatră cenuşie, iar geamurile ferestrelor erau negre şi lipsite de viaţă. Alex a deschis uşa din faţă şi au intrat într-o verandă pardosită cu gresie, unde erau şiruri de ghete şi haine, un sac de cartofi, un generator portabil, o reproducere a Omului în spirală a lui Leonardo, frig şi tăcere. Uşa care dădea înăuntru s-a deschis şi, prin ea, i-au întâmpinat căldura, sunetele şi miresmele: părinţii lui Alex, lătratul unui setter roşcat, cu labele pe burţile oaspeţilor, dând din coadă, cu ghearele ţăcănind pe pardoseală, care gâfâia pe lângă gleznele lor.

Mirosea a supă de pui şi a răşină afumată, iar Bec a auzit trosnetul buştenilor de pin puşi pe foc, printr-o uşă de pe hol. A îngenuncheat şi şi-a înfipt mâinile în blana deasă şi lucioasă din jurul gâtului câinelui.

— Harry doarme în maşină, a zis Alex. Ne-a arătat locurile pe unde obişnuia să se plimbe şi probabil asta l-a obosit.

— A! a făcut Maureen, ducându-se să-l vadă.

Harry a fost dus la culcare, iar Alex a plecat spre Montrose ca să-l ia pe Dougie, care venea de la Glasgow, şi pe Rose, care sosea înaintea restului familiei sale. Lewis şi Maureen s-au dus la cumpărături. Bec s-a trezit că rămâne singură în camera unde urma să doarmă împreună cu Alex.

O fotografie alb-negru cu strămoşii din secolul al XIX-lea era pe perete. O mochetă elastică, liliachie i-a absorbit paşii şi a înăbuşit scârţâitul duşumelei de dedesubt. Se simţea miros de praf ars şi de amestec de petale uscate. Pe uşă era lipit un plan de evacuare desenat de mână, cu instrucţiuni de a BATE GONGUL ÎN SITUAŢIE DE CRIZĂ. Bec a aruncat o privire prin cameră şi a văzut un gong pentru cină pe comodă. A bătut uşurel în el cu unghia, iar sunetul a tremurat şi a zăbovit prin cameră. Pe una dintre noptiere, lângă veioză, erau o lumânare într-un sfeşnic şi o cutie cu chibrituri. Pe cealaltă noptieră, lângă un ceas deşteptător, se găsea un baston de poliţist, cu o curea din piele. Bec l-a luat de acolo. Şi-a strecurat degetele în spaţiile de pe mâner şi i-a

simţit greutatea. A aruncat o privire peste umăr. Uşa era întredeschisă. Harry dormea în altă parte a casei. A auzit maşinile cum pleacă cu Alex, Maureen şi Lewis în ele. Ultima oară când îl văzuse pe câinele Erasmus, acesta era cuibărit pe o pătură de lângă foc.

Bec s-a dus la gong, şi-a ridicat mâna şi, cu elan, l-a izbit cu măciuca atât de tare, încât a căzut pe comodă. Dinspre hol au răsunat mai multe bubuituri şi cineva a înjurat. S-a dus în hol şi, când a ajuns în capul scărilor, a văzut un bărbat într-un costum lucios care se ridica de pe palier, unde căzuse. El şi-a ridicat privirea spre ea. Avea o claie de păr blond, lung şi puţin cam unsuros, care se revărsa peste guler. Culoarea ochilor săi era un turcoaz uimitor de opac.

— Amazoanele şi ciomegele lor, a zis el. Nu prea cred să fi pus ei la cale asta.

Bec şi-a dat seama că ţinea măciuca pe umăr. A lăsat-o jos.

— Eşti ok? a făcut ea. Mi-a venit să sun gongul.

— L-ai sunat, iubire. Ai sunat gongul. Apropo, eu sunt Dougie. Probabil că ai mei n-au pomenit de mine. Sunt fiul lor, cel care n-are succes. Tu cine eşti?

Felul direct în care o privea în ochi o deranja, aşa încât şi-a răsucit privirea. Costumul lui Dougie era dintr-un material sintetic gri-argintiu, puţin cam prea lucios. Marginile reverelor erau rupte. Cămaşa lui galbenă era descheiată la cei doi nasturi de sus, iar vârfurile gulerului dispăreau printre şuviţele lui de păr blond.

— Alex s-a dus după tine, a spus ea. Ar trebui să-i spun că ai ajuns. S-a dus în dormitor să-şi ia telefonul, iar Dougie a urmat-o şi s-a aşezat pe pat, pe când ea forma numărul.

— Nu mă aşteptam să vină cineva după mine, a zis Dougie. Lui Bec i s-a părut că în felul cum şi-a mărit ochii când vorbea, ea vede o rămăşiţă din anumiţi băieţi, colegi cu ea în şcoala primară, care îi explicau profesorului că nu făcuseră nimic greşit.

— E pe drum, a spus ea.

— Aş da orice să fac rost de o ţigară, a zis Dougie. Deci eşti doctor, gen?

— Sunt cercetător în domeniul medicinei.

— Adică eşti din ăia cu capu' pătrat.

— Nu ţi-a zis Alex că avem o relaţie? Locuim împreună de două luni.

— Credeam că-i c-o gagicuţă din Africa. A, tu eşti aia? Ha! Dougie a râs. Era un sunet molipsitor, iar Bec a râs împreună cu el. Aş fi putut să fac o gafă, aşa e? Hai să-ţi zic ceva, voi doi sunteţi ca un cuplu de eroi care se luptă cu răul din benzile de desene animate sau de la Hollywood. Doar că vă luptaţi cu microbi, şi nu cu criminali. Foarte frumos din partea voastră. Eu niciodată n-aş fi putut... Dougie a clătinat din cap şi şi-a tras o palmă pe frunte. A scos un pachet de Silk Cut din buzunar şi i-a oferit una lui Bec, care a refuzat-o.

— Nu-i deranjează dacă fumezi în casă? a întrebat Bec.

— Mda, ai dreptate. S-a uitat la ţigara pe care o răsucea între degete, cam bosumflat, dar pe urmă s-a luminat la faţă. Ai chef de-o bere în oraş? E-un locşor bunicel pe acolo.

— Mai bine nu, a spus Bec.

Dougie s-a ridicat în picioare şi a continuat să vorbească, cu ţigara în gură şi gesticulând cu o brichetă din plastic.

— Pun pariu că nici măcar nu ţi-au propus să bei ceva, aşa-i? Ai mei sunt oameni cumsecade, dar au o ospitalitate tipic englezească.

A dus-o pe Bec în camera de zi şi a stat cu ea cât timp a ales o sticlă din dulapul cu băutură. Ori de câte ori ea îi spunea că nu contează sau că da, o anumită sticlă era perfectă, el îi sugera o altă combinaţie. Până la urmă s-au dus afară cu o cutie de suc de portocale, două pahare mari şi bombate, o sticlă cu vodcă, o lingură şi un castron cu gheaţă, pe care le-au pus pe o bancă din grădină.

Ambii fraţi erau la fel de înalţi; Dougie era mai musculos şi avea umerii mai laţi. Nasul lui părea că fusese fracturat. Când vorbea, îşi dădea părul pe spate, bălăngănindu-se de pe un picior pe altul. Când îi venea rândul lui Bec să vorbească, el încremenea. Era greu de crezut că Dougie şi Alex se înrudeau şi nu prea puteai să înţelegi cum de doi fraţi, cu o diferenţă de vârstă de câţiva ani şi care se duseseră la aceeaşi şcoală de cartier aveau accente atât de diferite. Alex avea o voce melodioasă şi era puţin rârâit, dar în rest avea acelaşi accent ca ea, din sudul Angliei. Bec trebuia să se concentreze ca să înţeleagă ce spune Dougie.

— Fratele meu a vrut mereu să ajungă în clasa aflată la conducerea ţării, a zis Dougie. Eu niciodată n-am vrut asta. Sunt mai degrabă sindicalist. Fără nici o supărare, dar fiecare cu alegerea lui. Familia mea face parte dintre colonialiştii de aici.

— Pe aici există colonialişti?

— O, da. Nu vreau să-i bârfesc, sunt oameni de treabă. Şi tu eşti de treabă, îmi dau seama de asta. Nu sunt rebel sau naţionalist sau aşa ceva, nu-s destul de deştept pentru asta. Eu spun doar că Alex e un geniu, ca şi profetul Matthew sau familia lui: nici io nu-s ca ei, nici ei nu-s ca mine. Eu pot să mă duc în anumite locuri unde ei n-au ce să caute şi invers.

— Unde poţi tu să te duci, iar ei nu? a întrebat Bec.

— Locuri nasoale, a zis Dougie. Eşti sigură că nu vrei o ţigară?

— N-ar trebui să fumez, a spus ea. Se lăsase de fumat la douăzeci de ani.

— Da’ vrei una, a spus Dougie. I-a strecurat o ţigară între buze, a aprins-o, iar Bec a tras două fumuri.

O maşină a cotit pe alee, iar ea a aruncat ţigara pe jos şi a strivit-o sub talpă. Fără să ştie de ce, se simţea de parcă ar fi făcut un lucru rău, despre care nu voia ca Alex să

afle.

— E poştaş în Glasgow de cincisprezece ani, dar a început să vorbească aşa imediat după ce s-a mutat acolo, a zis Alex mai târziu. E un accent fals. L-a afişat atunci şi a rămas cu el.

Alex nu-i spusese lui Bec că îi plătise datoriile fratelui său, permiţându-i să-şi păstreze apartamentul care altfel ar fi fost confiscat. Pe ea nu părea s-o intereseze câţi bani are Alex. Când el se mutase la ea, se oferise să plătească chiria; ea rânjise şi spusese „Bine".

Nu avusese intenţia de a-i face cadou bani fratelui său, iar când, după ce îl refuzase de două ori, Dougie acceptase, el promisese să-i dea înapoi împrumutul. Acum Alex îşi dădea seama cât de puţin probabil era ca Dougie să fie în stare să facă asta din salariul lui de poştaş, cu doi copii mici făcuţi cu două mame diferite, de care se despărţise, şi cărora se presupune că trebuie să le plătească alocaţie. Alex ştia că ar fi putut să-i spună lui Dougie să nu-şi facă griji, să transforme împrumutul într-un cadou. Uneori îl bătea gândul să facă asta. Dar pe urmă ce l-ar mai fi oprit pe Dougie să se apuce iarăşi de pariuri şi de combinaţii dubioase sau să se ducă din nou la cămătari? Aşa că el îi mai era încă dator, deşi doar datornicul şi creditorul o ştiau.

Pe parcursul mesei de seară, Dougie i-a surprins privirea lui Bec, încercând s-o facă să râdă. Când Bec şi Alex s-au dus la culcare, Dougie le-a făcut cu ochiul şi s-a apucat să cânte Hai să ne-o tragem, insistând pe bate gongul, căci a mimat beţe de schi şi şi-a bâţâit capul, de parcă ar fi fost dus cu pluta.

Mai târziu, Bec a ieşit din baie îmbrăcată cu un tricou şi s-a dus lângă Alex, care era gol. El şi-a ridicat mâna şi a atins-o. Bec a luat măciuca şi a pipăit-o, apreciindu-i greutatea şi lungimea. Nu avusese în ea decât bărbaţi şi propriile-i degete; nu cumpărase niciodată vreo jucărie, căci îi era teamă că o să-i diminueze senzaţiile, iar prietenele glumeau pe seama ei din cauza asta. Măciuca era netedă, grea, dintr-un soi de lemn dur şi negru.

— Sunt în competiţie cu asta? a întrebat Alex.

— Ei şi tu acum, a făcut Bec, lăsând-o jos şi luându-l pe Alex în mână. E o chestie rece, moartă şi nasoală, iar tu eşti viu.

Mai târziu, stăteau întinşi, dezbrăcaţi şi de-a-ndoaselea deasupra aşternutului, pe punctul de a cădea din pat, Alex cu limba între picioarele lui Bec, iar Bec cu penisul lui între buze, iar uşa s-a deschis. Au auzit o voce de fată care spune „Scuze!", apoi uşa s-a închis. Lui Bec i s-a părut că uşa a rămas deschisă multă vreme, de parcă şocul pe care l-a avut Rose când i-a văzut pe unchiul şi pe mătuşa ei temporară făcând sex devorator în poziţia şaizeci şi nouă, în camera de oaspeţi a bunicilor ei, a fost învins de curiozitate.

47

A doua zi de dimineaţă, Lewis a rămas singur la mansardă, pe când ceilalţi s-au dus să culeagă ciuperci. Era februarie, dar nu era prea frig, iar Maureen zicea că ştie un loc unde crescuseră ciuperci lamelare, cu o săptămână în urmă. S-au plimbat prin pădure, în timp ce Erasmus alerga în faţa lor, iar Maureen mergea la braţ cu cumnatul ei. Soarele albicios şi călduţ făcea ca stropii de apă să strălucească în ţărâna de pe potecă, iar straturile de frunze cafenii putrezite plescăiau sub tălpile lor, aidoma algelor. Dougie a prins câinele în lesă şi au început să tragă unul de celălalt, în faţa celorlalţi; Dougie îl oprea pe Erasmus să adulmece mirosurile fascinante din tufişuri, iar Erasmus se răzbuna, smucindu-l violent.

Alex mergea alături de Erasmus târându-şi picioarele, bărbat şi câine, posomorât, dintr-un motiv sau altul, de când zărise sticluţa lui Bec cu pilule antiparazitare în punga ei cu produse de toaletă.

— Ca pe vremuri, a zis Dougie. Tu şi cu mine la plimbare cu unchiul Harry. Plecaţi în căutarea secretelor din Univers.

— Harry n-o să mai vină aici. Acum noi suntem Harry, tu, cu mine şi Matthew. Unde-s noii tineri Alex şi Dougie?

— Isuse, un nou Dougie tânăr, asta i-ar indispune pe colegii mei de pariuri.

— Tu n-ai putea să-ţi aduci aici copiii, eu n-am copii, iar Matthew îi învaţă pe ai lui că Dumnezeu a creat Pământul în şapte zile. Ca şi cum Iluminismul a pierit fix aici, în Brechin.

— E incredibil, a spus Dougie.

— Da, a zis Alex pătimaş.

— E incredibil că vorbeşti exact ca Harry.

Rose s-a dus lângă Bec şi amândouă au rămas în urmă, până când ceilalţi nu mai aveau cum să audă ce vorbesc. Rose avea părul strâns sub o plasă şi purta o rochie lungă, sub jacheta ei impermeabilă. Costumaţia o făcea să arate, şi-a zis Bec în sinea ei, ca o tânără evreică hasidică. În faţa lor putea să-i vadă pe cei doi fraţi care vorbeau între ei, pe când Dougie se chinuia să-l ţină în frâu pe Erasmus. A văzut cum Alex îşi ridică mâinile şi schiţează conturul unui cerc, pe când gura i se deschide şi i se închide.

„Iar celula umană este ca un Univers..." a tradus ea.

— Te-am văzut cu unchiul Alex azi-noapte, a zis Rose, fără să se uite la Bec, cu

pumnii adânc vârâţi în buzunare.

— Zău? a făcut Bec. Mi s-a părut mie că aud cum intră cineva.

— Am deschis altă uşă din greşeală. Nu ţi-e teamă că ajungi în iad? Rose s-a răsucit. Avea ochii mijiţi de nelinişte.

— De ce să ajung în iad? a întrebat Bec.

— Pentru că preacurveşti cu unchiul Alex. Rose s-a oprit şi s-a întors cu faţa la Bec. Era voit provocatoare. Înţeleg de ce te-ai combinat cu unchiul Alex, a zis ea. Tu ai impresia că nu există bine şi rău, că totul e... păi, depinde cum priveşti lucrurile, bla bla bla. Nu înţeleg cum de ai trăit atât de multă vreme pe lumea asta fără s-o încasezi. Probabil că Necuratul plănuieşte să-ţi facă ceva îngrozitor.

— Nu există nici un Necurat, a spus Bec.

— Ha! L-am văzut.

— Zău?

— Adică în vise, s-a grăbit Rose să adauge, de parcă şi-ar fi cerut scuze pentru că-i sugerase că cunoaşte personal o vedetă. E mare cât casa, ochii-i sunt de culoarea roşie a semaforului, are ghearele ca nişte cuţite şi un colier făcut din cranii de copilaşi. Avea privirea concentrată şi vorbea fluent. Altfel nu poţi să-i împiedici pe oameni să păcătuiască, să fie plini de cruzime şi să dea de necaz. Sunt prea lacomi şi prea răutăcioşi ca să facă ce le spune Domnul, dacă nu le e frică de iad. Ar trebui să-ţi fie frică. Dacă ajungi în iad după ce mori, îţi taie degetele de la mâini şi de la picioare, unul câte unul, şi îţi jupoaie pielea cu un cuţit plin de rugină, apoi te scufundă într-un lac de apă sărată, clocotită...

— Rose, opreşte-te! a spus Bec, punându-i mâinile pe umeri şi zgâlţâind-o uşurel. Rose a tăcut şi a pornit-o pe potecă alături de ea, cu capul şi umerii încovoiaţi. Bec mergea lângă ea, încercând să-şi aducă aminte dacă o crezuse pe mama ei când avea şaisprezece ani. Iar dacă n-o ascultase, atunci oare ce mai însemna să creşti copii? Oricum, ai apucat să ne vezi ca lumea, a spus ea. Probabil că a fost o privelişte interesantă.

— E mult mai în vârstă decât tine, a zis Rose pe un ton detaşat.

— Crezi că şapte ani e mult?

— Da! a făcut Rose, prelungindu-şi vocala pe trei note, sus–jos–sus. Preţ de o clipă s-a înveselit, apoi a devenit din nou sumbră. De ce vor tot timpul să le-o iei în gură?

— Bună întrebare, a spus Bec. Dar noi oare de ce-i lăsăm?

— Vrem ca ei să fie fericiţi, a zis Rose cu o voce firavă, apoi a întrebat-o pe Bec cum fusese prima oară.

— Eu aveam paisprezece ani, iar el şaptesprezece, a spus Bec. L-am lăsat să mă dezbrace într-o noapte, într-un padoc din Spania. El îmi spusese că are de gând să-mi

arate ceva, iar eu am ajuns acolo, goală puşcă, încă mai aşteptând să facă ce-mi promisese. Nu era prea deştept. Cred că voia să-mi arate propria-mi goliciune, pentru că el îşi dorea atât de mult s-o vadă. Nu i-a dat prin cap că eu mi-aş dori să-l văd pe el dezbrăcat. A fost o chestie stângace. Pur şi simplu s-a întâmplat. A fost prima oară. A aşteptat puţin, apoi a întrebat-o: Dar tu?

Rose n-a dat nici un semn că ar vrea să răspundă la întrebare.

— Păcat că tu şi unchiul Alex o să ardeţi în focul iadului o eternitate, a zis ea. Poate că, dacă vă căiţi şi-l acceptaţi pe Isus ca mântuitor al vostru, o să scăpaţi.

— Unde ai învăţat să vorbeşti aşa?

— La tabăra de religie, a zis Rose. S-a oprit, s-a apropiat de Bec şi a şoptit: Am un prieten, dar nu trebuie să zici nimănui asta. A înşfăcat-o de braţ pe Bec, ochii i s-au mărit şi a zis printre dinţi: Trebuie să-mi promiţi.

În faţa lor, Dougie a ieşit dintre copaci, a fluturat o mână spre ele, a arătat spre ceva, apoi a dispărut. O clipă mai târziu, Erasmus a ţâşnit şi i-a dus printre urzici, până la o pădurice de frasini şi de stejari. Maureen fugea în jurul copacilor, culegând ciuperci şi punându-le într-un coş.

Dougie s-a aşezat pe vine meditativ în faţa unei ciuperci mari şi mov, cu ochii mijiţi, cu o ţigară în colţul ridicat al gurii, de parcă buza i s-ar fi agăţat de vreun dispozitiv de prindere.

— Cum ai spus că se cheamă? a întrebat el.

— Ciupercă lamelară, a zis Maureen.

— Ciupercă lamelară. Asta-i ciuperca vieţii mele, a spus Dougie, culegând-o.

Maureen i-a zis să nu fumeze lângă ciuperci. Dougie şi-a pus recolta în coşul ei şi, cu o smucitură bruscă şi anevoioasă de băieţel, împroşcând cu noroi de pe tălpile pantofilor săi de oraş, s-a căţărat pe un mic dâmb, unde Alex îl ajuta pe Harry să se aşeze pe o pătură întinsă peste un copac prăbuşit.

— Hei, unchiule Harry, a zis Dougie, mai spune-ne o dată cum a vârât Charlie Darwin toate animalele în arcă?

— Dacă ai fi fost atent, ca Alex, la ce vorbeam, plimbându-ne prin pădurea asta, acum treizeci de ani, poate că ai fi fost şi tu acum ca el, în loc să livrezi cataloage ca să-ţi câştigi traiul.

— N-am avut niciodată gena tocilarului, unchiule Harry, a zis Dougie. Mai livrez şi felicitări de Crăciun.

Vocile bărbaţilor răsunau firav şi limpede printre copaci. Alex i-a strigat lui Bec că vine la ea să-i arate cum să culeagă ciupercile.

— O să ţi le lăsăm ţie pe cele otrăvitoare! a strigat Bec în chip de răspuns. Obrajii şi vârful nasului ei erau rozalii din pricina frigului, iar printre buze îi ieşeau aburi când

vorbea. Alex a simţit mirosul muşchiului de copac, al resturilor vegetale şi al scoarţei umede din aerul proaspăt şi jilav, căutarea frenetică a lui Rose printre rădăcinile arborilor, s-a gândit la căldura lui Bec când o ţinuse în braţe în acea dimineaţă şi s-a ruşinat de propriu-i pesimism.

— Dacă găseşti vreuna magică, să mi-o dai mie, a zis Dougie. Alex a zărit-o pe Bec cum îşi întoarce privirea spre el.

Harry i-a zis lui Dougie:

— N-ai putut să-ţi aduci măcar una din fiice la ziua de naştere a tatălui tău?

Dougie şi-a aruncat ţigara pe jos şi şi-a vârât mâinile în buzunarele vechii canadiene, pe care o împrumutase de la Lewis.

— Lu' taică-miu nu-i pasă, nu vrea decât să fie lăsat în pace.

— Măcar ai încercat? a întrebat Alex.

— Îmi pare rău, Einstein, a zis Dougie. N-am putut să comand nici un copil pentru tine. Poate data viitoare o să încerci să-ţi faci şi tu rost de unul.

Femeile vorbeau despre originea unei ciuperci de forma unei urechi, pe care Rose o găsise la poalele unui stejar, şi nu auziseră conversaţia de lângă buştean. Bec a auzit un foşnet de frunze, iar Alex a venit la ea, părând palid şi furios, şi i-a spus că a uitat să facă ceva. Trebuia să se întoarcă în casă. L-a întrebat dacă vrea să vină şi ea cu el, iar el i-a zis că nu-i nevoie, o să se vadă mai târziu; apoi a tulit-o.

Dougie îi privea stânjenit de lângă buştean, răsucind o altă ţigară între degete.

— Ce i-ai spus fratelui tău? a întrebat Maureen.

— Nimic, a zis Dougie. Harry s-a răsucit spre el şi a ridicat din sprâncene, iar Dougie a spus: Discutam despre copii. Probabil că a înţeles greşit. De ce nu ascultă nimeni ce spun? Mă duc după el. A plecat după fratele lui şi, după ce a ieşit din pădure, la trei kilometri de casă, şi-a dat seama că o să-i suporte mai uşor restul zilei dacă îşi ia o pauză şi se duce la Caffè Nero din Brechin şi îşi toarnă un strop de whisky în cafea. A traversat câmpul, luând-o spre oraş.

În pădure, Bec, Rose şi Maureen munceau printre licheni şi frunze mucegăite, căutând cu degetele suprafaţa rece şi pluşată a pălăriilor de ciupercă. Ciupercile se desprindeau de pământ cu o trosnitură, ca un fir de păr smuls din cap.

Bec ştia câte iubite adusese Alex aici, pentru a-i cunoaşte părinţii, înainte de Maria; şi poate lui Maureen îi plăcuse Maria. În fond, ce-ar fi putut face părinţii când fiul lor le adusese acasă şase femei în douăzeci de ani, spunând despre fiecare că este femeia pe care o iubeşte? Era uşor de dedus că nu e nevoie să facă nimic, că trebuie ca ei să fie foarte nonşalanţi. Dar mama lui era cea care schimba până la urmă aşternutul şi îl spăla după plecarea ultimei femei. Dacă Maria nu fusese aleasa, de ce ar crede că Bec ar fi?

— Sunt îndrăgostită de fiul tău, i-a spus ea lui Maureen.

— Bine, a zis Maureen, răsucindu-se spre ea, cu o expresie serioasă pe chip şi înclinând din cap o singură dată, de parcă Bec ar fi fost un copil care ar fi venit la ea pentru a-i zice că şi-a făcut ordine în cameră fără să fie obligat. Bec s-a simţit penibil, ca atunci când auzi cum un adevăr profund, rar şi complex, pe care l-ai descoperit de unul singur pare, când e rostit de alţii, o banalitate.

Maureen a privit peste umărul lui Bec, cu un zâmbet care, fără doar şi poate, rămăsese neschimbat încă de pe vremea când ea şi beneficiarul ei fuseseră tineri.

— Te simţi bine, Harry? a strigat ea. Bec uitase că el era acolo, neobişnuit de tăcut, pe buştean. Căldura preocuparea din vocea lui Maureen, deşi ea avea o fire reţinută, au făcut-o pe Bec să se simtă exclusă.

— Îţi aminteşti de frasinul ăla bătrân? De ciudăţenia aia? a întrebat Harry. Încă mai există?

— Hai să vedem, a zis Maureen, lăsându-şi coşul pe jos şi ducându-se la el. Când Bec şi-a ridicat privirea, cei doi deja plecaseră.

Când Bec a umplut ultima cutie şi a vârât-o în rucsac, Erasmus a început să latre. Rose a râs şi a spus că a găsit o veveriţă. Bec a văzut câinele cum stătea sub un pin, departe în pădure, în două labe, cu cele din faţă rezemate de copac şi clătinând din cap, de parcă ar fi urmărit cu privirea ceva ce se mişca printre crengi. I-a spus lui Rose că se duce în căutarea lui Harry şi a lui Maureen, apoi a urcat dâmbul.

În spatele copacului prăbuşit erau tufişuri de ilice. Din depărtare, Bec auzea sunetul apei curgătoare şi, fără să mai stea pe gânduri, a luat-o din loc în tăcere, aşa cum o învăţase tatăl ei. La marginea celui de-al doilea rând de ilice, terenul se prăbuşea într-o pantă lină, presărată cu mesteceni tineri, iar pământul acoperit de muşchi era plin de frunzele lor. În vale erau doi frasini uniţi printr-o singură creangă groasă, care se contopise într-un fel sau altul, iar lângă ea se aflau Harry şi Maureen, neclintiţi şi îmbrăţişaţi. Harry stătea gârbovit pe un ciot de copac, iar Maureen avea umerii aplecaţi şi buzele lipite de părul scurt şi rar din capul lui Harry.

Bec s-a întors în locul unde îşi lăsase rucsacul.

— Vin şi ei, i-a spus ea lui Rose. Hai s-o luăm înainte.

Ajunsă acasă, l-a găsit pe Alex în dormitor, aşezat pe podea la capul patului, zgâindu-se la flaconul ei cu pilule antiparazitare.

— M-a apucat nebunia, a zis Alex. Am fost furios.

— Mi-am dat seama.

El i-a zis ce s-a petrecut între el şi Dougie.

— Am venit aici convins că o să fac un lucru drastic cu pilulele astea, a spus el. M-am gândit să desfac capacul şi să-ţi pun câteva în mâncare.

— Ce idee interesantă.

— M-am gândit că aş putea să le pisez în robotul de bucătărie al mamei mele. M-am dus la bucătărie şi tocmai mă întrebam ce lamă să folosesc, când mi-a dat prin cap că nu-i tocmai cea mai bună idee.

Bec a luat flaconul. Sigiliul era intact. A deşurubat capacul, a dezlipit folia de aluminiu, l-a zgâlţâit până când două pastile roz cu negru i-au căzut în mână, le-a rostogolit ca pe nişte zaruri, le-a vârât în gură şi le-a înghiţit. A ridicat din umeri.

— Uite, a zis ea. Vezi?

La prânz, Dougie s-a strecurat în casă, mirosind a ţigări şi a bomboane cu mentă, iar imediat după aceea o maşină cu şapte locuri a oprit pe alee. Din ea s-au revărsat rudele din Lancashire. Copiii au traversat în fugă veranda, iar când Lettie a intrat în casă, câteva minute mai târziu, l-a văzut pe Harry aşezat pe un scaun din hol, cu jacheta atârnându-i peste coaste, gura întinsă într-un zâmbet crispat, cu braţele în jurul lui Leah şi al lui Chris, murmurându-le ceva. Lettie şi-a strigat copiii, ei au plecat de lângă Harry, simţindu-se vinovaţi, iar ea le-a poruncit să se joace în grădină.

— Draga mea, vorbeam despre mare, a zis Harry. Ce rău le-aş mai putea face acum? În mormântul meu, viermii şi-au pus deja babeţica.

— Nu te-am văzut de-un veac, i-a spus Lettie lui Harry. Şi-a răsucit copilul, aşa încât acesta să aibă capul pe umărul ei, ca să nu-şi vadă bunicul.

— El e probabil Gideon, a zis Harry. Hai să-l vedem pe micuţ.

— A, îi place cum stă aici. Cum te simţi?

Harry a scos un râset şuierat.

— Puţin mai rău decât dacă aş avea varicelă.

— Îmi pare rău că suferi atâta.

— Frumos din partea ta.

Lettie vorbea încetişor, cu grijă, pe o voce şovăitoare.

— Mă rog pentru tine în fiecare seară. Vreau să te faci bine. Profiţi de iubirea lui Matthew. N-ai cum să-ţi furi nepoţii şi să dai de-a azvârlita cu părinţii lor.

— Dorinţa mea ca nepoţii mei să considere conceptul de Dumnezeu doar un mit minunat nu-i motivul pentru care mă urăşti.

— Nu te urăsc deloc.

— Mă urăşti pentru că nu-ţi las casa. Ai izbuti să găseşti o cale de a-ţi lăsa copiii să petreacă puţin timp cu mine, dacă mi-aş schimba testamentul.

— Lucru pe care n-o să-l faci.

— E casa mea, dragă.

Matthew a intrat pe uşă şi s-a aplecat pentru a-şi îmbrăţişa tatăl.

— Tocmai o rugam pe Lettie să-mi dea voie să-l ţin în braţe pe nepotul meu, a zis

Harry.

Matthew s-a uitat la soţia lui.

— Nu văd de ce nu, a spus el.

Lettie l-a pus pe Gideon în braţele tremurânde ale bătrânului. Ea nu i-a dat drumul, dar l-a lăsat pe socrul ei s-o tragă mai aproape de el, aşa încât, când copilul s-a cuibărit la pieptul lui Harry, iar acesta îi studia chipul, ea încă îi mai ţinea în mână căpşorul şi îi mai atingea picioruşele. Doar ochii copilului şi o mişcare se zăreau prin reciful de coral al degetelor adulţilor. Mângâiat, bruscat şi confuz, Gideon a început să plângă, iar Lettie l-a luat şi a plecat cu el, legănându-l şi şoptindu-i la ureche.

— Mi-a fost greu s-o conving să vină, a spus Matthew.

— Ne înţelegeam bine, a zis Harry.

La ora două toată lumea s-a adunat, în afară de Lewis. Bec s-a oferit să-l aducă şi i s-a spus să urce la mansardă.

Când a pus piciorul pe barele de sus ale scării şi şi-a vârât corpul prin trapă, a simţit miros de substanţe chimice şi a auzit huruitul tihnit al sistemului de ventilaţie. Lewis, îmbrăcat cu cămaşă şi cravată, stătea lângă un banc de lucru plin de baloane de sticlă şi de tăvi. Avea mânecile suflecate şi studia o fotografie cu ajutorul unei lupe. În faţa lui era un teanc de poze, iar alături mai erau împrăştiate şi alte fotografii, pe un şevalet din postav verde, aşezat oblic. Luminatoarele fuseseră vopsite în negru, iar bancul de lucru era luminat de un singur fascicol orbitor care venea din tavan. În umbrele de pe marginea încăperii, Bec a văzut un aparat de fotografiat pe un trepied şi mai multe rafturi cu cărţi legate în piele roşie.

— Timpul, a zis Lewis. A pus jos lupa, apoi şi poza, iar pe urmă s-a uitat la Bec. E timpul să mergem la masă, asta ai venit să-mi spui.

Bec a păşit de pe scară şi s-a apropiat de bancul de lucru, cu mâinile în buzunare.

— Laboratorul tău miroase altfel decât al meu, a spus ea.

Poza pe care o studiase Lewis, a văzut ea, era o fotografie colorată a propriei lui feţe, cu toate contururile, firele de păr, ridurile şi porii ieşind în evidenţă în detaliu.

— Din dimineaţa asta, a zis el. A scotocit prin teancul de poze şi a scos una de acolo. Asta e de acum o săptămână. Uite. I-a arătat un rid de pe obraz. Vezi cât s-a adâncit ăsta doar într-o săptămână?

Bec a examinat cu mare atenţie cele două fotografii, dar n-a putut să vadă nici o diferenţă între ele.

— Uită-te prin asta, a zis Lewis şi i-a dat lupa.

— A, da, a spus Bec, care tot nu putea să distingă vreo diferenţă între cele două riduri. Acum pot să văd. E remarcabil. A aruncat o privire peste umăr şi a văzut că volumele roşii aveau date gravate cu auriu pe cotor. Îmi dai voie? a întrebat ea. A luat

de pe raft volumul datat aprilie–iunie 1997 şi a răsfoit paginile cu poze ale feţei lui Lewis, făcute la aceeaşi distanţă de lentile, în aceeaşi lumină. Pielea pâlpâia şi se întindea pe măsură ce săptămânile treceau, dar ea nu putea să-şi dea seama cum îmbătrânise.

— De când faci asta? a întrebat ea.

— De cincizeci de ani, a zis Lewis. O poză pe zi. Am de gând să scriu un articol, dar mai trebuie să lucrez puţin la ele. Şi-a luat sacoul de pe spătarul unui scaun şi l-a pus pe el.

— Eşti elegant, a spus Bec.

Lewis a luat albumul de la ea şi l-a răsfoit.

— Merge şi în celălalt sens, a zis el. Uite. I-a arătat două pagini consecutive. Aici se vede cum de marţi până miercuri am întinerit.

— Mmm, a făcut Bec.

Nu vedea nimic.

— Dar în mare e acelaşi sens, a zis Lewis. A închis albumul cu un trosnet, părând stânjenit, apoi s-a înviorat şi şi-a aplecat capul spre Bec. Am vrut să văd. Aş fi putut să fotografiez copaci, dar nu-i acelaşi lucru.

— Sau pe copiii tăi, a spus Bec.

— Asta n-ar fi fost corect, a zis Lewis pe un ton serios. Şi aşa e greu să te confrunţi cu diferenţa dintre imaginea pe care o ai despre tine şi imaginea pe care o au alţii. Nu vreau să le arăt lui Alex sau lui Dougie şi a treia imagine, cea pe care o vede timpul. Timpul, nimeni altcineva.

A privit-o pe Bec pe sub sprâncene. Preţ de o clipă i s-a părut că el seamănă cu Harry.

— Ştii, Alex seamănă cel mai mult cu mama lui.

— Zău? Şi el are lumile lui.

— Harry a contribuit la fel de mult ca mine la educaţia lui.

— Ai stat mai mult timp cu Dougie?

— Cel mai mult am stat în sala de operaţii, a zis Lewis. Mai mult am stat în mansardă.

48

Dacă se gândea la mâncare, lui Harry i se făcea greaţă. O sorbitură din vin îl ardea în tot corpul. Îşi dădea seama că Lewis abia aşteaptă să se termine corvoada asta socială şi să urce din nou scara până la el în birou. După ce Lewis şi-a deschis cadourile şi a citit felicitările, le-a mulţumit şi a evitat să le răspundă la zâmbete, ridicându-şi paharul, Harry a ţinut un toast în cinstea fratelui său, dar fără nici un chef. Şi-a pierdut şirul gândurilor şi a sfârşit prin a vorbi incoerent. Tăcerea s-a prelungit. Copiii s-au aplecat asupra farfuriilor cu mâncare, iar când Harry, Bec sau Alex li se adresau, ei se uitau la părinţii lor. Lettie clătina din cap; Matthew îi şoptea la ureche soţiei lui şi încuviinţa din cap, iar copiii răspundeau stânjeniţi.

Nasul lui Rose s-a încreţit în clipa când la pièce de résistance, un purcel de lapte fript, a fost adusă din cuptor la masă. Fratele bunicului ei s-a năpustit asupra animalului cu un cuţit de friptură, a sfâşiat şoriciul crocant cu un sunet de gheaţă care se sfărâmă, iar ea şi-a dat scaunul în spate şi şi-a răsucit corpul ca să nu trebuiască să-l vadă. Când Lewis a încercat să-i pună carne în farfurie, ea a clătinat din cap, şi-a ridicat mâinile şi a spus că n-are voie să mănânce porc.

— Ba da, a spus Peter, cu gura plină.

— Se pare că în privinţa asta aveţi doctrine diferite, a spus Harry.

— Rose, nu eşti obligată să mănânci dacă nu vrei, a spus Matthew pe un ton aspru.

— Nu-i vorba că nu vreau, a zis Rose. Ci că o să ajungeţi cu toţii în iad, iar eu nu.

Leah a scuipat o îmbucătură de carne de porc, pe jumătate mestecată.

— Nu vreau să ajung în iad, a zis ea şi a început să plângă încetişor.

— Of, Doamne, a zis Maureen. Chiar crezi că contează?

— Scrie în Biblie, a spus Rose pe o voce categorică.

— Nu cunoşti Biblia la fel de bine ca tatăl tău, a zis Lettie.

— Ştiu să citesc la fel de bine ca el, a spus Rose.

— Touché! a făcut Harry.

— Vorbim mai târziu despre asta, i-a zis Matthew fiicei lui. Isus spune că putem mânca orice vrem.

— Nu scrie asta şi în Vechiul Testament. Nu poţi să respecţi doar părţile care-ţi plac.

— O să ajung în iad, mamă? a întrebat Leah. Am mâncat carne de porc.

— Bineînţeles că nu, draga mea, a zis Lettie. Isus ne-a dat o dispensă mai recentă.

— Eu n-o să ajung în iad, a zis Peter, umplându-şi gura cu carne de porc şi scrâşnind din dinţi spre sora lui.

Ea s-a strâmbat scârbită.

— Ba da, a spus Rose. O să arzi în focul etern al iadului şi în fiecare zi demonii o să te taie în bucăţi şi o să te mănânce lent, în ziua următoare o să fii iarăşi întreg, iar ei o s-o ia de la capăt şi tot aşa, la nesfârşit.

Leah a urlat a jale şi a fugit în cealaltă parte a mesei, cuibărindu-se în braţe la mama ei.

— Văd că acum se reia vechea schismă, a zis Harry.

— Stai în lumea ta, tată, a spus Matthew.

Lettie a zis:

— De ce vrei să-i faci nefericiţi pe cei din familia fiului tău?

— Eu doar observ, a zis Harry. E fascinant.

— Cel care nu dăruieşte iubire nici nu primeşte iubire şi rămâne singur, a spus Lettie.

Rând pe rând au devenit conştienţi că, pe lângă suspinele în surdină ale lui Leah, se auzea din ce în ce mai tare şi un alt plânset, smârcâit. Faţa lui Bec păţise un lucru ieşit din comun; ochii ei se strânseseră unul lângă altul, se umflaseră, iar gura avea colţurile îndreptate în jos, aidoma unei măşti dintr-o tragedie greacă. Totul se petrecuse foarte repede; faţa ei era plină de lacrimi strălucitoare. Mesenii au amuţit, iar zgomotul pe care-l scotea Bec s-a intensificat. Umerii i se cutremurau, şi când a început să tragă cât mai mult aer în piept şi apoi să-l dea afară în urlete de groază, i-a făcut pe copii să se albească la faţă şi pe ceilalţi să încremenească.

Alex a ajutat-o pe Bec să se ridice în picioare şi a dus-o la ei în cameră. Ea a plâns o oră, şezând pe pat, cu genunchii la gură, apoi întinsă şi ghemuită în poziţie fetală, pe când sunetele ei de groază se diminuau. Alex a ţinut-o în braţe, dar la început ea fusese rigidă, ţeapănă, de parcă nici nu l-ar fi simţit. Pe măsură ce plânsul se potolea, ea s-a înmuiat şi până la urmă s-a lipit de el.

— Moare, a spus ea.

— Trăieşte în laboratoarele din întreaga lume. Tu ai făcut asta.

— Moare în mine.

Alex a încercat să-şi tragă braţul, care amorţise, de sub ea, iar ea l-a întrebat:

— Te-am strivit?

Agitându-şi braţul pentru a-şi pune din nou în mişcare sângele prin vene, Alex a liniştit-o spunându-i că încă îl mai poate folosi, iar Bec a scos un sunet firav, poate ultimul suspin, poate un râset.

— Să te ţii de o femeie ca să n-o ia valul, a spus ea.

— Mi s-a părut un val teribil.

— A venit din senin! a exclamat Bec, de parcă ar fi fost o discuţie cu nimic ieşită din comun, iar Alex a simţit că ei chiar fuseseră pe puntea unui vapor şi că îşi ţinuse strâns iubita ca să nu fie smulsă de valuri şi dusă la fund, iar acum erau în regulă.

Bec s-a ridicat în capul oaselor, în poziţia lotus, uitându-se în jos la degetele ei şi pigulindu-şi extrem de concentrată pielea de sub cuticule, de parcă ar fi fost nişte fâşii de piele care nu se lăsau smulse. Acum ştii cum am fost când a murit tata.

Alex a urmărit-o cu privirea cum îşi smulge pielea. Părul îi cădea peste faţă.

— Sigur din cauza asta ai plâns? a întrebat el.

Bec şi-a ridicat privirea, iar lui Alex i s-a părut că-l studiază de departe.

— Am crezut că o să fiu curajoasă, a spus Bec.

— Ai fost, a zis Alex. Ţi-ai asumat riscul pentru a dovedi că poţi să trăieşti cu paraziţii, dar n-a mers. Nu-i nici o ruşine.

— Ăsta nu-i curaj, a spus Bec. Curaj e atunci când ajungi să cunoşti îndeaproape partea mecanică a vieţii, fără să renunţi la ideea că nu înseamnă doar a mânca sau a fi mâncat, a ucide sau a fi omorât, a-i fute pe ceilalţi sau a da greş.

— Acum vorbim despre paraziţi sau despre oameni?

— Şi despre una, şi despre cealaltă.

— Aha, a făcut Alex cu modestie, conştient de faptul că nu era prea frumos din partea lui să se arate surprins de faptul că Bec nutrea astfel de gânduri.

— Pe tine nu te înfricoşează deloc asta? a întrebat ea.

— O maşinărie care poate să simtă compasiune nu e o maşinărie.

— Pe mine mă sperie. Deci ăsta a fost curajul. Să trăiesc alături de micile vieţuitoare crude şi să le accept. Acum s-a terminat.

— Încă mai eşti plină de bacterii.

Bec a zâmbit, şi-a tras nasul şi l-a mângâiat pe obraz.

— Spui atâtea lucruri profunde.

Alex a zis:

— Există doar un singur tip de vieţuitoare alături de care să trăieşti şi care să înveţe de la tine ce e compasiunea.

Mult mai târziu, pe când Alex făcea duş, ea a luat folia cu anticoncepţionale, a scos pastilele din ea şi le-a înşirat pe pervaz, lăsând între ele spaţii egale.

Alex a ieşit din baie, cu un prosop în jurul şoldurilor, aerul răcoros răcindu-i stropii de apă de pe piept. Bec stătea lângă fereastra deschisă, cu braţele încrucişate. L-a urmărit cu privirea pe când el a luat folia goală, a studiat-o, iar pe urmă a azvârlit-o pe jos. A îngenuncheat, şi-a lipit arătătorul de degetul mare şi a aruncat o pilulă în beznă. Bec a îngenuncheat lângă el şi s-au apropiat unul de celălalt, aruncând pe rând

pastilele până când n-a mai rămas nici una.

De jos s-a auzit un ţipăt.

— Auu, mă doare! a zis Dougie. Ce aruncaţi?

O ţigară s-a aprins şi l-au auzit cum suflă fumul.

— Pilule contraceptive, a spus Bec.

— Nu aşa se folosesc.

49

Harry a stat în sanatoriu trei săptămâni şi apoi s-a întors acasă împreună cu infirmiera Judith. Alex îl vizita deseori, iar Matthew venea când avea timp. Îşi lua zile libere de la serviciu ca să vină cu maşina din Lancashire.

Harry n-a mai vrut să mănânce. Trăia doar cu feliuţe de portocală fără pieliţă, supă călduţă şi ceai slab. Judith îl spăla şi îl ajuta să se ducă la baie; uneori Alex şi Matthew făceau ei asta. Urina lui s-a înnegrit, iar fecalele i s-au albit. Pielea îngălbenită îl mânca înfiorător. Albul ochilor semăna cu gălbenuşul de ou. I se administra morfină; niciodată nu era de-ajuns.

Îi citeau, iar atunci Gerasim se încolăcea, adormind pe o pătură de lângă uşă. Harry îi prefera pe Conan Doyle şi pe Stevenson. Îi asculta pe Louis Prima şi pe Nat Gonella. Dacă Matthew nu insista prea mult, el vorbea despre copilăria lui din Derby şi despre mama lui Matthew. „Zicea că e deprimată", spunea el, „dar era doar timidă". Au venit la el întâi Dougie, apoi Bec şi Rose, care purta o eşarfă englezească. I-a spus că i-a citit cartea despre evoluţie şi că se înşela, lucru care l-ar fi făcut să râdă dacă ar mai fi putut să facă asta. A plecat lăsându-i un sărut pe frunte şi un ghiveci din lut cât un pumn, cu o plantă, un ardei iute roşu ce avea să înmugurească în curând.

Harry îşi mutase patul lângă fereastră. În fiecare dimineaţă el se uita la micul răsad cu frunze verzi şi lucioase din ghiveci. Împungea cu degetele zbârcite în tulpină, acolo unde crescuseră frunzele. Într-o zi Judith a intrat în cameră şi l-a găsit pe Harry şezând în capul oaselor în pat, cu ochii plini de lacrimi şi fără să poată vorbi. A arătat spre plantă. Un ardei minuscul, portocaliu încolţise din boboc.

Uneori era convins că o să moară imediat, oamenii se adunau în jurul lui, dar el continua să trăiască. Auzea şoapta „alarmă falsă" de pe hol. Şi-a adunat forţele, a deschis sertarul unde era cheia de la uşa dormitorului şi şi-a strecurat-o în buzunarul de la piept al pijamalei. A pus-o pe Judith să-i aducă o anumită sticlă de vin din pivniţă, a vârât-o într-o cutie, alături de un mesaj pe care i l-a dictat şi pe care scria Pentru Bec. Ardeiul de pe pervaz se înroşise şi crescuse.

Într-o vineri seara, când Matthew trebuia să vină la el, Judith s-a dus să pregătească ceaiul, lăsându-l singur pe Harry. El a dat la o parte cuvertura şi şi-a pus picioarele pe podea. Acum nu-şi mai putea folosi membrele; dacă se ridica în picioare, avea impresia că oasele i se vor prăbuşi, formând un morman ordonat. De asemenea, îl durea. Şi

totuşi voia să încerce. S-a sprijinit cu mâinile de marginea patului şi, făcând un efort, s-a ridicat în picioare. A rămas aşa, încercând să-şi îndrepte genunchii. Poate că avea să-l ajute inerţia. A încercat să-şi târască un picior în faţă, fără a-l ridica, şi a căzut. Au. S-a dus spre uşă, împingându-se în părţile laterale ale picioarelor şi târându-şi mâinile după el. Avea o senzaţie ciudată, de parcă trupul şi capul i se dilatau şi apoi se contractau. Nu era convins că va mai reuşi să se întoarcă în pat.

A ajuns la uşă, cu pantalonii de pijama lăsaţi în jurul coapselor şi junghiuri îngrozitoare străpungându-l şi a izbutit să scoată cheia din buzunar după a patra încercare. Şi-a pus-o între buze şi a râcâit cu unghiile în uşă pentru a se ridica în genunchi. A luat cheia din gură şi a potrivit-o în broască. Primele încercări de a o răsuci au fost eşuate. Când şi-a pus ambele mâini pe ea, a izbutit s-o întoarcă şi a auzit zăvorul. S-a aşezat pe fundul lui osos, cu spatele sprijinit de uşă.

Judith s-a întors şi a încercat să intre în cameră. A urmat o conversaţie agasantă, el a auzit-o cum îi rostea numele, dar ea nu l-a auzit pe el spunând că, ori de câte ori ea zgâlţâia uşa, lui i se părea că îi înfige cuie în spate. A auzit-o cum vorbea la telefon; s-a îndepărtat de uşă. El a visat că trupul lui era stindardul unei armate, legat de încheieturile mâinilor şi de glezne de un par înalt, fluturând în bătaia unui vânt puternic, pe când oastea mărşăluia urcând pe serpentine, îndreptându-se spre un oraş îndepărtat.

A fost trezit din somn de bătăile în uşă şi de vocea lui Matthew şi a lui Alex de pe hol, care-l strigau pe nume şi dezbăteau dacă să spargă uşa sau nu. „Nu", a zis el, dar din gâtlejul său n-a ieşit decât un gâjâit firav. I se părea că este pe punctul să treacă în nefiinţă. Fără îndoială că îi era greu să-şi ţină capul sus. În acest moment şi-a imaginat că simte remuşcări pentru felul cum se purtase cu fiul lui, care fusese bun, răbdător şi tolerant cu el de la ziua de naştere a lui Lewis, dorindu-şi să-i fi arătat şi el, la rândul lui, mai multă iubire; regreta că nu le lăsase casa moştenire lui şi copiilor lui.

Dacă ar fi aflat altcineva despre curajul cu care înfrunta moartea singur, asta ar fi însemnat că nu e singur şi, prin urmare, ar fi fost mai puţin curajos. Acesta era unicul act de bravură autentic, şi-a zis Harry în sinea lui, să înfrunţi moartea de unul singur şi să nu strigi după ajutor, să nu gemi şi să nu te eschivezi, să-ţi declari umanitatea acceptând că din clipă în clipă poţi să treci de la a fi ceva la a nu mai fi nimic.

Dar l-a auzit pe Gerasim cum zgârâie uşa. I s-a părut că viaţa sapă până la el, de parcă şi-ar fi croit drum cu ghearele prin lemn şi ar fi scobit prin carnea fleşcăită din jurul coastelor lui pentru a-şi relua locul înăuntrul său, ca şi cum căţelul lui ar fi fost în fruntea unei oştiri cu trâmbiţe şi acrobaţi, formată din tot ce-şi amintea el şi din tot ce iubise vreodată. Atunci i-a venit în minte că o viaţă la care asişti doar tu nu-i de fapt viaţă şi că, chiar dacă singura iubire pe care ai primit-o vreodată este mâna mamei tale,

care te atinge pentru prima oară când te naşti, chiar şi aşa, tot merită să te lupţi din răsputeri pentru asta. Harry a încercat să se mişte, dar a fost prea târziu. N-a putut să deschidă uşa. A murit, fără a fi speriat, ci doar preocupat, concentrându-se asupra încercării lui de a se răzgândi.

PARTEA A TREIA

50

Lui Ritchie îi era uşor să pretindă că, odată cu trecerea timpului, nu se apropie din ce în ce mai mult de scandalul ruşinos, căci nu avea decât să ignore scurgerea mută a zilelor din calendar. Când şi-au făcut apariţia ghioceii, iar brânduşele au început să se adune în jurul rădăcinilor copacilor, cu petalele de un violet sau galben ţipător, el a izbutit să nu le vadă. Când au apărut margaretele, i-a fost mai greu. Într-o zi s-a trezit dis-de-dimineaţă şi a văzut că deja se luminase afară, că boboci şi flori pufoase înmuiau contururile crengilor şi că păsările nu doar ciripeau, ci pur şi simplu se bucurau în faţa lui albă şi nebărbierită, iar atunci a fost nevoit să accepte că venise primăvara. În acel moment i s-a părut, pe când stătea în pragul uşii de la bucătărie, îmbrăcat în pijama, că aceşti zori reprezentau începutul unei zile lungi şi oribile, care avea să dureze trei luni, şi că seara urma să-i aducă ruşinea veşnică.

Schimbarea anotimpurilor a coincis cu faptul că el a observat şi schimbarea prin care trecea sora lui. Reputaţia ei crescuse, parcă înflorise, devenind aproape omniprezentă, se apropia periculos de mult de faimă. La sfârşitul lunii martie a auzit de la mama lui că Bec şi Alex urmau să se mute. Stephanie a fost uimită că el nu ştie asta. Când i-a spus despre casa spaţioasă din Islington, că unchiul lui Alex o lăsase moştenire institutului după moartea lui şi că deţinătorul funcţiei de director urma să locuiască acolo împreună cu familia lui, adică Alex şi Bec, Ritchie le-a invidiat norocul. I se părea nedrept că el era nevoit să muncească pe rupte pentru a-şi păstra proprietatea luxoasă din Hampshire, iar sora lui să locuiască în splendoarea

metropolei, fără nici un efort. Ritchie n-a luat legătura cu Alex şi cu Bec. Nu vedea nici un motiv s-o facă. Ei ar fi trebuit să-i dea vestea. De ce să le-o ceară el? Dacă nu voiau să vorbească cu el, nici măcar să-i trimită vreun e-mail, el avea să-i lase în pace, în bârlogul lor gomos, şi n-o să le spună cât de bun era, refuzând s-o trădeze pe Bec.

Şi totuşi, spre indignarea lui Ritchie, ei nu-l lăsau în pace. Sora lui apărea peste tot în presă datorită vaccinului ei antimalarie. Pare-se că injecţia ei era un succes. Lui Ritchie i se părea de prost gust ca un savant să-şi dea aere şi să-şi exprime opinii categorice peste tot la televizor, la radio, pe Internet, în ziare. Mai întâi a fost Alex, cu cancerul lui, acum Bec cu malaria ei. Înţelepţii ar trebui să fie modeşti, credea Ritchie. Munciseră din greu în laboratoarele lor amărâte, se chinuiau cu calculele lor plicticoase, cu eprubetele, formulele şi alte lucruri similare, şi avuseseră succes. Dar să se dea în spectacol, aşa cum făceau acum, nu era în regulă. Oare Bec îşi dădea seama, se întreba Ritchie, cât de efemeră e faima? Oare îşi dădea seama că poza ei apărea pe prima pagină a atâtea ziare pentru că arăta bine? L-a iritat când pe site-ul BBC ştirea despre malarie a avut mai multă importanţă decât ce se întâmpla în Cura de înfrumuseţare a adolescenţilor, care ajunsese la ultimii trei concurenţi. I s-a părut ciudat că în nici un articol despre Bec nu se pomenea că e sora lui Ritchie Shepherd.

Ritchie i-a trimis lui Bec un buchet de flori, cu o felicitare unde scria „Eşti mai celebră decât mine!!!". Ea l-a sunat ca să-i mulţumească. S-a bucurat când i-a auzit vocea. Pare-se că ţinea în continuare la fel de mult la ea. A devenit sentimental şi nostalgic când au vorbit despre prima vacanţă avută împreună cu mama lor după moartea tatălui şi despre cât de ciudat li s-a părut să stea pe plajă fără el, despre cât de curajoşi au fost ei doi când au plonjat în valuri şi au înotat în apa rece a Mării Nordului. Ritchie şi amintit cât de uşurat s-a simţit atunci, când avea cincisprezece ani, să se ascundă de presiunea de a se maturiza şi să profite de copilăria surorii lui, jucându-se cu ea în apă, de parcă ar fi fost un băieţel de vârsta ei. Acum simţea atâta afecţiune pentru Bec, se simţea atât de în siguranţă, încât a îndrăznit s-o întrebe dacă tot nu e de-acord cu filmul lui.

— Cum a fost când te-ai întâlnit cu el? a întrebat Bec. Cu O'Donabháin.

— Prima oară l-am urât, a zis Ritchie. Dar când l-am iertat m-am simţit bine. Mai complet.

— Complet?

— Da.

— Doliul reuşit despre care vorbeai.

— Da.

— Crezi că şi eu ar trebui să fac la fel? Să-l iert pe omul care l-a ucis pe tata?

— Iertarea nu-l scuză. Cred că s-a simţit rănit când l-am iertat.

— Spui că ar trebui să-l iert ca să-l pedepsesc. Asta nu prea sună a iertare.

Ritchie şi-a îndepărtat telefonul de gură, a înjurat printre dinţi şi i-a zis lui Bec:

— Ar fi bine dacă ai avea puterea să-l ierţi măcar puţin.

Mai târziu, asistenta lui Ritchie i-a adus o ediţie din ziarul lui Val şi i-a atras atenţia asupra unui articol de două pagini, intitulat CUPLUL DE SAVANŢI DE SUCCES. Era o fotografie mare cu sora lui şi cu Alex, aranjaţi, eleganţi şi coafaţi, rânjind încrezuţi de pe un soi de şezlong din catifea. Păreau aproape magnifici, şi-a zis în sinea lui Ritchie. N-a putut suporta să citească textul. Pozele mai mici, împrăştiate pe pagini, îi sugerau destule lucruri despre aiurelile pe care le scrisese reporterul lui Val. Era Sfânta Rebecca, îmbrăcată în alb, fireşte, care se apleca spre un copil african cu ochii mari. Era Sfântul Alex, îmbrăcat cu un halat de medic, inevitabil de culoarea îngerilor, care stătea în picioare lângă un pacient cu privirea ridicată spre el, ca şi cum Alex urma să-i salveze viaţa, lucru care probabil chiar avea să se întâmple, şi totuşi nu era în regulă. Sfinţii, era de părere Ritchie, ar trebui să rămână necunoscuţi şi umili până în ziua când deveneau martiri. Iar Bec şi Alex nu erau sfinţi. Ritchie nu trebuia decât să sape puţin, era convins, ca să descopere şi cealaltă parte a lor. Felul cum Val îi pregătea prăbuşirea surorii lui era diabolic şi totuşi i se părea că există ceva amuzant în asta, inocenţa ei, faptul că habar n-avea că fratelui său ar fi trebuit să-i mulţumească pentru celebritatea ei. După ce Val a pus bazele legendei lui Bec şi Alex, şi ceilalţi l-au urmat.

Ritchie s-a gândit la sinucidere ca să scape de toate. Dar el întotdeauna fugise de pericole potenţiale, de marginea peroanelor de tren, de simpla prezenţă a briciurilor în aceeaşi cameră. Îi era teamă de durere; îi era frică de mizerie, îi era frică de frică, de cum s-ar simţi când şi-ar tăia venele şi ar vedea cum curge sângele în cadă sau de cum ar simţi cureaua care i s-ar strânge în jurul gâtului. S-a gândit să-i mărturisească totul lui Karin şi s-o roage să-l ierte, de dragul copiilor şi de dragul amintirii unor vremuri fericite, al lucrurilor bune pe care le construiseră împreună. Dar acestea nu erau de fapt planuri. Ritchie nu se imagina sinucigându-se sau recunoscându-şi vina doar pentru că avea impresia că ar face lucrurile acestea. Era un talent deosebit al lui, o modalitate de a-şi dilua intenţiile într-un şuvoi mai nobil, de a se face să se simtă mai bine cu ceea ce avea de gând să facă de fapt. Dar el nu ştia ce să facă şi mai erau doar două luni până la termenul pe care i-l dăduse Val.

La începutul lunii mai, Ritchie a auzit că Val o luase razna. Mai întâi au fost doar bârfe prin berării şi cluburi. Pe urmă au apărut mici anunţuri pe Internet şi paragrafe în Private Eye. Val, se susţinea, trimisese e-mailuri tuturor angajaţilor ziarului, tuturor membrilor din consiliul de conducere şi patronului, unde scrisese „Când a fost ultima oară când voi, puţoilor, v-aţi rugat la Dumnezeul cel atotputernic?". Alt zvon era că îl scuipase pe redactorul-şef de la ştiri într-o şedinţă şi bătuse câmpii despre cum slugile

lui erau nişte ipocriţi care preacurveau, minţeau şi înşelau pe banii ziarului. Furia lui fusese provocată de un număr al ziarului care critica atitudinea laxă a guvernului faţă de bestiile care abuzau sexual copii, publicat alături de un alt articol, fără nici o legătură cu primul, despre câţi bani câştigă o tenismenă care este şi fotomodel profesionist. Articolul era însoţit de o poză care n-ar fi avut cum să fi fost făcută decât de către un fotograf întins pe jos şi cu obiectivul ţintind între picioarele fetei. Mai erau şi zvonuri conform cărora Val plecase de la ziar „prin acord reciproc". Apoi zvonurile s-au risipit. Ritchie s-a interesat peste tot, disimulându-şi curiozitatea bolnavă, şi a descoperit că Val se comportase ca un nebun patologic. Fusese dat afară. Se descotorosiseră de el.

Acum putea să se gândească obsesiv la atacul lui Val asupra lui, pe care până atunci izbutise să şi-l scoată din minte. Era un comportament de nebun, la fel ca faptul bizar că Val se referise la el însuşi vorbind la persoana a treia. „Domnul Oatman nu se poate stăpâni uneori", spusese Val. Graţierea l-a făcut pe Ritchie să se simtă slab şi plângăcios. De atâtea luni se trezise dimineaţa din somn în mijlocul unui coşmar, iar acum se dovedea că nu fusese decât un vis al unui om bolnav. Ritchie ştia că cine îl trădase – poate chiar Nicole, poate Louise – ar putea să-l mai trădeze încă o dată. Presupunea că Val le mai spusese şi altora. Şi totuşi, pentru că-şi dorea atât de mult, a început să spere că n-o să fie dat de gol. Îl cunoscuse pe noul redactor-şef, care părea de treabă, la o petrecere. Bineînţeles, n-aveai cum să-ţi dai seama când venea vorba de jurnalişti, dar fusese prietenos, normal. Parcă Val n-ar fi existat niciodată. Ritchie a început să bea mai puţin şi a mâncat la cină la un restaurant bun din Clerkenwell. Şi-a păstrat calmul. I-a făcut să râdă. N-a pomenit de filmul cu O'Donabháin şi a început să creadă că, în timp, o s-o calmeze pe Bec doar purtându-se frumos cu ea.

Episodul final din sezon al Curei de înfrumuseţare a adolescenţilor a fost minunat; câştigătorul a fost un puşti dulce, de paisprezece ani, pe care îl îmbrăcaseră într-un costum superb, făcut la comandă, un băiat cu fundul jos şi buze roşii, cu ochi imenşi ca de bou şi o voce de caramel. Oamenii care fuseseră aleşi să formeze publicul din studio, i se părea lui Ritchie, erau sclipitori, entuziaşti şi frumoşi, iar noile reguli pe care le impusese el despre ce să poarte făceau ca mulţimea de dinţi, păr şi trupuri zvelte, care ovaţiona şi sărea, să aibă o alură de isterie desăvârşită, lucru care BBC-ului n-avea cum să nu-i placă. Cinci milioane de oameni au vizionat emisiunea. Un milion a votat. La petrecerea de după filmare, Ritchie a stat aproape numai cu Karin. Erau în centrul celui mai mic dintre cercurile concentrice ale puterii şi celebrităţii, unde oamenii veneau la ei, de parcă ar fi fost rege şi regină, iar Ruby şi Dan se jucau cu Lazz şi cu Rigsy în jurul lor, de parcă ar fi fost prinţii şi prinţesele moştenitoare.

Peste câteva zile, Ritchie l-a invitat pe Midge acasă la el. Au jucat puţin fotbal

împreună cu Dan, apoi au urcat în birou. Ritchie voia să-i cânte lui Midge un cântec rar al lui Willie McTell, dar Midge n-avea stare. Îşi vâra tot timpul mâna pe sub mânecă şi se tot scărpina pe umăr pe sub tricou. A strâmbat din nas şi şi-a încreţit fruntea, de parcă ar fi purtat nişte ochelari cu dioptrii prea mici.

— Ai auzit de Fundaţia Morală? l-a întrebat el pe Ritchie.

— Muzică electronică pop din anii ’80, a zis Ritchie. Şedea pe jos, lângă pick-up, înconjurat de ambalaje de carton şi discuri. Uite discul care se cheamă Red Hot Willie Glaze.

— Fundaţia Morală, a zis Midge. E un site pe Internet. E poliţia secretă online a vedetelor, în pizda mă-sii. Eşti sigur că n-ai auzit de ea? Dezvăluie câte o ştire de scandal în fiecare duminică dimineaţă, la ora şase. S-a înfiinţat de mai multe săptămâni. În fiecare duminică dimineaţa, câte un amărât de prin ţară se trezeşte înainte de răsăritul soarelui, deschide pagina de net şi aşteaptă să vadă cum cineva îi distruge viaţa.

Ritchie şi-a scos în afară buza de jos şi a înclinat discul, urmărind cu privirea cum lumina se reflectă în rilurile gravate de vocea lui Willie cel Orb. Voia să asculte bocetele răguşite ale chitaristului alcoolic, şi care cântase despre suferinţa şi păcatele lui într-un microfon, iar pe urmă murise. Voia să audă poveştile cu final nefericit, despre eşecuri, care se sfârşeau cu moartea lui. Însă Midge nu voia să tacă.

— Fostul iubit al surorii tale e tartorul. Val Oatman. El e eminenţa cenuşie.

— Credeam că e internat la balamuc, a spus Ritchie.

— Acum nu te mai duci acolo, a zis Midge. Primeşti doar un flacon. Nu te mai internezi la balamuc. Intră el în tine de trei ori pe zi, înainte de masă. Nici nu ştiu dacă a luat-o razna. Chiar n-ai auzit despre fundaţie? Toată lumea vorbeşte despre asta. Aşa a încasat-o fotbalistul ăla de la ManU săptămâna trecută.

Midge i-a zis că fundaţia obişnuia să ia legătura cu cel pe care-l vizau pentru a-i spune că au fixat o anumită zi pentru o dezvăluire „care te priveşte pe tine sau pe o persoană apropiată“.

— Asta spun, a zis el. „Care te priveşte pe tine sau pe o persoană apropiată.“ Dar nu-ţi spun ce anume o să dezvăluie sau despre cine-i vorba, dacă e despre tine, despre partenera ta sau despre copilul tău, Doamne fereşte. Apoi spun: „Vrei să ne dai vreo informaţie?“ Au un întreg sistem de rahat. Unul dintre clienţii mei a păţit-o.

— Lazz?

— N-am de gând să-ţi spun cine e. Cu cât ştii mai puţine, cu atât mai bine. Dar da, unul dintre clienţii mei a primit un telefon de genul ăsta. El – sau ea – are un secret ruşinos. Dar cine n-are? Sunt al dracu’ de inteligenţi. Nu-ţi spun exact ce ştiu, dar îţi sugerează suficient de multe încât să nu-ţi permiţi riscul. Te deranjează dacă fumez

aici?

— Da, a zis Ritchie. Mai ia o bere. Şi el ce a făcut?

— Sau ea.

— Sau ea.

— Ce a făcut? A turnat pe altcineva, tu ce crezi?

— Pare şantaj.

— Se pare că-i la limită. Depinde de cât de direct vorbesc ei.

— Şi l-a turnat pe un alt client de-al tău?

— Atât de fraier mă crezi, în pizda mă-tii? Nu, bineînţeles că nu.

Două săptămâni mai târziu, dis-de-dimineaţă, Ritchie era singur la el în birou, când i-a sunat mobilul, care afişa un număr protejat.

— Domnul Shepherd? Femeia avea un uşor accent de Essex. Avea o voce foarte fermă. Sunt Maggie de la Fundaţia Morală. Puteţi să vorbiţi acum?

— Nu, a spus Ritchie.

— O să vă sunăm până vă găsiţi timp să vorbiţi cu noi, domnule Shepherd. Femeia a făcut o pauză, apoi a continuat. Ştiţi cu ce se ocupă fundaţia, domnule Shepherd?

— Nu.

— Suntem o organizaţie non-profit, care s-a înfiinţat pentru a aduce la cunoştinţa publicului faptele imorale ale oamenilor celebri. Vorbea repede, fără intonaţie dramatică, aidoma unei însoţitoare de zbor care anunţă pasagerii ce să facă în situaţii de criză.

— Sunteţi un ziar de scandal ipocrit, bigot, care caută prin gunoaie.

— Deci ştiţi cu ce ne ocupăm.

— Ce vrei?

— Aveţi la îndemână un o foaie şi un pix, domnule Shepherd? Mi-aş dori să notaţi câteva lucruri. Primul este o dată. Douăzeci şi opt februarie, anul viitor. V-aţi notat asta, domnule Shepherd?

— De ce naiba să fac asta? Cine te crezi?

— Este important să reţineţi această dată, domnule Shepherd. În această zi, la ora şase dimineaţa, o să publicăm pe site-ul nostru o informaţie despre o faptă imorală săvârşită de dumneavoastră sau de o persoană apropiată. Informaţia va fi despre dumneavoastră sau despre altcineva, nu despre amândoi. Aţi înţeles?

— Şi dacă n-am făcut nimic imoral?

— Nu sunt autorizată să discut cu dumneavoastră despre ce aţi făcut sau nu, domnule Shepherd. Eu doar vă anunţ că pe douăzeci şi opt ferbuarie...

— Dar nu există o lege care vă obligă să-mi spuneţi de ce anume mă acuzaţi?

— Dacă aţi greşit cu ceva, domnule Shepherd, atunci sigur ştiţi cu ce. Dacă sunteţi

un om bun şi cinstit, atunci n-aveţi de ce să vă faceţi griji.

— Pot să vorbesc cu Val?

— Domnul Oatman nu răspunde la telefon, domnule Shpeherd.

— Spune-mi ce aveţi de gând să scrieţi despre mine.

— Nu sunt autorizată să discut despre ce aţi făcut sau nu, domnule Shepherd. Nu pot decât să vă sugerez să vă uitaţi pe site-ul nostru şi să vedeţi acolo exemple de oameni celebri pe care i-am prins că au păcătuit în trecut. În cazul dumneavoastră nu pot să vă dau decât un exemplu ipotetic despre genul de lucruri pe care le-am fi putut afla despre dumneavoastră. De pildă, am fi putut afla că aţi făcut sex cu un copil care a apărut în emisiunea dumneavoastră. Dar mă simt nevoită să subliniez că acesta este doar un exemplu ipotetic.

— Dacă Val e atât de sfânt, atunci de ce vrea să ne judece de parcă ar fi Dumnezeu? Nu-i şi ăsta un păcat?

— Asta va trebui să-l întrebaţi pe domnul Oatman, domnule Shepherd.

— Pot să vorbesc cu el?

— Domnul Oatman nu vorbeşte la telefon. Trebuie să vă dau un cod, domnule Shepherd.

— Ce cod?

— Îl puteţi nota, domnule Shepherd? Este foarte important. A35ZX47. Acesta este codul dumneavoastră.

— Şi de ce pizda mă-sii ar trebui să mi-l notez?

— Vă rog, lăsaţi obscenităţile, domnule Shepherd, nu vă ajută cu nimic. Nu sunteţi obligat să vă notaţi codul. Dar aveţi nevoie de el pentru a vă identifica dacă alegeţi să ne daţi informaţii despre faptele imorale ale unei persoane apropiate pentru a scăpa de acuzaţiile aduse de fundaţie.

— Ce persoană?

— Nu pot să vă dau decât un exemplu ipotetic, a zis Maggie. Un exemplu ipotetic ar fi dacă aţi avea o rudă celebră. Un frate sau o soră.

— Ştiu la ce te referi, jigodie arogantă ce eşti, a spus Ritchie.

— Vă rog, nu mai vorbiţi obscen, domnule Shepherd. Nu vă stă bine.

— Ştii că n-am nici un frate.

— Doriţi să repet codul, domnule Shepherd?

— Tu eşti păcătoasa! Tu! Încerci să mă faci să-mi trădez sora ca să mă salvez pe mine. Poţi să-i zici lui Val că n-o să fac asta. Scrie ce vrei despre mine. Ne vedem la tribunal.

— Doriţi să repet codul, domnule Shpeherd?

— Dacă vrei tu, oricum nu contează, a zis Ritchie şi l-a notat.

51

Bec nu era conştientă că în acea primăvară se simţea fericită. Şi-a dat seama doar când unul dintre prietenii ei i-a spus că pare fericită sau când a observat că un om de pe stradă îi aruncă o privire iscoditoare, iar ea a devenit conştientă de faptul că merge cu un zâmbet pe chip.

Articolul despre studiul de cercetare al vaccinului antimalarie i-a fost publicat şi, deşi ei i s-a părut un eşec, toată lumea părea să creadă că imunitatea parţială a sugarilor era un lucru demn de toată lauda. Vaccinuri multiple, asta era descoperirea; efectele lor s-ar cumula. Melinda Gates a sunat s-o felicite. Reprezentanţii companiilor farmaceutice şi liderii din *WHO*[21 i-au împânzit agenda.

Centrul a aranjat zeci de interviuri, iar vreme de câteva zile vechi prieteni de-ai ei, cu care pierduse legătura, i-au trimis mesaje pentru a-i spune că o văzuseră pe un site sau în vreo revistă, ori o auziseră vorbind la radio. Lui Bec i se părea că Alex nu fusese niciodată nevoit să intre într-un supermarket şi să vadă un teanc de ziare cu faţa lui pe prima pagină a fiecăruia dintre ele, aşa cum păţise ea. Bec nu înţelegea de ce nu folosiseră o fotografie cu un copil african trist, aşa cum se întâmpla de obicei. În toate interviurile, Bec le-a spus jurnaliştilor că ar trebui să discute cu cei din Tanzania. Le-a scris bileţele cu numerele de telefon şi adresele de e-mail ale lui Issa, Mosi şi Mbita, dar, chiar dacă luaseră legătura cu ei, n-au publicat nimic din ce spuseră aceştia.

Alex i-a spus lui Bec că acordul formal din testamentul lui Harry era atât de ingenios formulat, încât, dacă ei n-ar fi acceptat să locuiască în casă, nimeni altcineva n-ar fi putut stea acolo. Nu puteau decât să se mute acolo.

Matthew a luat totul din casă, cu excepţia vinului, pe care Harry îl lăsase moştenire noilor chiriaşi. Într-o cutie era o sticlă cu numele lui Bec pe ea. Chateau Lynch Bages, Grand Cru Classé, Pauillac; era din 1972. Alături de ea se afla şi un mesaj:

„Draga mea Bec, aş vrea să guşti din el, a fost făcut în anul când s-a născut fiul meu favorit. Mi-aş dori să fiu şi eu lângă tine şi să-l bem împreună. La orice oră din zi sau din noapte îi prefer pe cei de care mă leagă vinurile celor de care mă leagă rudenia. Inconştientul unchi al iubitului tău,

Harry“

A citit mesajul de mai multe ori, l-a împăturit şi l-a pus la loc sigur, fără să i-l arate lui Alex. L-a întrebat în ce an se născuse Matthew.

— 1971. De ce?

— Deci are un an mai mult decât tine? Mă întrebam şi eu.

Lucrurile care le aparţineau lui Alex şi lui Bec s-au răspândit repede prin casă. Cărţile lor ocupau doar un sfert din rafturi şi n-aveau perdele. Le plăceau camerele goale, cele câteva obiecte pe care le împrăştiaseră prin casa cu pereţii albi şi duşumele cu lacul subţiat.

S-au obişnuit cu felul în care razele soarelui, umbrele şi lumina lustrelor umpleau încăperile, în contrast cu puţina mobilă pe care o aduseseră. Au pus patul pe care îl luaseră din casa lui Bec în camera spaţioasă de la parter, cea pe care Harry o folosise drept cameră de zi, şi îşi petreceau cea mai mare parte a weekendurilor în el. Li se părea că locuiesc ilegal în casa unei familii de bogătaşi, care s-ar fi putut întoarce dintr-un moment într-altul. Stând întinşi în pat sâmbătă dimineaţă, şi-au imaginat cine ar fi putut da buzna peste ei. Un bărbat bronzat, cu părul alb, care miroase a mosc, a zis Alex. Purtând mănuşi din piele şi având în mână un scaun rabatabil. L-ar desface, s-ar aşeza pe el şi şi-ar scoate tacticos mănuşile.

— Ar sta mereu cu ochii pe noi, a spus Bec.

— Fireşte. Pe urmă ar scoate o tabacheră din aur, ar lua o ţigară, ar aprinde-o cu o brichetă din aur, ar trage fumul în piept şi şi-ar pune mâinile pe genunchi.

— Ar sta picior peste picior?

— Probabil. Un inel gros din aur pe mâna cu care fumează. Iar după aia ar spune, cu accent italian...

— Futeţi-vă, per favore!

— Nu, nu, a zis Alex. Ar spune: „Vă rog, aţi vrea s-o aşteptaţi şi pe soţia mea? Îi place la nebunie să-i vadă pe oaspeţii nepoftiţi cum se fut. Acum parchează maşina“.

Dar ei nu erau oaspeţi nepoftiţi şi nici săraci nu erau. Împreună câştigau mai mult de o sută cincizeci de mii pe an. Familia pe care o aşteptau de fapt, Bec ştia, era formată dintr-un bărbat slab şi înalt de patruzeci şi ceva de ani şi dintr-o femeie roşie în obraji, cu vreo şapte ani mai tânără decât el, cam rotofeie şi ţinând un bebeluş în braţe.

Lui Bec i se părea că, atâta vreme cât n-o umpleau cu propriii lor copii, din casă lipseau oamenii. Tocmai discutau despre faptul că ar putea să lase un doctorand sclipitor să locuiască într-o cameră, când Alex a primit un mesaj pe telefon de la Dougie, în care îi întreba dacă poate să stea la ei până când îşi găseşte o slujbă la Londra. Din modul în care Alex i-a prezentat propunerea, Bec şi-a dat seama că se aştepta la un răspuns negativ, dar ea s-a bucurat. „O să-l cazăm în fosta cameră a lui Matthew“, a spus ea. „Am putea să mai cumpărăm încă un pat.“

În mai şi iunie a fost cald, n-a bătut vântul, cerul a fost senin încă de când răsărea lent soarele, iar platanii şi castanii de pe străzi, din piaţete şi din parcuri îşi descleştau

frunzele. În urechile oamenilor care dormeau în iarbă, în după-amiezile caniculare, avioanele şi maşinile răsunau aidoma valurilor oceanului, care se izbesc de reciful de coral, departe de plajă. Cafenelele şi berăriile şi-au împrăştiat mesele şi clienţii afară, iar bifurcaţiile fractalice ale teraselor din cărămizi miroseau a smoală încinsă, benzină şi carne friptă pe grătar. Băieţii se fâţâiau prin parc, dezbrăcaţi până la brâu, izbind în cutii şi mingi de fotbal şi uitându-se pe furiş la fetele care îşi descheiau sutienul ca să se bronzeze pe spate. Suspinele celor care jucau crichet sau tenis se învolburau dinspre geamurile deschise ale maşinilor, iar sistemele audio ale băieţilor asiatici, în minusculele lor maşini împopoţonate, zguduiau oraşul, aidoma unor degete mari de la mînă, care ciupesc nişte coarde destinse. Întrucât venise alt anotimp, amintirile unui veac de cântece de vară, din toate continentele, ieşeau la lumină în capetele bătrânilor din Londra. Steagurile atârnau mototolite, iar turnurile, clopotniţele şi crenelurile din oraş, roata şi ceasul lui se înălţau ca în legende în pâcla zgrunţuroasă. Chipuri frumoase şi ciudate păreau că există doar afară, unde soarele strălucea pe cer.

Într-o după-amiază de duminică, Alex şi Bec au închiriat o bicicletă pentru Dougie şi toţi trei au luat-o de-a lungul canalului, spre London Fields, pentru a se întâlni cu două foste colege de şcoală de-ale lui Bec. Luaseră vin şi mâncare, aşa că au organizat un picnic, cu bicicletele întinse pe iarbă, lângă ei, formând un cerc exterior de roţi. Pe pajiştea întinsă erau zeci de biciclete şi de cercuri de oameni care ieşiseră la picnic. Unii dintre ei aduseseră grătare în cutii de staniol, aşa încât şase şuvoaie de fum făceau ca parcul să semene cu curtea plină de rulote a unui han. Au stat de vorbă până când umbrele serii s-au lungit peste ei. Toată lumea din jurul lor discuta, de parcă să povestească despre vieţile, necazurile, amintirile şi visurile lor ar fi fost condiţia indispensabilă a propriilor lor existenţe. Unde se duceau toate aceste conversaţii când mureau? s-a întrebat Bec. Oare oamenii învăţau şi evoluau când stăteau la taclale ore întregi aşa, pe timpul verii? Oare trăgeau concluzii? Unele grupuri din parc – poate că şi al ei – vorbeau ca atunci când fredonezi, crezând că compui muzică, iar adevărata comunicare se petrecea între ochi, lumină şi trupuri. Prietenele ei se întindeau şi-şi dădeau la o parte părul, în rochiile lor de vară, iar Alex le răspundea zâmbind, încruntându-se sau aplecându-se spre ele, ori prin gesturi, fără ca măcar să întrerupă fluxul pasiunii dintre ea şi el. Dar Dougie nu flirta cu prietenele disponibile ale lui Bec, aşa cum se aşteptase ea, şi nici nu încerca să le impresioneze prin autoironiile lui extreme. Avea un talent neaşteptat de a deveni timid în preajma necunoscuţilor, iar Bec se întreba cum de fusese atât de sigur pe sine cu ea.

S-au urcat pe biciclete şi au luat-o spre Broadway Market, unde s-au aşezat pe marginea trotuarului şi au băut bere din halbe, pe urmă s-au dus într-un club din Shoreditch. Încă era devreme şi nu era coadă în faţa clubului, iar ei s-au aşezat pe

marginea ringului pustiu de dans. După jumătate de oră a pornit muzica, luminile au început să se rotească şi să traseze stropi de culoare pe podea, iar clubul s-a umplut. Alex şi Dougie stăteau puţin deoparte. Bec a văzut că Dougie îi cere ceva lui Alex, iar el îl refuză. Dougie a părut să considere amuzant refuzul. A mai zis ceva; părea o glumă sau poate că Dougie l-a mai rugat ceva încă o dată, căci Alex a clătinat din cap şi s-a uitat la băutura lui, de parcă s-ar fi simţit stânjenit. A început un cântec care-i plăcea lui Bec şi a încercat să-l târască pe Alex pe ringul de dans. El a râs şi a refuzat.

— Ţine-mă în braţe şi leagănă-mă, a zis el. A rămas să discute cu una dintre prietenele lui Bec, pe când Dougie, Bec şi cealaltă prietenă a ei s-au amestecat printre oamenii care dansau.

Dougie nu se confunda cu mulţimea, ieşea în evidenţă şi era mândru de asta. Purta o cămaşă cu mânecă scurtă, pe care o cumpărase de la Oxfam, cu un imprimeu de păsări silalia, descheiată la trei nasturi, şi dansa cu mâinile departe de corp, mişcându-şi şoldurile de parcă era pe punctul de a se lăsa pe spate, izbind într-o parte şi-n alta cu părul lui blond şi lung, cu smucituri bruşte ale capului. Degetele lui de la mână se mişcau de parcă ar fi dat bobârnace, fără ca de fapt să facă asta. Avea un aer de erou nenorocit, de parcă în mintea lui ar fi dansat cu o iubire pierdută demult. Bec s-a apropiat de urechea lui Dougie, aşa încât el să poată auzi ce-i spune peste muzica stridentă, şi l-a întrebat dacă vrea ceva de băut. Mirosea a transpiraţie şi a săpun.

— E rândul meu să fac cinste, a zis Dougie. Dar sunt lefter.

— Iar adineauri ai încercat să te împrumuţi de la Alex? a întrebat Bec.

— Da, a zis Dougie. E OK. De fapt încă n-am reuşit să-i plătesc o datorie mai veche.

Bec a pus douăzeci de lire în mâna lui Dougie, iar el i-a zis că o să-i dea banii înapoi de îndată ce-şi găseşte o slujbă.

Au plecat spre casă la unu noaptea, beţi, cu bicicletele, când străzile erau pline de cei care fuseseră în cluburi. Bec o luase în faţă. A trecut pe lângă un grup de bărbaţi slăbănogi, îmbrăcaţi cu pantaloni strâmţi şi pălării cu boruri moi. Şi-au întors capetele, s-au oprit şi s-au uitat după ea. Tivul rochiei i se ridicase peste picioarele goale, iar unul dintre ei a zbierat după ea, lăsându-se pe spate şi arătând spre pântecul lui. Venind din spatele său, Alex a întins o mână şi i-a înhăţat pălăria, apoi s-a îndepărtat în viteză. Bec a auzit gălăgia şi a întors capul spre Alex, care pedala frenetic spre ea, cu o pălărie cu boruri moi pe cap şi răcnind „Mergi mai repede! Mergi mai repede!". Un bărbat a luat-o la fugă după el, iar Dougie, venind din urmă, şi-a întins piciorul şi i-a tras un şut care l-a aruncat la pământ, într-un morman de braţe şi picioare. Au mers pe City Road, au trecut de Angel şi s-au învârtit de mai multe ori în Citron Square, înainte de a intra în casă. Alex şi Bec mergeau unul lângă altul, ţinându-se de mână, Bec având pe cap pălăria furată, iar Dougie venea în spatele lor, fără să-şi ţină mâinile pe ghidon,

bătând din palme şi scandând: „Cuplul de savanţi de succes, Cuplul de savanţi de succes, tra la la la, tra la la la".

Au intrat în casă şi s-au prăbuşit pe scaunele din jurul mesei din bucătărie. Dougie a turnat în paharele tuturor tărie, dar nici unul dintre ei nu s-a atins de băutură.

— Tabla de şah e aranjată, a zis Dougie. Se aşterne prafu' pe piese.

— Aia de la tine din cameră? Înainte era a lui Matthew. A fost singurul lucru pe care nu l-a luat.

— Prefer biliardul, a zis Dougie.

— Obişnuiai să joci şah, a spus Alex. Mă băteai mereu.

— Nu-mi amintesc, a zis Dougie.

— Mă băteai de fiecare dată.

— Nu, ăla era Matty.

— Nu, tu erai. Mereu m-am întrebat ce relaţie există între regină şi pioni, a zis Alex. Oare sunt soldaţii ei, servitorii, copiii?

— Copiii, a spus Dougie. Şi-a trecut mâinile prin păr. Un rând întreg de copii. E o familie mare.

— Şi sunt loiali, a zis Alex. Sunt gata să-şi dea vieţile pentru părinţii lor.

— Dacă pionii sunt copii, a spus Bec, atunci regele nu e tatăl. E atât de plăpând! Probabil că e bolnav sau foarte bătrân. Merge împleticit şi se opreşte după fiecare pas. Cred că regina e mult mai tânără şi arată foarte bine, mereu pleacă şi-l părăseşte pe rege. Îi spune regelui că face asta ca să-l protejeze şi poate că asta crede chiar şi ea, dar eu cred că se duce să-şi petreacă mai mult timp cu iubiţii ei.

— Iubiţii ei? a întrebat Alex. Vrei să spui *cu caii*?[22

— Ar vrea ei! a exclamat Bec. Sunt prea îndrăgostiţi de ei înşişi şi de traiectoria lor sofisticată ca să-i stârnească interesul. Şi nici *nebunii*[23. Pe nebuni nu-i interesează decât să facă sex.

— Pentru că arată ca nişte penisuri mici? a întrebat Alex.

— Cred că reginei îi plac turnurile, a spus Bec. Îi plac pentru că sunt puternice, cinstite şi răbdătoare. Sunt de nădejde, dar şi puţin misterioase, căci cu greu se înduplecă s-o pornească la drum, şi sunt conflictuale, pentru că sunt loiale regelui.

— Sunt două, a zis Alex. Cum alege regina?

— Poate că nici nu trebuie să aleagă, a spus Bec.

După o clipă de tăcere, toţi trei au râs.

Bec şi-a luat pălăria de pe cap şi i-a dat-o lui Alex. El a răsucit-o în mâini şi a zâmbit.

— Savant eminent fură o pălărie, a zis el. Mâine toată ziua am interviuri cu inşi care au doctorate.

S-a dus la culcare. Bec i-a zis că o să vină şi ea peste puţin timp. L-au auzit cum cântă în surdină pe când urca treptele.

Dacă mănânci un Mars pe zi

O să munceşti, o să te joci şi o să dormi mai bine.

— Cum de eşti atât de calmă, deşi eşti o gagică deşteaptă? a întrebat Dougie. Vezi tu, în locul tău, doar gândul că ar trebui să iau decizii care-i privesc pe alţii şi să le fac scandal dacă nu le respectă... n-aş face faţă. Mai ales că sunt pe viaţă şi pe moarte. Abia reuşesc să am grijă de mine, gen, iar tu te bagi şi la ceilalţi: nici gând.

— La fel e şi cu fratele tău.

— Mda, a zis Dougie. Da' el nu dă din cur pe ringul de dans. Alex nu e în stare decât să vorbească.

— În noaptea asta a luat pălăria pentru mine. Bec s-a întrebat cum să-i spună lui Dougie că ochii lui, care-i căutau pe ai ei, o deranjau, fără să folosească cuvântul „a deranja".

— Hei, eu nu spun că nu-mi e superior. Bineînţeles că e mai tare ca mine.

— Nu ştii totul despre el.

Dougie s-a ridicat în picioare, a ocolit masa, şi-a pus mâna pe umărul lui Bec, iar când ea s-a uitat la el ca să vadă ce are de gând să facă, el a sărutat-o pe gură. Bec a întors capul, s-a ridicat în picioare şi a făcut un pas în spate.

— Nu, a spus ea.

— Scuze, a zis Dougie. Părea amărât şi speriat. S-a aşezat şi şi-a bălăngănit capul, iar părul i-a căzut peste faţă.

— Nu-ţi ascunde faţa, a spus Bec. De ce ai făcut asta? Nu eşti atât de beat. Ştii că sunt îndrăgostită de fratele tău.

— Îmi pare rău, a zis Dougie. Şi-a ridicat privirea. Sunt un mare dobitoc. Toată lumea ştie asta. Probabil că ai mei ţi-au spus. Probabil că şi Alex ţi-a spus. Mereu e la fel. Când o persoană de treabă mă încurajează, eu sfârşesc încercând să iau ceva ce nu mi se cuvine. Sunt un ratat nenorocit, Bec. N-ar fi trebuit să vin aici. O să-mi fac bagajele şi-o să plec.

— Nu-ţi mai plânge de milă, a spus Bec. N-o să scapi de asta doar spunându-mi că ştii că eşti un ratat şi nici prin fugă. Ştii că sunt îndrăgostită de fratele tău, nu-i aşa?

— Mda.

— Şi ştii că şi el e îndrăgostit de mine.

— Mda.

— Ştiai că încercăm să facem un copil?

— Nu, nu ştiam, dar e o chestie nemaipomenită, Bec, nemaipomenită, sunt fericit pentru voi.

— Deci de ce ai încercat să mă săruţi?
— Pen' că sunt un nemernic.
— Ăsta nu-i un răspuns.
Dougie şi-a ridicat capul şi o urmă de mândrie i-a mijit ochii.
— De ce? Pentru că, dacă te-aş fi sărutat şi aş fi murit în aceeaşi noapte, mi s-ar fi părut că n-am trăit de pomană.
— Eşti cam de rahat.
— Ştiu.
— Pentru mine e o mare insultă să mă gândesc că...
— Mda, dar, Bec, asta-i chestia. Eu nu gândesc. Asta a fost problema mea dintotdeauna. Nu mă mai băga în seamă, o să-mi fac bagajele.
— Deci ai de gând să fugi?
— N-aş putea să rămân aici, dacă fratele meu află că am încercat să mi-o pun cu iub... cu tine.
— Vrei să pleci?
Dougie a clătinat din cap.
— Îmi place să te văd prin casă. Dar va trebui să te porţi frumos. Sper că nu-ţi imaginezi că te-am încurajat în vreun fel, nu?
— Nu.
— Eşti haios, n-arăţi rău şi nu eşti nici atât de prost şi nici atât de nesuferit cum vrei să pari. Oraşul ăsta e plin de femei fără partener.
— Ştiu şpilul. Eşti o gagicuţă de treabă şi generoasă. Îmi oferi orice femeie din lume, dar nu pe tine.
— Dacă mai vorbeşti aşa, mai bine te cari.
— Mda, a făcut Dougie şi şi-a pus capul în mâini.
— Capul sus, a zis Bec. Dougie s-a supus. Dacă promiţi că absolut niciodată n-o să mai încerci să mă atingi aşa, poţi să rămâi, iar eu n-o să-i spun nimic lui Alex. Îmi promiţi asta?
— Nu-mi convine să-l minţi pe Alex din cauza mea, a zis Dougie.
— Nici mie nu-mi convine. Poate că, dacă rămâi cu asta pe conştiinţă, o să te porţi mai frumos. Ce zici? Îmi promiţi?
— Mda, a zis Dougie.
Bec s-a dus la etaj, s-a dezbrăcat şi s-a vârât în aşternut lângă Alex. Când s-a lipit de el, el s-a mişcat şi a zis „Bună". Bec şi-a trecut degetele peste pieptul lui, a ajuns la stomac, iar apoi şi-a continuat traiectoria parcă întâmplătoare. Penisul lui era deja tare când l-a atins; a zvâcnit scurt.
— Hai să nu ne mai îmbătăm o vreme, a spus ea.

52

Alex nu reuşea să înţeleagă de ce-l deranja să locuiască împreună cu Dougie. Nu izbutea să ajungă la nici o concluzie clară. Motivele raţionale nu i se păreau aşa astfel. Dacă se considera firesc să te deranjeze fratele tău, care e atât de relaxat şi care îţi datorează o sumă uriaşă de bani, pe care n-avea să fie niciodată în stare să ţi-o înapoieze, să locuieşti în aceeaşi casă cu el, bănuia Alex, nu era deloc un lucru firesc; pe vremuri era firesc să-i spânzuri pe hoţi, să-ţi baţi nevasta, să-i omori pe atei, să-i sugrumi pe copiii născuţi infirmi sau să-ţi fie scârbă de homosexuali. Ajunsese să creadă despre Dougie că trebuie să-i ierte mereu şi mereu calităţile. Alex simţea că plăteşte pentru casa moştenită, cedându-i o parte din aceasta unui om cu care nu-şi dorea să locuiască, căci îşi aducea aminte cât de mult stătuse Harry în Brechin când el era mic.

Ori de câte ori Alex discutase cu vărul lui, când venise să ia lucrurile tatălui său din casă, Matthew fusese calm şi liniştit. Alex îi zisese că-i pare rău şi că, după părerea lui, Harry făcuse o greşeală.

— Tata a făcut ce-a vrut. Şi-a împlinit dorinţele, a zis Matthew.

Alex îşi zicea în sinea lui că el şi Bec doar aveau grijă de casă aşa, pentru cel mult şase luni. Faptul că acolo mai locuia şi a treia persoană i se părea şi mai provizoriu. Alex nu voia să umple casa cu noi achiziţii. Oraşul din afara pereţilor clădirii părea un talmeş-balmeş, iar când ajungea acasă, simţea că parcă ar fi intrat într-o poieniţă din mijlocul unei păduri încâlcite, un loc deschis, luminos şi sigur. După câteva zile, fiecare dintre camerele aproape goale a dobândit diverse calităţi, nu neapărat legate de dimensiunea sau forma ei, ci mai degrabă de anumite clipe când era împreună cu Bec, care îi rămâneau în minte, spre deosebire de altele.

Intensitatea imprevizibilă a anumitor momente îl uluia. Nu i se părea ciudat că şi le aminteşte, ci că unele lucruri se rostogoleau în uitare, sacrificându-se pentru a le ajuta să-şi păstreze forma pe cele de care-şi amintea.

Optimismul lui Bec că ea şi Alex vor izbuti să procreeze, deşi el şi Maria nu reuşiseră, era atât de ferm şi de iraţional, încât nici nu prea părea optimism. Fără a discuta despre aceasta, ei au complotat să-şi alunge orice îndoială.

La parter, în partea din spate a casei, exista o mică încăpere încuiată, de dimensiunea unei cabine telefonice, în care se intra printr-o uşă care dădea în grădină

şi unde Harry îşi ţinuse ustensilele de grădinar dezinteresat din zona rezidenţială – foarfecă de grădină, maşină electrică pentru tuns gazonul, diverse sticle cu substanţe chimice. Alex presupunea că Matthew le luase pe toate de acolo, apoi o încuiase. Când a venit primăvara, iar buruienile au început să crească în grădină, Alex a găsit cheia veche şi mare şi s-a dus să vadă dacă mai exista acolo vreo ustensilă. Rafturile şi cârligele erau goale. Pe jos erau o pereche de cizme din cauciuc şi patru perechi de pantofi bărbăteşti. Alex a recunoscut nişte bocanci în două culori, pe care Harry îi purtase în ultimele luni ale vieţii sale. L-a copleşit groaza uitându-se la ei. Deschizăturile lor păreau că se cască şi scrâşnesc spre el, aidoma guşelor puilor clociţi de nişte mici fiinţe oarbe, care n-o să poată înţelege niciodată că bărbatul în ale cărui picioare ar fi trebuit să fie n-o să se mai întoarcă niciodată. Aşteptaseră în întuneric atâta vreme, urlând după Harry.

Alex s-a întrebat de ce Matthew îi lăsase acolo, apoi şi-a amintit că şi el îşi lăsase unele lucruri la Maria; mai bine zis lucruri care erau într-un fel proprietate comună, dar pe care el n-avea la ce să le folosească. O cutie plină de hârtii produse de procesul birocratico-medical care îi însoţise încercarea de a procrea, căci ea nu rămăsese însărcinată pe cale naturală. O cutie de pe raftul cel mai de jos al unui dulap de la etaj, dacă îşi aducea bine aminte, pe care Maria scrisese într-o parte, fără a avea intenţia de a fi sentimentală, fără să-şi imagineze că va fi vreodată altceva decât o etichetă practică numită să identifice conţinutul cutiei, BEBELUŞ.

Dougie îi spusese odată lui Alex că oamenii ca el şi Maria, oameni din clasa mijlocie care îşi doreau copii, dar nu aveau, dramatizau teribil rolul de părinte. Asta îşi amintea Alex, interpretând inconştient afirmaţia fratelui său. De fapt, Dougie spusese: „N-ar trebui să te dai atâta peste cap să fii tată. Te alegi cu un băieţel sau o fetiţă cu care te joci un pic, da' imediat după aia te trezeşti că ai în preajmă o persoană inutilă, care nu ştie mare lucru despre tine şi asta e doar din vina ta".

În vara aceea, Rose a împlinit şaptesprezece ani şi a plecat de acasă. Alex şi Bec au auzit diferite poveşti incomplete despre asta, dar, din ce le-a zis Matthew la telefon sau din declaraţia lui plină de suferinţă, pe care a făcut-o când a venit la Londra s-o caute, din ce i-au zis lui Alex părinţii lui şi ce a spus Rose, când a venit la ei acasă într-o duminică, având pe cap o bonetă puţin modificată şi fiind însoţită de un şaperon de la seminarul islamic din Whitechapel, unde învăţa Rose acum, ea plecase din căminul familiei mai degrabă pentru a-şi afirma independenţa, nu pentru a o rupe complet cu ei, iar hotărârea sa devenise definitivă în urma unui gest violent, disperat şi inutil al lui Matthew. Din câte a înţeles Alex, Matthew n-o lovise. Acceptase că, din punct de vedere juridic, nu putea s-o ţină cu forţa lângă el. Pare-se că, în pragul casei, el o luase în braţe pe fiica lui şi refuzase să-i dea drumul, o strânsese atât de tare, încât ea a ţipat

speriată că nu mai poate să respire. Matthew a bătut în retragere, iar Rose s-a zbătut şi s-a desprins din braţele lui, masându-şi frenetic gâtul pe când ieşea din casă.

Rose părea destinsă şi sigură de sine când şi-a făcut apariţia pe neaşteptate la ei acasă şi a întrebat dacă putea să folosească telefonul fix pentru a vorbi cu familia ei. Din discuţia cu şaperonul, un londonez ai cărui părinţi emigraseră din Bangladesh, Alex a căpătat impresia că nu membrii seminarului veniseră la Rose, şi în nici un caz nu încercaseră s-o îndoctrineze, ci ea îi găsise şi îi pusese în încurcătură când le ceruse s-o accepte printre ei.

Rose şi Bec au stat de vorbă între patru ochi. Bec i-a promis că o să-i păstreze secretul, că ea de fapt încercase să se mute împreună cu iubitul ei şi părinţii lui, dar aceştia au refuzat, îngroziţi la gândul că fiul lor avea intenţia să se însoare cu o englezoaică.

Matthew şi Lettie i-au acuzat pe Alex şi pe Bec că încurajează apostazia lui Rose. Prezenţa lui Dougie în casa din Islington; faptul că era uimitor de pustie, lucru care lui Matthew i se părea că oferă un exemplu distructiv, de instabilitate unei fete uşor de influenţat; incapacitatea lui Alex de a vedea vreo diferenţă între Islam şi iubirea faţă de Cristos; iar sugestia lui Bec, cum că faptele lui Rose nu aveau nici o legătură cu religia, ci aveau la bază dorinţa de aventură, le sporea sentimentul de persecuţie.

Alex s-a dus cu Matthew la seminar şi au rămas acolo multă vreme. Rose n-a vrut să stea de vorbă cu ei. I-a trimis un bileţel tatălui ei în care îi scria că e în regulă, că o să-i sune regulat, că o să-i viziteze după ce îşi termină studiile şi că n-ar trebui să-şi facă griji din pricina ei.

Când Matthew a plecat, Alex şi Bec au rămas în pragul casei şi i-au spus că Rose o să fie bine.

— Nu vă înţeleg, a zis Matthew. Credeţi că avem doar viaţa asta de pe Pământ, dar nici ea nu vă preocupă cine ştie ce.

În seara aceea, Alex a primit un telefon de la un producător de televiziune care făcea documentare pentru departamentul de ştiinţe al BBC-ului. Îl văzuse pe Alex povestind despre munca lui şi voia să dezbată cu el un proiect al unui film despre cauzele ştiinţifice ale îmbătrânirii. Se întreba dacă puteau să ia prânzul împreună.

53

Spre sfârşitul verii, când pregătirile pentru noul sezon din Cura de înfrumuseţare a adolescenţilor erau într-un stadiu avansat, iar ei urmau să filmeze în curând prima tranşă de audiţii, Lazz s-a internat într-un centru de dezintoxicare. Midge l-a sunat pe Ritchie pentru a-i spune asta într-o seară de vineri, la câteva ore după ce Lazz dispăruse în spatele zidurilor înalte ale clinicii, având la el o mică valiză, un album cu sunete scoase de balene şi un pachet cu şase sticle cu apă minerală franţuzească în portbagajul Mercedesului său. Midge i-a trimis e-mailul cu declaraţia pe care Lazz o trimisese presei, fără a se sfătui cu nimeni, în care povestea în detaliu despre lunga lui luptă cu drogurile şi mărturisea că luase cocaină în cabina lui exact înainte şi după ce arbitrase o competiţie dintre o trupă mare de şcolăriţe şi un cvintet format din puşti de cincisprezece ani, care cântau un soi de blues Motown. Declaraţia avea să devină publică în timpul nopţii, iar Ritchie a vorbit la telefon până în zori, convingându-l pe Riggsy să nu se apropie de clinică, liniştindu-i pe părinţii lui Lazz, spunându-le reporterilor că Lazz luase decizia curajoasă să-şi înfrunte demonii. Ritchie a zis că a fost zguduit când a aflat că Lawrence Jones, de 29 de ani, cunoscut de milioane de oameni sub numele de Lazz, a luat cocaină în studioul de filmare Rika Films, în preajma copiilor. Era prea devreme să discute despre viitorul Curei de înfrumuseţare a adolescenţilor", a zis el. A trimis e-mailuri angajaţilor, în care le spunea să fie puternici şi să rămână uniţi. A găsit un şofer, un fost soldat, căruia nu-i era teamă să conducă o maşină cu mare viteză, printre paparazzi.

În zorii zilei, o burniţă rece uda frunzele. Maşina a sosit, iar Ritchie s-a aşezat pe bancheta din spate, cu intenţia de a adormi. Clinica era în Suffolk, la două ore de mers cu maşina de casa lui, scaunele din maşină erau moi şi comode, iar sunetul motorului maşinii care mergea prin ploaie se auzea doar ca un uşor fluierat. Şi totuşi Ritchie n-a putut să aţipească.

A aruncat o privire înapoi, spre casa lui, pentru a vedea cum se închide poarta automată şi şi-a promis în sinea lui că n-o să le permită niciodată reporterilor şi avocaţilor să intre prin acea poartă pentru a-i necăji copiii. Delectându-se cu emoţia pe care i-o provoca perspectiva acelei călătorii neaşteptate, ce-i înlocuise teama care îl chinuia de zece luni de zile, el a deschis fereastra, pentru a lăsa vântul şi stropii de ploaie să-l înţepe în obraji şi să-i dea părul pe spate. Cât de verde şi de robustă părea

Anglia sub ploaia matinală, şi-a dat el seama, cât de veşnică. Ar arăta la fel, era sigur de asta, indiferent din ce motive ar lătra câinii.

„Mă bucur că n-am fost eu“, şi-a zis în sinea lui, a închis fereastra şi s-a întrebat: „Oare sunt un om rău că cred asta?“ Era greu de dovedit că era bun, dar intuia că e adevărat. Opusul i se părea de necrezut. Dacă aş fi rău, s-a gândit Ritchie, ar fi trebuit să mă înfurii că am pierdut şansa de a-mi salva reputaţia pârându-l pe Lazz Fundaţiei Morale, iar el nu era furios. Se bucura că goneşte prin Anglia, pentru a oferi sprijin moral unui om în esenţă cumsecade, ale cărui puncte sensibile îl distruseseră.

Când au ajuns, la intrarea în clinică nu erau decât doi fotografi, lucru care lui Ritchie i s-a părut o lipsă de respect faţă de Lazz şi, prin asociere, faţă de el însuşi. Nu i s-a permis să intre în clădirea principală, dar i s-a spus să se ducă la o clădire aflată la aproape un kilometru distanţă, unde pacienţii puteau fi aduşi cu o maşinuţă pentru deplasarea pe terenul de golf. Ritchie a fost percheziţionat de către un paznic şi apoi a fost condus într-o cameră sumbră de primire, cu mochetă cenuşie şi fotolii tapiţate cu pânză aspră de sac. Midge era acolo, apăsând smucit pe butoanele BlackBerry-ului său, de parcă ar fi împuns o vită.

— Cam superficială percheziţia, a zis Ritchie. Aş fi putut să am bine mersi juma’ de kil de cocaină în cur.

— Asta ai la tine? a întrebat Midge. A arătat spre un colţ al tavanului, unde era un mic balon negru şi lucios. Sunt cu ochii pe noi.

Ritchie a privit spre camera de filmat.

— Ascultă ce vorbim?

— Cine ştie? a întrebat Midge. Aici ne au sub control. A frecat sălbatic pânza de pe scaunul pe care şedea. Uite, chiar şi pe scaunele astea de rahat au pus pânză de sac.

— De ce a făcut asta? a zis Ritchie.

— Întreabă-l, a zis Midge. Îl aduc încoace cu o maşinuţă.

— Vreau să-mi spui tu.

— Nu ştiu de ce ar conta motivul. Pentru tine nu-i deloc important. BBC-ul e pe drum. Trimit pe cineva de care n-am auzit niciodată. Midge a închis ochii şi s-a lăsat pe spătarul scaunului. Ştii cum lumea vorbeşte tot timpul despre birocraţi, cei care nu-şi mişcă fundurile de pe scaun din BBC, care sunt plătiţi la greu şi nu fac niciodată nimic? De fapt, ei se ocupă de cel mai important lucru, deşi îl fac foarte rar. Sunt anticorpi. Apar doar când e vorba despre viaţa sau moartea unui organism.

— Îmi aminteşti de sora mea.

— Atunci de ce ai tresărit?

— N-am tresărit.

— Ba da. Ai spus „Îmi aminteşti de sora mea“ şi te-ai cam strâmbat, de parcă sora ta

ar fi un medicament nasol. Credeam că e un medicament eficace, dacă petreci mult timp printre ţânţari. Midge a înghiţit de parcă ar fi vrut să-şi înghită propria-i vomă. Un scenariu. Lazz îşi ispăşeşte pedeapsa. Se dezintoxică. Iese din peisaj pentru o vreme, dar îi lasă pe toţi să vadă că face chestii sănătoase, morale. Dă interviuri de unde reiese că a evoluat şi a devenit mai înţelept. Se împacă cu soţia lui.

— Soţia lui!

— Nu-i imposibil. Ştii cât de mult îşi iubeşte cariera.

— Dar oare de ce a făcut una ca asta? De ce a dat o declaraţie publică? Oare pentru că a primit un telefon?

— Ce telefon?

— Ştii la ce mă refer. F.M.

— Întreabă-l.

— Tu ai primit vreun telefon de genul ăsta? a întrebat Ritchie, aplecându-se şi vorbind pe o voce blajină.

— Dar tu? a făcut Midge.

Ritchie n-a răspuns. Midge s-a holbat la el, belicos. Şi-au aplecat amândoi capetele.

A răsunat un ciocănit firav, iar uşa s-a deschis. Balamalele au scos un scârţâit prelung şi iscoditor. Lazz şi-a făcut apariţia în pragul uşii. Ritchie şi Midge s-au ridicat în picioare şi s-au dus spre el, de parcă amândoi s-ar fi aşteptat la o îmbrăţişare. S-au oprit brusc când au văzut că Lazz nu venea spre ei. Ba chiar s-a ferit puţin. Pe coridor, la câţiva metri în spatele lui, era un însoţitor îmbrăcat într-o tunică albă, cu mâneci scurte, care dezvăluiau nişte braţe păroase şi un ceas mare din aur. Ritchie a avut impresia că Lazz nu păruse niciodată mai sănătos sau mai atrăgător. Strălucea de tinereţe şi viaţă. O uşoară neglijenţă neobişnuită – barba crescută de o zi, părul nearanjat – era în contrast cu pielea lui netedă şi natural închisă la culoare şi cu ochii lui căprui, limpezi, care acum erau aţintiţi asupra lui Ritchie, plini de patimă. Ritchie a simţit promisiunea vagă a unei recompense viitoare; aceeaşi promisiune care îl făcuse să şi-l dorească prin preajmă pe Lazz încă de la primul interviu şi să-i crească salariul mai mult decât ar fi trebuit, în fiecare an, în ciuda crizelor lui de nervi, a răcelii sale, a egocentrismului, a comportamentului obsesiv-compulsiv în ceea ce îi privea garderobă sau a incapacităţii de a duce vreun lucru la bun sfârşit. Ritchie se simţea acum la fel cum presupunea el că se simte un membru al gloatei de telespectatori când face cunoştinţă cu el, de parcă ar fi împiedicat o făptură minunată, care vrea să fie lăsată în pace, să comunice cu spiritul sacru ce-şi are sălaşul în camera de filmat.

— Îmi pare rău, Ritchie, a spus Lazz. V-am dezamăgit pe toţi. Mersi că ai venit.

— Nu-ţi face griji, Lazz, a zis Ritchie. A clipit. I-a venit să plângă şi a încercat să se decidă dacă să se abţină sau nu. S-a stăpânit. Cel mai important lucru e să-ţi revii.

— Mi-ar plăcea să mă întorc, dacă se poate, a spus Lazz.

— O să vorbim despre asta când o să te simţi mai bine.

— Nu sunt bolnav, a spus Lazz. E dezintoxicare.

— Ştiu, a zis Ritchie. Dar n-am venit aici să vorbim despre serviciu. Am vrut să-ţi spun că te consider curajos, o să trecem peste asta şi, de îndată ce medicii...

— Psihologii, a spus Midge.

„Oricum, ce or face aici?“ şi-a zis în sinea lui Ritchie.

— De îndată ce psihologii îşi termină treaba, o să stăm de vorbă şi o să vedem ce facem mai departe.

— Îmi dai papucii, a spus Lazz.

— Ritchie are dreptate, a zis Midge. Singurul lucru care contează astăzi este să te faci bine.

— Ţi-a spus? l-a întrebat Lazz pe Ritchie.

— I-am zis să te întrebe pe tine, a spus Midge. Şi-a trecut repede arătătorul peste partea de jos a nasului, în faţă şi în spate.

— Midge voia să torn pe altcineva, a spus Lazz.

— Am spus că ai mai multe opţiuni, a zis Midge şi şi-a ridicat degetul. N-aş fi un agent prea bun dacă nu ţi-aş spune că ai mai multe opţiuni.

— O anumită persoană? a întrebat Ritchie.

— Bunicul a fost prizonier în Coreea, a spus Lazz. Comuniştii n-au putut să-l facă să vorbească.

Infirmierul, dacă era infirmier, l-a chemat pe Lazz, iar Lazz s-a răsucit şi a ieşit după el pe uşă. Ritchie şi Midge au stat în pragul uşii şi şi-au fluturat mâinile spre ei, spunându-i că se vor gândi la el şi că o să-l viziteze peste puţin timp.

— N-o să mai lucreze niciodată la emisiunile de televiziune pentru copii, a zis Ritchie.

Midge şi-a vârât degetele în buzunare şi, cu vârful pantofului, a împins o pietricică în cercuri.

— Toţi sunt iertaţi până la urmă, a spus el.

Ritchie a zis:

— Dacă i-ai spus să toarne pe altcineva, de unde ştiai că n-o să te aleagă pe tine?

— Eu n-am faima lui Lazz, a zis Midge. S-a uitat la Ritchie şi a zâmbit. Şi nici a ta. În plus, sunt un tip de treabă.

— Nu şi în Chiang Mai.

— Nu prea ştiu despre ce vorbeşti, frate. Ştii că în Thailanda vârsta legală e cincisprezece ani?

— Nu mă înţelege greşit, Midge. Niciodată... nu ţie.

— Sunt convins de asta. Nici eu nu ţi-aş face ţie aşa ceva. Dar nu mi-ai spune dacă ai primit vreun telefon de la F.M. Dacă ai primit un cod din ăla. Midge s-a întrerupt, de parcă l-ar fi aşteptat pe Ritchie să vorbească, apoi a continuat. Ştii ce îţi oferă dacă le zici ceva despre altă persoană? Douăzeci de ani de imunitate. Depun o declaraţie la un avocat, în numele tău, unde promit să nu publice nici un material care să te compromită în societate vreme de douăzeci de ani. Ne au pe toţi la mână. Nimeni nu mai are încredere în altcineva. Iar dacă mai există vreo persoană care a scăpat de asta, nepângărit, pur, nici unul dintre cunoscuţi nu spune despre el Ce tip mişto. Toată lumea zice Pe cine a turnat ca să stea atât de liniştit?

O femeie venea spre ei dinspre poartă, cu mâinile în buzunarele pardesiului şi gluga pe cap. Mişcările ei sugerau că se plimbă alene, ca să treacă timpul mai repede, dar a venit la ei şi le-a spus că e Jane de la BBC.

— Politică internă, a zis ea.

Scârţâitul maşinuţei de golf, cu care Lazz plecase, nu se mai auzea, iar vocea ei răsunase într-o tăcere absolută. Ritchie era uluit de cât de tânără era. Oare împlinise treizeci şi cinci de ani? Purta ochelari cu rame groase şi negre şi avea un coş mare, cu coajă, în mijlocul obrazului. Lui Ritchie i se părea o lipsă de respect că nu se fardase. Undeva, în cealaltă parte a parcului, o cioară a cârâit, iar ei, ca şi cum aerul rece şi jilav i-ar fi ieşit din gâtlej, au simţit cu toţii cum temperatura de afară scade şi s-au hotărât să intre în clădire.

Midge s-a apucat să descrie o tactică de a-i salva reputaţia lui Lazz, iar Lane a ascultat şezând într-unul dintre acele fotolii din pânză de sac, până când Midge n-a mai ştiut ce să spună şi a tăcut.

— Din câte înţeleg, aici te vindecă de boli, a spus Jane. Nu te fac mai bun. Nu prea ştiu unde ar trebui să te duci în ziua de azi pentru o astfel de recuperare. S-a răsucit mai întâi spre unul dintre bărbaţi, apoi spre altul, iar ochelarii ei au reflectat lumina, ascunzându-i ochii în spatele pătratelor strălucitoare şi reci. Corporaţia nu-i iartă pe oamenii tineri, frumoşi şi celebri care iau droguri tari în preajma copiilor. Ţie ţi se pare un lucru nerezonabil, Ritchie?

— Bineînţeles că nu, a zis Ritchie.

— Depinde de situaţie, a spus Midge.

— Asta e situaţia, a zis Jane. Lazz e dat afară definitiv din Cura de înfrumuseţare a adolescenţilor. Nu mai avem ce discuta despre asta. Problema care se pune e legată de emisiunea propriu-zisă.

Ritchie a aşteptat ca Jane să continue. S-a întrebat dacă e lesbiană. Îl impresiona încrederea ei de sine. Oare ar fi putut să-i ofere o slujbă? Şi totuşi ar fi fost o catastrofă s-o aibă prin preajmă. I se părea că-i consideră pe toţi inferiori ei, nu pentru ce făcuse la

universitate sau în viaţa ei de adult, ci pentru că luase examenul de admitere la una dintre şcolile de tocilari din Londra, pe vremea când avea unsprezece ani.

— Toată lumea vrea ca emisiunea să continue, a zis Jane. Asta dacă nu crezi că dispariţia lui Lazz o să-i răpească tot hazul.

— Suntem distruşi, bineînţeles, a spus Ritchie. Dar chiar şi cel mai de succes băiat poate fi înlocuit.

— Eu am plecat, a zis Midge. S-a ridicat în picioare, dar Jane i-a spus să mai rămână, iar el s-a dus în cealaltă parte a camerei şi s-a sprijinit de perete, cu braţele încrucişate.

— Bine, a spus Jane. O să avem o şedinţă mai târziu. Trebuie să aruncăm o privire peste desfăşurător. Dar trebuie să înţelegi că n-ai o a doua şansă. Dacă se mai întâmplă încă o chestie de genul ăsta, s-a zis.

Ritchie a încuviinţat energic din cap.

— Bine că măcar Lazz n-a fost prins jucându-se cu vreo adolescentă, a zis Midge.

— Ai vreun motiv să crezi că s-a petrecut aşa ceva? a întrebat Jane. Sau a fost o glumă? Crezi că e amuzant să abuzezi minori? Ce zici, Ritchie?

Ritchie a lovit în aer cu palmele şi a spus că ar trebui să se calmeze.

— Presupun că acum vorbiţi despre Fundaţia Morală, a zis Jane. S-a aplecat în timp ce vorbea şi s-a ciupit de glezna dreaptă. Gestul a făcut-o să pară o fetiţă.

— Te rog nu te holba la picioarele mele când te întreb ceva, a zis Jane. Ai primit vreun telefon de la Fundaţie?

— Nu, a zis Ritchie.

— Bine. Ne-ar plăcea să ne spui dacă se întâmplă asta. Deşi e interesant, nu? Nu poate să mai ţină mult. Nu fac decât să distrugă reputaţii. Se bazează pe faptul că vechea presă a construit mai întâi acele reputaţii.

— Ce-i atât de interesant? a întrebat Midge. Ritchie a fost surprins de supărarea lui, căci fără doar şi poate că la un moment dat urma să aibă nevoie de bunăvoinţa femeii ăsteia. Şi totuşi împotrivirea lui Midge a înviorat-o pe Jane.

— Fundaţia Morală e o ameninţare doar pentru oamenii care au greşit, a spus Jane.

— Deci acum e poliţia morală de stat, a zis Midge. O cameră de filmat în toate dormitoarele, dar, câtă vreme te mărgineşti la poziţia misionarului, n-ai de ce să-ţi faci griji. Dar cum rămâne cu actorul pe care săptămâna trecută l-au pârât că şi-a înşelat iubita? De ce ar fi treaba altcuiva, şi nu doar a celor doi?

— Şi-a minţit iubita că-i e fidel, a spus Jane. Din cauza asta se zice „a înşela".

— În fiecare zi milioane de bărbaţi şi femei se înşală unul pe altul în ţara asta şi nimănui nu-i pasă.

— Şi ar trebui să-i pese cuiva, a zis Jane. Chiar dacă le pasă sau nu, tot o greşeală

rămâne, nu-i aşa?

Maxilarul lui Midge s-a mişcat.

— Am senzaţia că o ascult pe viitoarea matroană-şefă a poliţiei virtuţii şi viciului din Marea Britanie, a spus el.

— Nu cred că aş fi bună la aşa ceva, a zis Jane. M-ar lua gura pe dinainte şi cineva m-ar pârî pentru asta. Nu aşa merg lucrurile în statele poliţieneşti? Din câte înţeleg, nu-i vorba doar de tortură sau de mituirea oamenilor ca să toarne. Oare nu-i prind pe majoritatea disidenţilor, şantajându-i pe cei care înşală, se droghează sau delapidează fonduri ca să-şi trădeze prietenii? Presupun că asta-i interesant la Fundaţia Morală. Recompensează oamenii care-şi toarnă prietenii. Asta nu-i o faptă prea morală, nu-i aşa? Ritchie, n-aş fi crezut că ştii să asculţi atât de bine.

Ritchie le-a spus că trebuie să plece.

54

Într-o zi, dis-de-dimineaţă, fără să spună nimănui, Bec s-a dus la un festival de literatură din Cardiff, tremurând de emoţie. La câţiva kilometri în vestul Bristolului, a borât în vasul împuţit din toaleta trenului. O'Donabháin apărea în prima parte a festivalului, la ora unsprezece dimineaţa, într-o zi lucrătoare. „Acum e un bătrân poet ucigaş şi inofensiv", credea, pare-se, Ţara Galilor despre el; apariţia lui era consemnată printre alţii, într-un anunţ de trei rânduri din mijlocul programului festivalului, şi făcea parte din secţiunea numită Voci Izbăvite. Alte voci izbăvite erau un poliţist alb sud-african de pe vremea apartheidului, un dealer de heroină reformat, care avea o mulţime de cunoştinţe despre piaţa drogurilor, şi un fost ministru care minţise în instanţă şi care îl descoperise pe Isus în închisoare. Apăreau după-amiaza şi seara în festival. O'Donabháin părea să fie mai puţin important decât ei.

Plimbarea de la gară până la campusul unde avea loc festivalul, prin vântul cald şi razele puternice ale soarelui, a înveselit-o pe Bec. Când a intrat în lumina artificială a centrului de conferinţe, tălpile îi scârţâiau pe mocheta corporatistă, inima îi bubuia în piept şi i s-a făcut iarăşi greaţă. Stătea într-o cabină de toaletă, cu braţele pe rezervorul closetului, cu capul atârnându-i şi saliva prelingându-i-se de pe buza de jos. Se îmbrăcase cu un pulover albastru, cu blugi şi adidaşi şi nu se fardase. Acum îşi dorea să-şi fi pus un strat gros de fard pe faţă, să-şi fi pus nişte pantofi trufaşi, un costum elegant şi bijuterii, să aibă o înfăţişare ameninţătoare. La ora unsprezece şi cinci, a traversat sala de recepţie, a ajuns la uşa pe care era lipită o foaie de hârtie unde scria 11 A.M. – Colum O'Donabháin.

Sala era mai mică decât se aşteptase, conţinea doar vreo douăsprezece rânduri a câte zece scaune pliante, separate în mijloc de un culoar. Jumătate din locuri erau ocupate. La capătul cel mai îndepărtat al sălii, doi bărbaţi cu microfoane prinse cu clame şedeau în spatele unei mese; un bărbat înalt, de peste cincizeci de ani, cu smocuri de păr alb îndărătul urechilor şi ochelari rotunzi, cu ramă groasă, care îşi răsucea capul dintr-o parte într-alta, aidoma unui dispozitiv de stropit gazonul, şi alt bărbat, mai în vârstă, mătăhălos şi stânjenit, cu o privire tristă.

O'Donabháin era mai bătrân decât în fotografia care apăruse în programul festivalului. Gulerul cămăşii lui albe era şifonat. „E un bărbat obişnuit", şi-a zis în sinea ei Bec şi s-a aşezat pe ultimul rând, lângă uşă. I se părea că omul pe care era îngrozită

să-l cunoască încă nu-şi făcuse apariţia. Şi totuşi el era acela. Legătura obligatorie dintre omul de la masă şi bărbatul care îl executase pe tatăl ei se destrămase în timp. Acel om nu mai exista.

— Începem? a întrebat bărbatul cu ochelari.

O'Donabháin s-a uitat la el de parcă ar fi fost uimit că nu e singur şi s-a apucat să răsfoiască paginile cărţii cu degetul mare de la mână.

— Eu sunt Dale Luthbridge, a zis interlocutorul lui O'Donabháin, şi am marea plăcere să vi-l prezint pe poetul Colum O'Donabháin, care se află pentru prima oară în Ţara Galilor, cred. Colum vă va citi astăzi din noul lui volum Drumul lăturalnic, care a primit Premiul McGarragle pentru cea mai bună carte de poezie scrisă de un fost prizonier care locuieşte acum în Irlanda.

— A mea a fost singura care îndeplinea criteriile, a zis O'Donabháin.

Publicul a râs, iar Bec s-a ridicat în picioare şi a ieşit din sală. Au râs de gluma lui; atmosfera era cordială.

La recepţie era o masă unde se găsea un mic teanc de cărţi subţiri ale lui O'Donabháin, puse pe o faţă de masă albă. Bec a luat un volum din Drumul lăturalnic şi a vrut să plece, însă fata care vindea cărţile a strigat-o şi i-a spus că preţul e 9,95 de lire sterline.

— Pentru asta? Primeşte şi poetul ceva?

— Cam o liră, presupun, a zis fata. Nu ştiu. E poezie. Nu ies prea mulţi bani din asta.

Bec a plătit. Pe copertă era o gravură cu un drum de ţară ce şerpuia peste dealuri, printre gardurile vii. Le-a studiat cu atenţie. Nu exista nici un om pe lângă ele. Vârfurile degetelor ei umede au lăsat vagi urme pe hârtia poroasă de culoarea smântânii. I s-a părut îngrozitor că auzise vocea lui O'Donabháin. A şovăit în faţa uşii sălii. S-au auzit aplauze, iar ea a înşfăcat clanţa, s-a strecurat înăuntru şi s-a întors la scaunul ei, pe când O'Donabháin a început să-şi citească poeziile.

Încă o dată, lui Bec i s-a părut că e prea anost şi prea paşnic ca să fie ucigaşul tatălui ei. Şi-a citit versurile cu o voce calmă şi monotonă, aplecat asupra cărţii, adresându-se mesei. Liriciza tot felul de păsări, lemne plutitoare, un regret neprecizat. A citit o poezie comică despre cum e să fii singurul care nu vorbeşte galeză dintr-un grup. Publicul a râs. Obrajii lui Bec erau incandescenţi.

Apoi i s-au pus întrebări. O femeie de peste cincizeci de ani, cu părul alb, tuns scurt, o vestă violet şi cercei laţi de zece centimetri l-a întrebat pe O'Donabháin de ce n-a citit poezia Enigma unui mic soldat."

— M-am gândit şi eu la asta, i-a zis Luthbridge lui O'Donabháin. E diferită ca stil de celelalte poezii ale tale.

— Mda, e scrisă în stil clasic englezesc, a spus O'Donabháin. Aproape o parodie. La un moment dat în trecut am ascultat o mulţime de cântece populare englezeşti despre cei care recrutau soldaţi şi despre detaşamentele care recrutau cu forţa civili în armată. De ce n-am citit-o? Pen' că nu-mi prea place, din cauza aia. Conţine cuvântul ăla „antropomorfiza." E greu de pronunţat pentru un moşneag care n-a absolvit nici o facultate. Şase silabe. Am cumpărat maşina, dar nu mi-a intrat în garaj.

„Iarăşi râd! s-a gândit Bec. Sunt atât de prietenoşi cu el!"

Un bărbat înalt, îmbrăcat cu un sacou albastru, pantaloni roşii şi cămaşă galbenă, cu o eşarfă îngropată în gâtul lui roşu, s-a ridicat în picioare şi a zis pe o voce tărăgănată:

— Mi-ar plăcea să aflu ce caută un condamnat pentru omor şi un torţionar – a părut că-i place să pronunţe cuvântul torţionar, de parcă ar fi muşcat pentru prima oară dintr-o gustare caldă şi crocantă – pe teritoriu britanic, după ce a fost atât de plin de cruzime cu un distins ofiţer britanic. Mulţi au tras zgomotos aer în piept şi cineva a strigat „Citeşte programul!". Bărbatul a aruncat o privire prin sală şi şi-a ridicat tonul vocii. Prezenţa ta este o insultă pentru familia căpitanului Shepherd; nici măcar nu le-ai cerut scuze pentru comportamentul tău laş şi oribil.

O'Donabháin a spus:

— Întrebarea era ce caut eu aici? E o întrebare pe care mi-o pun zilnic, oriunde m-aş afla. Oamenii fac o mulţime de presupuneri despre crime şi pedepse. Ei cred că tot timpul sunt în ordinea asta. Nu-i aşa, asta-i tot ce am de spus.

După ce totul s-a terminat, O'Donabháin a plecat din sală, împreună cu Luthbridge, şi s-a aşezat la masa pe care erau cărţile, în recepţie. Bec l-a urmărit cu privirea, pe când el a semnat cărţi pentru patru persoane. Bărbatul cu pantaloni roşii a plecat. Bec s-a dus la masă şi i-a întins cartea lui O'Donabháin, pe când acesta sorbea dintr-o sticlă cu apă. A pus sticla jos, s-a şters la gură cu mâneca şi a deschis cartea la pagina cu titlul. A pus vârful pixului pe pagină şi şi-a înclinat întrebător capul.

— Dedicaţia e pentru Bec Shepherd, a spus Bec.

O'Donabháin se aplecase să scrie înainte de a-i auzi numele, iar ea i-a zărit chelia din creştetul capului. A rămas aplecat asupra cărţii preţ de câteva secunde. Pixul nu s-a clintit. O'Donabháin şi-a ridicat privirea încet şi s-a uitat la ea. Părea tulburat. Lui Bec i s-a părut că-l vede în el pe ucigaş, iar ea s-a străduit să nu-şi iasă din fire şi să-şi păstreze calmul vocii.

— Ştii cine sunt? a întrebat ea.

O'Donabháin a încuviinţat din cap. Acum nu mai părea tulburat, ci mai degrabă curios.

— Am ceva să-ţi spun, a zis ea. Hai afară cu mine.

L-a condus prin recepţie, pe scară în jos şi apoi au ieşit sub lumina soarelui. Ea

mergea în faţă, fără să se uite în urmă, convinsă, dintr-un motiv sau altul, că el e în spatele ei. Lângă centrul de conferinţe era o piaţetă mărginită pe două laturi de trepte, unde participanţii la festival şi studenţii la cursurile de vară îşi mâncau sendvişurile, iar skateboarderii îşi executau acrobaţiile. Bec s-a aşezat pe trepte, iar O'Donabháin s-a ghemuit greoi la câţiva metri de ea. Avea un exemplar din cartea lui în mână şi sticla cu apă în cealaltă.

— Fratele meu crede că ar trebui să te iert, iar eu m-am gândit la asta, a spus Bec. Pentru el e foarte important, iar mie mi-ar plăcea să fac ce-şi doreşte, căci mă simt prost pentru că nu l-am lăsat să facă filmul ăla cu tine. Doar că nu prea ştiu ce înseamnă să te iert. Şi nici nu m-ai rugat să te iert.

O'Donabháin a clătinat din cap, cu ochii aţintiţi asupra ei.

— Şi n-am de gând să-ţi spun că a fost în regulă ce ai făcut. Că e de înţeles. Singurul motiv pentru care stau aici este că lucrul pe care l-ai făcut a fost atât de cumplit, încât nici măcar nu-mi pot imagina. Fără să-şi dea seama şi-a scărpinat cicatricile de pe încheietura mâinii, iar O'Donabháin şi-a întors capul ca să nu se mai uite la ea.

— Iertarea nu-i acelaşi lucru pentru mine ca pentru Ritchie, a spus Bec. El s-a gândit mult la tine; cred că pentru el iertarea înseamnă că nu mai vrea să se răzbune. Eu nu m-am gândit deloc la tine după proces, am făcut-o doar când a adus el vorba despre tine. Pentru mine iertarea înseamnă să mă pot gândi la tine. Înseamnă să accept că ai fost pedepsit şi că nu mai e nevoie să te pedepsesc. Asta te ajută cu ceva?

O'Donabháin a încuviinţat din cap.

— Nu-mi trebuie regretele tale, a spus Bec. Nu vreau remuşcări. Vreau să ştii că nu mă deranjează faptul că ai ieşit din închisoare. Oare asta e iertare? Dacă da, atunci te iert.

O'Donabháin a ridicat din umeri.

— Zi şi tu ceva, a spus Bec, brusc iritată de tăcerea lui.

— Îţi primesc iertarea, a zis el.

— Citeşte-mi poezia aia a ta, a spus Bec. Cea pe care n-ai vrut s-o citeşti mai devreme.

— Nu-i o idee bună.

— Citeşte-o.

O'Donabháin a sorbit din sticlă, a găsit pagina cu pricina şi a început să citească.

Enigma unui mic soldat

— Ăsta-i titlul, a zis el.

— Continuă.

O'Donabháin şi-a dres vocea şi a citit:

În paradis eu m-am jurat
Să lupt în neamul tău însângerat
Tu mi-ai înfipt stirpea-ntre sloiuri
Şi m-ai trimis în ape tulburi
Să lupt cu inamici
Cât mine de voinici
Eu m-am luptat ca un nebun
Ochii tăi au fost carne de tun.
Navighez pe mări şi oceane
Păzesc venele umane
Curăţ şi spăl arterele
Iar tu-mi cinsteşti numele.
Viaţa unui mic soldat
Datoria altora n-o poate plăti
Ucigaşii ucid automat
Pentru-a supravieţui.
Ucigaşii îmblânziţi
Vorbesc pentru cei din morminte
Antropomorfizează paraziţi
Care n-au inimă sau minte
Se reproduc fără să cunoască
Ce-i drept şi ce-i greşit
Făr-a putea să dovedească
Că inima nu-i parazit.

După ce a terminat de citit, Bec a spus:

— Scrie dedicaţia.

Colum a scris: „Pentru Rebecca Shepherd, n-o să fac filmul. Pentru Ritchie Shepherd, sora ta mă iartă. Colum O'Donabháin."

Bec a luat sticla de la el, a băut din ea, apoi i-a dat-o înapoi. A rupt pagina cu dedicaţia din carte şi i-a pus volumul în mână.

— N-am nevoie de poeziile tale, a spus.

El a luat cartea. Pe când s-a ridicat în picioare, s-a întors pe călcâie şi a plecat, dezamăgirea de pe chipul lui a pătruns adânc înăuntrul ei, iar ea şi-a dat seama că l-a rănit mai mult decât îşi dorise sau decât crezuse că ar fi în stare.

55

O nălucă s-a întruchipat în mintea lui Ritchie, un strigoi lunguieţ, cu genunchii ca nişte cârlige, fără chip, care într-o zi urma să intre pe poarta lui, prin uşa încuiată a casei sale, de parcă n-ar fi avut consistenţă, să-l târască de lângă soţia lui adormită şi să-l azvârle pe şoseaua de lângă proprietatea sa, iar apoi să stea de strajă, pentru a-l împiedica să se întoarcă şi să aibă pretenţii la ce e al lui, la femeia şi copiii lui. A început să petreacă mai puţin timp în Londra. A încercat să se întoarcă acasă înainte ca Ruby să se ducă la culcare. De două ori după începerea anului şcolar, le-a uimit pe Karin şi pe Milena ducând copiii la şcoală. I-a copleşit cu atenţie şi cadouri. Se întreba îngrijorat dacă nu cumva se plictisiseră de el, iar în gestul lui Dan de a-i închide politicos uşa în nas, sub pretextul că trebuie să-şi facă temele, sau al lui Ruby, care a fugit brusc de la el la mama ei, Ritchie a descoperit încă o dată, la vârsta de patruzeci şi unu de ani, durerea provocată de volatilitatea bruscă şi capricioasă a atenţiei copiilor, pe care o simţise şi el în copilărie.

S-a apucat s-o înveţe pe Ruby să cânte la chitară. Uneori ea manifesta o ambiţie precoce şi o ciudată cunoaştere a vocabularului tehnic. „Eu vreau să cânt solouri", a spus ea la un moment dat. Alteori îşi pierdea interesul şi ţipa că nu vrea să cânte.

Ritchie se bucura văzând cum degetele fiicei sale se întind pentru a ajunge la bulinele de pe lemn şi pentru a apăsa coardele întinse din nylon, încuviinţând din cap şi fluturându-şi părul peste boxe. Uneori făcea o mică greşeală, se uita la el, zâmbindu-i complice; ochii ei îi întâlneau pe ai lui cu o sclipire de înţelepciune atemporală, de parcă înăuntrul ei ar fi existat deja toate vârstele pe care urma să le aibă, aşteptând să iasă la suprafaţă, copil, prietenă, parteneră de distracţie, iubită, mamă, bunică. Ritchie îşi dorea ca acea clipă să nu se sfârşească niciodată, dar nu ştia niciodată când avea să urmeze, iar când se întâmpla acest lucru, mândria şi posesivitatea lui ţâşneau din el prea lacome, iar alinarea acelei complicităţi certe şi atemporale se evapora.

Bec şi Alex au dat o petrecere de inaugurare a casei. Ritchie a crezut că se poate fofila, dar Alex l-a bombardat cu e-mailuri şi l-a sunat, iar el a zis că o să vină cu Karin. Cu două zile înainte de petrecere, Karin i-a spus că nu poate să meargă. The What veneau să cânte împreună cu ea, în studio, o săptămână întreagă. Nu putea să plece. Ritchie considerase trupa prea bună şi i se păruse că dorinţa lor de a apărea în Cura de înfrumuseţare fusese o lipsă de respect faţă de el şi îi pusese în legătură cu Karin

pentru a-i încuraja să nu facă scandal. Ea îi văzuse cum cântă într-un mic local din Portsmouth, îi plăcuseră şi felul cum cântau şi faptul că o considerau o comoară naţională. Ritchie a întrebat-o dacă nu şi-ar strica imaginea cântând cu nişte copii de cincisprezece ani, iar Karin a zis că acum aveau şaisprezece.

— Îşi aduc corturile, a spus ea. În clădirea unde se află studioul este duş. Ştiam că nu vrei să stea aici.

— Nu trebuie să ia droguri, a zis Ritchie.

A ajuns la petrecere la ora nouă. Ferestrele erau luminate, iar uşa de la intrare era deschisă. O fată cu o rochie neagră şi scurtă pe ea şi un bărbat slăbănog, cu mustaţă şi favoriţi fumau şi beau vin pe trepte. L-au ignorat pe Ritchie când a trecut printre ei şi a intrat în casă.

Înăuntru erau foarte mulţi oameni, iar Bec şi Alex aranjaseră ingenios lămpile prin colţuri, în şeminee, pe tavan, aşa încât oazele lor de lumină se suprapuneau pe podea, iar Ritchie n-a observat la început cât de puţină mobilă era sau cât de goi erau pereţii. La un etaj se dansa, în altul erau paravane din hârtie, perne pe jos şi muzică în surdină; în bucătărie bărbaţi şi femei, care păreau inteligenţi, discutau în contradictoriu, împărţiţi în mai multe grupuri, iar Ritchie a avut impresia că asistă la şedinţa de dezbateri a unui parlament rafinat. Oaspeţii erau îmbrăcaţi mai elegant decât se aşteptase el, cu haine mai originale şi mai şic decât ar fi crezut că pot purta nişte oameni de ştiinţă în timpul liber. Nu i-a trecut prin cap că Bec şi Alex ar putea avea prieteni care să nu fie oameni de ştiinţă. Vinul era nemaipomenit; probabil cheltuiseră o avere pe el, şi-a zis în sinea lui. Ritchie a avut impresia, intrând pe rând în diferite camere, fără a se duce la cineva anume, că acolo era o mulţime formată din persoane înţelepte, cu încredere în forţele proprii şi deschise la minte. Nu mai fusese niciodată într-un astfel de grup, iar invidia, care deja mijise în el, i-a crescut. Ce noroc pe capul lor, ca lui Bec şi lui Alex să le pice ca o pleaşcă o casă ca asta şi să devină gazde mondene pentru asemenea oameni, fără a face nici cel mai mic efort! Pe când el ajunsese să fie familist şi să locuiască la mama dracu'! Cum de se întâmplase una ca asta? Doar el era cel bogat. El era vedeta. Cine erau oamenii ăştia? Cine era fata aia atât de drăguţă şi de ce purta o eşarfă musulmană, deşi evident avea pielea albă? Cine era tipul ăla masiv şi bronzat, cu părul blond, lung până la umeri şi ochii ăia stranii?

I-a văzut pe Alex şi pe Bec în cealaltă parte a camerei, stând unul lângă celălalt, de parcă ar fi fost proaspăt căsătoriţi. Alex cu braţul în jurul taliei lui Bec. Râdeau împreună cu cineva; din ei părea să se reverse o veselie imbatabilă. Bec purta o rochie decoltată, iar lumina era reflectată de un colier din argint şi de cei doi cercei din lănţişoare, care se legănau când îşi întorcea capul. Alex era îmbrăcat cu o cămaşă albă, simplă, iar lui Ritchie i se părea că toţi cei din cameră se răsuciseră spre ei, aidoma

unor fotografi aflaţi în spatele barierelor din jurul covorului roşu.

O femeie de lângă el l-a întrebat dacă vrea să-i umple paharul. Ţinea în mână o sticlă, iar paharul lui Ritchie era gol. I-a turnat o porţie zdravănă. Părea cam pilită.

— Sunt cu maşina, a spus Ritchie.

— Şi eu, a zis femeia, a râs şi l-a atins pe braţ. Doamne, nu-i aşa că arată superb? O urăsc.

— Pe cine?

— Pe Bec, a spus femeia, cu privirea aţintită spre partea opusă a camerei şi cu ochii mijiţi. S-a întors spre Ritchie şi a zâmbit. O iubesc. În şcoală eram cele mai bune prietene. Ştii, CMBP. Dar niciodată nu-i pentru totdeauna, nu-i aşa? N-am mai vorbit una cu alta de o grămadă de timp.

Ritchie s-a uitat la femeie, întrebându-se dacă o mai văzuse până atunci. Îi plăcea ca lumea să nu-l recunoască, iar el să-şi dezvăluie identitatea mai târziu.

— Ai fost vreodată în vacanţă cu ea? a întrebat el.

— Nu, a zis femeia. A, ba nu, am fost odată într-un weekend la Londra. Fratele ei era un cântăreţ faimos. Era într-o trupă care se numea Lazygods. Nu ştiu dacă ţi-i aduci aminte.

— Vag.

— Ne-am dus să-i vedem cum cântă la Hammersmith Palais. Erau OK. Adică femeia era tare, însă fratele ei era puţin cam... A aruncat o privire prin jur, l-a atins pe Ritchie pe braţ şi s-a înclinat spre el. A fost ciudat. M-a pus să promit că n-o să spun nimănui, dar asta s-a întâmplat cu atât de multă vreme în urmă. Avea permis să intre în culise, aşa că s-a dus să-şi caute fratele, a intrat în cabina lui şi acolo erau David Bowie şi Bono! Au cântat şi ei, era un soi de spectacol de binefacere. Şi l-a auzit pe unul dintre ei, cred că era Bowie, care a zis: „Ritchie Shepherd ăsta cântă ca un câine care vrea să intre în casă“. Şi Bono a râs.

Ritchie a aruncat o privire spre Bec. Ea l-a văzut şi a fluturat o mână spre el, iar el s-a dus ţeapăn spre ea, cu urechile în flăcări. Alex l-a bătut pe umăr, iar Bec l-a sărutat pe ambii obraji. El i-a mirosit parfumul şi a auzit-o cum îl întreabă dacă se simte bine.

— Pari preocupat de ceva, a spus Bec.

— Mă distrez, a zis Ritchie. Mişto petrecerea.

— Aşteaptă puţin aici, a spus Bec. Am o surpriză pentru tine.

— Avem grijă unul de altul, i-a zis Alex lui Ritchie, urmărind-o pe Bec cum se îndepărtează de ei. Sindromul gazdei bete, întotdeauna-i nasol.

„Cum se face că fostul meu toboşar tocilar vorbeşte atât de familiar cu mine despre sora mea?“ s-a întrebat Ritchie. „Sunt în lumea unei alte creaturi care mă pedepseşte.“

— Te uiţi vreodată la documentare despre ştiinţă? a întrebat Alex. M-au rugat să

apar într-unul.

— De ce să nu te roage? a întrebat Ritchie, fără a catadicsi să-şi dezlipească buzele.

Bec s-a întors cu o foaie de hârtie în mână. L-a rugat pe Ritchie să vină cu ea şi au ieşit împreună pe terasă.

— Îmi cer scuze, sunt cam pilită, a zis ea. Am uitat ce făceam. Am uitat că voiam să vorbesc cu tine despre tata. Stăteau aproape unul de celălalt. Bec s-a uitat în ochii fratelui său. Ştiai că O'Donabháin şi-a citit poeziile în Ţara Galilor de curând?

— Nu.

— M-am dus acolo. Ştiu cât de important e pentru tine ca eu să-l iert. Ştiu că asta înseamnă mai mult pentru tine decât să faci filmul. A ezitat. I s-a părut că Ritchie era uluit de ce făcuse. Aşa că m-am dus să-l văd şi presupun că, în felul meu, l-am iertat. Am stat de vorbă. Uite. A scris asta pe prima pagină a cărţii lui, cea cu titlul.

I-a dat lui Ritchie foaia de hârtie, iar el a citit ce scrisese O'Donabháin.

— Aşa e cel mai bine, a spus Bec.

— Da, a zis Ritchie, abia putând să vorbească. Avea senzaţia că se sufocă.

— Am aranjat totul cu el şi n-o să mai fie nici un film. Doliu reuşit, aşa cum ai zis tu.

Ritchie a deschis şi a închis gura de câteva ori.

— Îmi pare rău, a spus Bec, începând să plângă şi îmbrăţişându-l. Nu ştiu de ce ţi-am spus asta la o petrecere. Pur şi simplu te-am văzut şi m-am gândit la asta. Ne vedem prea rar.

Ritchie a mimat că o îmbrăţişează şi el şi a privit peste umărul surorii sale la fereastra din faţa lui şi la scara ce duce la parter.

— Adică ai făcut atâtea eforturi doar ca să mă împiedici să fac filmul, a spus el. Să-l ierţi, mai bine zis. E atât de frumos din partea ta. Eşti o femeie tare. Bravo! Însă eu mă simt cam nasol, draga mea. Trebuie să plec.

Ritchie s-a dus la un bar scârbos din apropiere, a băut trei whisky-uri duble unul după altul şi a plecat, chemându-şi un taxi. Şoferului nu i-a prea surâs să conducă o sută de kilometri, până în Petersmere, dar s-a răzgândit când Ritchie i-a arătat un teanc de bancnote roşii.

Ritchie îşi dorea mai mult decât orice să-şi sărute copiii adormiţi şi să se vâre în pat, lângă soţia lui. Dar Milena îi dusese pe Dan şi pe Ruby să stea cu părinţii lui Karin în weekend. Taxiul l-a lăsat pe Ritchie în faţa porţii, iar el a luat-o pe alee. Trecuse de miezul nopţii, iar luminile încă erau aprinse în studio. A auzit muzică. S-a dus la fereastră şi s-a uitat înăuntru. Karin şedea pe un scaun, cu căştile la urechi, interpretând un fragment dificil, iar unul dintre băieţii din The What şedea în lotus pe jos, lângă ea, scriind într-un carneţel. Ea şi-a ridicat privirea, a zâmbit vag, de parcă cineva i-ar fi zis un lucru despre care ea credea că e amuzant, dar fără să-l poată auzi, şi

şi-a scos căştile. Ritchie i-a văzut gura care, zâmbind, a pronunţat cuvântul „*Ce?*[24“ iar altcineva, care nu era în raza lui vizuală, probabil că l-a repetat, căci ea a râs, şi-a aplecat privirea spre băiatul de pe jos şi i s-a adresat, pe când el sorbea din Dr. Pepper. El a râs şi şi-a dus o mână la faţă ca să nu facă mizerie.

Ritchie s-a îndreptat spre casă. Un sunet înfundat de bas şi de tobe a răsunat în spatele lui, din beznă, de parcă ar fi fost nişte artificii lansate în depărtare, pe care nu le putea zări. O tristeţe mai mare decât simţise vreodată i-a vibrat sub coaste, înspăimântătoare din cauza intensităţii şi duratei ei, iar gândul la sinucidere i-a revenit în minte, nu ca o dorinţă de a-şi curma viaţa, ci ca o forţă opusă acelei tristeţi, de parcă, mimând că încearcă să-şi curme viaţa, ar fi speriat tristeţea, ar fi micşorat-o şi ar fi banalizat-o. Şi totuşi, după ce intenţia de a acţiona i s-a conturat în minte, nu s-a putut abţine să se întrebe „Dar dacă?“ Toate vârfurile şi adânciturile din preajmă s-ar netezi: propria-i tristeţe, bucuria lui Bec, fericirea lui Karin. Iar în ce-i priveşte pe copii, ce zisese fiul lui inteligent? „Dacă tu te-ai descurcat atât de bine fără tată, de ce-i bine ca eu să am unul?“ Iar tristeţea s-a trezit iarăşi în el, de parcă ar fi fost o mână cu gheare care cotrobăia prin trupul lui, pentru a-i înhăţa inima şi o ducea cu ea într-o lume subterană.

S-a îndreptat spre spălătorie, unde ştia că dusese vechiul leagăn din sfoară din grădină, după ce se rupsese. L-a găsit grămadă în partea din spate a unui dulap, l-a pus pe umăr şi a urcat la etaj. Luminile din biroul lui erau obscen de puternice, aşa că le-a stins pe toate, mai puţin o mică veioză de pe birou. A pus colacul greu de funie pe duşumea, sub grinzile principale ale acoperişului, şi s-a uitat în sus.

Preţ de o clipă s-a simţit ca un prost, neputincios în faţa mecanismului fizic al problemei, dar şi-a dat seama că mai întâi trebuie să lege un capăt al funiei de un obiect fix de pe podea. L-a legat de un calorifer, apoi a făcut un laţ la celălalt capăt. „Cum de în filme reuşesc să facă laţuri“, şi-a zis el în sinea lui, şi „răsucesc de zece ori funia? Asta nu te-nvaţă la cercetaşi.“ A făcut un laţ, legat cu un nod simplu, şi a încercat să-l arunce peste o grindă. Funia era grea, iar la început a încercat de mai multe ori fără rezultat s-o arunce cu destulă forţă încât laţul să ajungă deasupra grinzii. La a cincea încercare, s-a dus în cealaltă parte. Preţ de o clipă, s-a simţit bucuros şi mândru, căci reuşise să ducă la bun sfârşit o treabă. Însă laţul n-a coborât îndeajuns de mult încât să-şi poată vârî capul prin el.

A adus o scară mică şi, după ce s-a urcat pe ea, a izbutit să-şi treacă lejer laţul peste cap şi să şi-l strângă în jurul gâtului. Funia aspră îl apăsa pe mărul lui Adam, iar el şi-a dat seama îngrozit că lungimea funiei era tocmai bună dacă ar fi avut cu adevărat intenţia să se sinucidă.

Şi-a trecut repede degetele prin laţ, pentru a-l lărgi şi a-l scoate peste cap, dar nodul

strâns se prinsese într-un defect al funiei şi nu se lărgea. Ritchie a intrat în panică şi a tras zdravăn de părţile laterale ale laţului, cu ambele mâini. S-a lărgit puţin şi a reuşit să-l ridice deasupra urechilor, dar faptul că trăsese brutal de el şi efectul alcoolului, pe care încă îl mai avea în sânge, asupra echilibrului său, l-au făcut să alunece. A căzut de pe scară, care a alunecat de lângă el. S-a chinuit să-şi potrivească mai bine piciorul pe treaptă, dar, în schimb, a tras un şut scării, care s-a răsturnat şi s-a izbit de podea, iar Ritchie a rămas bălăngănindu-se în aer cu laţul strângându-i maxilarul. Metabolismul său a reacţionat puternic în faţa groazei, iar instinctul i-a şoptit că nu putea să-şi salveze viaţa decât trimiţându-şi toată energia în mâinile încă înţepenite între funie şi cap, pentru a lărgi nodul, a-şi compensa greutatea şi a-şi trece laţul peste bărbie şi peste nas, apoi lăsându-se să cadă pe jos, în siguranţă. Scâncind de teamă şi durere, cu picioarele zbătându-i-se în gol şi încordându-şi toţi muşchii din partea de sus a corpului, a tras cât a putut de tare de laţ.

Şi-a dat seama foarte bine de faptul că forţa lui e pe ducă, aşa că şi-a concentrat-o pe toată asupra unei ultime încercări. A răcnit, funia a alunecat scrijelindu-i maxilarul, s-a izbit, iar apoi a trecut peste bărbie şi i-a lovit nasul cu o asemenea forţă, încât i s-a părut că i-l smulge, apoi a căzut pe podea, unde a rămas multă vreme, plângând.

S-a ridicat în picioare, a dezlegat funia de pe calorifer şi a rulat-o cu grijă. S-a spălat pe faţă. În birou nu exista nici o oglindă în care să se examineze. Nu simţea că şi-ar fi făcut nici o rană, nici o tăietură sau sângerare, ci doar o durere ascuţită în jurul gâtului.

Încă smiorcâindu-se şi suflându-şi nasul, s-a dus la frigider şi a luat de acolo o budincă de ciocolată. A mâncat una şi a băut o bere, apoi s-a dus la rafturile unde-şi ţinea filmele. A găsit DVD-ul pe care-l comandase, dar la care încă nu apucase să se uite, după prima lui întâlnire cu Colum O'Donabháin. A mai luat încă două budinci şi o sticlă şi s-a aşezat să se uite la Armata umbrelor. După jumătate de oră, a ajuns la scenele unde Rezistenţa îl executa pe trădătorul Dounat.

Ritchie l-a văzut pe Dounat în maşină, şi-a dat seama ce o să se întâmple cu el, înghiţind în sec şi trecându-şi degetul mare peste gura senzuală, îngrozit.

Şoferul a oprit lângă o esplanadă sumbră, mărginită de o râpă verticală ce ajungea la Marea Mediterană. Foştii camarazi ai lui Dounat, Gerbier şi Felix, l-au dus pe trădător pe o alee îngustă, ţinându-l fiecare de câte un braţ. Ritchie simţea briza răcoroasă a mării.

Au intrat într-o casă închiriată. Înăuntru mai era un tânăr, Claude LeMasque. Într-o cameră goală, cu obloanele închise, LeMasque i-a spus lui Gerbier că pregătise tot ce trebuia pentru interogatoriu. A zâmbit, s-a legănat pe călcâie şi şi-a masat mâna stângă cu dreapta, plin de bunăvoinţă, de parcă ar fi discutat despre organizarea unei petreceri: pregătise scaune, birou, foi de hârtie.

Dar Gerbier a zis că n-o să fie nici un interogatoriu.

— Despre asta-i vorba, a spus Felix, scoţând un pistol.

LeMasque a zis că nu mai făcuse niciodată aşa ceva. Gerbier s-a răsucit cu faţa la el şi a zis cu însufleţire:

— Nici noi n-am mai făcut asta. Nu ţi-ai dat seama?

Ritchie a sorbit din bere. Simţea o mare compasiune faţă de aceste personaje: faţă de LeMasque – cum putea să stea deoparte şi să asiste la uciderea lui Dounat, care într-adevăr era un trădător, dar era la fel de chipeş, de elegant şi de tânăr ca el. Şi totuşi acolo mai era şi Gerbier, care părea atât de antrenat şi care totuşi, pe neaşteptate, mărturisise că şi el era îngrozit şi tulburat de ce trebuia să facă!

Au discutat despre cum să-l omoare pe trădător. Felix a întrebat dacă n-ar putea să-i crape pur şi simplu capul, iar trădătorul şi-a ridicat mâinile, de parcă ar fi vrut să se apere de un obiect teribil de greu care venea spre el. Gerbier a poruncit să i se pună căluş lui Dounat, iar Felix şi LeMasque, curajosul LeMasque, i-au vârât o batistă în gură. Trădătorul a început să scâncească, iar ei l-au pus cu faţa în jos pe o saltea.

Gerbier a zis că sunt nevoiţi să-l stranguleze cu un prosop de bucătărie. LeMasque şi-a pus mâinile peste urechi, neputând să îndure sunetele făcute de trădător, care plângea prin căluş. Gerbier i-a zis lui LeMasque că el ceruse şi misiuni mai grele, iar acum exact asta primea.

Cât de mare dreptate aveau amândoi, şi-a zis în sinea lui Ritchie, iar o dulce tristeţe i-a încolţit în piept, pe când simţea furnicături în ochi. Cât de tragic era acest tânăr nobil pentru că săvârşea o faptă atât de odioasă şi cât de mare dreptate avea Gerbier când îi amintea că uneori e necesar să fii crud, în numele dreptăţii şi ordinii, pentru ca oamenii cumsecade şi familiile lor să poată avea vieţi liniştite! În condiţii obişnuite, trădătorul n-ar fi trebuit să moară; dar acum era nevoie să fie sacrificat pentru binele altora.

Felix a tras draperiile peste obloane şi a aprins lumina. LeMasque a rămas ţeapăn, uitându-se în jos, la omul cu căluş, care plângea pe saltea. Gerbier a pus un scaun în mijlocul camerei. L-au ridicat pe trădător, l-au pus pe scaun, iar Gerbier a zis:

— Îţi promit că n-o să te doară.

LeMasque l-a ţinut de mâini, iar Gerbier de picioare, uitându-se în ochii lui – cât curaj, şi-a zis în sinea lui Ritchie – pe când Felix a făcut un laţ din prosop, în jurul gâtului trădătorului, apoi l-a strâns răsucind o scândură. Trădătorul a murit cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji. Capul i-a căzut în piept. LeMasque a început să plângă. Gerbier stătea lângă fereastră, cu spatele la cameră, şi a rămas acolo multă vreme, apoi a plecat.

— Nu mi-aş fi imaginat că aşa ceva e posibil, a spus LeMasque.

— Nici eu, a zis Gerbier.

Ritchie a oprit filmul şi s-a uitat în faţă, cu ochi care nu mai puteau zări nimic. Uitând că O'Donabháin folosise filmul pentru a căpăta curaj să-i omoare tatăl, el s-a simţit foarte impresionat de generozitatea bărbaţilor care săvârşiseră o faptă crudă, dar indispensabilă binelui public.

Am fost cât pe ce să mor în noaptea asta, şi-a zis în sinea sa. Soţia mea a fost cât pe ce să devină văduvă, copiii mei să rămână orfani, iar compania mea să fie lăsată fără nimeni la cârma ei. Aproape că nici nu-şi mai aducea aminte de relaţia lui cu Nicole. Nu prea-şi mai amintea nici cum arată, iar totul i se părea departe, fără nici o legătură cu ceea ce i se întâmpla acum, când o forţă diabolică aproape că îi distrusese familia. Şi, deşi Bec probabil că nu greşise practic cu nimic – practic, ştiinţific, de parcă binele s-ar fi putut măsura numeric, dar aşa gândeau ei! –, Ritchie îşi dădea seama uimit, că, pe măsură ce se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convins că sora lui era sursa răului care fusese pe punctul să-i curme viaţa şi să-i destrame familia.

Bec îi stârnise furia lui Val, despărţindu-se atât de brusc de el; Bec dezvăluise lumii, şi acum, cu douăzeci de ani mai târziu, şi lui, informaţia că doi dintre eroii săi credeau că el cântă prost; Bec îl împiedicase să realizeze filmul care i-ar fi putut salva reputaţia. Teoretic ai fi putut spune, dintr-o perspectivă radicală, că Bec fusese pe punctul de a-şi ucide propriu-i frate. Şi totuşi acum stătea acolo, în lumea ei de oameni frumoşi, şi era considerată una dintre cele mai tari femei. „Habar n-are", şi-a zis în sinea lui. „Habar n-are ce prăpastie există între cât de tare se crede şi ce-a făcut de fapt." Şi, de parcă ar fi fost un lucru care ar fi existat dintotdeauna, iar el n-a făcut decât să-l ia de jos, Ritchie şi-a dat seama cât de corect ar fi dacă Fundaţia Morală ar spune întregii lumi că nu tot ce făcea Bec e bun.

Ritchie nu ştia ce secrete bine ascunse avea sora lui, şi nici n-avea de gând să le caute. Dar acum i se părea evident că aşa s-ar fi făcut dreptate, o faptă dură, da, aidoma judecăţii sumare a oamenilor viteji din Rezistenţă, însă tot dreptate ar fi fost dacă ar fi aflat întâmplător vreun secret ruşinos de-al lui Bec şi pe ascuns, plin de tristeţe, dar şi de demnitate, l-ar fi dezvăluit celor de la FM. În acelaşi timp, ar fi părut că face şi o faptă bună; era riscant pentru Bec să trăiască cu convingerea greşită că e pură. Stricându-i reputaţia, el n-ar face decât s-o aducă în lumea oamenilor obişnuiţi, supuşi morţii, căci doar acolo ar putea să existe o femeie care a fost pe punctul de a-şi ucide fratele.

56

La limita dintre anotimpuri, când nu te mai simţeai uimit văzând o frunză cum cade din copac, dar încă mai era cald în timpul zilei, iar arborii încă mai erau verzi, înţelegerea tacită dintre Bec şi Alex să nu mobileze casa a început să se fisureze. Dacă la început nu le fusese teamă să arunce la gunoi obiectele ce aparţinuseră celuilalt sau să strângă mizeria făcută de partener, aceeaşi siguranţă fermă de sine a migrat spre un regim opus, când, dacă unul din ei aducea vreun lucru în casă, celălalt considera de la sine înţeles că există un motiv serios pentru asta şi i se părea un act de agresiune dacă ar fi protestat. Regula nescrisă care interzicea obiectele ce nu erau indispensabile traiului s-a dovedit a fi şubredă; de fapt, orice obligaţie ar fi fost în sine o excepţie de la ea.

Nici unul din ei nu era conştient de această schimbare şi doar mai târziu, când serile s-au lungit, şi-au dat seama de efectul ei. Mici teancuri de hârtii din lumea exterioară, nici de o importanţă capitală, dar nici uşor de aruncat, s-au strâns prin casă. S-a găsit spaţiu pe suprafeţele orizontale pentru cadouri şi fotografii. Un prieten din Tanzania i-a trimis o statuetă din lemn de culoare închisă, pentru cea de-a treizeci şi patra zi de naştere a lui Bec, printr-o companie scumpă de poştă rapidă internaţională, de teamă că poşta obişnuită l-ar fi dezamăgit. Au pus-o pe poliţa de deasupra şemineului şi, dintr-odată, spaţiul din jurul ei li s-a părut amărât şi pustiu. De-o parte şi de alta a ei au apărut fotografii de familie. Au invitat oameni la cină; au cumpărat mai multe scaune. După ce s-a întors de la o conferinţă, unde a petrecut prea multă vreme pe tocuri, Bec a zis că ar vrea să se tolănească pe o canapea şi, în scurt timp, ea şi Alex au studiat fotografiile dintr-un catalog, apoi imediat au hoinărit printr-un magazin. Ea a văzut mai multe lucruri bine finisate, care i-au plăcut, iar o lună mai târziu canapeaua a fost adusă în casă. Mobila comodă, durdulie şi roşie a fost ca un portal şi au început să apară şi covoarele, de parcă ele însele ar fi decis să intre pe uşă, apoi perdelele – pe măsură ce se apropia iarna, casa s-a dovedit a fi expusă la curent – s-au desfăşurat de-a lungul pervazelor ferestrelor, iar mănunchiuri de cabluri şerpuiau aidoma unor ţipari, ieşind din prize.

Pe la sfârşitul lunii octombrie au sosit lucrurile pe care Alex le dusese într-un depozit când o părăsise pe Maria. Cele mai multe au dispărut în camera pe care el o folosea pe post de birou, dar vreo două tablouri au ajuns pe pereţii sufrageriei; pereţii

deveniseră conştienţi de goliciunea lor. O măsuţă rotundă, joasă, de care se ataşase Alex, şi-a croit şi ea drum înăuntru. Nu era nici frumoasă, dar nici urâtă, însă lui Bec i s-a părut că se umpluse repede de obiecte şi lucruri deţinute de ei, care, deşi erau neînsufleţite, îi diluau pe oameni. O parte minusculă a conştiinţei ei şi a lui Alex se concentra asupra mobilierului, şi nu asupra celuilalt. Părea o înfrângere sau o repliere, iar Bec nu era sigură dacă era o retragere din faţa idealului neexprimat al minimalismului sau primele indicii că se pregăteau să se apere de un viitor care, până la urmă, poate că n-avea să includă copii.

Erau rezidenţii unui domeniu relativ nou din lume, o ţară mult mai tânără decât America sau Liberia, dar nu foarte tânără, domeniul libertăţii sexuale. N-o cuceriseră şi nici nu fuseseră prezenţi la zămislirea ei; se născuseră deja acolo. Nici unul din ei nu mai fusese căsătorit şi nici acum nu erau, din punct de vedere legal, dar moştenirea lor era că amândoi fuseseră înainte în câte o căsnicie experimentală lungă şi intimă, care, ca şi cea de acum, pe atunci li se păruse a fi chiar varianta finală. Aceste căsnicii experimentale se numeau relaţii, cu toate acestea totuşi erau căsnicii, presupunând implicit fidelitate şi, deşi nu permanenţă, atunci măcar stabilitate. Comparând cele două căsnicii experimentale, se putea greşi cu uşurinţă, considerând că „diferit" e „mai bine", dar Alex, care suferise în trecut – şi, prin urmare, îşi făcuse şi partenerele să sufere – când familiaritatea îi diminuase dorinţa, când compara fostele căsnicii experimentale cu cea de acum, îşi dădea seama că intimitatea cu Bec nu făcea decât să-i sporească apetitul pentru ea. Ea simţea asta şi, la rândul ei, îşi intensifica dorinţa, iar în spaţiul de confort şi siguranţă al fiecăruia din ei, totul era permis. Ea îl sorbea, iar el o mânca, se lingeau amândoi de pe degete, iar ea permitea unele încălcări ale regulilor, clipe de cruzime ale lui pe care le accepta, pe care nu le mai permisese şi altora. Când Alex pleca de lângă Bec în vreo călătorie, smulgea cearşafurile de pe pat şi le împrăştia prin cameră sau şi le punea între picioare, după care se masturba, pentru a-şi aminti mai limpede orele petrecute împreună cu ea. La serviciu, într-o după-amiază, la ora patru, Alex i-a pătruns cu atâta violenţă în minte, încât obrajii i-au devenit incandescenţi şi nu s-a putut abţine să nu încuie uşa, iar apoi a tras jaluzelele, s-a aşezat pe un scaun, şi-a desfăcut picioarele şi şi-a pus degetele între ele. L-a sunat şi l-a întrebat dacă nu cumva, întâmplător, există vreo şansă să ajungă devreme acasă; exista această şansă, iar el a ajuns acasă. Şi totuşi ea nu rămăsese însărcinată.

În trecut, Bec îşi imaginase cum ar fi să fie gravidă şi să aibă un bebeluş. Nu-şi imaginase niciodată că o să încerce să rămână însărcinată. La început acest demers, frenezia sexuală şi certitudinea iubirii păreau că se împletesc, că sunt inseparabile. Pe măsură ce lunile se scurgeau, iar nonşalanţa lui Alex scârţâia din ce în ce mai mult, firele s-au separat, iar intangibilitatea barierei a început s-o irite. Era obişnuită să

trudească din greu ca să depăşească obstacolele pe care şi le alegea singură, iar aici munca era o plăcere şi nici n-o copleşea. I se părea că stă în aşteptarea unei călătorii, fără să ştie nici dacă o să urmeze, şi nici care ar fi destinaţia ei.

Mintea are priorităţile ei şi, deşi Bec încerca să menţină echilibrul dintre speranţa de a rămâne gravidă şi progresul proiectului său, concepţia unui copil câştiga, imperceptibil, din ce în ce mai multă importanţă. Diagramele şi descrierile paraziţilor malariei de la serviciu izbuteau s-o înfurie. Paraziţii se izbeau de o celulă umană şi rămâneau lipiţi de ea, apoi se rostogoleau, se răsuceau, îşi croiau drum înăuntrul ei şi începeau diviziunea. Era o scamatorie inteligentă, ca şi cum un şoarece ar fi putut pătrunde în interiorul unui balon umflat la o petrecere, fără să-l spargă. Într-o singură persoană, câteva mii de merozoiţi de malarie puteau s-o facă de mii de ori. Şi totuşi, milioanele de gameţi ai lui Alex nu puteau să-şi vâre capetele în Bec nici măcar o singură dată. Iar ouăle lui Bec erau de douăzeci de ori mai mari decât o celulă de sânge. Bazele de date medicale conţineau la fel de multe informaţii despre ştiinţa reproducerii umane ca şi cele ale parazitologiei; trebuia doar să schimbe termenii pe care să-i caute pentru a găsi mai multe articole ştiinţifice despre procrearea umană decât ar fi putut citi în douăsprezece vieţi, iar ea şi-a dat seama, plină de vinovăţie, că în ultimele săptămâni ajunsese să ştie mai multe lucruri despre misterele ciclului de reproducere uman decât despre ciclul reproductiv al paraziţilor, pe care se presupune că-i studiază.

Bec ştia că vărul lui Alex, Matthew, nu credea în evoluţie. Nu credea că fiinţele umane şi maimuţele se trag din acelaşi strămoş. Credea că Dumnezeu crease lumea cu câteva mii de ani în urmă. Bec s-a întrebat ce avea să spună Matthew dacă i-ar fi zis că oamenii şi paraziţii malariei aveau un strămoş comun cu mai multe milioane de generaţii în urmă. Că celulele înrudite au luat-o în direcţii diferite, unele ajungând plante, altele animale, iar celelalte mucegai, mâl şi paraziţi. „Hai, dă-i drumul şi evoluează“, i-a spus strămoşul parazitului malariei strămoşului lui Bec. „Te ajung din urmă mai târziu.“ Dar parazitul fusese leneş. Se dusese la nişte alge roşii şi le spusese: „Îmi plac genele tale. Aş putea să le am şi eu? Scuteşte-mă de toată evoluţia aia“. Iar alga roşie a zis: „OK“. Acum Bec era certată cu paraziţii. Nu prea mai erau rude. Era care pe care: specia ei în luptă cu specia lor.

Bec n-a fost deloc încântată când Alex i-a spus că fusese rugat să facă un documentar TV despre genetica îmbătrânirii şi că îşi dorea să-l facă. Cum rămânea cu munca lui? l-a întrebat ea. Avea de gând s-o lase baltă, deşi ajunsese atât de departe şi încă mai erau atâtea lucruri de descoperit? Dacă renunţa la slujba lui de director, atunci ar fi fost nevoiţi să plece din casă; unde ar fi locuit?

— Nu trebuie să renunţ la slujba mea, a spus el. Membrii consiliului de conducere a

fundaţiei sunt de acord. Cred că o să fie o reclamă bună pentru institut. Îmi plătesc un concediu de trei luni.

— Atunci n-o să mai fii om de ştiinţă, o să fii cineva care vorbeşte despre ştiinţă, a spus Bec. Mai sunt o mulţime de inşi care fac asta. Ar fi ca şi cum lumea ar crede că cei mai buni din ţara asta nu fac nimic, ci doar vorbesc despre faptul că au de gând să facă ceva.

A doua zi Alex i-a spus că a refuzat proiectul. Ea avea dreptate, a zis el. Era o perturbare, căci mai erau o mulţime de lucruri de făcut.

Acum, că Alex făcuse ce-i zisese Bec, ea se detesta pentru asta. De ce oare, s-a întrebat ea, îl oprise? Cine era ea să-l împiedice să nu-şi împlinească dorinţele? Oricum n-ar fi renunţat la munca lui de cercetare. Nu-i trecuse prin cap că, dacă îl ruga să-şi schimbe părerea despre un lucru atât de important, el chiar ar fi făcut-o. Când şi-a dat seama că el ar face atât de multe pentru ea, cu atâta uşurinţă, atât de repede şi cu atâta sinceritate, a vrut să-l răsplătească. I-a zis lui Alex că-i pare rău.

— Am fost invidioasă, a spus ea.

— M-ai convins, a zis Alex. Argumentul tău e solid.

— Ba nu. Chiar nu-i aşa. Du-te la ei şi spune-le că vrei să-l faci. Mi-ar plăcea să-ţi văd mutra pe ecranul televizorului.

Aşa că Alex s-a dus, iar acum abia aştepta să facă filmul. Bec s-a gândit că invidia ei nu e legată de faptul că ea nu muncea decât în laborator şi în birou, pe când el era liber; era o invidie anticipată, căci atunci când avea să rămână gravidă şi apoi să fie mamă, cu un bebeluş pe care va trebui să-l îngrijească, Alex o să fie mai activ. Se înfuriase pe el pentru că renunţa temporar la munca lui de dragul televiziunii şi de fapt era o furie anticipată faţă de ea însăşi, când, în viitor, avea să părăsească temporar tărâmul malariei din motive egoiste, pentru a face un copil.

Maddie i-a zis că vrea să se vadă cu ea. Au luat masa de prânz într-un local italian, cu un castron plin de bezele roz, uriaşe în vitrină şi mobilă greoaie din plastic alb, turnată în cofraje dintr-o singură bucată. Chelneriţe micuţe, cu feţe din porţelan, le serveau salate migăloase, compuse din elemente mici în culori aprinse, aidoma cutiilor cu acuarele.

Maddie a discutat cu Bec despre viitorul vaccinului ei, acum că plecase din plaiurile cercetării şi ajunsese în mâinile producătorilor, birocraţilor şi politicienilor. În pomeţii severi ai directoarei, legănatul cerceilor ei din ceramică, de forma bulbilor, şi în cearcănele vineţii de sub ochii ei, care îi evitau privirea, i-o evitau întruna până când i-o întâlneau pe neaşteptate, Bec a zărit fermitate şi bunăvoinţă. Lucrurile mergeau ca melcul. Cineva trebuia să le dea un brânci, dar nimeni nu avea chef să se ocupe de asta. Exista o posibilitate ca un ambasador, un personaj charismatic, elocvent şi cult să

promoveze vaccinul în Africa.

— S-a pomenit numele tău, a zis Maddie.

— Asta pentru că nu mi-am găsit altă temă de cercetare?

Maddie a pus tacâmurile pe masă şi şi-a ridicat colţul gurii câţiva milimetri.

— Vorbeşti de parcă ţi s-ar părea o pedeapsă. Doar n-oi face mofturi când vine vorba de putere, nu?

— Nu ştiu ce înseamnă asta, a spus Bec.

Maddie i-a istorisit o poveste despre viitor, în care Bec avea rolul principal. Zbura dintr-un oraş într-altul, de la o şedinţă la alta. Ţinea discursuri; unea popoarele. Bec avea să-i ducă pe filantropi în colibele victimelor malariei sau pe cei care supravieţuiseră malariei în faţa sfatului înţelepţilor, învăţându-i ce să spună acolo. Bec urma să-i pună în legătură pe oamenii de ştiinţă cu politicienii, pe politicieni cu producătorii de vaccinuri, pe birocraţii din Africa cu birocraţii din Europa. Şi în acest răstimp, pe când avea să îndure cocktailuri, cine, discuţii superficiale, eleganţa superficială a oamenilor care urmau să adune fonduri în Hollywood într-o seară şi în Hong Kong în seara următoare, ea avea să înveţe cum funcţionează puterea, cum se încheie contracte, cum comunică ţările una cu alta, limbajul corpului şi semnele enigmatice ale birocraţilor din organizaţiile internaţionale de sănătate.

Bec a încercat să-şi amintească ce publicase Maddie de când devenise directoare. Nu prea multe. Avea o fiică adultă şi un fost soţ care mai întâi fusese mândru de cariera ei şi se mutase de colo-colo cu ea, apoi se săturase.

— Femeile din Londra se pricep de minune să fie pragmatice de frică, a zis Maddie. E totul sau nimic. Cercetare sau administraţie. Responsabilitate sau libertate. Muncă sau copii.

— De ce îmi vorbeşti despre copii?

— Ai putea să-ţi schimbi imaginea de pe monitor când intru la tine în birou, a zis directoarea. Iar în josul ecranului pot să văd ultimele şase pagini pe care te-ai uitat.

Bec a roşit.

— Am fost cu gândul la altele, a spus ea.

A început să creadă că poate era posibil să obţină tot ce-şi doreşte. Şi totuşi, în noiembrie, la nouă luni după ce renunţase la anticoncepţionale, tot nu rămăsese însărcinată.

Harry aparţinuse unei generaţii care era de părere că o singură baie este de ajuns. Într-o dimineaţă înnorată şi geroasă, Bec stătea rezemată de perete, în cămaşă de noapte, cu mâinile la spate şi cu un picior gol lipit de tencuiala albă şi rece, aşteptându-l pe Alex să iasă din duş. Auzea apa cum sfichiuieşte smalţul, pe când Alex fluiera monoton şi voios. A încercat să-şi dea seama, din felul cum împroşca cu apă, ce parte a

corpului îşi spală el şi cât mai avea până când iese din baie. I se părea că se spală pe tot corpul de trei ori, încă fluierând.

A deschis uşa şi a rămas în prag, cu braţele încrucişate. Alex şi-a întors privirea spre ea, din spatele paravanului duşului, a rânjit şi a continuat să se spele, de parcă-şi imagina că venise să se uite la el.

— De ce fluieri mereu aceleaşi câteva note? a ţipat ea.

Alex a închis apa şi a rugat-o să repete ce spusese.

— E Philip Glass, a zis el. Akhanaten. Aşa compune el. Stătea acolo dezbrăcat, cu apa şiroindu-i pe trup, apoi s-a apucat să bată din palme regulat, didactic, şi să cânte aceleaşi patru note în ascensiune pe portativ. La la la la, La la la la, La la la la, La la la la...

— Vreau să văd rezultatele testelor pe care le-ai făcut când încercai să faci un copil cu Maria, a spus Bec.

Alex n-a mai bătut din palme şi nici n-a mai cântat, a ieşit din duş şi a luat un prosop, cu umerii şi capul puţin gârboviţi, de parcă ea l-ar fi lovit, iar el s-ar fi pregătit să mai primească încă o lovitură.

— N-au găsit nimic în neregulă, a zis el, înfăşurându-şi prosopul în jurul şoldurilor şi privind-o temerar.

— Ştiu, dar tot vreau să le văd.

57

Lui Bec îi plăcea să-l aibă prin preajmă pe Dougie. Îi amintea de primele luni petrecute în casa unde duseseră o viaţă mai liniştită. De când încercase s-o sărute, el devenise o prezenţă mai discretă. Găsise o slujbă la oficiul local de sortare a corespondenţei şi îi plătea lui Alex o chirie de două sute de lire sterline pe lună, iar lui Bec i se părea meschin că Alex o acceptă. Ieşea în baruri de mai multe ori pe săptămână; nu mânca des împreună cu ei. S-a apucat să cureţe de buruieni grădina şi să îngrijească iazul. La sfârşit de săptămână, el pleca în vizită la una din fiicele lui, care locuiau lângă Londra sau, mai bine zis, aşa a crezut Bec, până când l-a prins într-o sâmbătă, la cinci dimineaţa, pe când ieşea din casă cu un rucsac şi o undiţă. Uneori mergea cu autobuzul până în vreun sat, i-a zis el. Îi plăcea să pescuiască.

— Tata obişnuia să meargă la pescuit în râul de la capătul grădinii noastre, a spus Bec. Dar acolo era un bâtlan care lua tot peştele.

L-a întrebat pe Dougie dacă îl luase vreodată pe Alex la pescuit, iar el i-a spus că nu-i trecuse niciodată prin cap s-o facă. Nu credea că lui Alex i-ar fi plăcut să doarmă în sălbăticie, pe câmp. Bec i-a spus să facă o încercare, iar, câteva săptămâni mai târziu, a fost trezită din somn, când încă nu se luminase de zi, de Alex, care se îmbrăcase şi avea un rucsac în spate şi care a sărutat-o de rămas-bun.

Alex şi Dougie au luat autobuzul spre nord, până într-o regiune despre care Alex credea că fusese demult asimilată Londrei, dar care s-a dovedit a avea pajişti mărginite de garduri vii, păduri şi ape curgătoare în spaţiile dintre şosele şi căsuţele navetiştilor. Au schimbat autobuzul şi pe urmă au coborât într-un sat glacial, dar fermecător, au mers jumătate de oră pe o pajişte, de-a lungul unei câmpii, au sărit un gard, au ţopăit printre urzici şi ambrozia, până când au ajuns pe malul unui râu verde, adânc. Un curent slab desena o spirală nesfârşită pe suprafaţa apei, sub un paravan format din crengile unei sălcii.

Dougie l-a întrebat pe Alex unde îi era undiţa, iar Alex i-a spus că n-are nici o undiţă, iritându-l pe Dougie.

— Te-am adus aici ca să pescuim, nu ca să stăm de vorbă, a zis el.

— Am crezut că o să mă înveţi.

— Mda, ar fi un lucru nou să te învăţ eu ceva pe tine.

Alex a montat cortul şi a băgat ustensilele înăuntru, pe când Dougie a fiert apă din

râu, pe un mic aragaz, şi a făcut ceai. Dougie şi-a montat undiţa, a pus momeală pe fir, l-a aruncat în apă, alegându-şi un loc pe mal, unde şi-a desfăcut un mic scaun pliant.

— Acum ce mai facem? a întrebat Alex.

Dougie a clătinat din cap. Alex şi-a vârât mâinile în buzunare. Dougie s-a aplecat pe scaunul său şi a încremenit. Alex s-a băgat în cort, şi-a luat o carte şi a citit treizeci de pagini. A aruncat o privire afară. Fratele său stătea în aceeaşi poziţie.

— Mă duc la plimbare, a spus Alex. Dougie s-a uitat la el şi a încuviinţat din cap. Alex a luat-o în susul râului. Vântul agita crengile copacilor, iar frunzele uscate i se strecurau sub tălpi, aidoma unor insecte.

În spatele lui a răsunat un pleoscăit. Dougie scotea o creatură vie din apă. Alex s-a întors şi l-a întrebat dacă îl poate ajuta cu ceva. Peştele era cam cât palma lui, şi se zvârcolea, aidoma unui magician care vrea să iasă dintr-un sac argintiu. Dougie a scos cârligul din peşte cu mâna stângă şi l-a aruncat în apă. Alex l-a întrebat ce specie e.

— Clean, a zis Dougie. S-a aşezat, a pus altă momeală în cârlig, l-a aruncat în apă şi a înţepenit iarăşi, afundându-se în tăcere şi nemişcare, de parcă s-ar fi suit în pat.

— Mă întreb dacă o să trăiască, a zis Alex.

— Nu peştii sunt lucrul cel mai important când pescuieşti, a spus Dougie. Ci tăcerea şi faptul că aştepţi.

Alex n-a mai spus nimic vreme de jumătate de oră. S-a aşezat pe iarbă, lângă Dougie, cu cutia cu echipament şi momeală între ei, încercând să aibă răbdare, să se concentreze asupra cercurilor de pe suprafaţa apei şi asupra bulboanelor sau să urmărească cu privirea frunzele care pluteau, atrase de vârtejul de sub sălcii. Dar era agitată. L-a întrebat pe Dougie ce mai fac copiii, iar când Dougie i-a zis că fac bine, Alex i-a spus că el şi Bec încercau să conceapă unul, Dougie i-a replicat: „Foarte bine".

— Nu reuşim, a spus Alex.

— Ai răbdare, a zis Dougie. N-a trecut mult timp.

— Am încercat cu Maria, iar acum cu Bec. Nu pare în regulă.

— Ai răbdare.

— Tu n-ai avut probleme.

— Crezi că două fetiţe, fiecare în altă zonă a ţării, sunt floare la ureche? Niciodată nu mi-am dorit copii.

— Asta nu mă consolează cu nimic.

— Am încasat-o fiindcă nu mi-am pus prezervativ.

— Crezi că am uitat să dau la o parte capacul lentilei?

— Eu spun că am fost complet iresponsabil. De ce m-oi fi culcat cu femeile alea, deşi nici măcar nu le plăceam? Am cedat. Lucrurile nu stau aşa cu tine şi Bec. Eşti îndrăgostit de ea, iar ea te iubeşte. E o femeie foarte specială. Nu uita, există tot felul de

variante.

Alex chiar credea că e îndrăgostit de Bec, însă era de părere că cuvântul „iubire" era ca o rocă plată şi grea, pe care oamenii o aruncau peste confuzia lor, pentru a o trece sub tăcere.

— Ce variante? a întrebat el.

— Voi sunteţi oameni de ştiinţă. Nu ştiu. Poate iarăşi FIV. Adopţie. Inseminare artificială cu sperma altuia.

— Nu, a zis Alex.

— Cum adică nu?

Alex s-a holbat la apa opacă.

— Cred că e vina mea, a spus el. Maria şi Bec, e prea mult ca să fie doar o coincidenţă.

— Ai răbdare.

— Nu vreau ca altcineva să fie tatăl copiilor mei, nu vreau să adopt copiii altuia, nu vreau ca ovulele lui Bec să fie recoltate, puse în congelator şi fecundate într-o eprubetă. Vreau să am siguranţa că eu şi ea suntem parte din natură.

Dougie l-a măsurat din cap până-n picioare cu privirea.

— Natură? a făcut el. Tu?

— Lanţul timpului ajunge până la primele lucruri, a spus Alex cu încăpăţânare.

— E prea târziu pentru natură, băiete, a zis Dougie. Ce faci mai întâi? Renunţă la haine şi la pantofi, la casă, la cărţi, la magazine, iar abia după aia poţi vorbi de calea naturală. Ce diferenţă e între a vindeca oamenii şi a concepe un om? Ce mai e natural în medicină? Ce mai e natural în ştiinţă? Ce mai e natural în ce faci tu? Nici măcar nu poţi să prinzi un peşte.

— În ştiinţă încerc să înţeleg cum funcţionează lucrurile, a spus Alex. Dacă alţii vor să folosească asta în chip de medicament, e treaba lor.

— I-ai dat o doză lui Harry înainte să moară.

— A, da, aşa era Harry, a murmurat Alex.

— Nu te înţeleg, frate.

— Nu-i vorba de etică aici. Aşa a fost făcut universul. În fiecare generaţie este o selecţie, unii sunt aleşi să meargă mai departe, iar alţii nu. Iar dacă eu nu sunt ales, nu-i nici o problemă. Accept asta. Universul poate continua şi fără mine.

Dougie s-a aplecat în scaunul lui. Preţ de o clipă, Alex a crezut că o să pice în apă. S-a uitat la Alex, cu ochii înceţoşaţi de râs.

— Aha. Ahahaha. Acum pricep. Credeam că eu sunt frustrat şi se pare că nici pe departe nu mă compar cu tine! Mândrie!

Şi-a legănat uşurel undiţa. În apă, firul nu s-a mişcat aproape deloc, de parcă s-ar fi

prins de ceva.

— Dacă stai şi aştepţi toată ziua ca evoluţia să-ţi construiască o bicicletă, o să sfârşeşti prin a merge pe jos. Acum nu mai eşti singur. I-ai spus lui Bec ce mi-ai zis mie adineauri?

Alex a clătinat din cap.

— Ăsta-i un lucru bun. Să nu-i spui. Nu te mai gândi atâta, mai bine faci sex cu iubita ta frumoasă. De ce nu te căsătoreşti cu ea?

Alex şi-a aplecat brusc capul, s-a încruntat şi a strâns din buze.

— O să rămân cu ea indiferent ce o să se întâmple, a spus el. Dar n-o s-o împiedic pe ea să facă un copil pe care eu nu i-l pot da.

— N-ar trebui să-ţi dau sfaturi, a zis Dougie. Nu asculta ce spun. Uite unde ai ajuns tu şi unde sunt eu.

— Nu aşa stau lucrurile. Ai anumite neajunsuri şi te prefaci că ai o personalitate de ratat.

— Personalitatea a apărut prima. Acum foarte mult timp. Ştii ce s-a întâmplat când Harry a încercat să mă ajute cu nenorocitul ăla de Bridgeman care mă chinuia la şcoală.

— Bridgie?

— Da, Bridgie.

— Nu-mi aduc aminte.

— Tu erai plecat în tabăra aia la Paris. Bridgie fura bani de la noi, iar dacă eu nu voiam să-i dau nimic, el îmi răsucea braţul la spate şi mă durea ca dracu'. Harry a aflat ce se întâmplă şi, când m-am întors acasă, l-am găsit pe Bridgie aşezat la masa din bucătărie, la masa din bucătăria noastră, abţinându-se să nu râdă. Harry organizase o conferinţă de pace pentru noi. Ne făcuse steaguri, cartonaşe cu numele noastre pe ele, apoi ne-a ţinut un discurs despre rezolvarea conflictelor şi l-a citat pe Noam Chomsky.

— Şi câţi ani aveai?

— Unsprezece. Deci unchiul Harry a făcut toate astea, a organizat o conferinţă de pace cu tot tacâmul, sticluţe cu apă pe masă, ne-a făcut un program, iar noi trebuia să-l respectăm de la cap la coadă, să ajungem la o înţelegere, apoi să concepem o declaraţie comună şi să ne strângem mâinile, în timp ce el ne face o poză. Se chinuise atâta şi încerca să-mi facă un bine, respectându-şi în acelaşi timp idealurile despre omenire, iar eu n-am înţeles decât că unchiul meu mi-a adus cel mai mare duşman în propria-mi casă. I-am aruncat un pahar cu apă în faţă lui Bridgie şi m-am refugiat la mine în cameră. N-am ieşit de acolo decât după ce a plecat.

Undiţa lui Dougie s-a îndoit. O forţă subacvatică întindea firul, iar Dougie a tras în lateral de el. Firul a vibrat. Dougie s-a zbătut, a încercat să-l controleze, s-a ridicat în picioare, a tras brusc de undiţă şi a strâns firul. Acesta s-a rupt şi s-a legănat în aer.

Alex s-a gândit la unul dintre firele lungi de păr ale lui Bec, pe care le găsea pe jachetă, plimbându-se într-un oraş îndepărtat, şi la cum le lua de acolo, le ridica în aer, urmărindu-le cu privirea cum plutesc în suflarea vântului, sub razele soarelui, apoi le dădea drumul.

— În râu e un peşte mare, a spus Dougie. A fixat alt cârlig în undiţă, a pus momeală şi l-a aruncat în apă.

A zis:

— Ce datorie mai am la tine?

— O sută nouăsprezece mii de lire sterline.

— Lire sterline, ei, a spus Dougie. Undiţa s-a îndoit din nou, iar Dougie şi-a înfipt călcâiele în mal. Poftim, a făcut el şi i-a dat undiţa lui Alex. El a simţit o forţă vie puternică, ce trăgea de fir. A simţit furia şi teama din muşchii creaturii din râu.

— Ce să fac? a întrebat el.

— Rezistă, a zis Dougie. A luat un năvod şi s-a aplecat deasupra apei.

— Oare cum ar putea un peşte din râuleţul ăsta din Anglia să fie atât de puternic? a întrebat Alex.

— Se foloseşte de toată greutatea lui ca să se smulgă din cârlig. Luptă pentru viaţa lui. Trage, stai, trage. După ce mai tragi o dată, strânge firul. Firul s-a destins, Dougie s-a întins pentru a debloca siguranţa mulinetei, iar Alex s-a apucat s-o răsucească.

— Strânge şi trage. Repede! Aşa! Acum scoate-l din apă! Alex a tras de undiţă, smucind-o spre el, iar peştele, mult mai mic şi mai colorat decât îşi imaginase el, a ţâşnit din apă.

58

Maria i-a trimis lui Alex documentele din dosarul lor despre concepţie, fără nici un alt mesaj şi fără foile despre ea. Bec le-a citit; lucrurile stăteau aşa cum i se spusese. Medicii nu găsiseră nimic în neregulă, iar Bec a văzut cum anii se schimbau în datele de pe documente şi a înţeles cât de mult timp încercaseră Alex şi Maria să facă un copil. În unele locuri, limbajul sec al medicilor se înmuia. Însă... din nefericire... întotdeauna mai există o şansă...

Bec a zis că ar trebui să-şi facă analize împreună, iar Alex a spus că nu trecuseră decât câţiva ani de când stătuse în baia Mariei, încercând să dea un eşantion de spermă într-un păhărel din plastic, cu marginea ascuţită şi aspră, în timp ce bătrâna menajeră poloneză dădea cu aspiratorul pe holul de alături. Aşa că Bec s-a dus singură la clinica de fertilizare. I-au măsurat hormonii, i-au scanat pântecele şi i-au spus că era foarte aptă de a se reproduce, având în vedere că avea treizeci şi patru de ani. A aşteptat ca Alex s-o întrebe cum i-au ieşit analizele, dar el n-a făcut-o; i-a zis cu o voioşie crispată „Trebuie să avem răbdare".

Într-o seară de februarie, când a ajuns acasă de la serviciu, Alex o aştepta pe hol, cu două tobe africane. Bătând un ritm complicat cu mâinile, el a anunţat o cină specială, cu ocazia primei aniversări a uniunii lor din Tanzania. Dougie nu era acasă, iar Alex gătise ugali şi tocăniţă cu carne; carne de animal sălbatic din Londra, s-a jurat el, puţină carne de şobolan, de vulpe, de porumbel. „Uită-te în coşul de gunoi, acolo am pus oasele." După aceea s-au uitat la un DVD cu Daktari şi au băut aproape două sticle de vin, iar apoi s-au băgat în pat şi au făcut dragoste, beţi şi afectuoşi. După miezul nopţii, Bec s-a trezit din somn, pentru că îi era sete. Se dusese la culcare bucuroasă, iar acum era plină de anxietate, căci avea impresia că făcuseră o repetiţie pentru o viaţă binară, afectuoasă, plină de politeţe.

I se părea că dorinţa lui Alex de a avea copii fusese motivul pentru încrâncenarea cu care făceau dragoste, umbra care se mişca între ei când Alex era în ea, când îl primea, stafia fioroasă care-i împiedica să se sature unul de celălalt şi le insufla o tandreţe pură, când rânjeau, scrâşnind din dinţi, de parcă ar fi fost posedaţi de bestia pe care se chinuiau s-o înfrângă.

Două săptămâni mai târziu, când Alex a plecat în America cu echipa de filmare, Bec era ciudat de veselă, iar el a remarcat asta. A întrebat de ce e atât de binedispusă, iar ea

nu i-a zis că menstruaţia îi întârziase câteva zile. Voia să-l surprindă la telefon, poate chiar în aceeaşi zi, când cobora din avion în Los Angeles. În California urma să fie tot sâmbătă, iar Bec s-a gândit că ea se afla în pat, după miezul nopţii, şi o să-i spună totul. Gravidă! De ce nu? După ce Alex a plecat, s-a dus la farmacie şi a cumpărat un test de sarcină. A presupus că vânzătoarea o să-i zâmbească sau o să-i ureze să aibă noroc, dar fata a scanat cutia şi a luat banii fără a-şi schimba expresia de pe chip, de parcă Bec ar fi cumpărat o periuţă de dinţi.

Bec şi-a adus aminte că ultima oară când cumpărase un test mai degrabă îi fusese teamă că e însărcinată, nu sperase să fie. Acasă, a ieşit din baie, s-a aşezat pe pat şi s-a uitat cum pâlpâie ecranul. Au apărut cuvintele NU EŞTI GRAVIDĂ. Inima i-a bubuit în piept. S-a zgâit la batonul de testare şi l-a scuturat, întrebându-se cu ce greşise.

Şi-a îndreptat privirea spre uşa deschisă. Dougie era acolo, bătând uşurel în uşă, cu un singur deget îndoit. A ascuns batonul în mână, s-a ridicat în picioare şi i-a trântit uşa în nas. A ţipat la el să plece şi s-o lase în pace, să-şi vadă de treabă. S-a plimbat tremurând de colo-colo prin cameră. L-a auzit pe Dougie vorbind pe hol şi apoi i s-a părut că aude o voce de fetiţă. A ieşit din cameră şi l-a văzut pe Dougie cum o duce la parter pe una din fiicele lui.

— Îmi pare rău! a strigat ea, iar Dougie şi-a răsucit capul.

— Hai să mănânci cu noi de prânz, a spus el.

S-au dus la o pizzerie de pe Upper Street. Kirsty, care avea şapte ani, era tăcută şi timidă, părea să-i fie teamă de Bec, care şi-a cerut scuze pentru că ţipase la ei. Fusese supărată, i-a zis ea lui Kirsty. S-a întrebat dacă Dougie văzuse ce avea în mână. Inocenţa amăgitoare din ochii lui, care îi întâlneau cu atâta sinceritate pe ai ei, dar nu sugerau deloc ce anume vedeau, îi unea în intimitate pe cei trei de la masă, o aduceau mai aproape de Dougie şi de Kirsty şi îi alungau departe de ei pe toţi ceilalţi clienţi din restaurant. Avea impresia că niciodată nu se uită la el; de fiecare dată simţea că, exact în clipa când îşi întorcea privirea, o schimbare fină, ce-i stârnea curiozitatea, se aşternea pe chipul lui, aşa că se uita din nou la el.

O femeie de peste şaizeci de ani, care şedea la masa alăturată, s-a răsucit să se uite la Kirsty, zâmbind şi încercând să-i surprindă privirea lui Bec, care i-a zâmbit la rândul ei, dorindu-şi ca Alex să fie şi el prezent. Când i-au adus lui Kirsty pizza cu şuncă şi ananas, femeia de alături a spus mamă, Doamne, e o pizza mare, chiar vrea s-o mănânce pe toată? Iar Kirsty a răspuns da, o s-o mănânce, iar femeia a râs strident şi s-a uitat la Bec şi la Dougie, încercând să-i facă să i se alăture, iar Bec a râs puţin. Kirsty nu şi-a terminat pizza, dar după aceea şi-a luat o felie de tort de ciocolată, iar femeia s-a aplecat spre ei şi i-a zis lui Kirsty că tortul de ciocolată arată absolut fantastic! I-a spus lui Bec:

— La vârsta asta au ochii mult mai mari decât stomacul, nu-i aşa?

— Nu ştiu, a spus Bec. Nu sunt mama ei.

Nu i s-a părut că e nepoliticoasă, dar de pe chipul femeii a pierit bunăvoinţa, apoi şi-a întors privirea şi n-a mai vorbit cu ei.

Mai târziu, singură acasă, Bec a pus rufe în maşina din spălătoria aflată în spatele bucătăriei. Teoretic exista un coş comun pentru rufele murdare şi oricine ar fi putut să le spele. Lui Bec i se părea că ea le spală mai des decât cei doi fraţi. Observase că Dougie avea grijă să nu-şi pună lenjeria de corp în coş. Şi-l imagina furişându-se la parter după miezul nopţii pentru a-şi spăla pe ascuns lenjeria intimă. Cămăşile, blugii şi tricourile lui erau puse în coşul comun. Culorile, materialele şi imprimeurile lor îi erau lui Bec la fel de familiare ca şi ale lucrurilor ei sau ale lui Alex. Mânecile cămăşii trandafirii de blugi se împletiseră în jurul mânecilor cămăşii albastre a lui Alex şi ale bluzei ei albe. A luat încâlceala de haine din coş şi le-a separat cu grijă. A pus bluza ei şi cămaşa lui Alex în maşină, iar cămaşa lui Dougie pe jos. A sortat hainele din coş, separându-le pe ale lui Dougie de ale lor. Cu cât ajungea mai aproape de fundul coşului, cu atât se înfuria mai mult. „Nu sunt servitoarea fratelui lui Alex", şi-a zis ea în sinea ei. După ce a golit coşul, iar hainele lui Dougie au fomat un morman la picioarele ei, mai vechi şi mai roase decât ale lui Alex sau ale ei şi cu o croială bizară, demodată, a avut impresia că nu reprezintă decât o dovadă a nebuniei sale. A luat hainele şi le-a înghesuit în maşină, lângă celelalte, şi le-a amestecat înăuntru cu mâinile, înfigându-şi-le înăuntru până la coate în încâlceala de bumbac şi poliester, iar ochii i s-au încins şi s-au umezit. Şi-a desprins membrele de acolo, s-a dus în bucătărie, a înşfăcat o sticlă pe jumătate plină cu vin, şi-a turnat un pahar şi s-a aşezat la masă, încercând să-şi înăbuşe lacrimile. Conform ceasului din bucătărie, avionul lui Alex urma să aterizeze în LA peste o oră.

Dougie a intrat în bucătărie. Bec s-a ridicat în picioare, iar el a şovăit în pragul uşii, fiecare dintre ei s-a crispat, de parcă l-ar fi prins pe celălalt făcând vreun lucru interzis.

— O să mănânc ceva, a zis Dougie.

— Bea nişte vin.

— Nu. Eşti OK?

— De ce mă-ntrebi?

— N-am nici un motiv.

Bec a zâmbit şi a luat un prosop de hârtie ca să-şi sufle nasul. Dougie s-a apropiat, iar ea l-a lăsat să-şi strecoare mâinile în jurul ei şi s-o îmbrăţişeze. Ea l-a împuns uşurel în piept, iar el i-a dat drumul şi a făcut un pas în spate.

— Mi-e dor de Alex, a zis ea.

— Casa pare goală fără el.

— Mi-a părut bine că am cunoscut-o pe fiica ta.
— Mda, şi ea te-a plăcut.
— Nu te-am întrebat cum a fost la pescuit.
— A fost bine. A fost ceva special. El nu ţi-a zis cum a fost?
Dougie s-a întrerupt pentru a-şi lua puţin inima-n dinţi.
— Mă bate gândul să plec de aici şi să mă întorc în Scoţia.
— Aha.
— N-ar fi trebuit să rămân aici atât de mult timp. Vă deranjez.
— Ne place să stai cu noi.
— Chiar aşa?
— Mie îmi place să stai aici.
— Îmi e din ce în ce mai greu, Bec.
— Cum adică?
— A, ştii la ce mă refer.
— Nu ştiu. De ce îţi e atât de greu?
— Ştii tu.
— Numai asta spui. Poate c-ar trebui să pleci.
— Mda, poate că asta ar trebui să fac.
— Vrei asta?
— Nu.
— Vrei să rămâi aici?
— Nu pot. Nu aşa.
Şi-au aţintit privirea unul asupra celuilalt.
— Nu ştiu ce îmi oferi, a spus ea.
— Ce te face să crezi că ţi-aş oferi ceva? a întrebat Dougie.
— Mi-ar plăcea să stai aici cât vrei şi să nu mă mai înţelegi greşit. Şi mi-ar mai plăcea, fără doar şi poate, ca, în ziua când o să-ţi spun să pleci, să pleci şi să nu te mai întorci.
— Să nu mă mai întorc? De ce să nu mă întorc? Ce-aş face atunci?
Bec a roşit. A plecat de lângă Dougie, s-a dus la ea în cameră, şi, după ce a sunat de douăzeci de ori la Alex, el i-a răspuns şi i-a zis că abia a aterizat. S-a simţit uşurată vorbind cu el şi i-a spus că a stat de vorbă cu fiica lui Dougie. S-a dus la culcare mai calmă şi mai fericită. A doua zi dimineaţă corpul i-a confirmat testul de sarcină, că nu era gravidă.

59

Luni dimineaţă, la patruzeci şi opt de ore după plecarea lui Alex, Bec a avut prima şedinţă la noua ei slujbă. La prânz a refuzat o invitaţie a unui funcţionar indoneziano-austriac al WHO şi s-a dus singură la un magazin de sendvişuri, zguduită de câte lucruri avea de făcut şi de faptul că în următorul an era nevoită să ţină prelegeri pe la recepţii şi să facă înconjurul lumii. Pe drum a trecut pe lângă o femeie care mergea în direcţie opusă şi care s-a uitat la ea, a încetinit şi şi-a întors capul după ea când au ajuns una lângă alta. Bec n-a recunoscut-o. A zâmbit firav şi a intrat în magazinul de sendvişuri. S-a aşezat la coadă şi a întors capul când clopoţelul de la intrare a sunat. Femeia a intrat pe uşă şi a venit la ea.

— Eşti Rebecca Shepherd? a întrebat femeia.

— Aşa mă cheamă, a spus Bec.

— Te-am recunoscut fiindcă ţi-am văzut poza din ziar. Sunt Maria, fosta iubită a lui Alex.

Avea părul scurt şi negru, ochi căprui şi pielea închisă la culoare, cu mici constelaţii de pistrui măslinii pe pometi. Era mai scundă decât Bec, ceva mai în vârstă decât ea şi mai drăguţă decât îşi închipuise Bec. Paltonul negru al Mariei era descheiat, dezvăluindu-i bluza albă şi largă şi colanţii negri, iar Bec şi-a dat seama că e însărcinată.

— Felicitări, a spus ea.

Maria a râs, i-a mulţumit şi s-a uitat într-o parte, ridicând din umeri de parcă ar fi vrut să spună „N-am meritat".

— O să se nască în martie, a zis ea. Nu ştiu de ce am venit după tine. Crezi probabil că vreau să te hărţuiesc.

Bec i-a spus să nu mai vorbească tâmpenii, a plecat de la coadă şi s-a aşezat la o masă de lângă fereastră, unde o chelneriţă a venit să le ia comanda. Bec îşi pierduse pofta de mâncare şi avea impresia că se vede cât de amărâtă e. În minte i-a venit un gând oribil.

— Asta nu-i o FIV întârziată, nu-i aşa? a întrebat Bec. De când eraţi împreună.

— O, nu! Maria a luat-o de mână pe Bec. Compasiunea şi îngrijorarea ei mai degrabă sentimentală decât instinctivă pentru fericirea lui Alex au tulburat-o pe Bec. L-am conceput pe cale naturală, eu şi noul meu partener. A devenit serioasă. Deci ţi-a

spus despre FIV? Bineînţeles, bineînţeles, de ce să n-o facă?

Bec a vrut să-şi ia un răgaz de gândire, dar nu i-a venit în minte nici o remarcă glumeaţă, aşa încât s-a holbat la Maria cu o expresie care probabil i-a stârnit compasiunea fostei iubite a lui Alex, căci a luat-o de ambele mâini pe Bec, şi-a încreţit fruntea şi a scos un „Oooof" matern.

— N-ar fi trebuit să te deranjez. Deşi muncesc prin apropiere, aşa că oricum sigur ne-am fi întâlnit la un moment dat. Şi institutul tău e tot pe aici, nu? Chiar am avut intenţia să te hărţuiesc un pic. Nu ţi-am văzut poza în ziar, am găsit-o pe Internet. Am dat o căutare şi am găsit fotografii cu tine. Eşti destul de faimoasă. Am fost puţin şocată, sinceră să fiu. S-a uitat la Bec de parcă ar fi înghiţit ceva amar. Bineîneţeles că şi-a ales o persoană mai tânără.

— N-a existat nimic între noi câtă vreme aţi fost împreună. Iar tu, evident, ţi-ai găsit pe cineva care-ţi place.

Maria i-a arătat, zâmbind şi răsucindu-şi capul, că avea dreptate. A devenit serioasă şi a zis:

— Nu i-am spus lui Alex că sunt însărcinată. Ai de gând să-i spui?

— Nu ştiu.

— Eu nu i-aş spune.

— Până la urmă tot o să afle. „Vrea să-mi arate că-l cunoaşte mai bine decât mine", şi-a zis în sinea ei Bec.

— N-o să afle prea curând. Ne mutăm în Italia, căci partenerul meu este detaşat acolo cu serviciul. Nu ştiu cum stau lucrurile între voi. Nu-i treaba mea. Dar dacă ţi-a povestit despre FIV, atunci probabil aţi vorbit despre motivul despărţirii noastre. Sunt sigură că l-ai întrebat.

— Oare există vreodată un singur motiv?

— El nu mi-a zis niciodată asta, dar eu aşa am impresia, el a crezut că maşinăria mea e defectă, nu a lui. Are un orgoliu uriaş. Ego.

— Şi de ce să nu afle asta?

— Ar fi o cruzime. I s-ar părea o tragedie. Maria a tras aer în piept şi şi-a dus mâna la gură. Doamne sfinte, îmi pare rău, cred că mi-am pierdut minţile. Mă gândeam la el, nu la tine.

Bec a ridicat din umeri.

Maria a zis:

— Chestia pe care i-o reproşez este că niciodată n-a acceptat să facem inseminare artificială. Dacă are mintea atât de deschisă, de ce insistă să aibă un copil biologic al lui? Ce contează dacă tatăl lui e un donator anonim, care face laba într-un păhărel dintr-o cabină în Doncaster, dacă tot n-o să-l cunoşti niciodată?

— De ce tocmai Doncaster?

— Nu ştiu. Îmi imaginez că donatorii de spermă se trag din locurile unde n-ai prea multe de făcut în timpul liber. Ai cunoscut-o pe mama lui? Mereu am avut impresia că făcea unele aluzii. Că ar trebui să preiau eu iniţiativa. M-am gândit şi la asta. Sunt sigură că asta se întâmplă mai des decât aflăm noi. Dacă aş fi ştiut un bărbat de treabă, care să-mi fi plăcut şi care să semene un pic cu Alex, mi-aş fi asumat riscul, atâta timp cât aş fi fost convinsă că Alex n-o să afle. O expresie distrată s-a aşternut pe chipul Mariei, de parcă şi-ar fi amintit o poveste veche şi ar fi descoperit noi nuanţe în ea. Nu văd nimic rău în asta. Toată lumea ar obţine ce-şi doreşte.

— Dar ce-ar spune celălalt bărbat?

Maria a ridicat din umeri.

— Să faci sex cu mai multe femei, să le laşi însărcinate şi să nu fii responsabil pentru acel copil? Nu-i asta una dintre fantasmele bărbaţilor?

— Nu a tuturor.

Maria i-a aruncat o privire glacială. S-a împins cu mâna în marginea mesei, aşa încât cele două picioare din faţă ale scaunului s-au ridicat câţiva centimetri de pe podea.

— Dacă aş mai fi din nou în aceeaşi situaţie, a spus ea, dacă aş fi sigură, eu aş face asta. Aş face-o cât ai zice peşte.

60

Decalajul orar dintre Bec şi Alex îi făcea să se găsească cu greu la telefon. Bec îşi muta biroul într-o clădire a guvernului; o tânără parazitolog de viitor, Isobel, urma să-i coordoneze echipa de cercetători câtă vreme ea avea să fie detaşată la noua slujbă. Dar aceste schimbări n-o preocupau atât de mult cât ar fi vrut ea.

Vineri, după plecarea lui Alex, Karin a venit în oraş pentru a se consulta cu firma ei. După aceea s-a întâlnit cu Bec, arătând ca desprinsă din paginile revistei Vogue. Îşi vopsise părul în stacojiu şi purta o rochie scurtă din stofă cadrilată, dresuri roşii, bocanci şi o pălărie elegantă cu pene. Compania îi rezervase o maşină cu şofer. Când au ajuns la restaurantul ales de Karin, doi fotografi au venit la ele, le-au făcut o poză şi apoi s-au retras, fără a rosti un singur cuvânt.

— Ţi se întâmplă mereu aşa? a întrebat Bec.

— Poate că erau interesaţi de tine.

— De ce?

— Tu şi Alex sunteţi acum personalităţi publice.

— Zău?

Karin i-a spus că băieţii din The What – puştii mei, le zicea Karin – erau plecaţi în turneu şi că îi era dor de ei, că lucraseră bine împreună în studioul din Petersmere şi că în curând avea să le apară albumul.

— Am cântat o versiune din I Want To See The Bright Lights Tonight. Ca în anii '70, iar eu semăn cu Suzi Quatro care cântă Devil Gate Drive, a spus ea. Puştii mei s-au agitat la ţanc. A râs şi şi-a încreţit nasul.

— Mi-ar plăcea la nebunie să-i cunosc, a zis Bec, impresionată de faptul că cumnata ei crezuse despre ea că ştie cine e Suzi Quatro şi dorindu-şi să fi fost acolo, în grădina fratelui ei, împletind coroniţe din margarete şi evitând visătoare pipăielile puştilor, pe când îi asculta cântând. Vrei pe cineva cu o tamburină pe scenă?

În trecut, groaza lui Karin de a nu se contamina cu idei ştiinţifice fusese o barieră între ele. Acum, când Bec era capabilă să discute despre călătoriile ei în străinătate din viitorul apropiat, despre recepţii şi despre faptul că urma să însoţească vedete de cinema în turnee prin zonele contaminate de malarie din Africa, nu mai exista nici o barieră. După două pahare de vin, Bec i-a spus lui Karin că încercarea ei de a concepe un copil făcuse să i se schimbe noţiunea timpului.

— Pe vremuri lumea se împărţea în două: partea formată din muncă şi altă parte care nu era muncă, iar cele două se influenţau una pe cealaltă, a zis ea. Dacă în lumea muncii se întâmpla ceva, apărea de pildă malaria, cealaltă parte a lumii se micşora pentru a-i face loc, dacă era vreun eveniment în lumea fără muncă, de pildă...

— Iubire?

— Exact, iubire. Lumea muncii se micşora pentru asta. Era ca o respiraţie care trece de la un plămân la celălalt. Şi a ridicat palmele, pe una a deschis-o, iar pe cealaltă a strâns-o într-un pumn, apoi a deschis pumnul şi a strâns-o pe cealaltă.

— Parcă ai arăta cum se mulge o capră, a zis Karin, iar lui Bec i-a intrat vinul pe nas. Chiar dacă râdea, era iritată de fapul că cumnata ei n-o lua în serios.

— Dar ştii la ce mă refer.

— Bineînţeles.

— Acum există şi lumea a treia. Nu-i muncă, deşi ar putea fi multă muncă, şi nu-i nici iubire, deşi probabil că totul ar putea fi iubire, presupun. Oricum, nu mai e aşa.

— E prea devreme să-ţi faci griji. N-a trecut nici măcar un an.

— Să nu-i spui asta lui Alex, dar am văzut-o pe Maria, fosta lui iubită. E însărcinată. Pe cale naturală.

Karin a zis ceva în şoaptă, dar Bec nu i-a înţeles prea bine cuvintele, însă a înţeles ce însemnau din felul cum îşi înclinase Karin capul şi din încreţirea plină de milă a micilor riduri din colţurile ochilor şi gurii.

— De ce nu-i spui? a întrebat Karin. Dacă voi doi vreţi copii, trebuie să ştie că probabil el e cel care are probleme.

Bec a zâmbit, simţindu-se mai departe de Karin ca în urmă cu un minut.

— Nu-i o dovadă standard din punct de vedere ştiinţific. Nu ştiu ce-ar face dacă i-aş spune. Poate m-ar părăsi.

Karin a făcut o mişcare rotativă din cap şi şi-a ridicat ochii.

— Atunci ce fel de iubit mai e şi ăsta? Ce fel de bărbat? Îl descrii ca pe un hibrid oribil dintre martir şi laş, şi vanitos pe deasupra.

— Dacă ai fi tu în locul lui? Dacă ai fi vrut să ai un copil, medicii n-ar găsi nimic în neregulă la tine, iar cel care îţi spune că ai o problemă e persoana pe care tu spui că o iubeşti cel mai mult, cea cu care încerci să faci un copil?

— Trebuie să afle. Trebuie să aibă curajul să-şi înfrunte problema. Există tot felul de soluţii. De ce vrea neapărat să aducă pe lume o mulţime de mini-Alex?

— De ce şi-ar dori cineva să aibă copiii lui? a întrebat Bec. E orgolios. Se uita în jos, la tăblia mesei. Maria spune că ar trebui să mă culc cu altcineva ca să rămân gravidă şi să nu-i zic lui Alex.

Karin şi-a pus palmele pe masă şi s-a aplecat brusc spre faţa lui Bec.

— Ce? Chiar ai face asta? Rânjetul ei era larg, iar ochii îi scăpărau. Bec a avut impresia că niciodată nu acaparase mai mult atenţia vreunei femei. S-a înroşit.

— I-am spus că nu.

— Sunt sigură că se mai întâmplă, a zis Karin.

— Cunoşti pe cineva care...

— Nu, dar sunt sigură că se mai întâmplă. Karin a râs fascinată şi a clătinat din cap, zgâindu-se la Bec de parcă ani de zile ar fi crezut că are de-a face cu o persoană complet diferită şi doar acum o cunoştea pe cea autentică. Bec s-a uitat la chipul celebru şi frumos al cumnatei sale şi a simţit căldura afecţiunii ei. Fascinaţia unei artiste, fascinaţia unei femei frumoase şi a unei mame care văzuse, fără doar şi poate, atât de multe minuni ruşinoase legate de sex pe tărâmul vedetelor, i se părea o aprobare.

„Ridicol“, şi-a zis ea în sinea ei şi s-a întrebat ce anume era ridicol, sugestia Mariei sau faptul că i se părea un lucru imposibil. Voia un copil cu Alex şi îşi dorea ca Alex să fie fericit, iar obstacolul care împiedica un asemenea deznodământ fericit era ridicol. „Nu trăim în Evul Mediu“, şi-a zis ea în sinea ei. „Sexul nu ne mai poate distruge acum. Nu în Londra, nu acum, în ziua de azi.“

61

Bec îl evita pe Dougie. Poate, credea Bec, şi el o evita pe ea. Cum altfel ar fi putut doi oameni care locuiesc în aceeaşi casă să se întâlnească atât de rar? Aveau programe diferite. Rareori mâncau acasă. Fiecare stătea la el în cameră. Bec auzea cum scârţâie duşumeaua când Dougie trecea pe lângă uşa ei, cheia în broască când venea sau pleca de acasă şi fluieratul lui din baie. Când se întâlneau, îşi înclinau scurt capul pentru a se saluta. El era ca un chiriaş, însă încerca să-i surprindă privirea lui Bec, iar ea se ferea. În acele clipe ei i se părea că el se preschimbă într-un uriaş mut, iar ea într-o creatură care fuge mâncând pământul de colo-colo pentru a se ascunde de furtuna care urmează să vină.

Odată s-a dus în camera de zi cu laptopul şi s-a aşezat pe canapea, fără să-şi da seama, până când a început să apese tastele, că Dougie era şi el în cameră, stând în lotus într-un colţ întunecat şi citind. Bec şi-a simţit inima bubuindu-i în piept şi a roşit.

— N-am ştiut că eşti aici, a spus ea.

Dougie s-a ridicat în picioare.

— Îmi place să fiu singură când lucrez, a zis ea.

Dougie a ieşit din cameră, iar Bec a încremenit, cu faţa incandescentă.

Mai târziu, vineri seara, cu o săptămână înainte ca Alex să se întoarcă, Dougie a venit la Bec în camera de zi. Ea se uita la un film. Dougie a rămas în pragul uşii şi şi-a cerut scuze că o deranjează. Voia s-o anunţe că pleacă a doua zi.

— Te duci la pescuit? a întrebat Bec. A oprit filmul.

— Mă întorc în nord. Definitiv.

— Aha. Îmi pare rău să aud asta. Ai vreun motiv special? Era rece şi politicoasă. Unui străin i s-ar fi părut că vorbeşte ca o englezoaică.

Dougie s-a uitat la ea, tăcând preţ de o clipă, apoi a zis:

— Am venit să te anunţ. O să încerc să-mi iau cât mai multe lucruri de aici. O să le iau pe restul mai târziu.

Bec s-a ridicat în picioare şi şi-a ridicat breteaua maioului, care-i căzuse de pe umăr.

— Îmi pare rău că am fost atât de a dracu' ieri. Nu ştiu de ce m-am înfuriat.

— Eu ştiu.

— Nu mi-ai făcut nimic rău.

— Pur şi simplu nu mă placi, Bec, e normal. Nu sunt genul de tip pe care ţi-ai dori

să-l ai prin preajmă.

— Dar parcă ziceai că nu te duci la pescuit.

— Vezi, acum eşti haioasă, Bec, aşa erai mai demult, iar dacă eu trebuie să plec ca să mai fii iarăşi ca atunci, mai bine mă car naibii de aici, ei!

S-a răsucit ca să plece de acolo, iar Bec l-a strigat, întrebându-l dacă nu vrea să bea ceva. Dougie a spus că totul e bine şi că nu vrea să bea nimic, iar Bec i-a propus să mai stea puţin cu ea. Dougie a venit şi s-a aşezat pe canapea, în capătul opus. S-a aşezat pe margine, aplecat în faţă şi s-a uitat la propriile-i mâini.

— Ce-ţi închipuiai când ai încercat să mă săruţi? a întrebat Bec.

— Ţi-am spus, nu mi-am închipuit nimic.

— Nu aud prea bine ce zici.

— Aşa sunteţi tu şi cu Alex, vă programaţi totul înainte, a zis Dougie. Şi-a încovoiat umerii şi a mimat cu degetele un animal fioros şi laş.

— Iar dacă eu ţi-aş spune că-i foarte bine că programăm totul, tu ai zice: „A, ştiu, pur şi simplu eu nu-s destul de deştept pentru asta“.

— Nu-mi poţi imita accentul.

— Dar te pot imita pe tine, nu-i aşa?

— În cazul ăsta, dă-i drumul.

Bec s-a uitat în ochii lui şi a înghiţit în sec.

— Te-ai gândit: „O doresc şi poate că, dacă o sărut, o să-i placă, o să mă placă şi o s-o încânte că o doresc, o să-i placă şi curajul meu de a lua ce-mi doresc, o s-o fut şi poate o să-i placă şi asta“. Dougie şi-a înclinat capul şi a clipit, aidoma unui cal agasat de o muscă. Şi poate că o să se-ndrăgostească de mine. Bec a aşteptat ca Dougie să-i răspundă. El s-a holbat la ea. Ea a continuat. Iar dacă nu, măcar mă aleg cu-n futai. A făcut o pauză. Iarăşi tăcere din partea lui. „N-am nimic de pierdut.“

— Când spui „N-am nimic de pierdut“, te referi la mine sau la tine?

— La tine. Eu pierd mult. Dar poate am şi eu de câştigat ceva. Bec a început să tremure.

— Ceva de câştigat, a repetat Dougie.

Bec i-a studiat faţa, pentru a-şi da seama dacă o luase în zeflemea, dacă vede la el lăcomie sau un sentiment de triumf, însă n-a izbutit să vadă nimic.

— Pentru mine şi Alex, a zis ea.

— Chiar vrei asta?

— Bineînţeles că nu. Adică da, poate. O soluţie.

— Dar eu?

— Tu obţii ce-ţi doreşti.

Ea s-a gândit că poate o s-o refuze, dar el a zis doar:

— Îi sunt dator lui Alex.

Bec a înţeles „îndatorat". A avut intenţia să spună „Astea sunt condiţiile", dar gura ei era atât de uscată, încât n-a putut să rostească decât „condiţiile".

— Condiţiile? a întrebat Dougie.

— Da.

— OK.

— Fără lumină. Nu vreau nici o lumină aprinsă. Dougie a încuviinţat din cap. Nu mă săruţi. Nu mă atingi.

— Să nu te ating?

— Ştii la ce mă refer. Şi nu vorbeşti. Nu trebuie să spui nici un cuvânt.

Dougie a încuviinţat din cap.

— O singură dată. Bec şi-a ridicat degetul arătător. O singură dată. După aia te ridici şi pleci, şi pe urmă nu ne mai vedem foarte multă vreme.

— O singură dată? Dougie şi-a întors privirea. Eşti...

— Am numărat zilele.

— Da, dar o singură dată! Mi-or plăcea mie jocurile de noroc, dar miza e prea mare ca să joci o singură dată, iar şansele de câştig sunt mici.

— Urc în camera mea, a spus Bec. Vocea ei era răguşită şi tremurată. Mă bag în pat. O să stau pe pat. Nu uita ce-am zis.

S-a dus la etaj, în camera ei, lăsând uşa deschisă şi luminile stinse. Tremura atât de tare, încât i-a fost greu să se dezbrace. Şi-a dat hainele jos şi, pe bâjbâite, a găsit într-un sertar un vechi hanorac. Şi l-a pus pe ea, a tras cuvertura de pe pat şi s-a întins pe spate pe aşternutul rece. A încremenit. Nu putea să audă decât bătăile inimii sale şi vâjâitul sângelui în urechi. Îşi ţinea ochii deschişi, dar era beznă şi avea impresia că e singură în întreg universul, plutind prin spaţiul zgrunţuros. Avea gura uscată. S-a ridicat în picioare, s-a dus la baie şi a băut un pahar cu apă, evitând să-şi vadă imaginea în oglindă. Şi-a dat jos hanoracul, a făcut un duş, s-a şters repede cu prosopul, şi-a scos lentilele de contact, şi-a pus din nou hanoracul pe ea şi s-a întins pe pat. „Şi dacă nu vine?" s-a întrebat ea în sinea ei. „Dacă nu poate să înţeleagă? Oare ar fi mai bine aşa?"

L-a auzit pe Dougie cum trece pe lângă uşa ei, intră la el în cameră, iar în mintea ei au răsărit descântece prin care încerca să-l cheme şi să nu-l cheme la ea. „De ce aş crede că o să facă ce vreau?" s-a întrebat în sinea ei.

L-a auzit cum vine şi cum se apropie de pat. Şi-a închis ochii. L-a simţit cum stă lângă pat. Oare îl auzea şi cum respiră? Oare îi putea simţi mirosul? Se simţea în pericol şi excitată. „Ar trebui să-i spun că m-am răzgândit", s-a gândit ea şi şi-a desfăcut puţin picioarele. Sunetul scos de pielea ei, frecându-se de cearşaf, i s-a părut prea strident. Şi-a deschis ochii exact când el se urca în pat, sprijinindu-se cu un

genunchi de margine şi întinzându-se ca să-i împingă puţin în lături piciorul stâng, aproape fără să-l atingă. Era dezbrăcat. Ea a închis ochii. L-a simţit pe Dougie cum se mişcă, iar salteaua a scârţâit un pic, când el şi-a mutat genunchiul. Stătea în genunchi între picioarele ei. Şi-a desfăcut mai mult coapsele. A simţit dosul palmei lui Dougie, firele mici de păr de pe mâna lui şi încheieturile degetelor, care-i dezmierdau partea interioară a coapselor, pe când el îşi ţinea penisul, apoi a simţit-o cum se lipeşte uşor de ea, pe când Dougie încerca să-i găsească locul potrivit. „O să mă doară", şi-a zis ea în sinea ei, apoi „Cum poate să aibă erecţie după ce am fost atât de scârboasă cu el?" A durut-o o secundă, când Dougie a penetrat-o, iar apoi a pătruns în ea cu uşurinţă. Lui Bec i-a fost ruşine că a pătruns atât de uşor în ea.

Totul s-a terminat repede, iar Dougie s-a străduit cât a putut să facă ce-l rugase ea, şi-a lăsat greutatea corpului pe braţe, atingând-o doar cu burta. Ea n-a avut orgasm; un moment de confuzie a fost singura ei plăcere şi a bolborosit involuntar un cuvânt, nici ea n-a ştiut ce anume, iar pe urmă şi-a amintit ce făcea. Când, înainte de a termina, Dougie şi-a pus o mână deasupra fundului ei şi a tras-o energic spre el, ea nu i s-a împotrivit.

Dougie a icnit şi a scos un sunet gutural când a terminat şi a ieşit din ea. S-a rostogolit şi s-a aşezat pe marginea patului. Bec şi-a deschis ochii şi i-a zărit silueta întunecată. A rămas nemişcată mult timp, i s-a părut ei, întrebându-se ce să facă ca să nu se scurgă din ea.

— De ce mai eşti aici? l-a întrebat pe Dougie. El n-a răspuns, aşa că l-a mai întrebat o dată. S-a rostogolit până la el şi l-a împuns în spate. Hei, a făcut ea. Pleacă de aici.

— Nu, a zis Dougie.

— Mi-ai promis.

— Zău?

— Aş vrea să pleci.

— Nasol, a spus Dougie. S-a răsucit şi şi-a pus o mână pe gamba ei. Ea i-a dat-o la o parte. Cred că ţi-a plăcut.

— Greşeşti. Nu mi-a plăcut.

— Erai umedă.

— Nu ştii nimic despre femei.

— Nu trebuie să fiu expert în ştiinţă, doamnă doctor Bec, nu-i aşa? a întrebat Dougie. Vocea lui era ciudată. A făcut un salt şi s-a aşezat călare pe ea, ţinând-o de încheieturile mâinilor. Cântărea foarte mult.

— Am de gând să rămân, a spus Dougie.

— Ba nu. Dă-te jos de pe mine.

— O să te fut încă o dată.

— Ar fi viol.

Mâinile lui Dougie au strâns-o pe Bec de încheieturi, trupul lui s-a încordat, iar Bec s-a pregătit să se lupte cu el.

Dougie s-a cutremurat, iar ea a tresărit când un strop cald a căzut pe pieptul ei. Apoi a mai căzut încă unul. Erau lacrimi. Umerii lui Dougie au fremătat şi el a început să plângă în hohote. S-a dat jos de pe ea şi a căzut din pat cu o bubuitură, s-a întins pe podea, suspinând din adâncul pieptului. Bec s-a ridicat şi a aprins lumina, apoi s-a uitat la namila de bărbat care tremura la picioarele ei, cu faţa stacojie, gura deschisă de parcă l-ar fi durut ceva, cu ochii strâns închişi şi scoţând sunete sfâşietoare, aidoma unui nou-născut. Bec a pus o mână pe umărul lui, iar el s-a smuls, de parcă palma ei l-ar fi ars. Ea a îngenuncheat, încercând să-l ridice de pe jos, zicându-i că totul e în regulă, apoi l-a ridicat, sprijinindu-l cu spatele de pat, pe când el încă mai plângea în hohote.

— Îmi pare rău, a şoptit el.

— Nu-i nimic. Bec s-a aşezat lângă el, cu braţele în jurul umerilor lui.

— N-ar trebui să mă atingi.

— E OK. Totul e în regulă.

— Nimic nu-i în regulă. Vocea lui Dougie era piţigăiată şi firavă printre hohotele de plâns. Ştii că te iubesc şi ai vrut să mă laşi să ţi-o arăt, dându-mi voie să vă fac un mic serviciu ţie şi lui Alex, un mic serviciu uşor şi mişto, un scurt futai în beznă, iar eu nu pot să suport asta, Bec, te doresc şi mai mult. Pur şi simplu te doresc şi mai mult. Te doresc atât de mult. Şi-a aplecat capul şi hohotele i s-au înteţit.

— E-n regulă, a spus Bec.

— Nu, a scâncit Dougie.

— Îmi pare rău.

— Nu.

— M-am purtat urât cu tine.

— Nu-i nimic. Dougie s-a ridicat în picioare şi s-a dus la el în cameră. Bec s-a dus după el şi a văzut că se îmbracă, trăgându-şi nasul şi evitându-i privirea.

— Nu pleca, a zis Bec. Nu-i nevoie să pleci. Am crezut că o să-ţi placă. Am crezut că asta îţi doreşti.

Dougie era îmbrăcat. I-a aruncat o scurtă privire şi şi-a pus nişte lucruri într-un rucsac. La ora unsprezece noaptea s-a mutat din casă.

62

A doua zi, Bec s-a trezit la şapte dimineaţa şi şi-a adus aminte ce făcuse. N-a înţeles de ce dormise atât de mult şi atât de profund, nici de ce visase atât de frumos, de parcă un alter-ego al ei trudise pe parcursul nopţii să-i liniştească conştiinţa. Sub lumina zilei i se părea că săvârşise o faptă mârşavă. Şi-a pus pe ea un palton şi a ieşit să se plimbe în dimineaţa cenuşie şi senină. Toate sunetele i se păreau mânioase – bubuitul unui avion, scârţâitul unui autobuz care frâna, huruitul unui scuter – ori păreau că-i aduc reproşuri pe la spate: foşnetul roţilor bicicletelor, râsetele sugrumate ale fetelor, ritmul sacadat al tocurilor. Iar acesta era doar freamătul lumii, o lume care se unise împotriva ei. O urmărea cu o privire severă, asprimea unei autorităţi care aşteaptă să i se răspundă la o întrebare la care n-ai cum să nu răspunzi, dar la care nu poţi răspunde fără să minţi sau să te acuzi pe tine însuţi.

Bec a luat-o pe Upper Street, apoi pe City Road, iar pe urmă spre est, către Shoreditch. Între Bec din acea zi şi Bec din zilele precedente exista o ruptură. Văzând barurile şi cluburile unde fusese, i se părea că i-ar fi fost imposibil să mai intre în ele, în pielea lui Bec, cea din trecut. Uitase că făcuse totul de dragul lui Alex. Acum nu se mai putea gândi decât că până atunci nu mai trădase pe nimeni, iar acum era o trădătoare.

Pe vremuri, o femeie nu trebuia decât să facă sex fără să fie căsătorită ca să se aleagă cu un secret veninos. În Londra mai existau fete care îşi duceau vieţile după acest principiu. Fete musulmane. Poate Rose. În casta lui Bec, cu liberalii şi toate fetele post-religioase, libertatea sexuală se împământenise. Mama lui Bec avusese iubiţi înainte de tatăl ei. Bunica ei îşi pierduse virginitatea cu un soldat, pe când nemţii bombardau Londra. Libertatea sexuală răpise veninul din infidelitate, minciunile şi secretele, cruzimea abandonului, şi o distilase într-o singură picătură, care ajungea pentru două sau trei doze. Înainte fusese un lucru important, acum lumii nu-i mai păsa. Doar lui Alex i-ar fi păsat, lui Bec şi lui Dougie, aşa că încă mai exista acel venin. Libertatea sexuală se împământenise şi nu era chiar libertate. Era doar o îmblânzire a dizgraţiei.

Parcă ar fi existat două lumi separate, pentru care ipocrizia era un cuvânt prea simplu: lumea numelor şi lumea faptelor, iar viaţa nu însemna să te ascunzi, ci să nu laşi să se atingă faptele şi numele lor. O faptă fără nume era inofensivă, iar un nume era doar un nume. Puse laolaltă erau toxice. Dar dacă puneai tu un nume faptei? Atunci ai fi purtat povara unui secret veninos.

Prima trădare, înainte de a-l trăda pe Alex, fusese a ei înseşi. Acceptase sărutul lui Dougie, dar evitase să-i pună un nume. Iar numele era „fratele lui Alex e îndrăgostit de mine“. Cu o seară în urmă, o mai făcuse încă o dată. „L-am minţit pe Alex.“

Dacă nu-şi numea fapta în faţa lui Alex, secretul ar fi otrăvit-o, iar otrava i s-ar fi transmis şi lui Alex. Prietenii ei ar fi sfătuit-o să nu-i spună nimic. „N-au dreptate“, şi-a zis ea în sinea ei. „Cred că faptul e consumat şi nu poate fi anulat, aşa că eşti nevoit să trăieşti cu el, dar se înşală, n-au dreptate, fapta mărturisită este complet altfel decât fapta secretă. Poţi să scoţi spinul şi o să-l doară îngrozitor, poate că o să mori, dar spinul n-o să mai fie în tine, căci l-ai scos de acolo.“

S-a sprijinit de zidul lui London Bridge şi i-a şoptit: „L-am înşelat pe Alex“ apei învolburate şi negre din Tamisa.

Un bărbat între două vârste, cu un chip blajin şi ochelari cu ramă din argint, a trecut pe lângă ea pe trotuar, iar Bec i-a spus: „M-am culcat cu fratele iubitului meu“. Bărbatul s-a îndepărtat aproape în fugă, îngrozit.

Mai multe minute, Bec s-a holbat la propriu-i telefon, gândindu-se să-l sune pe Ritchie şi să-l întrebe ce-ar trebui să facă. Degetul ei a ezitat deasupra butonului, atât de aproape de el, încât s-ar fi putut foarte uşor să-l sune din greşeală, dar n-a făcut-o.

63

Când avionul care-l ducea pe Alex în California a făcut o piruetă deasupra oraşului Los Angeles, iar el s-a uitat la împărţirea pe suprafeţe pătrate a oraşului, care se întindea până la linia orizontului în toate direcţiile, de parcă ar fi acoperit întreaga planetă, Alex s-a simţit ca un învingător. O vreme uitase de Londra. Era ocupat, învăţa cum se realizează un documentar de popularizare a ştiinţei.

Prima lui dezamăgire a fost faptul că documentarul era plin de minciuni transparente. Îl filmau cum se plimbă prin San Francisco cu tramvaiul, de parcă s-ar fi dus undeva, când de fapt ei circulau cu taxiul sau cu maşini închiriate. Bătea la uşa unui om de ştiinţă, iar acesta se ridica în picioare şi spunea „Bună", iar apoi erau nevoiţi să pretindă că era pentru prima oară când se vedeau, când de fapt stătuseră de vorbă două ore, discutând despre ce vor spune la filmare, iar omul de ştiinţă fusese pus la curent cu subiectul dezbaterii prin telefon, de asistentul de producţie, care îl sunase de vreo şase ori în ultimele trei luni. Documentarul avea să dureze cincizeci de minte; oare câte informaţii importante mai avea să conţină filmul, se întreba Alex, după ce ar fi fost incluse filmuleţele ipocrite cu el, care contempla apusul soarelui sau se plimba pe plajă, pe lângă imaginile panoramice cu munţii acoperiţi de zăpadă, caii sub lumina orbitoare a soarelui din deşert şi filmuleţele înregistrate din elicopter cu Golden Gate Bridge? Echipa şi producătorul erau prietenoşi, dar era un nivel de căldură sub care el nu putea să pătrundă. Odată i-a auzit referindu-se pe un ton sarcastic la el, când îl numiseră artistul.

L-au filmat pe dealurile pline de praf, îngenuncheat lângă pâlcurile de tufişuri încâlcite şi ţepoase, iar el s-a uitat spre obiectivul aparatului de filmat şi a spus că plantele aveau mai mult de zece mii de ani, că crescuseră în acel loc pe vremea când Marea Britanie abia scăpase de era glaciară şi când oamenii abia învăţau să cultive ogoarele fermelor. A spus asta de cinci ori până când i-a ieşit cum trebuie. S-a bâlbâit şi a accentuat alte cuvinte. Nu-i plăcea scenariul. Avea prea mult respect faţă de pâlcul jalnic de arbuşti pitici, care trăiseră atât de mult, fără a învăţa cum să moară. Vorbind în faţa aparatului de filmat, el îşi concepea în gând alte replici: „Uitaţi-vă la acest supravieţuitor noduros şi plin de amărăciune. N-are bunul-simţ să se dea la o parte pentru a lăsa vlăstarele verzi să crească în locul lui. Nu poate suporta gândul că va fi înlocuit. Nu poate să se resemneze cu asta".

Curiozitatea oamenilor de ştiinţă cărora le luase interviuri fusese perturbată de încercarea lor de a prelungi durata vieţii oamenilor. Toţi trăiseră o clipă de celebritate când făcuseră o unică descoperire, iar de atunci primiseră vizite de la tot soiul de indivizi, care le puneau aceleaşi întrebări despre aceeaşi descoperire, şi, deşi se cam supărau că noile lor studii de cercetare erau ignorate şi nu li se vorbea decât despre o cercetare mai veche, dorinţa lor de a trăi din nou acel moment de glorie îi îndemnase s-o apuce cu toţii pe acelaşi drum înfundat spre nemurire; iar acea călătorie îi făcuse să îndure şi mai greu propria lor îmbătrânire, faptul că puterile îi părăseau treptat-treptat. Pe măsură ce zilele petrecute în California se scurgeau, Alex se gândea la Harry, la cât de urât se purtase cu Matthew şi la cum izbutise dorinţa lui concretă de nemurire să-i saboteze nemurirea alternativă pe care ar fi putut-o avea în vieţile celor rămaşi în urma lui.

După două săptămâni, când călătoria i se apropia de sfârşit, ardea de nerăbdare să se întoarcă acasă. Şi-ar fi dorit să fi ascultat primul sfat al lui Bec şi să nu fi plecat din institut ca să facă filmul. Voia să-i arate că o să rămână lângă ea până la sfârşit, fie că ar fi izbutit să-i dăruiască un copil, fie că nu. Dacă Bec voia, era gata să se căsătorească cu ea. Când vorbeau pe Skype, el, preocupat de acest gând, n-a remarcat cât de tăcută devenise Bec şi cât de mult se străduia să-l facă să vorbească despre ce i se întâmpla lui, pe când ea nu-i spunea mai nimic despre ea însăşi.

I-a zis că Dougie s-a mutat din casă, fără a-i da vreun motiv. Alex i-a spus că era timpul ca fratele lui să plece de lângă ei şi a văzut-o cum zâmbeşte instantaneu pe ecran. A întrebat-o dacă se simte şi ea uşurată, iar ea a încuviinţat din cap şi i-a spus că da.

Avionul lui Alex a aterizat pe Gatwick într-o dimineaţă a unei zile lucrătoare, iar Bec promisese că se întâlneşte cu cineva, aşa încât a ajuns acasă abia la şase seara. Alex era acolo încă de după prânz. Dormise o oră, se spălase şi se fâţâise prin casă tulburat, uitându-se la ceas din cinci în cinci minute, îşi schimbase cămaşa de două ori, nerăbdător şi crispat, repetându-şi în minte ce avea de gând să-i spună.

Bec se hotărâse dacă să-i spună sau nu lui Alex ce făcuse. Deja îi trimisese un mesaj lui Dougie, la care el nu răspunsese, în care îi zisese că urma să-i mărturisească tot. Dar când Bec a deschis uşa din faţă a casei şi a strigat numele lui Alex, încă nu luase nici o hotărâre. Începea să se obişnuiască cu bariera mentală care se ridicase între convingerea ei că trebuia să-i spună şi acţiunea concretă de a rosti cuvintele. Bariera dintre a şti ce este bine să faci şi a face a devenit un adăpost în spatele căruia ea se ghemuise.

L-a auzit pe Alex cum coboară de la etaj şi a ezitat, gândindu-se că ar fi trebuit să se fi aranjat mai mult. Şi-a frecat palmele una de cealaltă – erau puţin umede – şi, neştiind

ce să mai facă, şi le-a trecut peste bluză şi peste fustă. Când l-a zărit pe Alex, şi-a îndepărtat mâinile de corp şi s-a frecat cu vârfurile degetelor pe palme. A zâmbit şi, pentru că se simţea cu musca pe căciulă, i s-a părut că-i adresează un zâmbet vinovat. Sigur o s-o întrebe, şi-a zis ea în sinea ei. Era bronzat. Arăta mai bine.

Bec nu era aşa cum îşi amintea Alex. Se înroşise şi avea impresia că o aude cum respiră. El călătorise până aici, venind din partea opusă a lumii, pe când ea sosise de afară, şi totuşi el avea impresia că nu fusese plecat nicăieri, iar ea venise de departe, dintr-un loc unde el nu fusese niciodată şi unde, dacă el nu prindea mai mult curaj, ea ar fi putut să se mai ducă încă o dată, fără el. Arăta de parcă ar fi respirat în altă atmosferă şi ar fi trăit sub un alt soare. Dacă s-ar fi putut ca ea să fugă de lângă el şi, în acelaşi timp, să i se predea, cu acelaşi gest perfid, şi-a zis el în sinea lui, ea ar fi făcut-o. L-a străpuns un junghi de panică şi s-a gândit că Bec fusese într-o călătorie care-l depăşea, spre un destin măreţ, şi că el nu-i făcea faţă. După teamă a urmat un nor vâscos hormonal de dorinţă sexuală agresivă, care l-a târât spre ea, iar singurul lucru asemănător unui gând din mintea lui n-a mai fost decât că, pentru el, să o îmbrăţişeze şi să şi-o ţină alături deveniseră chestiuni pe viaţă şi pe moarte.

Preţ de o clipă, ea a vrut să urmeze ritualul salutului şi a încercat să-l sărute. A vrut să spună ceva. Buzele li s-au atins, Alex a înşfăcat cu ambele mâini tivul fustei ei strâmte, i-a ridicat-o deasupra taliei, iar ea şi-a dat capul pe spate şi l-a privit în ochi. Ea i-a desfăcut cureaua pe când degetele lui şi-au găsit destinaţia.

Întinşi pe jos, în hol, pe când începeau să simtă frigul pe pielea lor goală, Alex a zis:

— Am putea să ne căsătorim.

— Şi cu copiii cum rămâne? a întrebat Bec.

— O să renunţ la orgoliul meu. O să fiu mai puţin egoist. N-o să-mi mai pese dacă au sau nu genele mele. De ce plângi?

— Nu te poţi răzgândi aşa, dintr-odată.

— Dar e un lucru bun, nu-i aşa?

— Nu ştiu.

Bec l-a simţit cum se întristează. El a spus:

— Nu vrei să ne căsătorim.

Bec şi-a apăsat faţa pe pieptul lui.

— Ba sigur că vreau, a spus ea.

Peste paisprezece zile, Bec s-a dus la farmacie. De această dată, pe ecranul testului era un singur cuvânt. Scria ÎNSĂRCINATĂ.

64

Era în jur de zece dimineaţa. Alex plecase de acasă ca să-şi înregistreze vocea în studio, iar Bec era singură în bucătărie, uitându-se la obiectele de pe masă, de lângă mâna ei: un pix cu emblema unei companii farmaceutice pe o parte, un teanc de bileţele Post-it, cu colţurile îndoite, şi testul de sarcină. Într-un fel nimic nu se schimbase. Încă mai existau două tipuri posibile de viitor: unul cu copii şi altul fără copii. Dar cuvântul care apăruse pe test distrugea unul din ele. Dacă nu voia copii, ar fi trebuit să se ducă şi să se ocupe chiar acum de asta. Maternitatea nu devenise brusc mai dezirabilă pentru ea, ci lipsa copiilor n-o mai încânta atât de mult. Şi totuşi era mulţumită, de parcă, în această privinţă, relativul şi absolutul erau identice.

A plecat de acasă şi a mers pe jos până la staţia Angel. „Medicul", îşi zicea în sinea ei Bec, „haine, cameră, muncă, burtă, regim, hrănirea fiarei". Îşi închipuia că-i spune lui Alex că e gravidă, făcându-l fericit, apoi mărturisindu-i că copilul putea fi al fratelui său. Îşi închipuia că îi spune mai întâi că se culcase cu Dougie, pentru a-i vedea reacţia – oare cum ar primi vestea asta? Oare ar lua-o la fugă? Ar fugi după el.

Sau ar ţine secretul. Asta îi era mai uşor să-şi închipuie. Nimeni n-ar afla nimic; cum ar fi putut? S-ar scurge anii, iar secretul ar fi depăşit, s-ar ascunde în spatele altor evenimente. Copilul ar creşte şi ar fi un Comrie-Shepherd.

Bec a trecut pe lângă staţie şi şi-a văzut imaginea într-un monitor al camerelor de luat vederi ale securităţii publice, pus deasupra barierelor din dispozitivele pentru bilete. „Arăt ca de obicei, nu ies în evidenţă prin nimic", şi-a zis ea în sinea ei. „Ca pozele de la ştiri, ca ultimele fotografii cu o persoană care păţeşte ceva îngrozitor, înainte de a fi ucisă sau violată." Nu arăta, s-a gândit Bec, ca o mamă; dar oare cum ar fi trebuit să arate o mamă?

I se părea că trecuse multă vreme de când Dougie se urcase pe ea, iar sarcina îi dădea siguranţă. Îi aparţinea ei, aşa cum niciodată n-avea să-i aparţină tatălui. Acum îi era mai uşor să vorbească cu Ritchie. L-a sunat şi i-a propus să se întâlnească cu ea. El a răspuns după al doilea ţârâit al telefonului şi a părut încântat să-i audă vocea. I-a zis că are nevoie de sfatul lui într-o problemă importantă, iar el i-a răspuns că se puteau întâlni chiar în acea dimineaţă, dacă era de acord să vină la el, la studio.

65

Doar soţia lui Ritchie a aflat că fusese pe punctul de a se sinucide. În public purta eşarfe sau tricouri cu guler pe gât, iar paparazzi îl luau în zeflemea în colaje de fotografii. Karin i-a zis că l-a găsit dormind pe jos, la el în birou, înconjurat de sticle de bere şi ambalaje goale de budincă de ciocolată, cu un laţ lângă el şi o urmă stacojie de sfoară în jurul gâtului. În săptămânile ce au urmat, el i-a spus atâtea adevăruri despre temerile lui cele mai adânci, încât adevărurile pe care nu le-a menţionat – că renunţase la faimă, timp, gânduri şi la vreo trezeci de mii de lire sterline în cadouri pentru laudele şi partidele de sex cu o fată de cincisprezece ani şi că această informaţie avea să fie dezvăluită în curând presei – nu i s-au părut omisiuni însemnate.

I-a spus lui Karin că Bowie şi Bono avuseseră dreptate; nu cânta bine. Fusese un prost când îşi imaginase că cei doi artişti l-ar fi putut considera egalul lor. Karin era cea talentată. Toată lumea zicea asta. Lui îi fusese dintotdeauna sortit să realizeze o emisiune care încuraja mediocritatea. Principiile morale ale lui Bec îi distruseseră orice şansă de a face o faptă măreaţă, filmând reportajul cu O'Donabháin. Când era plecat, lui Ruby şi lui Dan nu-i erau atât dor de el cum le-ar fi fost de un om mai bun. El întotdeauna fusese înconjurat de oameni mai deosebiţi decât el; tatăl lui viteaz, sclipitorul lui prieten, Alex, soţia lui, Karin, care compunea cântece tandre şi înţelepte, împreună cu băieţii deştepţi din The What şi, cea mai nemaipomenită dintre toţi, Bec. Cum ar fi putut el să se compare cu sora lui? Nu-i de mirare că ea fusese preferata tatălui lor. Era cumsecade, deşteaptă, harnică, bună, modestă şi frumoasă. Nu înşela pe nimeni şi nu minţea. Toată lumea o iubea. De ce să n-o iubească? Descoperise un tratament pentru malarie. Îşi merita viaţa frumoasă, faima, casa superbă, iubitul perfect, viitorul plin de glorie. Îşi merita succesul, aşa cum Ritchie, grăsanul ţărănoi şi răpciugos de Ritchie, n-o să-l merite niciodată.

Karin nu l-a dezamăgit. A adunat speranţele năruite ale lui Ritchie, una câte una, aidoma unor jucării pe care el le aruncase pe jos şi le zdrobise, şi i le-a dat înapoi reparate şi împachetate, după ce le preschimbase în cărămizi ale încrederii în forţele proprii. Era un tată minunat, i-a zis ea. Era creativ, un artist cu o mare iubire pentru muzică. Fără el, a spus ea, n-ar fi existat nici o trupă şi nici un cântec. Oare David Bowie era perfect – sau Bono? Oare nu era posibil ca ei să fi fost invidioşi pe rivalul lor? Oare pentru Bowie nu era un compliment când spunea despre o persoană că e un câine

care urlă? Nu era Hound Dog Taylor unul dintre cântăreţii preferaţi ai lui Ritchie? A enumerat muzicienii care îl lăudaseră pe Ritchie, când el nu fusese de faţă, iar el s-a bucurat când a auzit-o că pronunţă iarăşi acele nume. Şi oare el credea, i-a spus Karin, că milioanele de oameni care se uitau la Cura de înfrumuseţare a adolescenţilor în fiecare săptămână erau proşti sau ignoranţi? Fără îndoială că unii dintre ei erau aşa, dar nu ăsta e cel mai bun lucru când ai popularitate, şi anume că prin vasta mulţime de telespectatori cu siguranţă că existau şi cei mai tari oameni din lume, cărora le plăcea la nebunie emisiunea pentru farmecul ei special? Viaţa era grea. Viaţa era plină de suferinţă, a zis Karin – iar în acel moment Ritchie şi-a dat seama că se străduia din răsputeri să fie logică –, închipuie-ţi, a spus ea, că n-ar exista malarie, iar oamenii din Africa ar trăi la fel de mult ca europenii şi ar avea la fel de mult timp şi bani. Atunci n-ar fi şi ei la fel de plictisiţi şi de deprimaţi ca europenii şi n-ar avea şi ei nevoie de emisiuni populare cu oameni talentaţi, care să le umple vidul din viaţă?

Ritchie a încuviinţat din cap şi a zis că probabil ar avea nevoie, dar argumentul raţional al lui Karin nu l-a satisfăcut pe deplin şi, fără a-şi da seama cât de des făcea asta, s-a apucat iarăşi să declare, ori de câte ori se simţea trist şi ca reacţie la cele mai îndepărtate aluzii, cât de prost era el în comparaţie cu sora lui. Devenea din ce în ce mai pesimist.

66

Studioul Rika Films se găsea în estul Londrei, departe, unde metropola se dizolva în Essex, unde muncitorii în construcţii din oraş, şmenarii şi curierii locuiau în lumina estuarului, unde straturile compacte de căsuţe cu tavane joase şi ferestre meschine se înălţau printre şosele, canale şi căi ferate. Era o lume a stâlpilor, a podurilor şi a macaralelor, a camioanelor de mare tonaj care mergeau cu viteză spre porturile din est, a fast-foodurilor cu servire în maşină, a puşcăriilor şi a parcajelor. Pe Bec taxiul a lăsat-o lângă ghereta paznicului de la intrarea în parcajul studioului, iar Ritchie a ieşit s-o întâmpine, îmbrăcat într-un palton din piele neagră de oaie, care i se bălăngănea pe burtă.

— Hai să mergem la cafenea de data asta, a spus el.

Arăta foarte obosit, iar sub ochi părea să i se fi adăugat încă o pereche de cearcăne, pe lângă cele deja existente. Nu se îngrăşase, dar parcă se înmuiase, parcă trupul se golise într-un fel sau altul pe dinăuntru. Astăzi i se pare chinuitor să zâmbească, şi-a zis în sinea ei Bec, şi a avut impresia că vede pe chipul lui urme de farduri. „Îi vorbesc despre problemele mele, dar el nu-mi vorbeşte despre ale lui", s-a gândit ea.

Cafeneaua era după colţ şi făcea parte dintr-un şir de magazine, ultimele rămase pe acolo, încastrate în cărămidă roşie, aidoma unor dinţi bătrâni în gingii; un magazin de peşte şi cartofi prăjiţi, acoperit cu scânduri bătute în cuie, un loc care oferea servicii pentru export, o berărie care arăta sinistru şi Wilson's Refreshments, al cărui nume atârna pe o scândură vopsită în galben, scris cu litere mari şi stacojii din plastic. Celelalte clădiri de prin preajmă păreau construite de curând. Asemenea faţadelor din studioul lui Ritchie, nu erau de fapt clădiri, ci mai degrabă nişte şoproane care puteau fi strânse ca nişte corturi când proprietarii lor se mutau din ele.

În Wilson s-au aşezat la o masă demontabilă, iar o fată poloneză cu şorţ şi părul prins într-o coadă în creştetul capului le-a luat comanda.

— Aici e bună ciocolata, a zis Ritchie.

— Mersi, dar o să beau doar un ceai, a spus Bec.

— Un ceai, o ciocolată caldă şi un rulou cu slănină, i-a zis Ritchie chelneriţei. Majoritatea bărbaţilor din cafenea purtau jachete în culori fluorescente şi ghete cu vârf metalic. Se auzeau ţipete în limba engleză şi şoapte în limbi slave.

— E plin, a spus Bec.

— Te deranjează?

— Nu. Totul e-n regulă cu tine? Pari obosit.

Ritchie a rânjit.

— Lumea mi-a zis asta toată viaţa. Dar aşa arăt eu. Bătrânul Ritchie adormitul. Sunt ca un negustor de cai. Orice-mi dau ei, eu rezolv.

Îşi bâţâia genunchiul în sus şi în jos, un nou tic care o buimăcea pe Bec.

— Spune-mi care-i problema.

— Sora ta ţicnită s-a depăşit pe ea însăşi de data asta, a spus ea. Am făcut un lucru extrem şi nu prea ştiu cum să procedez. De ce te uiţi la mine aşa? Încă nu ţi-am spus ce-am făcut.

— Aşa cum? Scuze. Ştii câte griji îmi fac pentru tine. Genunchiul a prins să i se bâţâie mai repede. Nu era conştient de faptul că făcea asta. Un vierme târâtor părea că i se încolăceşte şi apoi i se întinde în burtă. Era îngrozit, dar şi plin de speranţă, simţea nevoia să zbiere la sora lui:„ Nu-mi spune!“ Când Bec i-a spus ce făcuse cu Dougie şi că era însărcinată, genunchiul a încetat să i se mai bâţâie, iar o linişte deplină s-a aşternut asupra lui.

— N-aş fi crezut că se poate întâmpla una ca asta, a zis el cu blândeţe în voce, plin de bunăvoinţă şi compasiune faţă de sora lui. „Cât de tare a dat-o în bară“, şi-a zis el în sinea lui. L-a cuprins o indignare violentă faţă de ea pentru că îl obliga să facă ceva ce n-ar fi vrut. Genunchiul a început să i se bâţâie din nou. Nu cumva să-i spui lui Alex, a zis Ritchie.

— Dar dacă se află mai târziu?

— Pur şi simplu nu-i spune, a zis Ritchie. Şi-a dus ceaşca de ciocolată la gură pentru a ascunde că-i venea izbucnească în râs. Mâna îi tremura uşurel, iar acest amănunt i se părea aproape insuportabil. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Inima îi bătea foarte repede. Voia să iasă de acolo. Dar Bec nu l-ar fi lăsat.

— Crezi că pur şi simplu ar trebui să-mi ţin gura? Să devină un secret din ăla de familie?

— Exact, a zis Ritchie. Alex era disperat să facă copii, iar acum o să aibă unul. Felicitări. Pe când rostea aceste cuvinte, bunul său simţ a năvălit asupra lui. I-a zâmbit cordial lui Bec. „Nu e fardat“, şi-a zis ea în sinea ei. „Lumina zilei îi accentuează asprimea pielii.“

Restul zilei şi toată seara petrecută acasă, Ritchie a fost distrat. În loc să asculte ce spunea vreunul dintre membrii familiei lui sau să îndeplinească vreo sarcină, el şi-a dat seama că se uita la câte un obiect sau la vreo textură, un nod în lemnul lăcuit al mesei din bucătărie, fascinat de minusculele detalii, de parcă ar fi fost drogat.

— De ce te holbezi la pâine? a întrebat Dan. Ritchie se întreba câte găuri erau în felia

de pâine din faţa lui; cum ajunseseră acolo; dacă în pâine exista mai mult aer decât substanţă solidă; cum ar fi fost dacă s-ar fi micşorat până ar fi ajuns de dimensiuni microscopice şi apoi s-ar fi suit pe pâine? Oare găurile aveau şi ele, la rândul lor, alte găuri?

S-a ridicat în picioare.

— Am uitat că am ceva de făcut în birou, a spus el. Mă întorc într-un minut.

Karin l-a privit uimită. El a urcat treptele. Îi era greu să creadă că treptele de lemn făceau mereu atât de mult zgomot, că scârţâiau atât de strident în tăcerea de la etajul casei, sau că îi lua atât de mult timp să urce pe scară. S-a dus la el în birou, care rămăsese, ştia, la fel ca atunci când îl părăsise; şi totuşi i se părea că intră într-un spaţiu special pregătit pentru acea clipă. Urechile îi ţiuiau, iar pielea de deasupra pometţilor îl ustura supărător. Avea impresia că nu el s-a dus la birou, ci doar membrele şi trunchiul său, mişcându-se autonom, iar conştiinţa lui nu era decât un simplu observator. I se părea că braţele voinţei sale erau împreunate, pe când degetele lui concrete răsfoiau un carneţel.

Şi-a zis în sinea lui: „Acum s-a terminat, nu mai e problema mea, timpul nu poate fi dat înapoi“. Şi totuşi încă n-o făcuse.

A sunat la Fundaţia Morală şi a auzit un mesaj rostit de un robot.

— Dacă aveţi un cod, a spus vocea, vă rog să-l introduceţi.

67

A doua zi dimineaţă, în holul de la intrare al clădirii unde se afla noul birou al lui Bec, ea şi-a văzut fericirea oglindită în chipurile bărbatului şi femeii din echipajul de securitate, care stăteau în spatele recepţiei, aidoma unui cuplu îmbrăcat în uniforme.

— Bună, iubire, a spus femeia-paznic.

Asistenta lui Bec îşi luase o zi liberă. Bec avea prea multă energie ca să poată sta jos, aşa că s-a plimbat de colo-colo prin biroul ei, trecându-şi degetele peste pereţi. Încăperea i se păruse prea mare şi cu tavanul prea jos când o văzuse pentru prima oară, şi totuşi acum lucrurile obişnuite, yucca din colţ, fotografia cu tatăl, cu mama ei, cu ea şi cu Ritchie, calendarul-agendă plin de semne şi bileţele lipite deasupra, prins cu bandă adezivă puţin câş pe perete, păreau să exprime aceeaşi vagă senzaţie că totul era în regulă pe lume.

Cu o seară în urmă îi ascultase sfatul lui Ritchie şi îi spusese lui Alex că o să aibă un copil, fără a-i mărturisi că fusese cu Dougie şi fără a-i spune că Maria era însărcinată. Vestea îl zguduise pe Alex, care se albise la faţă, apoi sărise pe scaune şi, de pe ele, iarăşi pe podea, bătuse toba cu tacâmurile pe uscătorul de vase şi vorbise pătimaş despre faptul că ar vrea să vadă, în sfârşit, marea *migraţie*[25. A clătinat din cap, s-a plesnit peste tâmple cu palmele, şi-a trecut mâinile prin păr şi a început să respire prea repede. A intrat în panică, gândindu-se la viitorul copilului, la toate lucrurile care ar fi putut să meargă prost. Şi-a sunat părinţii; şi-a dorit ca Harry să fi fost în viaţă; l-a sunat pe Dougie, dar el nu i-a răspuns la telefon. Lui Bec i s-a părut că toată seara aceea veselă şi penibilă a clădit noi construcţii ale realităţii peste secretul din fundaţia lor.

A desprins banda adezivă cu care lipise calendarul pe perete, dorindu-şi să-l lipească drept, şi s-a trezit că se uită într-un punct, peste nouă luni, după care era nevoită să-şi golească agenda. Şi-a dat seama că acest lucru n-o îngrijora deloc.

Telefonul din birou a sunat, iar ea a dat drumul calendarului, care a căzut pe jos, şi s-a dus să răspundă.

— Sunteţi doamna doctor Rebecca Shepherd?

— Da. Dumneavoastră cine sunteţi?

— Sunteţi Rebecca Shepherd?

— Da. Dumneavoastră cine sunteţi?

— Sun din partea Fundaţiei Morale.

— Ăsta e site-ul ăla al lui Val Oatman?

A urmat o pauză, apoi femeia a spus:

— Nu sunt autorizată să vorbesc despre domnul Oatman. Aveţi la îndemână un pix şi o foaie de hârtie?

— Mi-e teamă că n-am timp de nimic acum. De ce m-aţi sunat?

— Aţi auzit cu ce se ocupă fundaţia, doamnă doctor Shepherd?

— Ştiu că e un site ieftin şi jegos care publică tot felul de scandaluri cu vedete.

— Suntem o organizaţie non-profit, care s-a înfiinţat pentru a aduce la cunoştinţa publicului faptele imorale ale oamenilor celebri. Mi-aş dori să vă notaţi o dată.

— N-am timp acum.

— Trebuie să vă faceţi timp, doamnă doctor Shepherd. Pe douăzeci şi opt februarie, la ora şase dimineaţa, vom publica pe site-ul nostru o informaţie despre o faptă imorală a dumneavoastră sau a unei persoane apropiate. Va fi doar una singură, exclusiv ori a unuia, ori a altuia.

— Nu ştiu la ce vă referiţi. Nu mai pot să vorbesc acum.

— Ba trebuie să puteţi, doamnă doctor Shepherd. Trebuie să mă ascultaţi. Înregistrarea porneşte acum. Vă rog să fiţi atentă.

Bec a auzit un piuit, apoi un ţăcănit şi un foşnet, iar pe urmă fratele ei a zis „Alo“.

— Alo, a spus Bec.

— Bine aţi venit la Fundaţia Morală, a zis altă voce.

— Alo, sunt Ritchie Shepherd, a spus fratele ei, iar Bec şi-a dat seama că asculta o convorbire înregistrată. Cuvintele lui Ritchie se suprapuneau peste cealaltă voce care zicea: „În momentul de faţă nu putem răspunde, căci am primit multe telefoane pe linia gratuită unde auzim dezvăluiri fierbinţi, aşa încât toţi operatorii noştri sunt ocupaţi. Telefonul dumneavoastră este foarte important pentru noi, aşa că vă rugăm să aşteptaţi“.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, l-a auzit Bec pe Ritchie că spune.

— Dacă sunteţi avocat, vă rog apăsaţi tasta cu cifra doi a telefonului dumneavoastră. Dacă nu, vă rugăm, aşteptaţi, a zis vocea.

Bec îi putea auzi respiraţia lui Ritchie.

— Mulţumim. Dacă vreţi să dezvăluiţi o infracţiune, apăsaţi tasta unu. Pentru a dezvălui un zvon, apăsaţi tasta doi. Pentru a dezvălui o faptă imorală, apăsaţi tasta trei.

Bec a auzit un piuit, când Ritchie a ales una dintre variante.

— Mulţumim. Dacă aveţi un cod de autorizare, vă rog să-l introduceţi acum. Bec a auzit un şir de şase sau şapte piuituri. Vă rog aşteptaţi.

— Ritchie! Val răspunsese la telefon. Mă bucur că te aud. Ce ai pentru noi?

Ritchie l-a înjurat pe Val cu o grosolănie pe care Bec nu i-o cunoştea. Părea

înspăimântat.

— Vrei asta sau nu? a întrebat el.

— Nu ştiu ce ai aflat.

— Trebuie să-mi garantezi protecţia.

— Ştii cum lucrăm noi, nu? Sper că faci asta pentru că te superi când vezi că oamenii greşesc, nu pentru că-ţi imaginezi că ştiu vreo porcărie despre tine. Îmi place să cred că te îngrijorează profilul moral al poporului şi că din acest motiv îmi spui ce ai de gând să-mi spui, nu pentru că vrei să te protejezi pe tine însuţi. Onestitatea de genul ăsta trebuie să fie răsplătită. Bineînţeles că, dacă ne zici ce ştii, n-o să dezvăluim ce am aflat despre tine, asta dacă am aflat vreun lucru despre tine, şi nu pot să afirm aşa ceva.

Au urmat câteva clipe de tăcere.

— Aştept, a spus Val.

Bec l-a auzit pe Ritchie cum spune:

— E despre sora mea.

— Care e numele ei?

— Ştii cum o cheamă!

— Dar vreau să te aud cum îi pronunţi numele.

— Bec. Sora mea, Bec. S-a culcat cu fratele iubitului ei, când iubitul ei era în America, iar acum e gravidă. Eşti mulţumit?

Bec s-a ghemuit pe jos, cu spatele lipit de birou. Părea că nu-şi mai aminteşte cum să respire.

— Îţi ajunge? a întrebat Ritchie.

— Cum îl cheamă pe fratele lui?

— Douglas. Dougie.

— Numele de familie?

— Comrie.

— Ai numărul lui de telefon?

— Nu.

— Ai vreo poză cu el?

— Of, Doamne!

— Probabil că putem înjgheba ceva din asta. Totuşi n-are o faimă la fel de mare ca a ta. Probabil că o să fie ceva de genul „Demascată: Ştiinţa Nu-i-La-Fel-De-Bună-Ca-Fata-De-Succes".

— N-ai nimic sfânt în tine? Nu-ţi mai pasă deloc de Bec?

— Pentru tine nu înseamnă nimic că îţi trădezi sora? Sau ai turnat-o pentru că bunul tău simţ a fost insultat de faptul că se fute cu oricine?

— M-ai torturat, a zis Ritchie.

— Eu îi torturez doar pe cei care au uitat să se tortureze singuri, a spus Val.

— Tu m-ai obligat s-o fac.

— E trist când vezi cât de laşă poate deveni o familie de britanici doar într-o singură generaţie. Nu plânge, Ritchie. Fii bărbat. Eşti şi mai dezgustător dacă plângi.

Bec a auzit scâncetele firave ale lui Ritchie, care plângea.

68

Când Bec a scris la tastatură mesajele în care le spunea persoanelor cu care îşi stabilise întâlniri în ziua aceea că nu se simte bine şi că este nevoită să se ducă acasă, i s-a părut că degetele nu-i mai făceau parte din corp; erau ca nişte cârlige din lemn bătute în piuneze pe braţele ei. În baie, a încercat zadarnic să-şi şteargă de pe faţă expresia chinuită. A plecat de la serviciu, lângă Victoria, şi s-a suit într-un taxi. I-a sunat telefonul. N-a recunoscut numărul de pe ecran. O voce de femeie a zis:

— Vă fac legătura cu Val Oatman, apoi Bec l-a auzit pe Val că spune:

— De ce crezi că a făcut asta?

— A spus că l-ai torturat, a zis Bec.

— Aşa a zis, nu-i aşa? Mă întreb la ce se referă. Ar trebui să-l întrebi de ce a crezut că am cele de trebuinţă ca să-l torturez.

— Iar acum mă torturezi pe mine.

— Eu sunt doar cel care are grijă de conştiinţa ta. Eu apar dacă ai făcut o faptă rea şi o ţii sub tăcere, fără să crezi că Dumnezeu e cu ochii pe tine.

— Nu ştii nimic despre conştiinţa mea. Nu ştii de ce m-am culcat cu fratele lui Alex.

— Dar nu i-ai spus lui Alex.

— Aveam de gând să-i spun.

— Iar acum eşti nevoită s-o faci.

— Oricum aveam de gând să-i spun.

— Dar n-ai făcut-o.

— Nu mi-ai dat nici un răgaz să repar lucrurile. Cine te crezi să-ţi atribui rolul de judecător al vieţilor celorlalţi?

— Era nevoie de mine. Dacă oamenii nu-şi mai ascultă conştiinţa, atunci nu cumva ea dispare? Fundaţia Morală îi oferă un adăpost.

— Ai de gând să scrii despre mine pe site-ul tău?

— De ce nu? Ca tu să-ţi poţi ţine ascuns secretul murdar?

— Orice s-ar întâmpla, eu o să-i spun lui Alex. Odată mi-ai zis că mă iubeşti.

— Fundaţia Morală nu poate permite ca relaţiile personale să stea în calea adevărului şi a bunătăţii.

— Vorbeşti întruna despre bunătate. Dar cum rămâne cu compasiunea? Sau cu bunăvoinţa?

— Faţă de mine n-ai simţit nimic din astea, curvă ce eşti! a zis Val. Acum ştii cum eşti. Acum ştii ce faci când îţi dai seama că o să afle toată lumea. Ritchie te-a trădat, iar tu l-ai înşelat pe Alex Comrie. Mă întreb ce-ar spune tatăl tău.

— Dar tu l-ai trădat pe Ritchie, a spus Bec. I-ai spus că-i oferi protecţie, iar acum mi-l pârăşti.

Glasul lui Val a amuţit din nou.

— Tu şi fratele tău ar trebui să aveţi o mică discuţie în familie despre toate astea. O să fie o mulţime de discutat.

— Ai prea multă răutate în tine ca să fii un om cumsecade, a spus Bec.

— Acum confunzi bunătatea cu agreabilul.

— Dacă tu te crezi înlocuitorul lui Dumnezeu, atunci sper să nu-l cunosc niciodată, a spus Bec. Iar în ce priveşte conştiinţa, eu am aşa ceva şi îmi funcţionează, n-am nevoie de tine, de Dumnezeu, de fratele meu sau de oamenii care-ţi citesc site-ul jegos ca să-mi spună că am făcut o tâmpenie şi că trebuie să îndrept lucrurile. Iar acum lasă-mă în pace.

Alex îşi închidea telefonul când era în studioul de înregistrări, iar când a ieşit de acolo, a văzut că Bec îl sunase de mai multe ori. Îi trimisese un mesaj: „Când ajungi acasă? Vino cât mai repede. Te iubesc iubesc iubesc“. I-a trimis şi el un mesaj, în care îi spunea că ajunge acasă peste o oră, la cinci.

O fâşie de lumină solară traversa holul când a deschis uşa din faţă a casei din Citron Square. A strigat numele lui Bec şi, tocmai era pe punctul să urce la etaj, când i-a auzit vocea de jos, din bucătărie. A găsit-o şezând la masa, îmbrăcată cu o bluză neagră, simplă, cu mânecă lungă. Avea braţele strâns împreunate peste piept, de parcă ar fi trebuit să le ţină acolo ca să se sprijine pe ele. S-a uitat la el şi a clipit repede. Pe masă era o sticlă destupată cu vin roşu şi două pahare. Ea i-a zâmbit, fără a se bucura. I-a văzut faţa cum îi cade şi umerii cum i se înconvoaie. El s-a uitat la sticlă, la pahare, apoi la ea.

— Mă părăseşti? a întrebat el.

— Nu, a spus ea. Am ceva să-ţi spun.

A bătut uşurel în masă şi i-a zis să ia loc. Se chinuia să vorbească normal, dar Alex nu şi-a dat seama de asta.

S-a aşezat în faţa ei, întorcându-se puţin oblic, doar privind-o direct în faţă. Bec şi-a împreunat braţele şi mai tare, strângându-şi şi aplecându-şi umerii, lipindu-şi genunchii unul de celălalt. Alex avea impresia că vrea să pară cât mai mică, dar Bec încerca de fapt să nu tremure.

— Ce e? a întrebat Alex. Mai eşti gravidă?

— Da, a spus Bec şi inima i-a bubuit în piept. Timpul se scurgea, iar Alex a vrut să

întrebe din nou „Ce e?“, dar Bec l-a întrerupt, ridicându-şi tonul vocii şi implorându-l. Stai. Te rog. O lacrimă i s-a prelins pe obraz, iar Alex, fără să se gândească, n-a mai stat de-a curmezişul şi s-a aplecat peste masă spre ea, cu palmele întinse. Ea şi-a pus mâinile într-ale lui, iar mâinile lui s-au strâns în jurul mâinilor ei. Ea şi-a aplecat capul şi şi-a rezemat fruntea de mâinile lor împreunate. A tras adânc aer în piept şi a ridicat capul. L-a privit în ochi şi a zis: E foarte greu. Mă laşi să termin înainte să spui ceva?

Alex a încuviinţat din cap.

Ea l-a strâns şi mai tare de degete şi a zis:

— Orice s-ar întâmpla, tu eşti cel pe care-l iubesc, tu eşti cel cu care vreau să fiu şi vreau ca tu să fii tatăl copilului meu. Alex s-a încruntat şi a deschis gura, dar Bec l-a strâns de degete şi a continuat. Trebuie să-ţi mărturisesc ceva şi trebuie să te rog să mă ierţi. Am greşit. Am crezut că motivul meu e întemeiat, dar n-ar fi trebuit să fac asta şi nu ştiu dacă e mai rău că am făcut-o sau că am vrut să nu-ţi spun ţie nimic. Ştiu cât de mult îţi doreai un copil şi ştiu cât de mult îţi doreai să fie al tău, aşa că mi-a fost teamă că, dacă asta nu se poate, o să mă părăseşti. Când erai plecat în America, m-am întâlnit întâmplător cu Maria. E însărcinată. Ştiam că Dougie mă place – of, faţa ta, te rog, nu te uita aşa la mine, e atât de oribil! – şi am făcut sex cu fratele tău doar o singură dată când tu erai plecat. Iar acum sunt gravidă. Am de gând să păstrez copilul şi aş vrea să fie al nostru, al tău şi al meu, chiar dacă poate altcineva l-a... conceput. S-a întrerupt. Alex îşi întorsese capul şi se uita fix la podea, cu gura întredeschisă. Acum poţi să spui ceva, a zis Bec.

— Să spun? a întrebat Alex, de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară. Cum aş putea să spun ceva? Ai terminat?

— Nu, a spus Bec şi i-a zis despre Ritchie şi despre Val. Alex şi-a retras mâinile şi şi-a strâns capul între ele. Sunt convinsă că oricum aveam de gând să-ţi spun, chiar dacă n-aş fi fost obligată s-o fac, dar acum n-o să ştiu niciodată dacă aş fi făcut-o, a spus Bec.

— Dar de ce... Alex se gândea acum la ultimele cuvinte ale lui Bec. Nu putea să asimileze ce auzise. Orice urmă de gândire i se dizolvase în minte. Nu avea nici un punct de rezistenţă şi nici un sentiment. Nu mai era decât o minte goală într-un corp. S-a ridicat în picioare şi a aruncat o privire de jur împrejur.

— Ce faci? a întrebat Bec, ocolind masa ca să ajungă la el.

— Trebuie să mă ţin de ceva, a zis Alex.

— Ţine-te de mine, a spus Bec. A încercat să-l ia în braţe, dar el s-a smuls şi a făcut un pas în spate.

— Nu pot, a zis Alex, iar în interiorul lui a ieşit la lumină primul sentiment pe care putea să-l identifice. Mi-e ruşine. S-a dus într-un colţ al bucătăriei, a alunecat pe podea, şi-a strâns genunchii la piept şi şi-a ascuns partea de jos a feţei îndărătul lor.

— Vorbeşte cu mine, a spus Bec, îngenunchind lângă el şi punându-i o mână pe umăr. De ce să-ţi fie ruşine?

— Mi-e ruşine că nu sunt furios, a zis Alex.

— Adu-ţi aminte că o să fii tată, a spus Bec.

— Zău? a făcut Alex. Ar trebui să te cari cu fratele meu. Are nevoie de o soţie.

— Nu simt nimic pentru el, a spus ea. N-am simţit nici un pic de iubire atunci.

— Cum ai putut... Alex s-a întrerupt şi şi-a aplecat iarăşi capul. Ar trebui să fiu furios pe tine. Ar trebui să fiu furios pe el. Dar nu simt furie. A privit-o uimit. Dacă aş fi bărbat, aş fi furios, nu-i aşa? Aş deveni violent, isteric. S-a ridicat în picioare. Uite, asta e. Îmi vine să te iert prea uşor. N-am dinţi. Şi nici gheare. Şi-a dus o mână în faţa ochilor. Nu pot să supravieţuiesc. Nu pot să mă reproduc. Bărbaţii ca mine ar trebui să se dea la o parte. Sunt slab. Sunt produsul inutil al unei civilizaţii prea indulgente. Ai avut dreptate să te îndoieşti de mine. Nu simt decât ruşine că te-ai simţit obligată să faci asta. Ruşine şi ruşine de ruşine, ruşine de ruşine de ruşine.

— Crezi că am vrut să te înfurii?

— Nu simt nimic.

— Când nu simţi nimic, de fapt suferi.

— Ce ai făcut e de bun-simţ.

— Dar am greşit.

— Nu văd de ce.

— Pentru că pe tine te vreau, nu pe altul.

— Oamenii nu ştiu întotdeauna ce vor. Hormonii au prioritate.

— Tu eşti alesul inimii mele, nu altul, şi asta e o promisiune, iar în clipa când îmi încalc acea promisiune, tot ce fac sau ce zic e mânjit. Dacă ar fi fost de bun-simţ ce am făcut, ar fi trebuit să vorbesc cu tine despre asta.

„Cum or fi făcut-o?" s-a întrebat el în gând. „În patul nostru?" I se părea că e ceva în neregulă cu el pentru că era mai degrabă curios, nu simţea furie, închipuindu-şi fratele dezbrăcat între picioarele lui Bec; i s-a făcut iarăşi ruşine.

— Poate a crezut că-mi plăteşte datoria, a zis el, iar pe urmă şi-a amintit că nu-i spusese nimic despre împrumut. Îmi datorează nişte bani.

— Ştiu, a spus Bec, încruntându-se, cu privirea în pământ. S-a întors spre Alex. Câţi bani?

— O sută douăzeci de mii de lire sterline.

— Deci, când fratele tău a acceptat să facă ce l-am rugat, a crezut că-şi plăteşte o datorie?

— Probabil că da, în capul lui.

— De ce nu mi-ai spus că-ţi datorează o sumă atât de mare?

— N-am vrut să crezi că banii sunt importanţi pentru mine.

— Deci ai preferat să cred că eşti meschin? Cum ai putut să-l laşi să stea în aceeaşi casă cu mine, fără să-mi spui că îţi datorează o asemenea sumă?

— Nimeni nu ştie. Nici familia mea nu ştie.

Bec a ridicat din umeri.

— Ai avut vreo înţelegere cu el?

— Nu.

— Poate că ai, dar nu ţi-ai dat seama.

— Nu. Şi-a adus aminte de discuţia de pe malul râului şi a luat hotărârea să nu-i povestească acea discuţie.

Telefonul lui Bec a sunat ca un clopoţel, anunţând că primise un mesaj. Era de la Dougie.

— Vine la Londra, a spus ea. M-aş mira să fi aflat că ştii. Ce facem?

— Ce facem cu Ritchie? a întrebat Alex.

— Noi? Încă mai suntem un cuplu? a întrebat Bec.

Nu se mai puteau atinge unul pe altul şi nici unul din ei n-a ştiut ce să mai spună.

69

În acea după-amiază, Dougie şedea la o masă mică şi rotundă, în faţa unei cunoştinţe de-a lui şi a partenerului acestuia, într-o berărie din Shettleston. Între ei se afla halba pe jumătate plină a lui Dougie, cafeaua simplă a lui Smith, paharul lui McGilveray cu apă minerală, un teanc de pagini tipărite, prinse cu o capsă într-un colţ şi un pix din argint. Era ora trei după-amiază, în Glasgow, iar pe fereastră nu intra aproape deloc lumină.

— Eu prefer să stau la bar, a spus Dougie. M-a distrus interdicţia de a fuma înăuntru. Tipul de la bar cu ţigara e ocupat. Are un proiect.

— Nimeni nu-i plătit să fumeze în berării, a zis Smith. Ai de gând să semnezi?

Dougie s-a uitat la silueta solitară a unui bărbat care se mişca de colo-colo, în faţa luminii lanternelor unui grup de tâlhari. Din când în când apăsa unul dintre butoane, fără a izbuti să oprească sporovăiala amicală, mormăielile şi fluierăturile aparatului. Acolo mai era o singură persoană, o fată în spatele tejghelei de la bar, care abia împlinise vârsta ce-i permitea să-şi cumpere o băutură şi care lustruia pahare cu o energie buimăcitoare.

— Şi ce se întâmplă dacă nu semnez? a întrebat el.

— Nu primeşti lovelele, a zis Smith. Şi-a vârât mâna sub jachetă, a scos un plic alb şi l-a pus lângă contract. Iar eu tot îţi iau apartamentul.

Dougie a deschis plicul şi a răsfoit foiţele cu margini roşii, cu degetul mare.

— Cât e aici? a întrebat el.

— Opt miare.

— Ne înţeleseserăm la zece.

— Tu ai cerut zece. În ziua de azi, oamenii vor să aibă iubite slabe şi plicuri albe scârbos de obeze. Nu-i vina mea că în momentul de faţă lucrurile stau pe dos. Smith s-a tolănit relaxat pe scaun şi şi-a împreunat mâinile pe burtă. El şi avocatul purtau jachete de schi North Face, descheiate peste costumele şi cravatele lor.

— Chiar eşti avocat, aşa-i? l-a întrebat Dougie pe McGilveray, luând pixul de pe masă.

— Da.

— Ai o casă mişto, ai soţie şi copii?

— Da. Şi muncesc din greu ca să am grijă de ei.

Dougie s-a apucat să răsfoiască din nou contractul. Expresia „a pierde dreptul

asupra" i-a sărit în ochi, deşi era scrisă cu acelaşi set de caractere ca restul textului.

— Dacă chiar eşti avocat, de ce lucrezi pentru nenorocitul ăsta de căcat?

Smith s-a aplecat spre el.

— Nu te alegi cu nimic şi niciodată n-o să te alegi cu nimic dacă faci pe durul aici, în oraş. Nici măcar nu eşti de pe aici. Eşti fiul unui medic de ţară, ce mama mă-sii. Îţi fac un serviciu. Opt mii bani gheaţă şi treizeci de miare datorie plătită pentru un apartament părăginit care nu valorează nici patruzeci.

— Valora şaptezeci şi cinci când l-am cumpărat.

— N-a meritat niciodată şaptezeci şi cinci de mii. Uite. Smith a scos o bancnotă de zece lire sterline, a mototolit-o, a mai scos nişte mărunţiş, apoi a pus totul pe masă. Îţi mai dau şi asta, ca să n-ai regrete.

McGilveray a spus:

— Dacă plăteşti ratele conform contractului, n-o să fie nici o problemă. Îţi păstrezi apartamentul.

— Iar tu primeşti treizeci la sută, a spus Dougie.

— Fratele tău o să te ajute încă o dată, a zis Smith.

— Asta n-o să se întâmple, a spus Dougie. S-a aplecat asupra contractului şi şi-a mâzgălit semnătura, cu o viteză năprasnică.

— Şi iniţiala aici, a spus avocatul, dând paginile. Şi aici.

— Uite, a zis Smith, dându-i banii. Ai vreun pont pentru Newmarket?

Dougie a împăturit plicul în două şi l-a pus în buzunarul blugilor. A înşfăcat şi bancnota de zece lire, plus mărunţişul pe care Smith îl lăsase pe masă.

— Dacă nu-ţi dau banii, n-ai putea doar să-mi rupi picioarele? a întrebat el.

— Nu e stilul meu, a zis Smith. Nu vreau să-ţi rup picioarele. Nu mă aleg cu nimic din asta. Nu vreau nici apartamentul tău nasol. Sunt ca o bancă. Nu vreau decât să-mi plăteşti o rată lunară tot restul vieţii tale pentru privilegiul de a ţi se permite să trăieşti.

Dougie s-a dus acasă, şi-a pus pe el o cămaşă curată, albă şi elegantă şi costumul, a luat autobuzul până la gara centrală din Glasgow şi a cumpărat un bilet dus spre Londra. Înainte ca trenul să treacă graniţa, s-a apucat să-i trimită mesaje lui Bec. „E iubire", a scris el, „iar eu vin să te iau. Ştiu ce putem face şi Ai încredere în noi, iubito. M-am gândit întruna la tine şi Sunt unele locuri în Glasgow, unde m-am chinuit atât de tare să-ţi văd faţa, încât am lăsat urme şi Ai încredere în mine. O să rezolv totul". I-a spus unde să se întâlnească cu el şi să-şi aducă paşaportul. Vreme de patru ore, el i-a trimis mai multe variante ale aceluiaşi mesaj, iar Bec nu i-a răspuns.

A ajuns la Londra puţin înainte pe nouă seara, a cumpărat un buchet de trandafiri roşii şi a luat taxiul până la un cazino din Mayfair. I-a dat cinci lire bacşiş şoferului, şi-a inspectat gulerul într-una din oglinzile laterale şi a intrat. Fata de la recepţie l-a întrebat

dacă e membru. Avea părul lung şi blond, întins cu placa, şi o rochie argintie, strâmtă şi fără mâneci. Vârfurile degetelor ei erau încrucişate pe tejghea, de parcă ar fi ascuns o comoară minusculă.

Dougie a scos un cartonaş negru, din plastic.

— Nu l-am mai folosit de mult, a spus el.

— Nu-i nimic. Vreţi să pun trandafirii în apă?

— Mersi, scumpo, a zis Dougie, întinzându-i florile.

I-a dat şi ei cinci lire.

— Dă-mi bacşişul la plecare, a spus fata.

— Şi dacă plec doar în chiloţi?

— Pari norocos, a spus ea. Dublu sau nimic.

Dougie cunoştea clădirea. A urcat treptele translucide, luminate din interior cu reflectoare care se mişcau rapid dintr-o parte într-alta, şi a cumpărat jetoane cu ce îi mai rămăsese din împrumutul de la Smith, 7 800 de lire. A luat cincisprezece jetoane negre de 500 şi trei de o sută, roz cu verde, le-a pus în buzunarele sacoului şi s-a dus la masa de Punto Banco.

Dougie a luat trei jetoane negre şi le-a pus pe Punto. A pierdut. A repetat procesul şi a mai pierdut încă 1 500 de lire. Şi-a vârât mâna în buzunar, a scos restul jetoanelor negre şi le-a aşezat într-o singură grămăjoară de nouă pe pluşul albastru, în faţa lui. A luat trei jetoane şi le-a pus în pătratul Punto. Dealerul a împărţit cărţile, un as şi un trei pentru Punto, un cinci şi un rege pentru Banco. A treia carte a lui Punto a fost nouă.

— Banco câştigă, cinci peste trei, a spus dealerul, luând cele trei jetoane de la Dougie. Vă rog, puneţi miza.

În trei minute, Dougie a pierdut 4 500 de lire. Ceilalţi jucători se uitau la el; un bărbat alb, între două vârste, îmbrăcat cu un tricou cu guler, de culoarea cireşii, cu ochi bulbucaţi şi un ceas de mărimea unui capac de borcan cu gem şi un cuplu de chinezi, care purtau jachete scurte şi lucioase identice, cu The Venetian, Macau, brodate pe spate. În seara asta nu se juca pe mize mari. Ei mizau cu zece sau douăzeci de lire, iar dealerul stătea cu mâinile pe pachet.

Dougie şi-a strâns degetele în jurul grămăjoarei pe care o mai avea şi a pus toate cele trei mii de lire pe Punto. Nici unul dintre ceilalţi jucători n-a mai mizat. Păreau stane de piatră. Dealerul a scos patru cărţi din suportul cu pachetele de cărţi, un nouă şi un valet pentru Punto şi un zece şi un şase pentru Banco.

— Punto câştigă cu nouă, a zis dealerul şi a împins jetoane de şase mii de lire spre Dougie.

Dougie a început să aibă noroc. A continuat să mizeze pe Punto, rămânând pe bară un joc după ce câştiga. În jumătate de oră adunase în faţa lui cincizeci de mii de lire. S-a

dus la restaurant, a comandat o friptură de vită şi o sticlă de vin de cincizeci de lire sterline, apoi a citit contractul pe care îl semnase cu Smith. Putea să-l lichideze a doua zi, iar Smith n-avea ce să-i facă; putea să-i plătească o parte din datorie lui Alex. I-a trimis un mesaj lui Bec. „Vino, iubito. Câştig. Am nevoie de tine acum. Totul o să fie în regulă." A terminat de mâncat, a băut un pahar de vin, a lăsat pe masă sticla aproape plină şi s-a întors la masa cu Punto Banco.

Acolo erau mai mulţi jucători şi câţiva chibiţi. Toate scaunele erau ocupate, însă când Dougie s-a întors, parcă ar fi fost vântul care-şi croia drum prin stuf. Chinezul i-a oferit scaunul lui. Dougie s-a aşezat, a văzut cum Banco câştigă de două ori şi a pus 10 000 de lire pe Punto. Punto a câştigat, iar Dougie şi-a dublat miza. Acum avea 60 000 de lire.

A aşteptat cât Banco a câştigat de trei ori, apoi a mizat iarăşi 10 000 de lire pe Punto. A pierdut. A mai mizat 10 000 de lire şi a pierdut. Încă de două ori a mizat 10 000 de lire pe Punto şi a pierdut de ambele ori. În câteva minute a pierdut 40 000 de lire.

Nu era permis să vorbeşti la telefon la masa de joc. Dougie s-a uitat la ecran. Nimeni nu-l sunase şi nici nu-i trimisese vreun mesaj.

Dealerul era un puşti îmbrăcat cu o vestă neagră şi cu papion, cu maxilarul alb şi umflat, puţin deplasat faţă de cap. Fusese impasibil de o oră şi jumătate, de când Dougie se aşezase prima oară la masa de joc. Acum l-a privit nepăsător şi fără nici un entuziasm, doar cu o răbdare inepuizabilă şi plină de bunăvoinţă, de parcă suportul cu cele opt pachete de cărţi, pe care le conţinea, ar fi existat înainte de a se forma planetele şi va exista multă vreme după ce soarele avea să se răcească.

— Mai sunt mize? a întrebat el.

Dougie a aruncat o privire prin preajmă. L-a văzut pe Alex. Fratele lui îl căuta în mulţimea din jurul meselor cu Douăzeci şi unu. Jucătorii şi chibiţii din jurul lui Dougie au simţit că ceva s-a cutremurat în el, aidoma unui alpinist a cărui coardă se întinde. Şi-a apăsat mâinile pe insula de jetoane rămase, 20 000 de lire.

— Aş vrea să pun douăzeci de mii pe mâna asta, a spus Dougie.

— Limita este de zece, domnule, a zis dealerul.

— Aş vrea să mizez douăzeci.

Dealerul a luat o cască cu microfon de sub masă. După ce a murmurat câteva cuvinte, a pus la loc casca cu microfon şi a încuviinţat din cap. Dougie şi-a împins jetoanele de 20 000 în pătratul Punto.

— Nu se mai poate miza, a spus dealerul.

A scos patru cărţi din pachet şi le-a pus în pătratele de pe masă. Marginile lor erau perfect aliniate de fiecare dată. Prima carte a lui Punto a fost un opt, iar a lui Banco şase. A doua carte a lui Punto a fost o damă. Dealerul nu şi-a încetinit mişcările şi

totuşi cei care priveau ce se întâmplă au avut timp să înţeleagă, înainte de a vedea a patra carte, că Dougie avea un avantaj. Un doi însemna egalitate şi doar un trei l-ar fi depăşit pe Punto şi, în plus, ce şanse ar fi fost ca Punto să piardă de opt ori la rând?

Dealerul a pus a doua carte a lui Banco cu faţa în sus pe pluşul mesei, perfect aliniată cu cealaltă carte. Toată lumea a numărat dintr-o singură privire, unu, doi, trei; trei cupe într-o coloană în centrul cărţii de joc, implacabile, iar numeralul trei în două colţuri.

— Banco câştigă, nouă peste opt, a zis dealerul şi a luat din faţa lui Dougie cele 20 000 de lire.

Fără nici o ezitare, Dougie a scos cele două jetoane de 100 din buzunarul sacoului – pe unul din ele îl cheltuise la masă – şi le-a pus pe Punto. Dealerul a împărţit cărţile. Mâna a fost câştigată de Banco, iar Dougie a pierdut şi ultimii lui bani.

Alex l-a găsit pe când dealerul îi lua jetoanele.

— Ce-ai făcut? a întrebat Alex.

— Tocmai am pierdut două sute de lire la Punto Banco, a spus Dougie.

— Două sute de lire? Alex şi-a încreţit fruntea. Tocmai ai aruncat la gunoi două sute de lire?

— Nu le-am aruncat la gunoi. El le-a luat. A făcut un semn din cap spre dealer. Încă mai am... stai puţin. Portofelul lui era gol. A scotocit prin buzunare şi a scos bancnota de zece lire pe care i-o dăduse Smith, încă mototolită.

— Uite, a zis el. Ar trebui să se decreteze printr-o lege că cei ca mine n-au voie să aibă decât un singur buzunar, asta ca să nu mai avem nici o speranţă. Eu... Alex a pus o mână peste gura fratelui său şi i-a spus să meargă afară cu el.

Dougie s-a dus după el. La casierie, Dougie şi-a încetinit paşii şi a netezit bancnota de zece lire între palme.

— Dacă tot sunt aici, aş putea să cumpăr un jeton de zece lire, Alex, încă mai pot câştiga în noaptea asta, a zis el.

Alex l-a înşfăcat de rever şi l-a tras după el, pe scară. Pe când treceau pe lângă tejghea, Dougie a plesnit bancnota de zece lire sub nasul fetei.

— Ai spus că o să ai noroc, a zis ea. Ce fac cu trandafirii?

— Păstrează-i! a ţipat Dougie, ieşind după Alex.

Alex l-a dus pe Dougie departe de cazino, au mers până când paznicul de la intrare nu mai avea cum să audă ce vorbesc. S-a întors cu faţa la fratele său. În acea seară frumoasă de la începutul iernii, dalele de beton şi asfaltul erau umede şi lucioase, de parcă ar fi plouat, iar tălpile pantofilor scârţâiau pe trotuar cu un sunet de chibrituri frecate de cutie. În jurul lor se înălţau vilele şi conacele oamenilor foarte bogaţi de toate naţionalităţile, îngrijite şi abandonate. Taxiurile făceau slalom printre şirurile de maşini

germane parcate.

— Credeai că o să vină? l-a întrebat Alex.

— Da. Dougie a făcut o mişcare a umerilor care ar fi putut fi o ridicare sau un tic nervos.

— Mi-a povestit ce s-a întâmplat, a zis Alex. Exact înainte să vină mesajele tale. O să apară duminică, la Fundaţia Morală.

— Nu ştiu ce-i asta.

— Toată lumea o să afle ce ai făcut. Credeai că o să câştigi nişte bani şi că o să fugiţi amândoi pe o insulă pustie?

— Nu m-am gândit la asta, a zis Dougie.

— Cum poţi să faci aşa ceva? Cum poţi să faci lucrurile pe care le faci? Împrumuţi o sută douăzeci de mii de lire de la fratele tău şi, în loc să-i dai înapoi, faci sex cu partenera lui. Ai două fetiţe, ale căror mame abia reuşesc să se descurce cu banii, iar tu arunci la gunoi două sute de lire într-un cazino. Cum? În capul tău nu există nici o voce care să spună nu?

— Eu doar... Dougie a aruncat o privire prin preajmă, închizându-şi şi deschizându-şi gura. Era ca un copil care îşi aminteşte brusc că ruinele printre care hoinăreşte fericit sunt ruinele bărbatului care va fi. Mda, unul dintre tipii ăia care zic „nu“. E un tip de treabă, ca un avocat, un profesor, sau un om politic. Îi am în cap. Dar tipii ăştia mi se par prea plini de succes ca să fiu şi eu aşa.

Alex s-a aşezat pe treptele care duceau la uşa din faţă a unei case şi şi-a pus capul în mâini. Dougie s-a aşezat lângă el şi şi-a aprins o ţigară.

— Mi-ar plăcea să fiu furios pe tine sau pe Bec, a zis Alex. Ar fi un lucru interesant să-ţi trag un pumn în nas şi să văd cum îţi curge sângele. Să-ţi învineţesc un ochi.

— Mi-aş dori să faci asta.

Alex a ridicat din umeri, a luat ţigara de la fratele lui, a tras din ea, după care i-a dat-o înapoi.

— Ştiu. Şi Bec e la fel. Voi doi semănaţi mai mult unul cu celălalt decât cu mine. Ca atunci când îţi doreşti iertare şi iubire, dar de fapt te gândeşti „Asta e o slăbiciune“.

— Să nu-ţi pară rău că nu-mi tragi o mamă de bătaie, a spus Dougie. Uită-te la mine. Sunt ca un nou produs care vine la pachet cu propria-i pedeapsă. Mai adaugă sex şi bani.

— Ăsta nu-i un produs nou, a spus Alex.

L-a dus pe Dougie la un hotel şi i-a plătit o cameră. I-a dat o sută de lire, iar Dougie i-a zis că o să-i dea înapoi.

— Nu ţi-i împrumut, a spus Alex. Ţi-i dau.

În cameră, Dougie şi-a scos pantofii şi a luat o bere din mini-bar. I-a oferit una lui

Alex, iar Alex a luat-o şi s-au aşezat faţă în faţă pe marginea celor două paturi identice.

— Bec e însărcinată, a zis Alex.

Dougie s-a rezemat de pernă. Şi-a muşcat buza şi a înghiţit în sec.

— Asta-i o surpriză, a spus el. Se poate afla al cui e?

— E mai greu când e vorba despre doi fraţi. Dar se poate face un test.

După o vreme Dougie a zis:

— Să nu faci nici un test. Vrei să fii tată? Atunci fii.

Alex a încercat să audă zgomote de pe stradă sau din interiorul hotelului; n-a auzit nimic. Avuseseră norocul să primească o cameră în care era linişte. S-a uitat la lumina care strălucea pe draperie, venind de la un soi de cutie orizontală. Oare cum se numea cutia aceea? Acum putea să se uite cât vrea la draperie. Faldurile îi plăceau şi nu era nevoit să vorbească. „Catastrofele sunt ca nişte vacanţe“, şi-a zis el în sinea lui. „Nu fac parte din viaţa normală.“

— Aici e ca într-o tabără de cercetaşi, a spus Dougie. S-a rostogolit pe o parte, iar ochii îi scăpărau ca ai unui băieţel. Le uram.

— Despre ce ai făcut, a zis Alex. Sper că, în nebunia ta, nu credeai că te revanşezi faţă de mine, nu-i aşa?

Dougie s-a întins şi a tăcut atât de multă vreme, încât Alex a crezut că adormise. Apoi a spus:

— Hei, matemacilă. Într-un joc tâmpit de cărţi care pare complicat, dar e ca atunci când dai cu banul, care e probabilitatea să ai acelaşi rezultat de nouă ori consecutiv?

— Una la cinci sute, a zis Alex.

— Serios? N-aş fi crezut că-i atât de puţin. Tu ai fi ştiut ce probabilitate e, a spus Dougie. Ai fi ştiut că banca câştigă mereu şi, dacă ai juca în cazinouri, ai şti când să te opreşti.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Încasează-ţi câştigul, frate. Opreşte-te după ce ai câştigat.

70

A doua zi după ce sunase la Fundaţia Morală pentru a-şi trăda sora, Ritchie a început să le spună tuturor că s-a apucat din nou de alergat, de parcă ar fi fost un mare atlet, când de fapt el doar mergea mai repede câţiva kilometri de două ori pe săptămână. Afirmaţia lui că se apucase iarăşi de alergat a fost interpretată de fapt ca un eufemism pentru intenţia lui de a duce o viaţă materială şi spirituală mai pură, de a bea mai puţin, a munci mai mult şi a fi mai bun cu alţii, iar el, într-adevăr, din acest motiv făcuse această declaraţie. Dar, după ce afirmase că s-a apucat iarăşi să alerge, a fost nevoit s-o şi facă. Se trezea pe întuneric, înaintea lui Karin şi a copiilor, îşi punea adidaşii, un trening şi o vestă fluorescentă şi alerga prin frigul şi tăcerea apăsătoare tipice regiunilor rurale din Anglia, pe timpul iernii. Nu putea să audă decât propria-i respiraţie, tălpile adidaşilor izbind pietrişul de pe marginea şoselei şi, din când în când, foşnetul sinistru al tufişurilor sau clipocitul unei ape invizibile.

Alerga un kilometru şi jumătate, apoi mergea, oprindu-se uneori să se odihnească. Rămânea gâfâind, cu mâinile de o parte şi de alta a corpului, inhalând mirosul frunzelor putrezite. Maşinile se anunţau prin licărirea şi pâlpâitul farurilor, din depărtare, în curbe sau pe pante, aidoma unor luni în miniatură, care se rostogoleau în josul şi în susul benzilor strâmbe, dându-i un răgaz suficient lui Ritchie să alerge din nou, aşa încât, atunci când treceau pe lângă el, să-l vadă fugind energic şi cu paşi apăsaţi prin întuneric. Când ajungea la primul sat la est de Petersmere, deja se luminase de zi. Bătrânii fluturau o mână spre el, din grădină, iar el le răspundea cu acelaşi gest. Nu-i cunoştea şi se întreba dacă îl recunoşteau pentru că îl văzuseră la televizor ori dacă, treziţi din somn dis-de-dimineaţă de bolile misterioase ale bătrâneţii, nu-şi doreau de fapt doar să socializeze şi să scape temporar de singurătate.

Ritchie nu ştia dacă soţia lui remarcase faptul că era din nou mulţumit, dar nu-şi dorea ca ea să afle motivul pentru care îşi revenise. Nu-l încânta deloc faptul că ea îşi petrecea atâta vreme cu The What; nu-l încânta nici turneul de treizeci de concerte pe care îl programaseră în primăvară. Nu i se părea că dragostea lui pentru muzica pe care ei o compuneau se bate cap în cap cu ostilitatea pe care o simţea faţă de Karin, pentru că urma să plece de acasă aproape două luni. Nu observase că, de îndată ce o trădase pe sora sa, iubirea lui pentru Karin redevenise sentimentul competitiv şi nesigur pe care-l simţise pentru ea înainte ca Val Oarman să-l şantajeze prima oară.

Ritchie reflecta, mergând în pas vioi spre casă, sâmbătă dimineaţă, că a doua zi, sora lui, care habar n-avea că fusese turnată, avea să fie victima răzbunării lui Val. Suferea, dar durerea era în exterior, nu înăuntrul lui, aşa cum fusese înainte. Lui Ritchie îi fusese atât de uşor să se ierte pe el însuşi pentru acea trădare, încât nici măcar nu era conştient că se iertase. I se părea un noroc că devenise puntea dintre dorinţa de răzbunare a lui Val şi ceea ce acum credea că e promiscuitatea lui Bec. Nu-l încântase deloc să caute un avocat, dar, când avocatul îl sunase să-i spună că citise certificatul de imunitate de la Fundaţia Morală şi, din câte văzuse el, acesta oferea o garanţie clară că FM n-o să dezvăluie publicului nimic din ce ştiau sau urmau să afle în viitor despre viaţa lui particulară, se simţise în siguranţă. Louise şi Nicole ar fi putut să spună ce ştiau despre el, dar trecuse deja un an şi jumătate de când le văzuse sau vorbise ultima oară cu ele. Ritchie a luat decizia ca a doua zi, când Bec avea să aibă surpriza de a se confrunta cu cruzimea lumii, când avea să se izbească pentru prima oară de realitatea că presa te ridică în slăvi doar pentru a te blestema şi mai dihai mai târziu, el o s-o ajute. O să-l sune cuprinsă de panică şi o să-l întrebe ce să facă, iar el o s-o liniştească şi o să-i spună că nu e o catastrofă şi că lumea o să uite.

S-a întors acasă şi tocmai îşi prăjea ouă pentru micul dejun când a primit un mesaj de la Bec. Inexplicabil, ea era la cimitrul unde fusese înmormântat tatăl lor.

La Brakesborne. Monumentul lui tata e dărâmat. Groaznic. Vino acum.

Ritchie nu voia să se întâlnească cu sora lui în ajunul declinului ei. A sunat-o, dar ea nu i-a răspuns la telefon. Fără doar şi poate, şi-a zis el în sinea lui, se poate descurca şi singură cu un monument vandalizat, nu? Dar Karin a insistat ca el să se ducă acolo.

Cimitirul era în Dorset. Ultima oară când fusese acolo, Karin şi copiii veniseră cu el. Îşi amintea cum Karin se năpustise asupra lui Ruby, lângă mormânt, o luase în braţe şi o dusese în fugă până la un pâlc de copaci, aşa încât fetiţa să nu facă pipi pe pământ sfânt. Şi-a adus aminte cum se uitase la picioruşele goale ale fiicei lui, care se bălăngăniseră când Karin fugise de lângă el şi la Dan, gândindu-se că aşa ar simţi dacă fiica lui ar fi fost răpită şi simţindu-se ca un prost (pe atunci spunea despre el că e agnostic) pentru că numele tatălui său de pe monument şi prezenţa cutiei cu oasele lui de dedesubt îi dădeau senzaţia că tatăl lui îl urmărea cu privirea. Şi-a amintit toate acestea, apoi şi-a amintit şi mai multe lucruri. Karin şi el se certaseră în faţa copiilor, schimbaseră cuvinte amare, atât de amare, încât Dan plecase de lângă ei, căci nu dorise să le audă, iar, când Karin o înhăţase pe Ruby, deşi ei chiar îi venise să urineze, existase şi un soi de răpire în asta, o furie pe el; iar el rămăsese acolo, lângă monument, singur cu tatăl lui mort, uitându-se cum fiul său mergea, abia ţinându-se pe picioare şi plângând, într-o direcţie, iar soţia şi fiica lui alergau în partea cealaltă, iar el s-a simţit singur, separat într-o fărâmă de prezent, pe când viitorul fugea de lângă el, iar trecutul

se întuneca.

Când Ritchie a ajuns acolo, în parcarea din faţa bisericii se afla o maşină. Terenul se înălţa dinspre şoseaua care ducea la biserică, spre partea opusă, iar când el a intrat pe poarta cimitirului, a zărit şirurile dărăpănate de morminte din spatele pâlcului de tise, dar nu şi pe Bec. Telefonul n-avea semnal. A mers pe aleea pietruită spre biserică, aducându-şi aminte ce caniculă fusese la înmormântare. La subsuorile soldaţilor care duceau coşciugul erau pete de sudoare. Se uitase la chipul serios şi uimit al lui Bec şi simţise nevoia să le protejeze pe ea şi pe mama ei. O ţinuse de mână, deşi crezuse că soldaţilor o să li se pară asta o dovadă de slăbiciune şi sentimentalism din partea lui, iar ea îl privise uluită. „Da“, s-a gândit el, „nu ţi-ai imaginat niciodată c-o să fac asta, nu-i aşa?“ Biata lui soră! Nu era mult mai mare decât e Ruby acum.

Bec stătea la umbră, pe veranda bisericii, tremurând. A urmărit cu privirea cum s-a oprit automobilul mare şi argintiu al lui Ritchie lângă mica ei maşină roşie, pe care o închiriase, l-a auzit cum trânteşte portiera şi l-a văzut cum intră greoi pe poartă, îmbrăcat cu un palton gros şi negru şi având la gât un fular roşu.

Ritchie n-avea cum s-o vadă. L-a urmărit cu privirea cum iese de pe potecă şi merge alene pe pajişte, spre mormântul tatălui lor, răsucindu-şi capul dintr-o parte în alta. S-a oprit în faţa monumentului, s-a pus pe vine şi şi-a scos mâna dreaptă din buzunar pentru a mângâia placa din marmură albă şi pentru a-şi trece vârfurile degetelor peste petalele florilor pe care Bec le pusese acolo. A aruncat o privire în urmă, s-a ridicat în picioare şi a făcut un pas spre biserică. Bec a ieşit de pe verandă, el a rămas pe loc, iar ea s-a dus la el. Îşi ţinea mâinile în buzunare.

El i-a pus o mână pe umăr şi a vrut s-o sărute, dar ea a făcut un pas în spate. Asprimea neobişnuită din ochii lui Bec l-a făcut pe Ritchie să ezite s-o întrebe despre monumentul intact de pe mormânt.

— Nu văd nimic în neregulă la el, a zis Ritchie. A făcut un semn spre mormânt şi şi-a lipit palmele una de cealaltă. A încercat să fie vesel. Dar n-a izbutit să-i adreseze lui Bec decât un zâmbet îngrozit, iar ea s-a întrebat dacă nu cumva instinctul îl avertizase că va fi nevoit să-i ceară iertare încă înainte de-a afla ce are de gând să-i zică.

— Îţi aminteşti cine-i înmormântat aici? a întrebat ea.

„Poate“, şi-a zis în sinea lui Ritchie, „a avut o cădere nervoasă?“ A întrebat-o dacă se simte bine.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, a spus Bec.

— Vorbeşti aiurea, a zis Ritchie, încercând din nou s-o atingă. Ea s-a smucit, dar a rămas cu privirea aţintită asupra lui. El a zis cu o voce firavă: Tata e îngropat aici.

Înainte de a vorbi, lui Bec i s-a părut că are o sumedenie de cuvinte, necruţătoare, dar meritate, pe care să i le adreseze fratelui ei. În clipa când a deschis gura, încerca

disperată să găsească măcar unul dintre ele. A zis:

— N-ai onoare.

A crezut că l-a atacat cu un cuvânt slab, un cuvânt obscur şi demodat. În Anglia, în secolul XXI, onoarea nu mai exista. Dar cele trei cuvinte i-au înceţoşat privirea lui Ritchie şi i-au înfipt un mănunchi de ace îngheţate în inimă. Cuvintele poeziei scrise de călăul tatălui lor i-au venit în minte lui Ritchie şi atunci le-a înţeles. „Limba clopotului bubuie-n cer."

— Spune-mi la ce te referi, a zis el. Răceala din vocea şi ochii lui i-au amintit lui Bec de schimbarea pe care a suferit-o Val în noaptea când se despărţiseră.

— M-ai trădat lui Val, a spus Bec.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, a zis Ritchie.

— Le-ai spus celor din Fundaţia Morală că m-am culcat cu fratele lui Alex.

— Auzi, a spus Ritchie pe o voce monotonă şi pronunţând răspicat cuvintele, îndreptându-şi un deget spre Bec, nu te-am turnat Fundaţiei Morale. Nu i-aş face aşa ceva niciodată, absolut niciodată surorii mele, sunt foarte indignat că crezi asta despre mine şi vreau să ştiu cine m-a bârfit.

— Cum poţi să mă minţi în faţă? a întrebat Bec. Te-ai născut aşa, mincinos, sau ai devenit între timp unul?

— Cine-ţi dă dreptul să vorbeşti aşa cu mine? N-ai auzit ce-am spus adineauri? Nu te-am pârât. De ce eşti atât de scârboasă, îngâmfată şi ipocrită?

Bec a făcut un pas în spate, de parcă ar fi lovit-o.

— Ei bine? a făcut Ritchie, încercând să ascundă cât de surprins era că i se adresase surorii lui cu aceste apelative şi întrebându-se cum le-ar putea şterge din memorie. Cine ţi-a spus toate minciunile astea despre mine?

— Nu mi te-ai adresat aşa niciodată până acum, a spus Bec. A arătat spre monumentul din spatele lui Ritchie, iar el s-a uitat într-acolo. Pot să văd numele lui tata, chiar acolo, în timp ce mi te adresezi aşa.

— Nu vreau ca tu să răspândeşti un asemenea zvon.

— Te rog, termină, a spus Bec, sprijinindu-şi fruntea, care o durea, de mână. Lacrimile i se prelingeau printre degete. Ştiu că minţi. Ştiu ce-ai făcut. Şi-a ridicat privirea spre el. Te-am auzit. Ţi-am auzit fiecare cuvânt. Val mi-a pus înregistrarea. Te-am auzit cum ai format numărul şi cheia din numărul de cod, cum i-ai zis lui Val că m-am culcat cu Dougie şi pe urmă că n-ai nici o poză. Te-am auzit cum i-ai spus lui Val că te-a torturat. Te-am auzit plângând.

Ritchie s-a holbat la sora lui, până când i s-a părut că silueta ei ia foc, şi a sărit.

— Val, a şoptit el.

Cât de mult i-ar fi plăcut să-l omoare! Şi-a imaginat cum l-ar fi rănit pe Val dacă ar fi

fost acum în faţa lui, cum l-ar fi înhăţat de urechi şi i-ar fi izbit faţa de genunchiul pe care l-ar fi ridicat înspre el, spărgându-i nasul, apoi i-ar fi înfipt degetele în ochi şi l-ar fi azvârlit în cimitir, fugind apoi la diavolul orb, care ar fi gemut, şi i-ar fi tras nenumărate şuturi în carnea moale cu ghetele, rupându-i oasele, sfâşiindu-i carnea şi organele, făcându-l să sângereze.

Două mâini îl trăgeau de palton. Oare de ce nu-l lăsau să tragă şuturi?

— E mormântul altcuiva, îi spunea Bec. O să-l răstorni.

Ritchie s-a prăbuşit la pământ. Piciorul drept îl durea. S-a aşezat pe iarbă şi şi-a dus genunchii la piept. Îşi făcuse o gaură în vârful ghetei drepte, trăgând şuturi în piatra funerară de pe mormântul unui amărât. S-a apucat să-şi scoată şiretul din gheată.

— M-a torturat, a spus el, fără a-şi ridica privirea. E malefic.

— Cum adică te-a torturat? a întrebat Bec. Cum? De ce nu i-ai zis că m-am culcat cu Dougie ca să rămân însărcinată?

— Tu le-ai zis asta şi altora? a întrebat Ritchie.

— Până acum lui Alex şi lui Dougie.

— Dar mamei noastre?

— Nu încă.

Ritchie şi-a scos gheata ruptă şi şoseta plină de sânge şi s-a uitat la degetul mare mutilat de la picior. Un nou acces de furie l-a sfârtecat şi a lovit cu pumnii în iarbă, şi-a încleştat fălcile şi a mârâit ca un câine.

— De ce m-ai trădat? a întrebat Bec. Cum adică te-a torturat? Te-a legat de un scaun şi te-a bătut? Voia să te omoare?

— Mai rău, a zis Ritchie.

— Mai rău decât să fii nevoit să alegi între a dezvălui numele unui informator şi a fi omorât?

— Tata n-are nimic de-a face cu asta. Era război.

— Toată viaţa poate fi un război, dacă aşa vrei tu.

— Nu înţelegi.

— Eşti un laş.

— Aproape am murit! a urlat Ritchie. M-am spânzurat. Abia am reuşit să-mi scot capul din laţ. A fost vina ta. M-ai făcut să mă simt un ratat. M-ai făcut să mă simt rău.

Bec s-a ghemuit lângă Ritchie şi a spus pe o voce moale:

— Poate că nu eşti un om bun. Poate că eşti rău. Te-ai gândit la asta?

— Sunt bun! a exclamat Ritchie. Sunt un om bun, familist, îmi iubesc soţia, îmi iubesc copiii şi n-o să te las pe tine, pe Val, poliţia sau avocaţii să ne despartă. S-a holbat la Bec. I-a venit o idee extraordinară. „Eu sunt întotdeauna sclipitor sub presiune“, şi-a zis în sinea lui. Asta vrea el! a ţipat Ritchie. Exact ce facem noi acum,

asta îşi doreşte Val. E răzbunarea lui, pe tine, pentru ce i-ai făcut. Vrea să te distrugă, şi pe mine, şi pe tine, şi pe toţi cei din jurul nostru. Vrea să ne certăm şi s-o rupem unul cu celălalt şi să ne urâm unul pe altul. E malefic, absolut malefic.

— Aici nu-i vorba despre Val, a spus Bec. Aici e vorba despre tine. Nu mi-ai spus. De ce m-ai trădat? Pe mine, sora ta. Şi pe Alex, prietenul tău?

— Nu l-am trădat. Tu ai făcut-o. Tu te-ai culcat cu fratele lui. Nu eu te-am pus să faci asta. Eu n-am avut nici o legătură cu asta. Dacă nu te-ai fi culcat cu el, nu s-ar fi întâmplat nimic.

— De ce m-ai trădat?

— Sunt bun, a zis Ritchie. Uite, cred că mi-am rupt degetul de la picior.

— O s-o întreb pe Karin, a spus Bec, ridicându-se în picioare şi coborând pe deal. Ritchie a încercat să o urmeze şi i-a spus să-l aştepte. O durere crâncenă i-a străpuns piciorul şi a căzut la pământ.

— Nu-i poţi spune lui Karin! a zbierat el. S-a înşfăcat de picior şi şi-a mijit ochii din cauza durerii care îi cuprinsese toată partea dreaptă când căzuse.

I-a venit o idee. S-a simţit uşurat şi şi-a dat seama că era puternic şi în siguranţă.

Bec s-a întors. El abia izbutea să-i vadă picioarele. Nu era în stare să-şi ridice privirea mai sus.

— Nu-i poţi spune lui Karin, a zis el.

— De ce?

— Pentru că atunci m-ar părăsi şi ar lua copiii cu ea, mi-aş pierde emisiunea şi poate... a scâncit. Cred că acum mi-am rupt şi o coastă.

— Poate ce?

— Poate o să ajung la închisoare.

— De ce?

— Ştii cum funcţionează Fundaţia Morală. Îi pun pe oameni să se toarne unul pe celălalt, dezvăluind secretele altora.

— Ce ai făcut?

— Ştiai că în Thailanda vârsta legală pentru sex e cincisprezece ani?

Expresia imploratoare şi perfidă de pe chipul lui Ritchie, speranţa din ochii lui, care putea fi considerată speranţă, dar o speranţă sugrumată de pumnul strâns al unui torţionar care n-avea de gând să-i dea drumul, aproape că a făcut-o pe Bec să vomite.

— Ce ai făcut? a şoptit ea.

— Tu ai făcut sex prima oară la paisprezece ani.

— Nu cu un bărbat însurat, de patruzeci de ani!

„Trebuie să-mi păstrez demnitatea“, şi-a zis în sinea lui Ritchie. A zis:

— Dacă insişti, o să-ţi spun. A fost o fată care a apărut în emisiune, drăguţă şi

deşteaptă, dar fără prea mult talent muzical. Încă nu împlinise şaisprezece ani, dar era foarte matură pentru vârsta ei şi avea multă experienţă în a flirta cu băieţi. Ştiam că greşesc, dar ea a fost perseverentă. Am făcut o prostie când i-am dat numărul meu de telefon. Mă suna întruna. A profitat de mine.

— Ea a profitat de tine? a întrebat Bec.

— Da. De multe ori. Bineînţeles că am rupt-o cu ea, dar deja...

— Era un copil.

— Nu era un copil. N-am fost primul.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu ştiu.

— Pur şi simplu i-ai dat papucii?

— S-a combinat cu un fotbalist.

— Deci te-a părăsit.

— Da.

— E bine acum?

— Cum adică?

— Ai fost îndrăgostit de ea?

— Bineînţeles că nu.

— Deci n-ai vrut decât să faci sex cu o fată de cincisprezece ani.

— Nu înţelegi. Nu-i atât de simplu. Nu-i aşa.

— Deci Val a aflat şi te-a şantajat cu asta.

— E deştept. N-a părut să fie şantaj.

— M-ai trădat ca să-ţi salvezi tu pielea.

— Bec, Bec! Ritchie a întins o mână şi a înşfăcat-o de picioare pe sora lui, iar ea a făcut un pas în spate. Mişcarea ei l-a făcut să geamă de durere. Te iubesc, dar există nişte priorităţi în iubire. Îi iubesc mai mult pe Karin şi pe copii.

— Deci te culci cu minore şi apoi îţi minţi soţia.

— Te crezi mai brează? Spui mereu cât de bun a fost tata, dar când încerc să-l iert pe omul care l-a ucis, tu mă împiedici.

— Nu te-am împiedicat să-l ierţi. Te-am împiedicat să te lauzi la televizor cu asta.

— Tu ai pus copiii tăi în faţa fratelui lui Alex când te-ai culcat cu el şi nici măcar încă n-ai nici un copil.

— Şi ce crede Karin despre ce-ai făcut?

— Nu ştie.

— Nu ştie nimic despre asta?

— Nu.

— O să-i spun eu.

— Nu poţi.

— Trebuie să afle cum eşti tu cu adevărat.

— Dacă-i spui despre fată şi despre faptul că le-am zis celor din Fundaţia Morală despre tine, o să mă părăsească. O să divorţăm, casa o să fie vândută, iar părinţii nepotului şi nepoatei tale o să se despartă.

Bec s-a minunat de sinceritatea cu care-i vorbea.

— Dacă-i spui lui Karin, totul o să se afle, eu o să fiu judecat şi o să ajung la închisoare. Cura de înfrumuseţare a adolescenţilor o să fie anulată, iar compania o să dea faliment. Dacă vrei să te răzbuni, asta e metoda potrivită.

— Nu-i răzbunare. Aşa e corect.

— Poţi să-ţi faci singură dreptate. Poţi să-ţi faci dreptate, plină de cruzime crâncenă, distrugând familii şi vieţi, dacă vrei. Dar nu aşa e Bec, cea pe care o cunosc eu.

— Cred că familia ta trebuie să se destrame. Lui Karin, lui Dan şi lui Ruby le-ar fi mai bine fără tine, dacă tu ai de gând să minţi şi să-i înşeli pe la spate.

— Nu vorbeşti serios. Nu mai fac asta. Chestia aia a fost ultima.

— Cum aş putea să cred ce spui?

„Corect“, şi-a zis în sinea lui Ritchie. S-a grăbit să spună:

— Ştiu că tu crezi că eu nu m-am purtat aşa cum ar fi trebuit să se poarte un frate.

— Dar tu crezi că te-ai purtat frumos?

— Crezi că sunt răutăcios şi ratat. Asta nu mă face să fiu exact ca nenorocitul pe care-l proteja tata când l-au omorât? Tata nu l-a trădat pe ratatul ăla, deşi îl torturau. Eu te rog acelaşi lucru. Nu mă trăda. Şi ştiu că, fiindcă eşti o persoană de treabă, mai bună la suflet decât mine, pentru că îl iubeşti pe tata, n-o să-i spui nimic lui Karin, mamei noastre sau altcuiva.

Bec şi-a încrucişat braţele şi s-a uitat în jos, la iarbă, fascinată de peisajul moral imens şi necunoscut la marginea căruia o dusese Ritchie.

— Mi-ai făcut un rău, iar eu o să sufăr din cauza lui, dar tu nu? a întrebat ea. S-a încruntat. Mi se pare nedrept.

Era tristă şi obosită, iar lumea i se părea o povară grea. Ca să meargă, avea ea impresia, să-şi ridice picioarele, ba chiar să şi respire, ar însemna să se lupte cu gravitaţia şi cu greutatea covârşitoare a cerului, într-o existenţă care nu avea decât scopul să-i strivească pe oameni, ca pe nişte măsline, până când ar fi stors din ei ultimul strop de bucurie.

— Nu înţeleg, a zis ea. Care-i sensul? De ce suntem vii dacă ne purtăm unii cu alţii atât de rău cum te-ai purtat tu cu mine? Ce mai înseamnă iubirea dacă propriu-mi frate mă trădează? Ar trebui să fim mai buni.

— Suntem! a exclamat Ritchie plin de entuziasm. Tu eşti mai bună. Tu poţi ajunge

mai sus. N-o să ai niciodată o şansă mai bună de a-mi dovedi că oamenii nu sunt doar egoişti. Eu îţi ofer şansa de a dovedi adevărata bunătate a oamenilor dacă mă ierţi.

A simţit o înţepătură ascuţită în obraz. Bec îi trăsese o palmă.

— De ce are toată lumea impresia că poate să mă lovească? s-a văicărit el.

Bec, care îl plesnise instinctiv pe Ritchie, aşa cum ar fi pocnit cu latul palmei o maşinărie pentru a o face să funcţioneze, a spus:

— Dacă-mi ţin gura, n-o să fii pedepsit niciodată.

— Nu crezi că lucrul ăsta mi-ar dovedi că-mi eşti superioară din punct de vedere moral şi m-ar face să sufăr toată viaţa?

— Nu.

— Te cunosc mai bine decât mă cunoşti tu. N-o să spui nimănui nimic. Nu te poţi abţine. Eşti prea bună la suflet.

— Eşti dezgustător, a spus Bec. Toată viaţa am avut foarte multă încredere în tine.

— Dacă ai avea copii, ai înţelege, a spus Ritchie.

— O să am, a zis Bec. A luat-o în jos, pe deal.

— Aşteaptă, a spus Ritchie, ridicând tonul vocii, pe când sora lui se îndepărta. Nu pot să merg.

Bec n-a întors capul şi nici n-a încetinit pasul. Ritchie s-a apucat să se târască după ea pe coate şi genunchi. S-a sprijinit de o piatră funerară şi s-a ridicat în picioare.

— Cine-i tatăl? a strigat el.

— Nu ştiu! Glasul surorii sale a răsunat dinspre şosea. Tocmai se suia în maşină. Amândoi!

71

Seara, când Bec s-a întors, Alex era acasă. Au povestit amândoi, fiecare despre propriu-i frate. Alex cumpărase nişte pui fript şi a făcut o salată, pe care au mâncat-o în tăcere împreună. Bec a fost surprinsă de cât de uşor a deviat conversaţia de la lucrurile despre care ar fi trebuit să vorbească şi de cât de veseli au vorbit despre etapele sarcinii, despre concediul de maternitate şi despre cartea pe care poate ar fi trebuit s-o scrie Alex. Erau plini de blândeţe şi aveau multă răbdare unul cu celălalt. N-au mai existat întreruperile ei obişnuite sau parantezele lui. Şi totuşi, când umpleau împreună maşina de spălat vase, el a atins-o pe încheitura mâinii cu latul palmei şi a spus „Scuze“, apoi a roşit, de parcă ar fi fost doi necunoscuţi.

Le era teamă de noapte. Le era teamă de ce urma să spună Fundaţia Morală a doua zi şi le era teamă de dormitor, de renegocierea condiţiilor intimităţii.

După cină, Alex s-a dus la el în birou, iar Bec a încercat să se uite la un film. Se simţea singură. Altădată l-ar fi sunat pe Ritchie. Nu voia să vorbească cu prietenii săi şi nicidecum cu mama ei până când nu afla ce o să spună FM.

Înghesuită într-un colţ al canapelei, zgâindu-se la chipurile amorfe de pe ecran, cu senzaţia că coloana sonoră este zgomot de fond, Bec nu se putea gândi decât la Alex şi la ce se întâmplase în bucătărie cu o zi în urmă, la cum se aşezase el pe jos. Se înşela, şi-a zis Bec în sinea ei, nu avusese nici o intenţie să-l înfurie, iar el n-ar fi trebuit să fie furios. Făcuse totul pentru el. Îşi atribuise toată suferinţa de dragul lui şi totuşi el nu se gândea la ea sau la familia lor; se gândea doar la el însuşi şi dacă i se potrivea calitatea de fiinţă umană. Care era oare problema celor din familia Comrie? S-a gândit la tatăl lui Alex, care se uita pe fereastra din mansardă şi, văzându-şi soţia şi pe Harry împreună, trăgea oblonul peste luminator, în loc să se ducă afară ca să-i despartă. Şi Dougie se ura pe sine însuşi, un sentiment egoist, şi nu te puteai bizui pe el, dar el n-ar fi lăsat-o singură aşa şi nu s-ar fi ascuns într-un birou sau într-o mansardă.

Bec s-a vârât în pat cu o carte, crezând că o să fie trează când Alex o să vină lângă ea. Dar, deşi el n-a întârziat – de fapt o căutase prin casă şi îi fusese teamă că ea plecase –, Bec adormise când el a intrat în dormitor.

El s-a spălat pe dinţi, s-a dezbrăcat şi a rămas o vreme lângă pat, uitându-se la chipul lui Bec de pe pernă. „Aici, în patul nostru“, şi-a zis el în sinea lui, „aici totul se schimbă sau nu se schimbă“. Sexul era cel mai puţin important când venea vorba de

patul comun. În ziua de azi, chiar şi regii sau miliardarii trăiau precum cei mai dedicaţi comunişti când venea vorba de pat. Împărţeai cu altcineva aşternutul, plapuma, salteaua, aerul. Acceptai sau te certai din cauza luminii. Îl trezeai pe celălalt când te zvârcoleai în pat, când sforăiai sau aveai coşmaruri, când erai nevoit să-ţi faci nevoile. Dacă unul vorbea, celălalt era nevoit să răspundă. Erai dezbrăcat. Erai vulnerabil. Dar, dacă erai speriat, aveai pe cine să ţii în braţe.

Şi cel mai rău lucru era că cei doi nu erau niciodată singuri. Chiar şi înainte de a apărea copiii şi chiar şi după ce aceştia plecau de acasă, mai era cineva în cameră – o entitate. N-aveai de unde să ştii. Poate că era Excitarea, care făcea giumbuşlucuri prin pat, îmbrăcată într-un costum sexy, mulat pe trup, sau poate era cadavrul Iubirii, care zăcea pe jos într-o baltă de sânge, poate că era Rutina respectabilă, care tricota cu andrelele într-un colţ, ori poate funcţionarul palid al Plictiselii, care îşi studia unghiile lângă fereastră. În acea seară, Iubirea, zdrenţuită şi plină de vânătăi, îl atrăgea spre Bec, dar, pentru a se întinde lângă ea, el trebuie să se vâre în pat, lângă Infidelitate.

Alex a dat la o parte plapuma şi s-a strecurat lângă Bec, care s-a mişcat puţin, dar nu s-a trezit. A zăcut acolo, perfect întins, fără să o atingă, simţindu-i căldura, dar având senzaţia că simte între ei o prezenţă aproape concretă. Pe când se întreba cine se vârâse între ei – doar în închipuirea lui, vreun tabu hormonal, o prejudecată a condiţionării sociale –, Bec s-a întors şi s-a lipit de el, iar el a rămas la ea în braţe, în căldura ei umană şi completă, plin de recunoştinţă.

S-au trezit la cinci, iar la şase s-au aşezat în faţa laptopului lui Bec, uitându-se la pagina Fundaţiei Morale. Acolo încă mai exista dezvăluirea de săptămâna precedentă. Bec a apăsat butonul de vizualizare, iar pagina s-a schimbat, pe ea a apărut un nou articol.

Scria:

„FÂNTÂNA TINEREŢII"

OMUL DE ŞTIINŢĂ ŞI GHICITOAREA MORŢII

DIN FAMILIA LUI

Savant celebru îi face unchiului său o injecţie ilegală

cu celule mutante doar cu câteva SĂPTĂMÂNI

înainte ca el să moară – apoi primeşte casa lui

Unul dintre cei mai cunoscuţi cercetători în domeniul medicinei din Marea Britanie a încălcat regulile institutului pe care-l conduce pentru a-i face unei rude, care a murit după aceea, o injecţie neomologată cu celule din „fântâna tinereţii", dezvăluie FM.

Dr. Alexander Comrie, 42 de ani, a devenit directorul prestigiosului Institut Belford de cercetări oncologice din Londra anul trecut, după ce fostul director, unchiul său, prof. Harold Comrie, s-a pensionat pe caz de boală.

Harold Comrie, 64 de ani, avea cancer în fază terminală – dar nu unul dintre cancerele pe care aşa-zisele celule din „fântâna tinereţii", cunoscute sub numele de „celule expert", le poate vindeca.

Conform testamentului unchiului său, Alexander Comrie, nu fiul lui Harold Comrie, Matthew, moşteneşte efectiv casa luxoasă a răposatului.

Surse din Institutul Belford declară că Alexander Comrie a profitat de statutul lui privilegiat, evitând procedurile normale de acces, pentru a lua celulele din congelatorul unde erau depozitate.

Infirmiera angajată printr-o agenţie de recrutare, care l-a îngrijit pe Harold Comrie în ultimele sale săptămâni de viaţă, Judith Tembo, a zis că Alexander Comrie a adus celulele acasă la unchiul său într-o pungă portocalie de Sainsbury's şi că ea l-a ajutat să-şi prepare infuzia. Ea a declarat: „Atunci n-am crezut că greşesc cu ceva".

Matthew Comrie a declarat pentru FM că şi-a dat acordul verbal ca tatăl său să primească celulele, dar că implicaţiile acestei acţiuni nu i-au fost niciodată explicate în detaliu.

„Vărul meu a pomenit de celule, dar am presupus că administrarea lor era aprobată de consiliul de conducere", a spus Matthew Comrie. „Acum am nevoie de nişte răspunsuri."

Beneficii secundare

S-a presupus că Harold Comrie îi va lăsa casa moştenire singurului său copil, Matthew.

Dar, într-un mod neconvenţional, Harold Comrie a lăsat prin testament casa institutului, ca beneficiu secundar gratuit pentru directorul acestuia.

„Ştiu că vărul meu aflase ce scria în testament când a administrat celulele. Nu ştiu dacă celulele au avut vreo legătură cu moartea prematură a tatălui meu", a spus Matthew Comrie, care este unul dintre directorii din Ministerul Educaţiei din Lancashire. „Dar acum ştiu că n-ar fi trebuit să i le dea. Sunt foarte tulburat."

Alexander Comrie a devenit celebru anul trecut, după ce a publicat un articol în revista Nature, unde susţinea că celulele-expert, pe care unchiul său le descoperise iniţial, ar putea aduce nemurirea oamenilor.

Afirmaţia a atras numeroase critici. Surse declară că, din cauza numirii lui

Alexander Comrie în postul de director al institutului, consiliul de conducere ar putea fi acuzat de nepotism.

Abuz de încredere

La puţină vreme după moartea lui Harold Comrie, Alexander Comrie s-a mutat împreună cu iubita lui, Rebecca Shepherd, în casa răpoasatului director, o proprietate care valorează un milion şi jumătate de lire sterline, din zona de lux din Islington, pe Citron Square.

Dr. Ben Norridge, un specialist în etică medicală din Oswestry University, a afirmat: „Terapia cu celule-expert este un tratament experimental, care ar trebui administrat pacienţilor, respectând anumite protocoale stricte şi doar când pacientul suferă de un anumit tip de cancer. Comrie junior a făcut un uimitor abuz în etica medicală elementară. A încălcat orice regulă. E de aşteptat să fie pus sub acuzaţie."

Faptele lui Alexander Comrie au pus BBC-ul în dilemă privind rolul acestuia de prezentator al unui film documentar despre procesul de îmbătrânire, De ce să nu trăieşti o veşnicie?, produs de această organizaţie, care urma să apară în curând pe micile ecrane.

Beat

Anul trecut Shepherd şi Alexander Comrie au fost numiţi de presă „cuplul de savanţi de succes".

Înainte de a deveni directoarea de campanie pentru prevenirea malariei la nivel global, Shepherd, fiica eroului ucis din Special Boat Service, căpitanul Gregory Shepherd, a avut succes în conceperea unui vaccin împotriva acestei boli.

Ea este sora producătorului emisiunii Cura de înfrumuseţare a adolescenţilor şi a fostului solist din Lazygods, Ritchie Shepherd.

Se zvoneşte că, de când s-au mutat în casa răposatului lui unchi, Alexander Comrie şi Shepherd au dat iama prin vasta pivniţă de vinuri vechi a fostului director, care le-a fost lăsată moştenire personal prin testament.

Vecinii descriu mai multe petreceri nocturne zgomotoase care au avut loc în casă. S-a afirmat că Comrie şi Shepherd au fost văzuţi dând ocol piaţetei pe bicicletă, beţi, în toiul nopţii, cântând împreună cu fratele lui Alexander Comrie, Douglas, un funcţionar la poştă.

72

Restul zilei, lui Alex i s-a părut că toată lumea – Bec, colegii lui, părinţii, prietenii de pe diverse continente, care îi cunoscuseră şi pe el, şi pe Harry – era de partea lui. Luni au apărut avocaţii. La ei, Alex a sesizat puterea de a intra într-o încăpere şi, fără a face nici un efort vizibil, de a-i face pe toţi cei prezenţi să se dea la o parte şi de a-i ţine la distanţă. A fost interogat de poliţişti, care păreau iritaţi de faptul că fusese obligaţi de Fundaţia Morală să-l interogheze, şi care şi-au descărcat iritarea pe Alex sub forma unei asprimi pe care toate eforturile lui de a o îmblânzi n-au făcut decât s-o sporească.

Membrii consiliului de conducere l-au interogat în sala de şedinţe. Din portretul gigantic de deasupra capetelor lor, Belford privea în depărtare, pe când avea loc interogatoriul, iar Alex se uita întruna la costumul albastru şi lăbărţat ca un sac al fondatorului, la mustaţa lui albă şi la ochii lui de un albastru spălăcit. I se părea că uriaşul ştie ce se petrece şi se preface că nu vede şi nu aude ce se întâmplă sub el.

De ce, l-a întrebat pe Alex vicepreşedintele consiliului, nu respectase procedurile în vigoare, deşi fusese om de ştiinţă vreme de douăzeci de ani?

— Dacă aş fi respectat procedurile în vigoare, n-aş fi putut să-i dau celulele, a zis Alex.

— Atunci n-ar fi trebuit să i le dai.

— Ştiam că n-o să-l ajute. Cred că şi el ştia. Dar ştiam şi că n-o să-i facă rău. I s-au administrat celule din aceeaşi recoltă pe care şi-o administrase când a testat efectele lor secundare, în trecut. Erau propriile-i celule.

— Dacă credeai că n-o să-l ajute, de ce i-ai administrat celulele? Toţi cei cinci bărbaţi şi două femei aveau în faţă articolul scos la imprimantă al FM. Mai aveau şi alte foi de hârtie, dar ei se refereau doar la acel articol, răsfoind întruna cele două pagini.

— El m-a rugat. Voiam să fie fericit. Era pe moarte şi voia să mai aibă o speranţă.

— Nu eşti medic calificat. Nu era de competenţa ta să-l supui unei asemenea proceduri neomologate şi intruzive pe un om atât de bolnav.

— Era de faţă şi o infirmieră. Eu am împlinit ultimele dorinţe ale unui muribund.

— N-ai cum să ştii dacă nu cumva i-ai grăbit moartea.

— N-am cum să ştiu dacă nu cumva i-am întârziat moartea.

— Consider că ai fost extraordinar de nesăbuit, a spus vicepreşedintele.

Unul dintre avocaţi s-a aplecat spre masă şi a glăsuit. Răsucea în mână un pix, de

parcă ar fi rulat o ţigară lungă şi neagră.

— Pe mine mă preocupă aspectul legat de acordul său, a spus el.

— Erau celulele lui Harry, era rugămintea lui, iar fiul său a fost de acord.

— Nu există nici un act, a zis avocatul. Nu există nici o semnătură. N-ai semnat când ai luat celuele, n-ai spus nimănui ce faci, n-ai nici un act, nici măcar nu ţi-ai luat notiţe despre cum a decurs intervenţia. Iar acum vărul tău spune că nu i s-au dat suficiente informaţii pentru a lua o decizie în cunoştinţă de cauză.

Alex era convins că chipurile lor glaciale erau prefăcute, că inchizitorii săi uitaseră că s-ar fi putut destinde şi ocupa de asta, ca nişte oameni plini de bun-simţ ce erau. S-a aplecat spre ei, şi-a întins mâinile în faţă, zâmbind şi încreţindu-şi fruntea, privindu-i pe rând în ochi.

— Îl cunoşteaţi pe unchiul meu, a spus el. A fost un om mare. Nu voia să moară şi îi era teamă că nu făcuse destule înainte de a muri. Mie nu mi s-a părut în neregulă să-i dau ce-şi dorea, dacă asta nu făcea rău nimănui. Eu n-am vrut să locuiesc în casa lui. Nu i-am cerut să-mi lase mie vinul. N-am vrut să-i dau celulele. N-am vrut să spun că celulele ar putea să inhibe îmbătrânirea oamenilor în articolul din Nature. Pe toate le-am făcut pentru el.

S-a gândit la Harry, puţin înainte să-şi dea obştescul sfârşit, care a cerut cu încăpăţânare să fie dus la etaj când a crezut că o să moară. „Nu vreau să mor în camera de zi“, a zis şi dinspre el a răsunat un horcăit discret şi sacadat, ultimul râset din suflet al unui muribund.

— Nu vă amintiţi cât de haios era? a întrebat Alex.

— Nu sunt sigur că e ceva de râs în asta, a spus vicepreşedintele.

Unul dintre membrii consiliului a zis:

— Afirmi că ai schimbat concluziile unui articol ştiinţific ca să faci pe plac unui şef de-al tău?

— Nu asta am spus şi nu asta am făcut, a spus Alex. Gura i se uscase. Nu înţelegea schimbarea pe care o suferiseră aceşti oameni, care se guduraseră atât de mult pe lângă el ultima oară când îi văzuse.

— Mie aşa mi s-a părut, a zis unul dintre membrii consiliului de conducere.

— Suntem în aceeaşi oală cu toţii, a zis avocatul.

Alex şi-a dres vocea.

— Nu ştiu ce vreţi să fac, a spus el. Ştiţi ce s-a întâmplat. O să vorbesc cu Matthew, iar dacă vreţi să-mi cer scuze cuiva, o s-o fac.

Vicepreşedintele şi-a lipit vârfurile degetelor unele de altele. „Oare ce vârstă avea când a făcut asta prima oară?“ s-a întrebat Alex în gând. „Oare îl linşteşte?“

— Au apărut noi informaţii despre tine, a spus vicepreşedintele. Întrucât eşti în

concediu pe perioada cât se filmează documentarul, nu suntem nevoiţi să te suspendăm pe durata anchetei noastre.

Alex şi-a căscat puţin gura. În urechi parcă i-ar fi sunat ceasul.

— Probabil că va fi nevoie să-ţi amâni revenirea la institut.

— Am de lucru, a spus Alex. Oamenii încă se mai îmbolnăvesc.

Unul dintre membrii consiliului a zis:

— Unii dintre noi ţi-au contestat loialitatea faţă de institut de când ai acceptat să apari la televizor.

— Voi m-aţi încurajat să accept, a zis Alex. Am stat aici, în camera asta, acum câteva luni, iar voi mi-aţi zis că ar îmbunătăţi imaginea institutului. De ce e nevoie să mă scuz? Asta nu-i o sală de tribunal.

— Ultima oară când te-am văzut erai un om de ştiinţă responsabil şi lucid.

— Nimeni nu mi-a zis că n-o să mai pot bea un pahar de vin dacă devin director.

— Deci beţiile tale sunt adevărate?

— Consideraţi că, într-un articol dintr-o revistă de scandal de pe Internet, un bărbat care vrea să se răzbune a scris adevărul, iar, dacă ăsta e adevărul, atunci eu trebuie să dovedesc că nu sunt vinovat, a zis Alex.

— Spui că vărul tău vrea să se răzbune? a întrebat unul dintre membrii consiliului.

— Nu Matthew. Val Oatman.

— Cum adică vrea să se răzbune? a întrebat vicepreşedintele.

— E o chestiune personală, a zis Alex.

Membra consiliului şi-a dres vocea şi s-a uitat la foile de hârtie din faţa ei. Vicepreşedintele s-a uitat la ceilalţi colegi ai lui. Avocatul a spus:

— Ne-ar ajuta dacă am şti că ne dezvălui toate informaţiile relevante.

— V-am spus tot ce trebuie să ştiţi, a zis Alex. S-a ridicat în picioare. Înţeleg că vreţi să plec din casă.

— E o chestiune delicată, a spus vicepreşedintele.

Alex a ieşit din sală. A auzit pe cineva cum îl strigă. I se părea că-i vede pe oamenii pe care-i ştia cum îşi sfâşie unul altuia carnea cu dinţii şi cu ghearele, într-o bătălie dintre bine şi rău din ultimele zile ale omenirii.

Pe măsură ce săptămâna se scurgea, el devenea din ce în ce mai amărât. Se părea că trupul putrezit al lui Harry va fi dezgropat. Şi-a plătit un avocat care i-a zis că era improbabil să fie acuzat de vreo infracţiune. O femeie pe nume Jane de la BBC l-a sunat pe Alex şi i-a zis că, în circumstanţele actuale, difuzarea filmului avea să fie amânată cel puţin un an.

Consecinţa confruntării lui Alex, de la mijlocul vieţii sale, cu nedreptatea oamenilor, a fost că l-a năpădit dorinţa de a face lucrurile echitabile, aşa încât a început să aştepte

cu nerăbdare ca Bec să-l dea de gol pe Ritchie. Nu găsea nici o metodă prin care să-i pedepsească pe Val sau pe Matthew, ori prin care să-i oblige să recunoască că au greşit. I-a iertat pe Bec şi pe Dougie. Singura posibilitate de a repara nedreptatea era pedepsirea vechiului său prieten, iar dorinţa lui de a-l răni îl încuraja. Îl făcea să simtă că face parte cu adevărat dintr-un scenariu al oamenilor. Dacă ar fi putut alege dintre dorinţa lui de răzbunare şi talentul de a dansa, ar fi ales ringul de dans, nu nevoia de a-l vedea pe Ritchie pus la zid, dar setea de răzbunare tot era ceva. Nu putea să înţeleagă de ce Bec nu vorbea despre fratele ei.

Într-o după-amiază înnorată de martie, erau amândoi în camera de zi a casei de pe Citron Square şi aşteptau camionul care urma să le ducă mobila în apartamentul lui Bec. Fulgi zdrenţăroşi de zăpadă, de dimensiunea unor mărci poştale, cădeau, aşternându-se pe alocuri pe acoperişurile de vizavi, care erau suficient de reci încât zăpada să se lipească de ele, aidoma unui muşchi alb de copac, pe muchiile dintre plăcile de ardezie. Îşi făcuseră bagajele şi nu mai aveau nimic altceva de făcut. Bec şedea pe canapea, cu privirea aţintită asupra şemineului. Opriseră boilerul, iar căldura care mai rămăsese în calorifere se risipea. Alex stătea în picioare, lângă uşă, cu mâinile în buzunare. S-a dus la fereastră şi s-a uitat afară ca să vadă dacă venise camionul. Bec şi-a luat paltonul de lângă ea şi l-a îmbrăcat.

— Când ai de gând să-i spui lui Karin ce a făcut Ritchie? a întrebat Alex.

Bec a tresărit şi şi-a frecat palmele una de alta între genunchi.

— Val a fost prea vanitos ca să publice articolul despre mine. A vrut să fie crud cu mine, ca un gentleman, atacându-te pe tine. Se pare că asta crede despre el: că e un gentleman englez de modă veche. Căci mai erau şi cruzi câteodată, nu-i aşa, englezii ăia gentlemeni de modă veche? Îi provocau pe alţii la dueluri unde ştiau că o să fie învingători. Dacă o femeie îi jignea, îl ucideau pe iubitul femeii sau pe soţul ei şi îl făceau de ruşine pe fratele femeii, dar pe ea o lăsau în pace, doar o făceau să plângă acolo, înconjurată de cadavrele bărbaţilor.

Alex s-a aşezat lângă Bec, pe canapea.

— Când ai de gând să-i zici lui Karin? a întrebat el încă o dată.

— N-am de gând să-i spun.

— N-o să dezvălui secretul fratelui tău.

— Nu.

— Te-a trădat, şi-a înşelat soţia cu o fată de cincisprezece ani, pentru care era responsabil, şi n-o să fie pedepsit pentru asta.

— Nu de către mine.

— Iar noi am suferit ca dracu’ fără să fi greşit cu nimic.

— Eu am greşit. N-ar fi trebuit să fac sex cu Dougie. Tu n-ai greşit cu nimic, dar

Matthew n-are nici o treabă cu Ritchie.

— Nu-i drept.

— Nu vreau să-l dau în gât. Nu vreau să destram familia. Nu vreau să ajungă în închisoare din cauza mea. Deşi el m-a trădat, asta nu înseamnă că şi eu trebuie să fac la fel.

— Dar cum rămâne cu fata?

Bec s-a aplecat şi a scotocit în poşeta ei. A scos o foaie de hârtie împăturită, ruptă dintr-o revistă de vedete, a despăturit-o şi i-a dat-o lui Alex. Era o pagină plină de mici fotografii cu oameni coafaţi, cu dinţi albi şi piele lucioasă în diverse nuanţe de portocaliu, galben, cărămiziu, ciocolată şi alb strălucitor. O faţă fusese înconjurată cu o cariocă neagră, iar de acolo fusese trasă o linie până pe marginea foii, unde scria: „Victimă!!!“ Chipul înconjurat era al unei fete slabe, cu pometii proeminenţi şi mult creion dermatograf. Purta o rochie strâmtă, fără bretele şi un lănţişor din argint şi rânjea spre aparatul de fotografiat. Un băiat ras în cap, cu un cercel în ureche, părând timid şi plin de entuziasm, îmbrăcat cu un costum şi cu o cravată care avea un nod prea mare, avea un braţ în jurul taliei fetei. Sub poză scria „Craig Arbutnot şi iubita lui, Nicole Culhame“. Alex a recunoscut numele Arbutnot; era fotbalist.

— Ritchie mi-a trimis asta, a spus Bec.

— Vrea să-ţi dovedească aşa că nu i-a făcut nici un rău.

— Vrea să-mi arate că nu i-a făcut decât un bine, cred. Acum are şaptesprezece ani. Am căutat-o pe net. Pare mai matură în poze, nu-i aşa? Probabil că din cauza fardurilor.

— Sau a vieţii. Sau a faptului că Ritchie i-a răpit copilăria. Nu reiese nimic din poza asta. Există un motiv pentru care e ilegal să faci sex cu persoane care au mai puţin de şaisprezece ani. N-avem de unde să ştim cât de tare a traumatizat-o. Poate că-i alcoolică. Poate că e dependentă de heroină. Poate că ia Prozac.

— Poate. Poate că ar fi fost la fel şi fără Ritchie. Poate că ar traumatiza-o şi mai mult dacă ar depune mărturie la proces împotriva lui Ritchie.

— Cei ca noi tot timpul fac sluj, a spus Alex. Niciodată nu ripostăm.

— Nu vreau să fac parte dintre cei ca noi, a spus Bec. Vreau să decid singură ce-i bine şi ce-i rău. Vreau să fiu în stare să fac anumite lucruri care n-au sens dacă eşti la fel de egoist ca Ritchie.

— Asta-i slăbiciune.

— Acum parc-ai vorbi din Noul Testament. Ochii lui Bec s-au umplut de lacrimi. Şi-a apăsat mâinile pe burtă. Am făcut asta pentru tine. Eu nu mi-am dorit niciodată un copil, iar acum îmi doresc unul, datorită ţie, şi încă mai am multe de făcut. În loc să vorbim despre cum o să ne descurcăm toţi trei cu tot ce s-a întâmplat, tu nu te poţi

gândi decât la cum să mă convingi să mă răzbun pe fratele meu. Nu aşa vreau să trăiesc.

PARTEA A PATRA

73

Într-o bună zi Fundaţia Morală a dat faliment. Ultima ei acţiune a fost să publice lista completă a surselor pentru zecile de dezvăluiri pe care le publicase în scurta ei existenţă. Au fost dezvăluite o mulţime de nume ale celor care îşi trădaseră prietenii şi colegii. Întrucât trădarea lui Ritchie nu se concretizase într-un articol, numele lui nu se afla pe listă. Al lui Midge era. Când cei de pe listă au luat legătura cu avocaţii lor, pentru a-i întreba ce s-a întâmplat cu certificatele lor de imunitate, au primit diverse răspunsuri. Unii dintre avocaţi au spus că certificatele conţineau anumite artificii; garantau imunitatea pentru faptele săvârşite în trecut în schimbul trădării altora, dar nu promiteau să nu le dezvăluie numele. Alţii au crezut că clienţii lor pot da fundaţia în judecată. Dar când citaţiile pentru tribunal au fost trimise la sediul fundaţiei, s-a constatat că aceasta dispăruse fără urmă. Pare-se că birourile fuseseră închise cu o lună în urmă, iar angajaţii îşi primiseră ultimele salarii. Serverul din Chile fusese plătit pe un an întreg în avans şi nimeni nu părea să ştie cum puteau fi accesate datele. Val a dispărut, lăsându-şi copiii la sora lui, care avusese grijă de ei încă de când Val suferise criza de nervi şi plecase de la ziar.

Devenise un mister permanent ce se întâmplase cu Val. După dispariţia lui, el a

devenit mai legendar decât fusese în postura de geniu invizibil din FM. Fiecare veste sau relatare a unei persoane care declarase că-l văzuse pe undeva erau desprinse din context şi pe ele se brodau mai multe poveşti, diferite la prima vedere, deşi erau de fapt acelaşi mit despre un fanatic sortit să fie captiv între zidurile din ce în ce mai împresurătoare ale propriului său fanatism. Îşi lăsase barbă, se convertise la islamism, învăţase limba arabă şi locuia într-un complex din Riyadh, unde avea patru neveste şi-i ţinea companie lui Wahhabis. Îşi lăsase barbă, se convertise la religia creştin-ortodoxă şi trăia într-o chilie muntele Athos. Îşi lăsase barbă, se înscrisese într-o sectă calvinistă şi trăia într-o grădină din Hebrides. Era mormon în Utah, călugăr iezuit din Manila, rabin în Ierusalim. Iar în ce priveşte căsuţa lui plină de conştiinţe orfane, conştiinţele, abandonate de noul lor îngrijitor, probabil muriseră de inaniţie. În pofida revoluţiei sociale pe care o produsese ultima acţiune a Fundaţiei Morale, iniţialii lor deţinători nu şi le doreau.

Lui Ritchie i se părea că destrămarea FM îi revigorase şi îi ascuţise simţurile care fuseseră inerte şi dureroase de prea multă vreme. I-ar fi fost milă de Midge dacă fostul lui prieten nu l-ar fi atacat atât de urât. „E tipic pentru tine să torni pe cineva care e atât de jalnic, încât nici măcar nu merită să fie umilit în public“, spusese Midge.

Midge, la fel ca şi ceilalţi, n-avea de unde să ştie că Ritchie îşi turnase sora autorităţilor morale; reacţia corectă faţă de absenţa numelui lui Ritchie de pe lista cu trădători din mesajul de adio al FM, era de părere Ritchie, ar fi fost să presupună că Ritchie nu trădase pe nimeni, iar afirmaţia lui Midge, care-i uimise pe toţi cei care-i cunoşteau pe amândoi, că Ritchie de fapt nu fusese acuzat de asta era, cu siguranţă, incorectă.

În acea perioadă ciudată, lui îi plăcuseră cel mai mult lecţiile de chitară ale lui Ruby. Într-o zi, când Karin era plecată în turneu, a învăţat-o să cânte Sisters of Mercy. Şedeau în camera lui Karin, dintr-un colţ al casei, care avea ferestre pe două laturi.

— Sunt nişte coarde minunate, a zis Ritchie. Vrei să vedem cum sunt? D. Aşa. Mi-au adus... D e mama coardelor, e delicată, vibrantă, nu-i ca coardele mai groase. Nu poţi să nu iubeşti coarda D. Şi acum A... compasiunea lor... A e ca soţul lui D, directă, puternică, de încredere, le adună pe toate la un loc. Pe urmă mai e şi G... iar mai târziu... G este fiul, cel pe care-l aşteptau, ea cuprinde toate cele şase coarde, e sus şi jos în acelaşi timp, G e magnifică. D, A, G – doar de ele ai nevoie, poţi să schimbi lumea cu coardele astea. Şi acum ştii ce vine? F diez! ... ei mi-au adus... e fiica dificilă, tristă, complicată, care e într-o altă lume. Aşa e, e o coardă care se cântă barre. Apasă toate coardele cu degetul ăla. Ştiu, e greu. Iar pe urmă E... cântecul lor. E de la *sfârşit*[.26

— Sunt o fiică dificilă? a întrebat Ruby.

— Bineînţeles că nu, a spus Ritchie.

— Nu sunt tristă şi complicată.

— N-am spus asta, draga mea.

— Ai zis că o să apar la televizor.

— Îmi pare rău, draga mea. Pur şi simplu n-am reuşit. Uneori aşa e în lumea artiştilor.

Lacrimi mari au căzut pe chitara lui Ruby, iar umerii i s-au cutremurat. A început să bocească. Ritchie a pus chitara deoparte şi a încercat să ia şi instrumentul de la Ruby, ca s-o îmbrăţişeze, dar ea a înhăţat corpul chitarei şi i l-a smuls din mâini, continuând să plângă.

— Ai spus că o să apar la televizor dacă nu-i spun mamei de telefon, eu nu i-am zis de telefon, dar tu nu m-ai ajutat să apar la televizor.

— Of, scumpo, a zis Ritchie. Fac o mulţime de lucruri bune pentru tine.

— Vreau să apar la televizor, a spus Ruby, scâncind şi lăsându-l pe Ritchie să-i ia chitara. El a ridicat-o în braţe şi a pus-o pe genunchi. Crescuse. A întins o mână, a luat nişte şerveţele de hârtie şi i-a şters cu grijă nasul.

— O să-i spun lui mami de telefon.

— OK, a spus Ritchie. Hai să vorbim despre asta, bine? Pentru că mami vine acasă abia mâine.

— O să-i spun atunci.

— Bine. Deci hai să vedem cum stau lucrurile, da? Vrei să apari la televizor, iar dacă eu nu te ajut, atunci o să-i spui lui mami de telefon.

— Da.

— Ştii ceva despre mine, iar eu nu vreau ca mami să ştie ce ştii tu, iar tu te foloseşti de chestia asta ca să obţii ce vrei.

Ruby s-a gândit preţ de o clipă la asta, apoi a încuviinţat din cap.

— Eşti foarte deşteaptă, a zis Ritchie. Asta fac adulţii. Se cheamă şantaj.

— De ce se cheamă şantaj?

— Habar n-am, a spus Ritchie. Există e-mail, există şi *Gmail*[27.

De ce să nu fie şi şantaj?

— Ar trebui să se cheme Bmail! a exclamat ea.

— Eşti o fetiţă deşteaptă, nu-i aşa? Acum, chestia cu şantajul este că seamănă cu F diez. E cu probleme. Vrei să vorbim un pic despre asta?

— OK.

— Păi, primul lucru la care trebuie să te gândeşti înainte de a şantaja pe cineva este să te asiguri că nu-ţi faci ţie un rău mai mare decât persoanei pe care o şantajezi.

— Cum adică? a întrebat Ruby. Părea cam plictisită.

— Păi, să-ţi dau un exemplu, a zis Ritchie. Eu încă nu mi-am ţinut promisiunea faţă

de tine şi n-ai apărut la televizor, iar tu vrei să-i spui lui mami de telefonul ăla. Dar, dacă îi spui lui mami de telefon, tati va fi nevoit să plece.

— Unde?

— De acasă. Departe.

— Pentru cât timp?

— Nu ştiu. Poate pentru totdeauna. Nu vrei asta, nu-i aşa?

Ruby s-a uitat în pământ, s-a jucat cu degetele şi a început din nou să plângă, de această dată în tăcere.

— Îl iubeşti pe tati, nu?

Ruby a încuviinţat din cap.

— Vrei atât de mult să apari la televizor, chiar dacă atunci eu o să plec pentru totdeauna? Ruby a clătinat din cap. Ei bine, atunci trebuie să nu spui nimic despre telefonul ăla. Ştiu că e nedrept, dar e unul dintre lucrurile pe care trebuie să le înveţi în viaţă. Şantajul nu funcţionează întotdeauna.

— De ce e secret telefonul? a întrebat Ruby cu o voce firavă.

— Chestia cu familiile, a zis Ritchie, este că nimeni nu trebuie să ştie totul despre toată lumea. Tu nu ştii tot ce-i spun eu lui Dan, iar el nu ştie tot ce am discutat eu cu tine.

— Pot să mănânc îngheţată? a întrebat Ruby.

— Bineînţeles, hai să mâncăm nişte îngheţată. Şi-a luat fiica de mână şi s-au dus împreună la bucătărie. La fel a fost şi cu mine, mătuşa Bec şi bunicul tău, a zis el. Toţi aveam secrete unul faţă de celălalt. Tati pe care-l vezi tu seamănă cu tăticul lui Dan, dar mai e şi tati pe care doar tu îl vezi, tăticul tău special şi secret, despre care nimeni altcineva nu mai ştie. Iar când o să creşti mare şi o să ai copii, nici tu nu o să vrei să le arăţi totul copiilor tăi. Fiecare dintre copiii tăi o să aibă propria-i mămică specială secretă. Aşa sunt oamenii. Hai să vedem ce găsim pe aici. Fistic!

74

Doi ani mai târziu, Ritchie ieşea cu maşina din Londra prin est, îndreptându-se spre o berărie dintr-un oraş de garnizoană, unde se ducea la câteva luni. Circulaţia era blocată pe A12, dar calmul lui Ritchie era indestructibil. Mereu zâmbea la gândul că îi merge atât de bine. Locuia iarăşi în cel mai frumos oraş din lume. I se părea că BBC-ul îi făcuse un mare serviciu oprind producerea emisiunii Cura de înfrumuseţare a adolescenţilor suficient de devreme ca el să-şi planifice următorul proiect şi să reducă Rika Films la un nucleu docil, compus din şase oameni de bază talentaţi. Încă se mai delecta cu apogeul ultimei emisiuni din sezonul final şi nimeni nu era destul de inteligent încât să înţeleagă cât de mult succes urma să aibă următoarea lui emisiune. Când le explicase noua structură a emisiunii Cântă pentru cină, toată lumea îi pusese aceeaşi întrebare: „Cum o să se potrivească gătitul cu muzica?“ „Când o să aibă audienţă maximă în publicul-ţintă“, îşi zisese el în sinea lui, „o să vă daţi seama“.

Primii terapeuţi la care Ritchie a încercat să se ducă s-au aşteptat de la el să facă toată munca. Voiau să se interogheze singur, să-şi compună întrebările şi răspunsurile, în timp ce ei stăteau relaxaţi şi îi trimiteau nota de plată. A fost trimis de la unul la altul şi până la urmă a găsit un bărbat care îi plăcea. Era nu doar terapeut, ci şi medic, un psihiatru scoţian, cu picioarele pe pământ, care purta cămaşă, cravată şi un pulover încheiat în faţă cu nasturi, sub sacoul lui de stofă de lână, şi care fusese la aceeaşi şcoală cu Ritchie. Prima oară când se întâlniseră, Ritchie, care între timp căpătase experienţă, a început să vorbească despre tatăl lui. Privirea fixă şi răbdătoare a psihiatrului l-a făcut să se oprească.

— Îmi cer scuze, dar eşti cumva împotriva medicamentelor? a întrebat psihoterapeutul. Unii dintre pacienţii mei cred că, dacă bat câmpii despre problemele lor, n-o să mai fie nefericiţi, fără să mai ia din când în când câte o pilulă din cutia cu bomboane de ciocolată.

Ritchie a salivat auzind cuvântul „ciocolată“. L-a urmărit cu privirea pe psihiatrul care a scos o cutie dintr-un sertar. Era o cutie cu bomboane de ciocolată, o marcă ieftină de producţie în masă, dar când psihiatrul a ridicat capacul, în ea nu era decât o singură bomboană. Celelalte adâncituri din plasticul negru conţineau pastile de diferite forme şi culori. Terapeutul a scos un carnet cu reţete, şi-a scos jacheta şi şi-a suflecat mânecile.

— Deci, a spus el, te simţi rău aici, şi-a atins el fruntea, aici, s-a atins pe burtă, sau în

ambele locuri?

— Peste tot înăuntru, a zis Ritchie. Nu doar noaptea. Chiar şi în toiul zilei am stări din astea...

— Hei! l-a întrerupt psihiatrul. Încerc să mă feresc de „stări de". E nevoie de mult timp şi nimeni nu pare să ajungă nicăieri. Prefer să fiu mai concret. Hai să începem cu burtica. Simţi un gol în ea?

— Ca o scorbură. Nu se umple niciodată.

— Bine. E o scorbură de unde lipseşte ceva, care te macină pe dinăuntru sau care te gâdilă?

Peste o jumătate de oră, Ritchie a plecat din cabinetul psihiatrului cu o reţetă în buzunar. Ce minunăţie modernă! Tot ce era gol se umpluse, orice muchie ascuţită se rotunjise, somnul îi era profund, iar grijile i se diminuaseră, pe când eul lui autentic prospera.

Dar nu doar pastilele, nu doar faptul că se mutase în Londra sau că îşi pregătea noua emisiune îl făceau fericit pe Ritchie, ci şi că putea să-şi ducă viaţa alături de femeia pe care o iubea. „Singurul meu regret", spunea Ritchie, „este că n-am putut să-i iau pe Karin şi pe copii cu mine".

La câteva luni după dispariţia lui Val, el a aflat despre vechiul zvon fals, cum că avea o relaţie extraconjugală cu Lina Riggs. S-a simţit măgulit şi a început să-şi dorească să devină realitate. Şi chiar a devenit realitate, la multă vreme după ce zvonul se risipise, exact în clipa când toată lumea, inclusiv el însuşi, căpătase convingerea că este un soţ fidel. I se părea că iubirea lui pentru Riggsy era mai delicată şi mai intensă, mai grandioasă şi mai profundă decât dragostea lui adolescentină pentru Karin sau pasiunile nebuneşti pe care le mai simţise până atunci. Îi plăcea că era simplă. Riggsy era nemaipomenită şi o iubea, ea îl iubea pe el, iar diferenţa de vârstă de cincisprezece ani dintre ei nu însemna nimic.

Ritchie le-a zis prietenilor săi că e fericit, iar uluirea cu care ei au reacţionat s-a părut că reflectă cinsimul crescând pe care îl observase în societate. La întrebări – şi, spre iritatea lui Ritchie, unii chiar i-au pus întrebări – el a răspuns că da, singurul lui regret se împărţise în mai multe subregrete. Îi părea rău pentru felul în care i se terminase relaţia. Avusese intenţia fermă de a-i mărturisi lui Karin încă din clipa când el şi Riggsy deciseseră că le este sortit să fie împreună, iar singurul motiv pentru care n-o făcuse fusese faptul că pe atunci amândoi erau ocupaţi. Karin era plecată la concerte o mare parte a timpului. Totuşi, i-ar fi spus şi a fost îngrozitor că aflase în felul ăla despre relaţia lui. Ritchie crezuse că, după ce se întâmplase cu Fundaţia Morală, jurnaliştii de scandal căpătaseră mai mult bun-simţ şi un respect mai mare pentru viaţa privată a altora. El recunoştea faptul că, atunci când porţile casei s-au închis, lăsându-l

afară, şi – mulţumită firmei Sigurdsson, Godwinson şi Weinberg – Dan şi Ruby au rămas înăuntru, îi fusese tare greu. A recunoscut că acesta era un subregret însemnat al singurului regret al lui şi probabil ai fi putut spune că subregretele aveau la rândul lor alte subregrete. Recunoscuse că fusese extrem de – s-a bâlbâit şi s-a ascuns în spatele fericirii sale –, dar principalul lucru era, a zis el, că îşi vede copiii o dată pe săptămână. Ei o iubeau pe Riggsy, spunea el; chiar se înţelegeau bine. I se părea un lucru minunat. Totul avusese cel mai fericit deznodământ. Odată, când el şi Midge încă mai vorbeau unul cu celălalt, el i-a mărturisit că a încercat s-o convingă pe Ruby să stea la el, nu cu Karin. Iar răspunsul ei i se păruse sinistru pentru o fată de nouă ani. Sinistru; un cuvânt oribil pe care să-l spui despre propria-ţi fiică, dar ce ar fi putut să zică, când ea i-a spus că preferă să stea cu Karin pentru că „e mai bine pentru cariera mea"? Unde auzeau copiii expresiile astea? De unde învăţaseră să fie atât de plini de cruzime?

Ritchie a găsit un loc de parcare lângă berărie, pe strada abruptă şi îngustă, mărginită de case. Se îmbrăca cu mare atenţie în aceste seri: costum negru, cămaşă albă, închisă la ultimul nasture, fără cravată, pantofi negri, scumpi, din piele, proaspăt tuns şi dat cu puţin ulei pe păr. Avea mare grijă să-şi ia şi doza de medicamente. A înghiţit una dintre pastilele mari, o Effexors de 150 de miligrame, de culoarea castanei, cu un W într-o parte, care părea aruncată dintr-un avion militar, a golit un pachet de Cadbury's Chocolate Buttons, a intrat în berărie şi a comandat un whisky dublu, pe care l-a sorbit dintr-o înghiţitură. A plătit încă unul şi a aşteptat la bar. Se gândea că aici avea şanse de două ori mai mari să fie recunoscut, pentru că era celebru şi mai fusese de trei ori, dar nici unul dintre clienţi nu părea s-o fi făcut, poate pentru că li s-ar fi părut umilitor. Un cuplu încă mai arunca cu săgeţi la ţintă pe scena din berărie, dar lângă el era un bătrân, îmbrăcat cu o cămaşă în carouri şi vestă de pescar, aplecându-se asupra echipamentului său, aidoma unui muncitor care construieşte bărci şi care acum linişteşte un ţipar. Localul se aglomera. Era acolo un grup de lesbiene, care păreau corporatiste, cu părul lor scurt, jachetă kaki şi blugi, mai mulţi bărbaţi travestiţi, cu un strat gros de fard, ca de pantomimă, pe faţă şi cu rochii încărcate şi ponosite, o femeie scundă, între două vârste, care, fără vreun motiv clar, s-a ridicat în picioare, ca un soi de zombi, şi trei fete cu părul lung şi cârlionţat, cu rochii scurte şi pe tocuri. Un bărbat, pe care Ritchie ştia că-l cheamă Tom, care nu muncea la berărie şi nici în altă parte, dar căruia i-ar fi plăcut să aibă o slujbă, care avea o pată de ketchup uscat pe tricou şi care nu se bărbierise decât pe alocuri, s-a apucat să fugă de colo-colo, gâfâind ca un căţel, şi a împărţit nişte foi de hârtie. Ritchie l-a salutat, spunându-i pe nume, iar Tom a rânjit mai larg, dar părea să nu ştie cine e.

Ritchie a scris Robbie Williams – Angels pe o foaie de hârtie şi i-a dat-o înapoi lui Tom. Muzica în surdină s-a oprit şi a început concursul de karaoke. Primul a fost un

travestit; a cântat binişor I've Never Been To Me de Charlene. Cele trei fete au cântat împreună şi au făcut harcea-parcea o piesă a unui grup lansat de televiziune şi compus din cinci persoane, din deceniul trecut; Tom a interpretat superb o melodie a lui Roy Orbison; iar femeia zombi a urcat pe scenă. Ritchie şi-a dat seama ce o să cânte după primele două acorduri. Voia să plece şi, în acelaşi timp, să rămână şi să asculte. A rămas, iar femeia zombi a cântat pe o voce monotonă şi stătută piesa interpretată de Karin şi The What, You Lead Me On.

Lui Ritchie nu-i trecuse prin cap că iubirea lui necondiţionată pentru muzică avea nevoie de întăriri periodice. La câteva săptămâni după despărţirea lor, vocea lui Karin se auzea peste tot interpretând acel cântec. Oamenii care-l cunoşteau pe Ritchie nu puteau să înţeleagă de ce asculta mereu, cu atâta entuziasm, acelaşi cântec, de ce le explica linia melodică şi de ce afirma că băieţii din The What se pricepeau să cânte, de ce voia ca ei să-l creadă când le spune că fosta lui soţie e una dintre cele mai mari cântăreţe. Îi plăcea la nebunie acea piesă şi era încântat că fosta lui soţie îi dăruise un lucru nou din acea parte inaccesibilă a ei, la care el mereu încercase să ajungă. Iar acum o femeie ca un cadavru o făcea surcele. Ritchie s-a răsucit şi a întrebat-o pe barmaniţă:

— Nu prea le are, nu-i aşa?

— Poftim? a făcut fata care turna Cola cu un furtun, în pahare înalte.

— Am spus că nu prea le are cu cântecul.

— Mie mi se pare OK.

Tom l-a bătut uşurel pe umăr pe Ritchie şi i-a spus că el urmează. Ritchie s-a încheiat la sacou, şi-a verificat gulerul şi a urcat pe scenă. Omul responsabil cu aparatul de karaoke şi-a trecut un deget peste lista cu nume scrise de mână.

— Angels, a spus el. S-a uitat în ochii lui Ritchie, cu înţelepciune şi bunăvoinţă. Eşti sigur că te descurci cu asta?

Vechiul Ritchie, şi-a zis în sinea lui noul Ritchie, şi-ar fi pierdut cumpătul. Dar acum a reflectat. Oare ar fi putut să urce atât de sus la versul de după cor, în seara asta? Şi prin TOATE... era o trecere bruscă de la bariton la tenor, care ar fi putut scârţâi dacă vocea lui nu era perfect acordată, iar operatorul aparatului de karaoke ştia bine asta, Dumnezeu să-l binecuvânteze.

— E prea târziu să aleg altceva? a întrebat el.

— Pune-mă la încercare.

— Ai Fountain de The Lazygods?

Ritchie a plecat de lângă el şi s-a proţăpit în faţa celor câteva zeci de oameni din berărie. Ţinea microfonul în mâna dreaptă şi, pe când răsuna primul acord D în surdină din introducere, el a bâjbâit prin aer cu mâna stângă după firul microfonului, care nu mai exista acum, când microfoanele erau fără fir. D s-a transformat în G, apoi în

A, şi, pe când tobele, chitara bass şi sintetizatorul au răsunat în toată splendoarea lor sonoră, lui Ritchie i s-a părut că pereţii şi acoperişul berăriei se ridică în aer şi că zeci de mii de chipuri pâlpâie sub el, aidoma unui câmp de flori umane. O putea simţi pe Karin alături, fata lui frumoasă şi sclipitoare, punându-şi pana pe coarde şi trecându-şi-o peste toate, râul spumegând al muzicii electronice spre veşnica osândă a gloriei paradisului. A cântat

Răsăritul
Vine peste o oră
Iar ochii tăi
Sclipesc mai tare ca soarele
Poteca ne duce
Spre lumina albastră a zorilor
În pădure
Şi-n ocean
Şi viaţa-iubire din venele noastre.

Erau fascinaţi de el, mulţimea, toţi cei douăzeci de mii de oameni, mulţimea şi trupa, Karin, Johnny P şi The Bat, formând corul, avântându-se din ce în ce mai sus, spre cor, mereu spre ce avea să urmeze.

Hai să mergem cu toţii la fântână
Să bem din ea şi să-ntinerim
Apa rece
Apa limpede
De noapte să ne ferim
Hai să mergem cu toţii la fântână
Iar tu şi cu mine vom fi
Mereu tineri!

Ritchie îşi lipise microfonul de buze şi zbiera cuvintele, cu ochii strâns închişi şi lacrimile scurgându-i-se din ei, zvâcnind din corp aşa cum făcuse pe scenă demult, deşi acum simţea împotrivirea grăsimii şi rigidităţii trupului de patruzeci şi patru de ani, dar doar ca pe un beteşug temporar, o mahmureală care avea să-i treacă cântând.

Coardele inimii
Pe ele îţi place să le vibrezi

Iar unele lucruri
Le spui mai uşor decât le visezi
Dar poteca ne va duce acolo
Unde vorbele-s în aer
În pădure
Şi-n ocean
Şi viaţa-iubire din venele noastre.
Dacă tu şi cu mine-mbătrânim, iubito
Şi iubirea îmbătrâneşte
Lumea vrea o iubire nemuritoare
Tu n-o să mori
„Acum ascultaţi-mă!" a răcnit Ritchie.
Hai să mergem cu toţii la fântână
Să bem din ea şi să-ntinerim
Apa rece
Apa limpede
De noapte să ne ferim
Hai să mergem cu toţii la fântână
Iar tu şi cu mine vom fi
Mereu tineri!

Ritchie a deschis ochii şi a aruncat o privire prin preajmă, buimac că se află într-o mică berărie, lângă un moş cu un aparat de karaoke. Karin nu era acolo. Publicul îl iubea. Au aplaudat, au bătut din picioare, au fluierat şi au răcnit. Ritchie s-a dus în faţă pe scenă, s-a aplecat spre dreapta, apoi spre stânga şi şi-a trecut mâneca peste ochi. Şi-a tras nasul şi i-a spus omului de la aparat:

— Pune Code of Shame.

Bătrânul a clătinat din cap.

— Un singur cântec. Mai aşteaptă încă zece oameni.

— Nu mă aburi, a spus Ritchie cu un zâmbet îngâmfat. Nu i-ai auzit? Trebuie să le dau un bis.

— Un singur cântec, a spus bătrânul. Asta e regula.

Un tânăr cu braţele şi umerii pline de tatuaje, dubli în lăţime faţă de şolduri, a urcat pe scenă până la Ritchie.

— Sunt Ritchie Shepherd, a zis Ritchie. Sunt Ritchie Shepherd, solistul de la Lazygods. Astea sunt piesele mele.

— Un cântăreţ are voie o singură piesă, a spus bătrânul. A încuviinţat din cap spre

tânăr. Tu urmezi, frate. Tânărul a înşfăcat microfonul, încercând să-l ia de la Ritchie. El s-a împotrivit.

— Trebuie să le dau un bis, a zis Ritchie.

— Fără bisuri, a spus bătrânul.

Cu coada ochiului, Ritchie a văzut cum două siluete întunecate îşi croiesc cu iuţeală drum prin public, venind spre el. Au sărit pe scenă, două pachete de muşchi înfăşurate în haine negre, şi i-au smuls microfonul din mână. L-au târât de acolo, pe când el se zbătea şi urla şi l-au dus la uşă, l-au aruncat în bezna de afară şi s-au întors în ghereta lor, scuturându-şi apoi mănuşile. S-au uitat la el cum se ridică în picioare şi pleacă, fără a întoarce capul, împiedicându-se o dată.

— E Ritchie Shepherd, a zis unul dintre ei. Tipul cu Cura de înfrumuseţare a adolescenţilor.

— Noo, a spus celălalt.

— Ce-a zis?

— A zis „Nu i-am spus despre bâtlan".

— Mie mi s-a părut *„heroină"*[28.

— A fost bâtlan. Beat mangă.

75

Era septembrie când Rose şi-a pus lucrurile într-un rucsac şi, cu banii pe care îi economisise ca să plece la Mecca, s-a urcat într-un avion care a dus-o în sud. A zburat toată noaptea. Dimineaţa, când se luminase, dar soarele încă nu apăruse pe cer, şi-a ridicat oblonul de plastic care acoperea fereastra din avion şi a văzut un nor vineţiu, care se înălţa în văzduh, aidoma unei coloane din piatră. Norul se întindea de la sol până mult deasupra avionului, mai înalt decât cel mai înalt munte. Nu era un nor european. Era la tropice. Avea douăzeci de ani. Era prima ei călătorie în străinătate. Dar abia când a coborât din avion, iar aerul jilav şi fierbinte a împresurat-o, ea a simţit o duhoare dubioasă, probabil de canalizare, şi, amestecat cu duhoarea, un alt miros, mai greu de identificat, de parcă razele fioroase ale soarelui ar fi încins pereţii făcuţi din lemn parfumat, şi şi-a dat seama că e în altă ţară.

Bec o aştepta imediat după vamă, ţinând de mână un băieţel alb şi având alături un bărbat înalt african. Băiatul s-a răsucit şi a părut că o recunoaşte pe Rose. Bec i-a urmărit privirea. Preţ de o clipă, Rose a văzut-o prin ecranul amintirilor şi imaginaţiei sale. În realitate Bec era mai în vârstă, mai dolofană, mai puţin bronzată şi mai obosită decât Bec din amintirea şi imaginaţia ei. A recunoscut-o pe Rose, a zâmbit şi a venit spre ea, împreună cu băiatul. Bec, acum fericită, care se năpustea asupra ei, părea mai tânără şi mai sprinţară decât imaginea femeii excesiv de în vârstă de cu o secundă mai devreme. Când Bec a zâmbit, trei mici riduri au apărut în colţul ochilor ei, iar Rose a vrut s-o felicite pentru ele, de parcă ar fi fost un tatuaj pe care ar fi putut şi ea să şi-l cumpere.

— El e Leo, a spus Bec şi amândouă şi-au coborât privirile spre fiul ei. Au încercat să-l facă să salute, dar el s-a răsucit timid, onorând-o pe Rose cu o privire scurtă şi neîncrezătoare când ea s-a ghemuit, ajungând la acelaşi nivel cu el. Iar el e Ajali. Ajali, Rose.

— Îmi face plăcere să te cunosc, a zis Ajali, rânjind şi înclinându-se câţiva centimetri.

Leo avea părut şaten şi ochi căprui, ca Alex, iar Rose a zis că băiatul seamănă cu Alex, însă Bec a râs şi a spus:

— Chiar crezi asta?

A reieşit că Ajali era şoferul. S-a aşezat la volan, Bec l-a pus pe Leo într-un scaun de

copil şi apoi maşina a luat-o din loc. Dar es Salaam era un oraş sumbru, plin de ziduri crăpate şi moloz, lucru care n-a surprins-o pe Rose, deşi nu se aşteptase să vadă oameni atât de ocupaţi şi de hotărâţi ţâşnind pe străzi pe scutere şi trăncănind la telefoanele lor. Peste tot erau de vânzare sucuri acidulate şi dulciuri. Lămâi şi banane verzi, fructe cărora nu le ştia numele zăceau în mormane de culoare aprinsă, de-a lungul drumului.

— N-ai eşarfă pe cap, a spus Bec. S-a uitat la ea, iar Rose şi-a dat seama că îi văzuse braţele dezvelite. Ce s-a întâmplat cu pelerinajul tău la Mecca?

— N-am obţinut viză, a zis Rose. Au spus că sunt prea tânără şi că trebuie să fiu însoţită de soţ sau de o rudă de sex masculin.

— Sunt convinsă că Alex ar fi mers cu tine.

— O rudă de sex masculin de religie islamică! a exclamat Rose, iar gândul că Alex ar fi putut sta de bunăvoie printre pelerini, aruncând cu pietricele în jamarat, a făcut-o să se tăvălească de râs. Leo a râs împreună cu ea şi a ţopăit.

În drum spre casă s-au oprit la biroul lui Bec. Rose a fost dezamăgită. Era o clădire obişnuită de birouri şi laboratoare, populată cu oameni îmbrăcaţi în costume sau halate albe, la fel ca într-un oraş din Anglia. Singura diferenţă era că foarte mulţi dintre cei în costume sau halate albe erau negri. Rose ştia că Bec lucra la un proiect legat de malarie. Şi-o imaginase pe mătuşa ei în sate din colibe de stuf, aflate în mijlocul pădurii, ajutând copii muribunzi, cu burţi umflate şi ochi mari. Acum se simţea de parcă s-ar fi dus la tatăl ei la serviciu şi ar fi cunoscut mai mulţi oameni care şi-ar fi ridicat privirile de pe ecranele computerelor, iar ea le-ar fi uitat instantaneu numele şi funcţiile. Dar Bec era mândră şi aproape că i-au dat lacrimile pentru că adusese în Tanzania toată plictiseala asta, iar Rose s-a prefăcut că e impresionată.

Au mers cu maşina pe o autostradă lată, apoi au luat-o pe un caroiaj de străduţe laterale, mărginite de ziduri bine întreţinute, vopsite în bej şi roz. Casa lui Bec se găsea într-unul dintre aceste complexe de clădiri. De afară părea înfricoşătoare, cu o poartă înaltă şi obloane la ferestre, ascunsă în spatele unui zid. Casa din spatele zidului părea mai modestă şi mai primitoare. În mijlocul pajiştei se înălţa un copac bătrân, cu un trunchi gros şi negru, din care creşteau crengi şi flori stacojii, care păreau să lumineze din interior, sub razele soarelui.

Bec l-a luat în braţe pe Leo şi s-a dus spre casă, vârându-şi capul pe diferite uşi, căutând ceva şi încercând să-şi înăbuşe un zâmbet, de parcă s-ar fi simţit stânjenită că e atât de nerăbdătoare. A găsit ce căuta într-o mică încăpere din spatele casei. Avea pereţii plini de rafturi cu cărţi, iar fereastra ei dădea spre grădină. În cameră exista un mic birou antic, un laptop învechit, cu literele de pe taste pe jumătate şterse, foi de hârtie puse claie peste grămadă în mormane şi, pe o canapea, Alex, adormit şi complet

îmbrăcat, cu pantofii în picioare.

— Uite cine a venit, a spus Bec.

Alex şi-a deschis ochii, le-a văzut pe cele două femei şi a zvâcnit. S-a ridicat în picioare şi a sărutat-o pe Rose pe ambii obraji. Era bronzat şi avea mai mult păr cărunt pe tâmple decât îşi amintea Rose şi, la fel ca Bec, părea foarte obosit. Cineva şi-a vârât capul pe uşă şi a murmurat o întrebare, iar Bec i-a făcut cunoştinţă lui Rose cu Zuri, menajera.

— Uau, ai atâţia servitori, a zis Rose, după ce Zuri a plecat. Retro.

Bec şi Alex s-au uitat unul la celălalt.

— Dacă mai stăm mult pe aici, o să ne transformăm în nişte expaţi bătrâni, a spus Bec.

Alex a rânjit.

— Hai să mergem, a zis el.

— Alex n-ar avea timp să scrie dacă n-am avea viaţa asta, a spus Bec şi s-a răsucit spre el. Nu-i aşa? Că doar n-am fost exilaţi.

În acel moment, lui Rose i s-a părut că Alex a privit-o pe Bec de parcă ar fi fost fascinat de o necunoscută excentrică, în acelaşi timp întrebându-se cum să înjghebe o conversaţie cu aceasta, iar Bec s-a uitat şi ea la Alex cam la fel. Rose a avut impresia că, la patru ani după ce îşi începuseră relaţia, încă nu se înţelegeau pe deplin unul pe celălalt şi că acest lucru nu îi îndepărtase, ci îi apropiase unul de altul. S-a gândit la cum ar fi fost dacă ai fi trecut peste lucrurile pe care le ştiai despre cineva doar ca să ajungi în locul unde începeau cele pe care nu le ştiai, iar apoi să te afunzi în necunoscut. Nu credea că ar fi putut să aibă atâta răbdare. Însă ei doi erau oameni de ştiinţă. Ei nu-i prea surâdea ştiinţa şi totuşi îi plăcea să observe asemenea lucruri.

Alex l-a luat pe Leo de la Bec, l-a pus jos şi l-a întrebat dacă nu cumva ar trebui s-o invite pe Rose la micul dejun, iar Leo a răspuns că da, ar trebui s-o facă.

— Rose crede că Leo seamănă cu tine, a spus Bec. I-a aruncat o privire pătrunzătoare lui Alex, de parcă, şi-a zis în sinea ei Rose, afirmaţia ei ar fi fost o dovadă concludentă, într-o ceartă pe care o avuseseră; şi, luându-se după felul în care Alex şi-a întors privirea, a aranjat câteva foi de hârtie şi a tăcut, el ştia că pierduse; însă, văzând-o pe Bec că-şi muşcă buza, ea nu-şi dorise să învingă.

Bec a dus-o pe Rose la ea în cameră.

— Alex vrea să facă prea multe, a spus ea. Scrie o carte, predă la universitate, stă mult timp cu Leo, iar când îi spun să nu mai muncească atât de mult, el zice: Dar avem servitori.

— Amândoi păreţi obosiţi.

— Zău? Suntem traşi la faţă?

— Nu sunteţi traşi la faţă, a spus Rose, roşind. Inima i-a bătut mai repede, iar un gând pe care ar fi vrut să-l ţină pentru ea s-a grăbit să-i iasă printre buze: E frumos din partea voastră că m-aţi primit la voi după ce v-au făcut părinţii mei.

Bec i-a aruncat o privire sfioasă.

— E mai greu să ierţi când e vorba de familie. Dar Alex nu le poartă pică.

— Aşa spune Dougie.

— A, te-ai văzut cu el. Poftim un prosop.

— Am vrut să-l întreb dacă e de părere că ar fi bine să iau legătura cu voi, iar el a zis că e OK. Vă transmite salutări.

— O să-i spun lui Alex.

— Mie îmi spune tot timpul *English Rose*[29. L-am întrebat de ce n-a venit în vizită la voi. A zis că aveţi destui paraziţi în viaţa voastră.

Bec nu părea dornică să audă veşti despre Dougie, iar Rose a simţit că ar trebui să pretindă că e obosită şi să-şi lase gazda să plece. A făcut un duş şi s-a schimbat, iar pe urmă i-a găsit pe Alex şi pe Leo pe veranda din spatele casei. Razele de soare de pe iarbă păreau de-a dreptul dureros de strălucitoare, dar la umbră era răcoare şi linişte. Alex încerca să-l convingă pe Leo să mănânce iaurt.

— Ia-ţi nişte cafea, a spus el. Nu i-a aruncat nici o privire, iar Rose a încercat să-şi dea seama dacă n-avea nici un chef de ea sau dacă avea toată atenţia îndreptată asupra fiului său.

— Nu le-am spus mamei şi lui tata că vin aici, a spus ea. În ultima vreme n-am prea mai vorbit cu ei.

N-o prea nimerise.

— Ar trebui să vorbeşti cu ei, a zis Alex. Ai văzut cum e când porţi pică rudelor.

Ea a roşit, a înghiţit în sec şi a zis:

— E nemaipomenit că scrii o carte. Despre ce e vorba în ea?

— Nu vreau să te plictisesc, a spus Alex. E o carte ştiinţifică.

— Vreau să ştiu.

— Păi, a zis Alex şi, printre îndemnurile adresate lui Leo, în vreme ce ştergea iaurtul scuipat de băieţel sau îl hrănea cu linguriţa, i-a povestit ce conţinea cartea. Avea dreptate: era plictisitor pentru Rose. Oricum nici n-a înţeles nimic. Preţ de treizeci de secunde sau aşa ceva, ea a încercat din răsputeri să înţeleagă ce-i zice el. Din când în când mai auzea câte un cuvânt: „traiectorie“ îi tot apărea în discurs, sau „celule“ şi „proteine“ ori „metaanaliză“. Ochii i se închideau cu o forţă aproape insurmontabilă. Şi-a băut cafeaua şi şi-a mai turnat o ceaşcă, însă tot n-a putut să se abţină şi a căscat.

— Te-am avertizat, a zis Alex.

— Sună interesant, a spus Rose. Dar ar trebui să scrii o carte despre lucrurile pe care

le zici. Adică, ştii, când e noapte târziu, iar pe faţa ta se întipăreşte expresia aia şi începi să te ambalezi...

— Despre ce?

— Ca atunci când ai venit la noi, acum câţiva ani. Când am venit să scot vasele din maşina de spălat vase, iar tu erai singur şi am stat de vorbă.

— Nu-mi aduc aminte.

— Ai fugit în jurul mesei mimând că eşti o pasăre mare. Mereu m-am gândit la ce ai zis atunci. Eu tot timpul le zic celor din jur că migrăm şi că ne naştem pe o aripă, ne naştem ca să zburăm prin timp.

Alex a repetat că nu-şi aminteşte. Şi totuşi părea fericit, de parcă ea îi spusese ceva ce el îşi dorise nespus să audă. S-a încruntat, a zâmbit şi a deschis gura, de parcă ar fi vrut s-o contrazică; de parcă, având în vedere că tot el vorbise atunci, ar fi vrut să se contrazică pe el însuşi.

Alex presupunea că Bec îl iubeşte, deşi accesele ei bruşte de furie, care se terminau la fel de brusc cum începeau, i se păreau mai frecvente. S-a întrebat dacă nu cumva îi impusese o dietă a furiei, ca o doză zilnică de vitamine, pentru a-l ţine într-o veşnică stare de alertă. I se părea din ce în ce mai greu să vizualizeze celula: acum apela mai des la diagrame. „Nu mă pot concentra", şi-a zis în sinea lui şi şi-a dat seama că de fapt nu-i e mai greu să se concentreze asupra celulei din mintea lui, ci că nu mai putea să se izoleze în lumea lui interioară cu atâta uşurinţă ca atunci când ştia că Maria îi acorda toată atenţia. Bec nu-i acordase niciodată toată atenţia ei. Îşi păstrase pentru ea o parte din atenţia ei, pentru a descifra misterele care o sâcâiau, aşa cum făcea şi el. Alex avea senzaţia că iubirea prosperă în acest mediu nesigur şi că se veştejise când fusese pe deplin încredinţat că Maria e doar a lui.

După naşterea lui Leo, obsesia lui de a avea un copil natural i se păruse o nebunie. Dar nu greşise spunând că preferă să-şi cunoască fiul, şi nu să-l facă. Super-construcţia iubirii părinteşti nu era principalul lucru care-l emoţiona când îl ţinea pe băiat în braţe. Când oamenii vorbeau despre iubirea pentru copiii lor, parcă ar fi descris o birocraţie învechită, bizară, dar trainică, ce exista pentru ca tatăl să păcălească sistemul şi să monteze în schimb un lucru care chiar funcţiona, o invenţie ţinută intactă de noroc şi instincte, care îi ajuta pe copii să înfrunte pericolele şi, uneori, îi aducea un soi de bucurie.

Lui Alex i-a fost imposibil să rămână în funcţia de director al Institutului Belford după ce trupul lui Harry a fost deshumat. Autopsia a fost neconcludentă, aşa cum prevăzuseră Alex şi susţinătorii săi, iar şansa de a fi acuzat de intenţii criminale s-a diminuat vizibil, dar deja presa îi distrusese reputaţia. A fost mustrat de consiliul de conducere; şi-a dat demisia şi a descoperit că onorariile avocaţilor şi impozitul

neprevăzut pe casa în care locuia pe gratis, din cea mai scumpă zonă din Islington, îl aduseseră la sapă de lemn.

Matthew şi Lettie contestaseră prin proces testamentul şi, în tot acest răstimp, vechea casă a lui Harry ar fi trebuit să rămână nelocuită, însă un grup de vagabonzi a pus stăpânire pe ea, protestând faţă de inegalitatea socială din Londra. Vagabonzii, tineri, radicali şi absolvenţi de facultăţi scumpe şi elitiste, au devenit celebri pentru petrecerile lor, care ţineau până dimineaţa, unde dansau, se îmbătau, consumau droguri, şi-o trăgeau şi purtau discuţii în contradictoriu pe teme artistice, religioase şi filozofice. Expresia Citron Square a devenit o emblemă a unui anumit tip de oameni, atei bărboşi ca nişte preoţi, care purtau tricouri cu decolteu în V, cravate şi blugi strâmţi.

Citron Square era una din cele două expresii pe care, pe vremea aceea, le introdusese în cultură cuplul Comrie-Shepherd, cealaltă fiind Bebeluşul Björn. În întreaga lume, când se întâlneau doi funcţionari ai sănătăţii mondiale, cel mai probabil unul dintre ei îl întreba pe celălalt: te-ai întâlnit cu Bebeluşul Björn? Astfel erau descrise întâlnirile cu dr. Rebecca Shepherd, care se năpustea în biroul lor, cu bebeluşul ei legat de burtă, ca să ceară suport financiar, susţinere, voturi sau oameni calificaţi pentru construcţia în Dar es Salaam a unui complex, unde o echipă internaţională să studieze vaccinul împotriva malariei. Toţi erau de părere că Shepherd era naivă, nesimţită şi supărător de insistentă; şi totuşi ea a obţinut ce-şi dorise, iar ei clătinau din cap şi râdeau, întrebându-se cum o să fie băiatul. Bec s-a întors în Dar cu Alex, care la început s-a bucurat că scapă de emisfera nordică.

Stephanie a venit în vizită la ei şi a fost dezamăgită să constate că nu există nici un proiect de tratament fântână-a-tinereţii, pe a cărui listă de subiecţi în aşteptare să-şi treacă numele. „O să mă mulţumesc cu mai puţin", a zis ea, „adică cu vaccinul lui Bec. Cincizeci la sută şanse la nemurire". Şi Maureen a venit la ei, „lăsându-l pe Lewis în mansardă", şi s-a ales cu o insolaţie pe când planta trandafiri în canicula de după-amiază, iar grădinarul plătit s-a luat cu mâinile de cap şi a implorat-o să lase jos sapa.

Uneori Batini îşi lăsa la ei fiica, în drum spre facultate, unde se pregătea să devină secretară de avocat, iar Leo şi fetiţa se jucau pe verandă, sub supravegherea lui Zuri. „Când mai faceţi un copil?" întreba Zuri, iar Alex şi-a dat seama că îşi dorea din ce în ce mai puţin acest lucru. Îi era dor de nord, de cele patru anotimpuri din Europa, de ger şi de serile lungi de vară. Dar de fapt nu-i era dor; trecuse peste asta, ajunsese doar la regretul pe care-l are toată lumea. Deşi poate că Bec era obstacolul care-l împiedica să se întoarcă acasă, şi deşi poate că Leo era viitorul, ei toţi, împreună, erau familia lui, singurul medicament eficient împotriva pierderii din trecut.

Ideea că poate complexul cronazic ar putea deveni calea spre nemurire era uşor de

demontat pentru cei care-l criticau pe Alex, dar presupunerea lui că ceasul molecular nu se oprise odată cu trecerea de la o generaţie la alta, deşi nu avea nici o dovadă, părea de-a dreptul ridicolă. Uşor-uşor, teoria cronazelor a căpătat contur şi au apărut primele semne că, aplicată în domeniul medicinei, le permitea unor oameni să trăiască puţin mai mult. Alex a descoperit că reputaţia lui nu fusese distrusă, ci doar se transformase; că traiectoria sa până la muchia dizgraţiei, laolaltă cu faptul că el chiar făcuse o descoperire importantă, l-au făcut ceea ce n-ar fi putut să devină altfel niciodată în viaţă, un savant celebru. Şi-a dat seama că publicul ahtiat după ştiri tânjea, cu mai multă ardoare decât după povestea unui om care se ridică şi apoi se prăbuşeşte, după o traiectorie a cuiva, cu mai multe suişuri şi coborâşuri consecutive, să-l vadă că se ridică din prăpastie de fiecare dată, cu şi mai multe cicatrici sau poveri hidoase.

A doua zi după venirea lui Rose, Bec, Rose, Leo şi Alex au luat feribotul până în Zanzibar şi au poposit pe o plajă tihnită, unde apa era puţin adâncă până departe, în larg. Alex s-a dus să cumpere băuturi de la un chioşc. Rose stătea tolănită, în costum de baie, pe un prosop, sprijinindu-se într-un cot. Leo şedea sub o umbrelă, săpând o groapă în nisip, cu o mică sapă din plastic, sub supervizarea lui Bec. Peste o secundă, s-a decis Rose, o să intru în apă.

— Îmi place aici, a zis ea. Probabil că sunteţi fericiţi.

— Încerc să nu mă gândesc la asta, a spus Bec. Uneori ţi se pare că nu te poţi bucura de prezent pentru că aştepţi cu nerăbdare nostalgia pe care o s-o simţi în viitor.

— Atunci nu te gândi la asta! a exclamat Rose. A sărit în picioare şi a fugit spre mare, iar Bec a urmărit-o cu privirea cum aleargă, cugetând la felul cum pe lume apare fată după fată, de parcă ar fi văpăit în aer.

Bec şi-a întins mâna şi i-a dat la o parte părul din ochi lui Leo, deşi imediat îi cădea la loc, iar el nu voia asta. Bec nu-şi dorea decât să-l atingă. Ura gândul că ar putea să se lipsească de o atingere care n-ar mai putea să existe niciodată. El a mormăit un protest şi şi-a scuturat capul, iar pe urmă a săpat şi mai energic. Avea doar doi ani, iar Bec deja era nevoită să ţină seama de nevoia lui de autonomie.

— Ce crezi că găseşti acolo? a întrebat ea. Argint? Aur? Uraniu? Ea a început să formeze din materialul furnizat de el conuri de nisip. Povestea cu Bebeluşul Björn îi fusese de folos, dar nu făcea asta la fel de des pe cât susţinea legenda. Una era să-ţi cari bebeluşul tot timpul cu tine şi alta era să duci muncă de lămurire cu alţii în prezenţa lui. Era greu să-ţi incluzi bebeluşul într-o prezentare. Ţipa, defeca, voma, cerea să sugă la sân. Deşi efectul era mai dramatic, îţi pierdeai din coerenţă. Ajunsese să se bizuie din ce în ce mai mult pe Zuri şi pe Alex. O bătea gândul să angajeze o bonă cu normă întreagă.

Vaccinul cu haemoproteus încă mai avea de aşteptat până să ajungă în producţie, la

fel ca şi alte vaccinuri împotriva malariei care nu erau eficace pe cont propriu, însă ar fi putut avea efect alături de altele. Acum, că avea un copil al ei în Tanzania, nu i se mai părea atât de evident că un parazit viu ar fi fost cea mai bună protecţie pentru el. Şi-a amintit ce-i spusese Ritchie: „N-o să-ţi fie nimeni recunoscător în Africa dacă vindeci malaria, însă toţi copiii o să poarte ochelari cu lentile groase şi o să se izbească tot timpul de copaci".

Nu mai vorbise cu fratele ei din ziua aia, când fuseseră la cimitir, în urmă cu aproape trei ani. Mama ei fusese furioasă pe ea pentru că ei nu-i prea păsase de faptul că Ritchie se despărţise de Karin. Ritchie o sunase şi îi trimisese e-mailuri o vreme după aceea, o rugase să-l ierte, iar Bec nu-i răspunsese. În ultimul lui mesaj o anunţase de moartea lui O'Donabháin, căruia i se oprise inima în somn.

În Irlanda de Nord, tatăl ei îşi desfăşura operaţiunile, îi zisese cineva odată, la limita controlului militar, cu propria-i reţea, şi, din însemnările pe care le lăsase după moarte, fusese imposibil de dedus identitatea informatorului căruia îi salvase viaţa, refuzând să vorbească în timpul torturii. La proces, O'Donabháin susţinuse că mai târziu aflase cine era trădătorul din altă sursă şi că poruncise să fie omorât la puţin timp după ce tatăl ei fusese ucis. Exista un cadavru; exista şi un nume. Tăcerea tatălui ei îi dăruise informatorului încă câteva săptămâni de viaţă.

După ce se dusese la O'Donabháin, în Dublin, pe când încă mai încerca s-o convingă să-l lase să facă filmul, Ritchie îi spusese lui Bec ce îi zisese bătrânul combatant, iar Bec fusese uluită şi impresionată de tributul furios adus de O'Donabháin curajului tatălui său. „A trebuit să facă pe eroul, ce mama mă-sii", aşa se exprimase el.

Lui Bec i se părea că încercase să facă pe eroina, să fie ca tatăl ei, să aibă aceleaşi certitudini ca şi el. Căutase disperată rădăcinile bunătăţii care se afla la temelia lumii. Fusese pregătită să ceară susţinere şi să fie rigidă. Fusese gata pentru o fundaţie morală, însă nu găsise aşa ceva.

Oare doar după naşterea lui Leo îndoielile începuseră s-o macine, sau mai devreme, când se îndrăgostise de Alex? Şi oare bănuielile ei că O'Donabháin îi spusese adevărul lui Ritchie veniseră de la sine sau apăruseră când ea îşi dorise să creadă o altă versiune a lucrurilor care se petrecuseră, când îşi dăduse seama că până la urmă exista o limită şi că ea era constrânsă nu de vreo structură universală a binelui şi a răului, ci de nevoile celor pe care îi iubea?

Crezuse cu atâta îndârjire că tatăl ei fusese un erou care îşi sacrificase viaţa pentru ca alt bărbat să trăiască. Iar acum se trezea că-şi doreşte să creadă altceva. Şi-l închipuia şezând, plin de sânge şi de vânătăi pe scaunul din fermă, ridicându-şi privirea spre O'Donabháin, cu masca pe faţă, care urla la el, şi spre încă doi republicani cu măşti pe

faţă şi armele îndreptate spre el, care îl priveau. Şi-l imagina cum îi recunoaşte la început vocea lui O'Donabháin şi îşi dorea să creadă că până la urmă îşi dăduse seama că O'Donabháin n-o să găsească nici o cale să-l ajute, aşa cum crezuse iniţial.

Îşi dorea să creadă că în acel moment tatăl ei luase decizia să dezvăluie numele trădătorului, nu pentru că era un laş, ci pentru că avea soţie şi copii. Îşi dorea să creadă că se gândise la ea, Bec, şi că ea fusese mai importantă pentru el decât să-l salveze pe informator. Îşi dorea să creadă că O'Donabháin a mai ţipat încă o dată: Cine e? iar tatăl ei, începuse să pronunţe, cu gura lui rănită, litera „T“. Şi îşi mai dorea să creadă că O'Donabháin îl împuşcase în acel moment, înainte de a apuca să pronunţe cuvântul Tu, căci trădătorul era O'Donabháin.

Bec l-a zărit pe Alex cum vine spre ei, cu un braţ de sticle reci, optimist, cu capul în nori, afectuos, aşa cum fusese şi în satul cu vaccinul. Mai târziu, noaptea, Rose urma să aibă grijă de Leo, iar ea şi Alex aveau să stea singuri într-o cameră de hotel. Nimic n-ar fi putut să fie mai diferit de a face dragoste decât acea seară din Citron Square, când Dougie, greoi, rezervat, ud de frică, o fecundase în întuneric. Şi totuşi uneori mai simţea o excitaţie ciudată; în clipele când Alex părea să uite că ea există, când familia lor nu mai era decât o formă, un proces sau o intervenţie, amintirea greşelii ei îi făcea inima să-i bubuie în piept, administrându-i doza de dorinţă de care avea nevoie.

Bec ar fi preferat să fie convinsă că greşise doar de dragul lui Alex şi al fericirii lor împreună, de dragul ideii care se întrupase în Leo. Dar nu i se părea un lucru greşit că iubirea pentru ei era întărită de amintirea celor câteva clipe petrecute cu fratele lui Alex, când făcuse o alegere, se simţise liberă şi în pericol, se simţise ea însăşi, cu un scop imediat, nu doar pe termen lung. Amintirea acelei minuscule doze de dorinţă egoistă şi primitivă, parte dintr-o manifestare altruistă a voinţei, acum o proteja de gândul că fusese victima destinului. În fond, dacă tatăl ei s-ar fi luptat să ajungă înapoi la ea, ea nu i-ar mai fi purtat pică pentru dorinţa lui de a fi liber, de a simţi vântul şi soarele pe piele încă o dată, fiindcă atunci această dorinţă l-ar fi ajutat să se întoarcă acasă.

Le mulţumesc lui

Ghaith Abdul Ahad, Safa Al Ahmad, Laurel Baker, Frances Bickmore, Jamie Byng, John Byrne, George Christophides[30], Lina Christopoulou[31], Victoria Clark, Natasha Fairweather, Tad Floridis, Caroline Gillet, Courtney Hodell, Max Houghton, Andrea Hoyer, Brigid Hughes, Sandro Kopp, Duncan McLean, Rob Meek, Russell Meek, Susan Meek, Jeanet Pfizer, Linda Shaughnessy, Tara Bray Smith, Tilda Swinton, Tom Whitehouse & Donald Winchester.

1. Queens Park Rangers.

2. Endoparazit al păsărilor, purtător al malariei aviare.

3. Driving under the influence – a conduce sub influenţa alcoolului sau a drogurilor.

4. Formă latentă de plasmodium.

5. Clasificator de bărbaţi.

6. Substanţă folosită în diagnosticarea malariei.

7. Humour înseamnă în limba engleză umor şi umoare.

8. Shepherd înseamnă cioban, în limba engleză.

9. Grozamă.

10. Substanţă conţinută în toate celulele organsimului, care se formează când energia este eliberată din moleculele nutritive, în cursul respiraţiei celulare.

11. Proteină contractilă care căptuşeşte membrana celulei-gazdă.

12. Convulsii în lb. swahili.

13. Un fel de terci de ovăz.

14. Order of the British Empire.

15. Medicament de ultimă generaţie, care previne mai multe tulpini de malarie.

16. Plight.

17. Troth.

18. Expresia în limba engleză to plight the troth este arhaism, iar ediţia dicţionarului în care Bec se uită este învechită, acest sens nu se mai foloseşte acum.

19. Royal Ulster Constabulary.

20. Închisoare din Irlanda de Nord.

21. World Health Oranization – Organizaţia Mondială a Sănătăţii.

22. În limba engleză piesa de şah calul este knight, cuvânt care înseamnă „cavaler".

23. În limba engleză bishop, adică episcop.

24. What înseamnă ce în limba engleză.

25. În luna iulie, două milioane de ierbivore gnu migrează spre nord în rezervaţia naturală Serengeti.

26. În limba engleză sfârşit este end.

27. În limba engleză şantaj este blackmail

28. În limba engleză bâtlan e heron, similar cu heroin.

29. Trandafirul englezesc.